În brațele lui

Jodi Ellen Malpas

Al doilea volum din seria *Amantul*

EROSCOP

În brațele lui

Colecție coordonată de

Virginia Costeschi

EROSCOP

Jodi Ellen Malpas

În brațele lui

Traducere din engl
Camelia Ghioc

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Duşmănescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Henrik Sorensen

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Irina Muşătoiu
Alexa Fusoi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MALPAS, JODI ELLEN
În braţele lui / Jodi Ellen Malpas ; trad. din engleză de Camelia Ghioc. -
Bucureşti : Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0516-8

I. Ghioc, Camelia (trad.)

821.111

Titlul original: Beneath This Man
Autor: Jodi Ellen Malpas

Copyright © 2013 by Jodi Ellen Malpas

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Doamnelor mele

Mulțumiri

Rollercoaster-ul *Amantul* gonește din ce în ce mai repede, cu tot mai multe curbe, întorsături, suciri și răsuciri. Vreau să nu se oprească niciodată. Ca întotdeauna, recunoștința mea față de fiecare persoană care mi s-a alăturat pe parcurs este nemărginită.

Sunt în continuare în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse.

Jodi

xxx

Capitolul unu

Abia am reuşit să-mi adun puterile ca să mă duc azi la muncă. Sunt cinci zile de când l-am văzut ultima dată pe Jesse Ward. Cinci zile pline de agonie, vid şi hohote de plâns.

De câte ori închid ochii, e acolo, iar imaginile se perindă fulgerător, trecând de la bărbatul frumos, sigur pe sine, care m-a luat cu totul pe sus, la creatura beată, găunoasă, plină de jigniri, care m-a distrus. Fără el mă simt pustiită şi desperecheată. M-a făcut să am nevoie de el şi acum s-a dus.

În întuneric îi văd chipul şi în tăcere îi aud vocea. Nu există scăpare. Nu sunt conştientă de ce se-ntâmplă în jurul meu — orice sunet e un zumzet îndepărtat, orice imagine e o formă lentă şi înceţoşată. Sunt în infern. Goală. Incompletă. Torturată necontenit.

L-am lăsat pe Jesse duminica trecută beat şi furibund în apartamentul lui. N-am mai primit nicio veste de la el din ziua în care am plecat şi l-am lăsat urlând şi poticnindu-se prin casă. Nu tu telefoane, nu tu mesaje, nu tu flori... nimic.

Sam continuă să fie o prezenţă regulată, semidezbrăcată, acasă la Kate, dar ştie că nu e cazul să deschidă subiectul Jesse cu mine. Îşi ţine

gura şi păstrează o distanţă respectabilă. Cred că e dureros să te afli în preajma mea în perioada asta. Cum e posibil ca un bărbat pe care-l cunosc de numai câteva săptămâni să mă facă să mă simt în halul ăsta? Dar în acele câteva săptămâni cât l-am cunoscut am aflat că e pasional, temperamental şi obsedat de control, însă şi blând, afectuos şi protector. Mi-e tare dor de acel Jesse. Dar nepricopsitul beat pe care l-am găsit în apartament nu era Jesse cel de care mă îndrăgostisem. Prefer de o mie de ori tot comportamentul lui enervant, obositor, în locul urâţeniei în care se transformă Jesse atunci când e beat.

Se pare că recăderea lui Jesse era totalmente vina mea. M-a anunţat bolborosit că mă avertizase că aveau să fie consecinţe dacă-l părăseam. Era adevărat. Doar că nu mi-a explicat ce fel de consecinţe şi de ce. Ar fi trebuit să insist să-mi dea detalii, dar eram prea ocupată să mă pierd cu totul în el. Îmi distrăgea atenţia de la tot, eram orbită de dorinţă şi mă înecam în pasiunea lui. Nici prin cap nu mi-a trecut că avea să se dovedească a fi Domnul de la Conacul Sexului şi, categoric, nu mi-a trecut prin cap că era alcoolic. Efectiv umblam cu ochii larg închişi.

Am noroc că am reuşit să evit întrebările insistente ale lui Patrick legate de proiectul domnului Ward. Când în contul bancar de la Rococo Union au aterizat o sută de mii de lire din partea domnului Ward, am fost recunoscătoare până la lacrimi. Cu un avans atât de mare gata plătit, puteam să-l aburesc pe Patrick cu o călătorie de afaceri imaginară care-l reţine pe domnul Ward peste hotare şi din cauza căreia proiectul e pus în aşteptare. Ştiu că va trebui la un moment dat să dau piept cu situaţia asta, dar deocamdată nu mă simt suficient de puternică şi nici nu ştiu când o să fiu. Poate niciodată.

Biata Kate a încercat din răsputeri să mă scoată din gaura neagră în care m-am cufundat. A încercat să-mi ocupe timpul şi mintea cu ore de yoga, cu băute la bar şi cu decorări de torturi. Dar sunt mult mai fericită să zac în pat. Şi în fiecare zi, negreşit, vine să mă scoată la prânz. Nu că aş putea să mănânc ceva. Mi-e greu să-mi înghit şi saliva, darămite să încerc să trec mâncarea dincolo de nodul ce pare să se fi înţepenit pentru totdeauna în gâtul meu.

Singurul lucru pe care-l aştept cu nerăbdare zilele astea e plimbarea matinală. Nu dorm, aşa că-mi vine relativ uşor să mă târăsc din pat la ora cinci în fiecare dimineaţă.

În aerul proaspăt, în liniştea dimineţii, mă îndrept spre locul din Green Park unde m-am prăbuşit epuizată în dimineaţa în care Jesse m-a târât pe străzile Londrei într-unul dintre maratoanele lui chinuitoare. Stau acolo tăcută, smulgând câte-un fir de iarbă înrourat, până-mi amorţeşte fundul şi se udă fleaşcă. Abia atunci sunt gata s-o iau încet înapoi, ca să mă pregătesc pentru o nouă zi fără Jesse.

Oare cât o mai pot ţine aşa?

Fratele meu, Dan, se întoarce mâine la Londra după vizita la părinţi, în Cornwall. Ar trebui să aştept cu nerăbdare revederea, doar au trecut şase luni de când l-am văzut ultima dată, dar unde am să găsesc, oare, energia ca să-mi pun pe chip masca fericirii?

Mobilul începe să urle de pe birou, smulgându-mă din visarea cu ochii deschişi şi din bătutul aiurea cu creionul în masă. E Ruth Quinn. Mârâi exasperată în sinea mea. Ruth e o clientă nouă şi deja se dovedeşte a fi o provocare. M-a sunat marţi şi mi-a cerut să-i programez o întâlnire în aceeaşi zi. I-am explicat că eram ocupată şi i-am sugerat că era posibil să găsim pe altcineva care s-o preia, dar a insistat că mă vrea pe mine. Până la urmă am căzut la înţelegere pentru o primă întâlnire, care întâmplător e azi. De atunci m-a sunat în fiecare zi ca să-mi amintească.

— Bună ziua, domnişoară Quinn, o salut cu lehamite.

— Bună, Ava, ce faci?

Întotdeauna mă întreabă, ceea ce e un gest drăguţ, să zicem. N-o să-i spun adevărul.

— Bine. Dumneavoastră?

— Da, da, bine, ciripeşte ea. Voiam doar să reconfirm întâlnirea noastră.

— La patru jumate, domnişoară Quinn, confirm din nou, a treia zi consecutiv.

Încep să cred că tariful meu e prea mic pentru proiectul ăsta.

— Minunat. Abia aştept!

Închid şi expir prelung, ca să mă calmez. Ce-o fi fost în capul meu când am decis să-mi închei ziua de vineri cu un client nou, şi încă unul dificil?

Victoria intră ca o boare în birou, cu şuviţele lungi, blonde, revărsate pe umeri. Arată altfel. Arată... portocalie!

— Ce-ai făcut? întreb, de-a dreptul alarmată.

Ştiu că nu am mintea tocmai limpede în momentul ăsta, dar nuanţa pielii ei e imposibil de ratat.

Dă ochii peste cap şi-şi scoate oglinjoara din poşeta Mulberry ca să-şi studieze chipul.

— Nu începe! mă avertizează. Am cerut un bronz uşor.

Îşi freacă faţa cu un şerveţel.

— Idioata a greşit sticla. Arăt ca pufuleţii cu caşcaval!

Continuă să-şi frece faţa pufnind nervoasă.

— Trebuie să iei nişte exfoliant şi s-o tai la duş, o sfătuiesc, întorcându-mă spre calculatorul meu.

— Nu pot să cred că mi se întâmplă aşa ceva! ţipă ea. Drew mă scoate în seara asta în oraş. O s-o rupă la fugă când o să mă vadă aşa!

— Unde vă duceţi? întreb.

— La Langan's. O să fiu confundată cu o Neica Nimeni. Nu pot să mă duc aşa!

Chestia asta e o adevărată catastrofă pentru Victoria. Ea şi Drew sunt împreună de numai o săptămână — încă o relaţie născută din nenorocirea în care s-a transformat viaţa mea. Mai lipseşte să intre Tom pe uşă şi să anunţe că se însoară. Egoismul mă împiedică să mă bucur pentru oricare dintre ei.

Sally, fata bună la toate a biroului nostru, iese grăbită din bucătărie şi înţepeneşte când dă cu ochii de Victoria.

— Uau! Te simţi bine, Victoria? întreabă, iar eu zâmbesc în sinea mea când Sally îmi aruncă o privire alarmată.

Toate chestiile astea de înfrumuseţare o depăşesc complet pe Sal a noastră cea urâţică.

— Da! o repede Victoria.

Sally se retrage în zona sigură a dulapului cu papetărie, scăpând de iritarea Victoriei și de nefericirea mea.

— Unde e Tom? întreb încercând să-i distrag Victoriei atenția de la criza bronzului fals.

Trântește oglinjoara pe birou și se răsucește pe călcâie către mine. Dacă aș avea energia necesară, m-ar pufni râsul. Arată oribil.

— E la doamna Baines. S-ar părea că încă nu s-a terminat coșmarul, pufnește nervoasă, ciufulindu-și pletele blonde ca să-i încadreze fața.

O las pe Victoria cu chipul ei fluorescent și mă holbez din nou tâmp la monitorul calculatorului. Abia aștept să se termine ziua ca să mă târăsc în pat, unde nu trebuie să văd, să vorbesc sau să interacționez cu nimeni.

* * *

Ajung la fix la o casă uimitoare de pe Lansdowne Crescent, iar domnișoara Quinn îmi deschide ușa. Sunt total surprinsă — vocea ei nu se potrivește câtuși de puțin cu înfățișarea. O etichetasem drept o domnișoară bătrână de vârstă mijlocie, genul profesoară de pian, dar n-aș fi putut să mă înșel mai tare. E foarte atrăgătoare, cu păr lung și blond, ochi mari albaștri și piele albă, întinsă, și poartă o rochie neagră superbă și platforme mortale.

Zâmbește:

— Ești Ava, presupun. Intră, te rog.

Mă conduce într-o bucătărie oribilă, inspirată din stilul anilor '70.

— Uitați portofoliul meu, domnișoară Quinn.

Îi întind dosarul și-l ia nerăbdătoare. Are un zâmbet foarte cald. Poate m-am înșelat complet în privința ei.

— Spune-mi Ruth, te rog. Am auzit foarte multe despre realizările tale, Ava, spune răsfoind dosarul. Mai ales despre Lusso.

— A, da?

O spun pe un ton surprins, dar nu mă mir. Patrick a fost extrem de încântat de reacțiile primite de Rococo Union în urma publicității aduse de Lusso. Aș prefera să uit tot ce are legătură cu Lusso, dar e puțin probabil să pot.

— Bineînțeles! Toată lumea vorbește despre el. Ai făcut o treabă excepțională. Vrei ceva de băut?

— Aș bea o cafea, mulțumesc.

Zâmbește și se apucă de preparat băuturile.

— Ia loc, te rog, Ava.

Mă așez și scot dosarul cu specificațiile clienților mei.

— Deci, cu ce te pot ajuta, Ruth?

Începe să râdă și flutură lingurița în jur, arătând vag spre încăpere.

— Mai e nevoie să întrebi? E hidoasă, așa-i? exclamă ea întorcându-se la cafea.

Adevărul e că da, dar n-am să mă apuc să icnesc oripilată la vederea aranjamentului maro cu galben, cu pereți de cărămidă aparentă.

Continuă:

— Evident că am nevoie de niște idei ca să transform monstruozitatea asta. Mă gândeam să sparg peretele și să fac o sufragerie spațioasă. Hai să-ți arăt!

Îmi dă cafeaua și-mi face semn să merg cu ea în camera următoare. Decorul e la fel de sinistru ca în bucătărie. Pare foarte tânără — poate să aibă vreo treizeci și cinci de ani — așa că presupun că nu s-a mutat de mult aici. Locul ăsta nu pare să fi fost atins de o bidinea în ultimii patruzeci de ani.

* * *

După o oră de discuții, sunt sigură că știu ce vrea Ruth. Are o viziune foarte clară asupra lucrurilor.

— O să schițez câteva idei de aranjamente, potrivite bugetului și ideilor tale, și ți le trimit împreună cu onorariul meu defalcat, îi spun la plecare. Vrei ceva anume fără de care nu concepi decorul?

— Nicidecum. Sigur, vreau toate facilitățile luxoase elementare pe care te aștepți să le găsești într-o bucătărie.

Îmi întinde mâna și i-o iau politicoasă.

— Un frigider pentru vin, spune râzând.

— Absolut.

Zâmbesc crispat, fiindcă simpla pomenire a alcoolului îmi îngheață sângele în vene.

— Ținem legătura, domnișoară Quinn!

— Te rog, spune-mi Ruth! clatină ea din cap. Abia aștept, Ava.

* * *

Mă târăsc pe stradă spre casa lui Kate, sperând că nu-i acolo, ca să mă pot retrage în camera mea înainte să pornească iar în misiunea „Să ridicăm Moralul Avei".

— Ava!

Mă opresc și-l văd pe Sam ieșit pe geamul mașinii lui, pe care-o conduce încet pe lângă mine.

— Salut, Samuel, spun zâmbind chinuit și-mi văd de drum.

— Ava, te rog din suflet să nu te alături prietenei tale malefice în Clubul „Hai Să-l Enervăm pe Sam". S-ar putea să fiu obligat să mă mut.

Parchează și coboară din Porsche, apoi vine la mine pe trotuarul din fața casei lui Kate.

Arată la fel de degajat ca de obicei, cu pantaloni scurți ridicol de largi, un tricou cu Rolling Stones și părul șaten-cenușiu ciufulit în toate părțile.

— Scuze, te-ai mutat cumva permanent cu noi? întreb, ridicând o sprânceană.

Sam are propriul lui apartament modern lângă Hyde Park, mult mai spațios, dar, fiindcă atelierul lui Kate e la parterul casei, aceasta insistă să stea la ea.

— Nu. Kate a spus că s-ar putea să ajungi acasă pe la șase. Speram să te prind.

Pare deodată teribil de agitat, ceea ce mă neliniștește cumplit.

— S-a întâmplat ceva? întreb.

Îmi aruncă un zâmbet palid, care nu-i scoate la iveală gropițele din obraji.

— Mă tem că da. Trebuie să vii cu mine, Ava, spune încet.

— Unde?

De ce se poartă aşa de dubios? Nu e deloc genul lui Sam. De obicei e foarte relaxat şi fără reţineri.

— Acasă la Jesse.

Probabil că vede expresia de groază de pe chipul meu, fiindcă face un pas spre mine cu o mutră rugătoare. Numai la auzul numelui lui mă cuprinde panica. De ce vrea să merg acasă la Jesse? După ultima noastră întâlnire, n-aş mai călca acolo decât târâtă cu forţa, urlând şi opunându-mă din răsputeri. Nicio şansă să mă întorc în locul ăla — nici într-o mie de ani.

— Sam, nu cred.

Fac un pas înapoi, scuturând din cap. Am început să tremur din tot trupul.

Oftează şi-şi freacă de asfalt tălpile adidaşilor.

— Ava, încep să mă îngrijorez. Nu răspunde la telefon şi nimeni n-a mai auzit nimic de el. Nu ştiu ce să mai fac. Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre el, dar au trecut aproape cinci zile. M-am dus la Lusso, dar portarul refuză să ne lase să urcăm. Pe tine o să te lase. Kate spune că-l cunoşti. Nu poţi să-l convingi să ne dea drumul să urcăm? Vreau doar să ştiu că e teafăr.

— Nu, Sam. Îmi pare rău, dar nu pot, rostesc gâtuit.

— Ava, mi-e teamă să nu fi făcut vreo prostie. Te rog.

Simt că mă sufoc, iar Sam porneşte spre mine cu braţele întinse. Nu mi-am dat seama că mă trăgeam înapoi.

— Sam, nu, te rog. Nu pot să fac asta. N-o să vrea să mă vadă şi nici eu nu vreau să-l văd pe el.

Mă apucă de mâini şi mă ţine strâns lipită de el.

— Ava, nu ţi-aş cere asta, zău că nu, dar trebuie să urc şi să văd ce se întâmplă cu el.

Mi se prăbuşesc umerii, înfrântă de îmbrăţişarea lui, şi din piept îmi scapă un suspin tăcut. Tocmai când credeam că nu mai am lacrimi.

— Nu pot să-l văd, Sam.

— Hei.

Se trage înapoi ca să se uite la mine.

— Nu trebuie decât să ne treci de portar. Asta-i tot ce-ți cer.

Îmi șterge o lacrimă răzleață și zâmbește rugător.

— Nu intru, declar, cu stomacul făcut ghem de panică la gândul revederii lui.

Dar dacă *a făcut* o prostie?

— Ava, du-ne doar până sus, la apartament.

Dau din cap și-mi șterg lacrimile ce mi se rostogolesc pe față.

— Mulțumesc.

Mă trage spre Porsche.

— Urcă. Ne întâlnim acolo cu Drew și John.

Deschide portiera din stânga și mă conduce înăuntru.

Urc și-l las pe Sam să mă ducă la Lusso, la docurile St. Katherine — un loc unde am jurat să nu mă mai întorc vreodată.

Capitolul doi

Când Lusso apare la orizont, încep să respir precipitat. Rezist cu greu dorinței copleșitoare de a deschide portiera ca să sar din mașina aflată în mers. Sam se uită la mine cu o expresie clară de neliniște pe chipul lui drăgălaș, de parcă-mi simte intenția de a o rupe la fugă.

Odată parcați la porți, ocolește mașina ca să mă ajute să cobor și mă conduce ținându-mă bine până la intrarea pentru pietoni, unde ne așteaptă Drew.

E îmbrăcat în fineţurile lui obişnuite, tras la patru ace, cu părul negru perfect aranjat, dar nu mă mai face să mă simt stingherită. Însă sunt mai mult decât șocată când mă ia din mâna fermă a lui Sam și mă trage la pieptul lui, strângându-mă tare. E primul contact fizic pe care l-am avut vreodată cu omul ăsta.

— Ava, îți mulțumesc că ai venit.

Nu spun nimic, fiindcă habar n-am ce să spun. Sunt foarte îngrijorați pentru Jesse și mă simt vinovată, iar acum și mai panicată. Drew îmi dă drumul și-mi surâde liniștitor. Însă nu mă liniștește deloc.

Sam arată către șosea:

— Uite-l și pe barosan.

Ne întoarcem și-l vedem pe John trăgând Range Roverul lui negru în spatele mașinii lui Sam și oprind brusc, cu scârțâit de roți. Își extrage trupul uriaș din mașină, își scoate ochelarii de soare și ne salută cu o înclinare din cap. E modul lui obișnuit de a te băga în seamă fără vorbe. Doamne, ce furios pare! Abia dacă i-am zărit o dată ochii până acum — de obicei sunt ascunși în spatele ochelarilor, chiar și noaptea sau în interior, dar acum soarele strălucește, așa că habar n-am de ce și i-a scos. Poate că vrea să știe toată lumea cât e de furios. Funcționează. Arată înspăimântător.

Trag adânc aer în piept și tastez codul, apoi împing poarta și-i las pe băieți să intre. Mi-aș dori să nu fiu nevoită să merg mai departe de acest punct. Gentleman ca întotdeauna, Drew îmi face semn s-o iau înainte, așa că-mi îndemn picioarele să se miște și pornesc să traversez parcarea în tăcere. Văd mașina lui Jesse și observ că geamul e tot spart. Stomacul mi se strânge când intrăm în foaierul de marmură de la Lusso, a cărui tăcere e tulburată doar de tropăitul pașilor noștri. Încep să mi se răsucească măruntaiele și mi se accelerează respirația. Așa de multe lucruri s-au întâmplat aici... Lusso a fost prima mea realizare majoră în design. Prima mea partidă de sex cu Jesse s-a întâmplat tot aici, la fel și ultima mea întâlnire cu el. Totul a început și s-a terminat aici.

Când ne apropiem, Clive ridică ochii de după imensa recepție curbată, din marmură, arătând clar ca un om sătul până peste cap.

— Clive, spun cu un zâmbet forțat.

Mă măsoară din priviri întâi pe mine, apoi pe cele trei ființe amenințătoare care mă însoțesc, după care ochii îi poposesc iar asupra mea.

— Bună, Ava. Ce mai faci?

— Bine, Clive, îl mint. Tu?

— Și eu.

E precaut, fără îndoială consecința celor câteva ciocniri aprinse cu cei trei bărbați care mă escortează. Judecând după felul rece în care m-a întâmpinat, experiențele respective n-au fost deloc plăcute.

— Clive, ți-aș fi tare recunoscătoare dacă ne-ai lăsa să urcăm la apartamentul de lux ca să vedem ce e cu Jesse.

Încerc să vorbesc cât mai sigură pe mine, dar nu mă simt nici pe departe așa. Inima-mi bubuie din ce în ce mai tare cu fiecare secundă.

— Ava, le-am spus prietenilor tăi, aici de față, că pot să-mi pierd slujba dacă permit așa ceva.

Aruncă iar spre băieți o privire precaută.

— Știu, Clive, dar sunt îngrijorați, spun pe un ton cât se poate de detașat. Vor doar să se asigure că e teafăr și apoi pleacă, încerc eu să-l înduplec cu amabilitate, fiindcă sunt sigură că Drew, Sam și John nu s-au comportat nicidecum așa.

— Ava, am urcat și am bătut la ușa domnului Ward fără să primesc niciun răspuns. Ne-am uitat pe unele dintre înregistrările camerelor de supraveghere și nu l-am văzut nici plecând, nici întorcându-se pe schimbul meu. Agenții de pază nu pot să se uite la cinci zile de înregistrări non-stop. Le-am spus asta prietenilor tăi. Dacă vă las să urcați, risc să-mi pierd serviciul.

Schimbarea bruscă de macaz a lui Clive în privința regulilor mă lasă cu gura căscată. Dacă ar fi fost la fel de profesionist și încăpățânat când am venit duminică la Jesse, atunci poate că n-am fi avut niciodată acea altercație. Dar aș fi trăit și acum într-o dulce ignoranță, fără să știu nimic despre mica problemă a lui Jesse.

Îl simt pe Sam că mă împinge din spate.

— Lasă-ne să urcăm, în morții mă-tii! răcnește peste umărul meu.

Tresar puțin, dar îi înțeleg frustrarea. Și eu sunt destul de enervată. Nu vreau decât să-i ajut să treacă de Clive și să plec. Simt cum pereții se strâng de jur împrejurul meu și-l văd pe Jesse cum traversează podeaua de marmură cu mine în brațe. Acum, că sunt aici, toate imaginile care-mi îmbibă creierul sunt și mai limpezi.

Mă întorc și-l văd pe John cu chipul ca un cer de furtună și cu o mână pe umărul lui Sam — felul lui de a-i spune să se calmeze. Nu voiam să fac asta, dar nervii sunt întinși la maximum.

— Clive, nu mi-ar face deloc plăcere să recurg la șantaj, spun tăios, întorcându-mă spre el.

Se uită la mine nedumerit şi văd cum i se învârt rotiţele creierului, încercând să-şi dea seama cu ce l-aş putea şantaja.

— Nu mi-ar face deloc plăcere să afle cineva despre musafirii regulaţi ai domnului Gomez sau despre slăbiciunea domnului Holland pentru câte o thailandeză sau două.

Văd cum chipul lui Clive se contorsionează într-o grimasă de capitulare.

— Ava, fata mea, loveşti sub centură.

— Nu-mi dai de ales, Clive.

Clatină din cap şi ne face semn către lift, înjurând în barbă.

— Genial! zice Sam, îndreptându-se împreună cu ceilalţi spre liftul apartamentului de lux.

Habar n-am de ce şi cum, dar simt cum picioarele mi se dezlipesc pe rând de podea şi pornesc cu paşi mici după ei, urmându-i în lift.

— E posibil ca Jesse să fi schimbat codul, spun din spatele lor.

Sam se răsuceşte pe călcâie alarmat.

Ridic din umeri:

— Dacă e aşa, atunci nu avem cum ajunge sus.

Dintr-odată, mă trezesc în faţa liftului, apăsând butoanele ca să formez codul. Uşile se deschid într-un cor de oftaturi de uşurare şi urcă toţi în lift. Rămân afară uitându-mă în sus, la Sam. Zâmbeşte şi face un gest mic din cap, îndemnându-mă să intru alături de ei.

Aşa fac.

Urc în lift, cu Sam şi Drew într-o parte şi John în cealaltă şi introduc iar codul. Urcăm într-o tăcere stingherită şi, când ajungem, suntem în faţa uşilor duble ale apartamentului lui Jesse.

Sam iese primul din lift, se duce cu paşi mari către uşi şi apasă calm pe clanţă, după care începe să bubuie în ele ca nebunul.

— Jesse! Deschide dracului uşa asta!

Drew şi John se apropie şi-l trag înapoi, apoi John încearcă şi el uşa, dar aceasta rămâne neclintită. Nu pot să nu mă gândesc că e posibil ca eu să fi fost ultima persoană care-a ieşit din apartament. Îmi amintesc că am avut grijă să trântesc dinadins uşa, cât de tare am putut.

— Sam, amice, cred că nici nu-i aici, îl linişteşte Drew.

— Şi-atunci, unde dracu' e? urlă Sam.

— O, nu, e aici, mârâie John. Şi nenorocitul naibii a cam întrecut măsura cu înecatul amarului. Are o afacere de condus.

Încă mai sunt în lift când uşile dau să se închidă, scoţându-mă din amorţeală. Din reflex, braţul îmi ţâşneşte în sus ca să le oprească, apoi păşesc în foaierul apartamentului. Ştiu c-am spus c-o să-i aduc aici şi gata, ştiu c-ar trebui să mă întorc şi să plec, dar văzându-l pe Sam în halul ăsta, sunt şi mai îngrijorată, iar cuvintele lui John sunt ca nişte săgeţi. Îşi îneacă amarul? În ce? În vodcă? Dacă rămân, o să dau iar ochii cu Jesse cel beat şi furios?

Drew bate calm la uşă. E de-a dreptul ridicol. Dacă bubuielile neconteniite ale lui Sam n-au primit răspuns, mă îndoiesc că o să aibă vreun efect ciocănelile elegante ale lui Drew.

Se îndepărtează de uşă şi-l târăşte pe Sam până la mine.

— Ava, ai încercat să-l suni? întreabă Drew.

— Nu! îl reped.

De ce-aş face aşa ceva? Sunt aproape sigură că n-ar vrea să stea de vorbă cu mine.

— Poţi să încerci? întreabă Sam rugător.

Scutur din cap:

— Sam, n-o să vrea să răspundă.

— Ava, măcar încearcă, te rog, insistă Drew.

Îmi scot fără chef telefonul din geantă şi formez numărul lui Jesse sub privirile neliniştite ale lui Sam şi Drew. Nu prea ştiu ce Dumnezeu o să-i spun dacă răspunde.

Drew smuceşte capul spre uşă.

— Îl aud cum sună.

Se-ntoarce la mine, aşteptând, evident, să vorbesc, dar apelul meu intră în căsuţa vocală şi mi se strânge inima. Nu vrea să discute cu mine. Dau să intru înapoi în lift, cu durerea din suflet amplificată de faptul că-mi refuzase apelul, când foaierul răsună de o bubuitură ca de tunet.

Sam, Drew și cu mine întoarcem capetele spre intrarea în apartament și-l descoperim pe John de cealaltă parte a ușii duble, înconjurat de canatul făcut bucăți. Înclină din cap spre noi, iar Sam și Drew se năpustesc în apartament. Mă trezesc că-i urmez cu ezitare, copleșită de amintirea ultimei mele vizite aici.

Întoarce-te! Urcă în lift! Pleacă ACUM!

Dar n-o fac. Rămân în prag și, din câte văd, nu s-a mișcat nimic. Mai înaintez un pic în spațiul deschis și-i aud pe băieți alergând pe sus și pe jos, căutându-l pe Jesse. Iar când avansez suficient ca să dau cu ochii de capătul scărilor, văd că sticla goală de vodcă e tot pe masă. Apoi văd că ușile de la terasă sunt larg deschise. Fac câțiva pași precauți spre ele, în timp ce băieții continuă să alerge prin apartament, deschizând și închizând uși, strigându-i numele.

Însă eu sunt atrasă de terasă. Știu de ce. E același magnetism care mă atrage inexorabil spre Jesse de fiecare dată când e în apropiere. Numai că de data asta știu că nu va fi Jesse *al meu*. Îmi doresc oare să dau iar ochii cu el când e în halul în care e, plin de ură și răutate? Nu, sigur că nu, dar nu sunt în stare să mă îndepărtez.

Când mă apropii de uși, încerc să mă pregătesc să văd o zdreanță beată, prăbușită pe un șezlong, cu o sticlă de vodcă în mână. Dar, în loc de asta, dau peste trupul gol, inconștient al lui Jesse, cu fața-n jos pe podea.

Inima mi se ridică-n gât și pulsul începe să-mi bubuie în urechi.

— L-am găsit! țip.

Alerg spre trupul fără viață azvârlindu-mi geanta cât colo și mă prăbușesc lângă el.

Îl înșfac de umerii mari și încerc să-l întorc. Nu știu de unde am atâta forță, dar reușesc, și-l smucesc spre mine, punându-i capul în poală. Îmi trec cu disperare mâinile peste chipul bărbos și observ că are mâna tot umflată și vânătă, cu sânge uscat pe încheieturile degetelor.

— Jesse, trezește-te! Te rog, trezește-te! îl implor, lăsându-mă pradă isteriei la vederea bărbatului iubit zăcând inconștient în poala mea.

Lacrimile-mi scaldă fața și cad pe obrajii lui.

— Te rog, Jesse.

Îmi trec frenetic mâinile peste fața lui, peste pieptul lui, peste părul lui. Arată tras la față, slab, iar obrajii îi sunt acoperiți de barba nerasă de o săptămână.

— Al dracu' nenorocit, mârâie John când mă găsește pe terasă cu Jesse în brațe.

— Nu știu dacă respiră, hohotesc uitându-mă-n sus prin ceața lacrimilor către muntele de om care vine cu pași mari spre mine.

— Dă-l încoace, îmi face semn John, îngenunchind și luând brațul lui Jesse din strânsoarea mea.

Ridic ochii și-l văd pe Sam că vine în goană și se oprește la ușa terasei.

— Ce naiba...

Lacrimile-mi umplu ochii incontrolabil și totul începe să se miște cu încetinitorul. Sam se apropie și se lasă pe vine. Începe să mă frece pe braț.

— Chem Salvarea, spune îngrijorat Drew când ne găsește pe toți înghesuiți în jurul trupului nemișcat al lui Jesse.

— Stai așa! urlă John, apoi se apleacă peste Jesse și-i desface buzele uscate, după care îi inspectează fiecare parte a trupului moale. Tâmpitu' dracului. A băut ca bou' pân-a intrat în comă.

Mă uit la Sam și Drew, dar sunt complet stupefiată de reacția lor la concluzia lui John. De unde știe el? Jesse ar putea să fie aproape mort, iar John n-ar avea de unde să știe asta. Chiar așa și arată.

— Cred c-ar trebui să chemăm o ambulanță, bolborosesc trăgându-mi nasul.

John se uită la mine cu milă. N-am văzut niciodată pe chipul lui aspru altceva decât o expresie complet impasibilă, așa că felul în care se uită acum la mine, plin de compasiune, de parcă sunt cam naivă, e ciudat de liniștitor.

— Ava, fată, l-am mai văzut așa și nu o dată. Trebuie dus în pat și îngrijit până își revine. N-are nevoie de doctor. În orice caz, nu de genul ăla de doctor, clatină John din cap.

A, da? De câte ori vrea să însemne „nu o dată"? Se pare că John are antrenament în situații ca asta. Nu e deloc îngrijorat de starea lui Jesse

care-mi zace-n poală, în timp ce eu sunt complet la pământ. Nici Sam și Drew nu se descurcă prea bine. Oare l-au mai văzut și ei așa?

John mă bate ușor pe obraz și se ridică de pe podea. Nu l-am auzit niciodată vorbind așa de mult. Uriașul tăcut se dovedește a fi uriașul prietenos. Dar tot n-aș vrea să-l supăr.

— Ce-a pățit la mână? întreabă Sam când observă oroarea însângerată și învinețită.

Adevărul e că arată îngrozitor și probabil că necesită îngrijire.

— A spart geamul mașinii cu pumnul, mă smiorcăi și toți se uită la mine. Când ne-am certat acasă la Kate, adaug, aproape rușinată.

— Să-l ducem în pat? întreabă timid Drew.

— Pe canapea, ordonă John.

Am trecut iar la replici scurte.

Mă uit la Sam, care se ridică și culege o sticlă goală de vodcă de sub șezlong. Se uită la ea cu o scârbă supremă și, cu un gest dramatic, o face zob de marginea de cărămidă a unui strat de plante, făcându-mă să tresar din cauza zgomotului puternic care răsună de jur împrejur, dar — cel mai important — îl face și pe Jesse să tresară.

— Jesse? îl scutur ușor. Jesse, te rog, deschide ochii!

Sam, Drew și John se adună în jurul nostru, iar Jesse începe să ridice brațul deasupra capului, fluturându-l aiurea prin aer. Îl apuc strâns și i-l așez la loc, pe lângă corp, dar, de cum îi dau drumul, îl ridică iar în fața chipului meu, mormăind ceva neinteligibil și zvârcolind din picioare.

— Pe tine te caută, fată, spune încet John.

Îi arunc o privire șocată, iar el aprobă din cap către mine. Mă caută pe mine? Îi iau iar mâna și-i lipesc palma de obrazul meu. Se calmează pe loc. Palma lui rece pe fața mea nu-mi oferă cine știe ce alinare, dar pe el pare să-l liniștească, așa c-o țin acolo și-l las să mă simtă. Mă îngrozește gândul că e foarte posibil să fie de zile în șir aici pe terasă, fără cunoștință și dezbrăcat. O fi plăcut ziua, dar noaptea sunt temperaturi mai scăzute. De ce am plecat? Ar fi trebuit să rămân și să-l calmez, în loc să plec.

— Mă duc să aduc niște așternuturi de sus, spune Drew, intrând înapoi în apartament.

— Ei? ne îndeamnă John, făcând un semn din cap către podea, unde se află Jesse.

Dau drumul fără tragere de inimă mâinii lui Jesse și-i las pe Sam și pe John să se poziționeze de-o parte și de alta a lui, ca să-l ridice. După ce mi-l iau din poală, mă ridic și eu și alerg înainte ca să mă asigur că au cale liberă și ca să golesc colțarul de piele de milionul de perne de pe el — toate puse acolo de mine. Când termin, arată mai degrabă ca un pat.

Drew coboară pe scări cu brațele pline de pături, iar Sam și John așteaptă răbdători, ținându-l pe Jesse. Iau o cuvertură de catifea de la Drew și o întind peste colțarul rece de piele, apoi mă dau înapoi, ca Sam și John să-l poată lăsa pe canapea. După aceea îi sprijin capul pe niște perne și întind o altă cuvertură peste trupul lui gol. Cad în genunchi lângă el și-i mângâi obrazul țepos, copleșită de un val de regret, plângând din nou. Puteam să previn asta. Dacă n-aș fi ieșit valvârtej, n-ar fi acum în halul ăsta. Ar fi trebuit să rămân, să-l calmez și să-l trezesc din beție. Mă urăsc din toată inima.

— Ava, ce-ai pățit? aud vocea calmă a lui Drew peste suspinele mele înăbușite și o mână începe să mă frece pe spate.

Îmi trag nasul și-l șterg cu dosul mâinii.

— Nimic, iartă-mă.

— Nu-ți cere scuze, oftează Sam.

Mă aplec și-mi lipesc buzele de fruntea lui Jesse, rămânând așa câteva secunde. Când mă ridic de pe podea, brațul lui țâșnește de sub pătură și mă prinde de mână.

— Ava?

Are vocea spartă și răgușită. Ochii i se întredeschid și se uită în jur, iar când mă găsesc, nu văd decât niște hăuri goale; ochii lui de obicei verzi, hipnotici, sunt acum aproape negri.

— Salut.

Îmi pun mâna peste cea cu care mă ține de braț.

Dă să-și ridice capul de pe pernă, dar, înainte să apuc să-l împing la loc, renunță singur.

— Îmi pare aşa de rău, murmură şi mâna lui începe să îşi facă drum pe pipăite în susul braţului meu, căutându-mi faţa. Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă. Iartă-mă...

— Opreşte-te, şoptesc cu voce tremurătoare, ajutându-i mâna să ajungă la chipul meu. Te rog, opreşte-te.

Îmi întorc faţa către mâna lui şi-i sărut palma, iar când mă uit spre el, are ochii închişi. Şi-a pierdut din nou cunoştinţa.

Îi iau mâna şi i-o bag sub pătură, apoi mă asigur că e bine învelit, după care mă ridic. Când mă întorc, îi văd pe Sam, Drew şi John uitându-se tăcuţi la mine cum îi port de grijă. Uitasem complet că nu eram singură cu Jesse, dar nu mă simt absolut deloc jenată.

— Mă duc să fac nişte cafea, sparge tăcerea Sam şi se îndreaptă spre bucătărie, cu John şi Drew după el.

Mai arunc o privire spre Jesse. Instinctul îmi spune să mă întind pe canapea şi să mă cuibăresc lângă el, să-l mângâi şi să-l liniştesc. Poate o s-o şi fac, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu băieţii. Mă duc după ei în bucătărie şi-i găsesc pe Sam şi pe Drew ridicând câteva taburete căzute pe jos şi pe John luptându-se să ridice frigiderul răsturnat pe podea. Nu era acolo când am plecat, duminică. E clar că Jesse a făcut o criză de nervi.

— Trebuie s-o-ntind, spune Drew cu părere de rău, ridicând ultimul taburet. O scot în oraş pe Victoria.

Pare un pic ruşinat.

— Du-te, amice, îl îndeamnă Sam, căutând nişte căni. Te sun mai târziu.

— Ultimul dulap din dreapta, pe raftul de sus, îl îndrum pe Sam.

Se întoarce să mă privească întrebător, iar Drew pleacă.

Ridic din umeri.

Vine cu trei căni cu cafea fără lapte — John şi cu mine ne-am aşezat deja.

— Hai să nu riscăm să folosim lapte, chiar dacă am presupune că are. Vă place cafeaua neagră? întreabă Sam.

Aprob din cap şi-mi iau o cană, urmată de John, care-şi pune incredibila cantitate de patru cuburi de zahăr în cafeaua lui. Ştiu că nu e lapte în frigider, dar ar fi inutil să împărtăşesc cu ei informaţia asta.

— Deci — începe Sam — acum, că l-am găsit, ce facem cu el? întreabă în glumă.

Sam cel relaxat şi-a făcut din nou apariţia şi e o mare uşurare. Tulburarea lui îmi alimentase îngrijorarea şi, după cum se vede, avusese toate motivele să fie neliniştit. În sinea mea mă cutremur gândindu-mă la Jesse, singur şi suferind de cinci zile încoace. Cât ar mai fi zăcut acolo dacă aş fi refuzat să vin? Cu siguranţă băieţii ar fi chemat poliţia.

John spune pe un ton optimist:

— Deocamdată, la Conac totul merge ca pe roate. Nu trebuie să ne facem griji pe tema asta. O să revină la normal după ce o să scape de mahmureala de o săptămână care-l aşteaptă.

— N-ar trebui să intre la dezalcoolizare? întreb. Sau să meargă la terapeut, ceva?

Habar n-am cum e cu chestiile astea.

John scutură din cap şi-şi pune ochelarii la loc pe nas,.iar eu încep să-mi pun întrebări legate de relaţia lui cu Jesse. Credeam că e doar un angajat, dar pare să fie singurul la curent cu situaţia asta.

— Fără dezalcoolizare, declară ferm John. Nu e obsedat de alcool, Ava. A băut ca să scape de starea de spirit mizerabilă, ca să umple un gol. Şi odată ce se apucă, nu se mai poate opri.

Îmi aruncă un mic zâmbet:

— Tu l-ai ajutat, fată.

— Ce-am făcut eu?

Nu ştiu de ce afirmaţia lui John mă răneşte aşa de tare. Tocmai mi-a zis că am schimbat în bine situaţia, dar nu pot să nu simt că insinuează că am pus umărul şi la recăderea lui.

Sam îşi pune mâna peste mâna mea.

— L-ai făcut să-şi concentreze atenţia la altceva.

— Dar apoi l-am părăsit, spun calm.

Nu fac decât să confirm ceea ce gândim amândoi.

— Nu e vina ta, Ava, mă asigură ferm Sam. N-aveai de unde să ştii.

— Nu mi-a spus, şoptesc. Dacă aş fi ştiut, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

Adevărul e că nu prea știu cum ar fi stat lucrurile dacă Jesse mi-ar fi spus. Dar știu sigur că nu vreau să-l mai văd niciodată cum era duminica trecută.

— Ava?

Bubuitul profund al vocii lui John mă face să ridic iar capul.

— E un om bun.

— Ce l-a făcut să se apuce de băut? Cât de gravă e problema? întreb.

Știu că-n adâncul inimii e un om bun, dar dacă aș ști mai multe, poate că aș înțelege mai bine.

— Cine știe? zice John, după care se uită la mine. Acum, nu te gândi că era rangă zi de zi, 24 din 24. Nu era. E cum îl vezi acum din cauză că e nefericit, nu că e alcoolic.

— Și când am apărut eu nu bea?

Mi-e greu să cred asta.

John începe să râdă.

— Nu bea, însă ai scos la iveală în el alte trăsături urâte, fată dragă.

Mă încrunt, dar știu exact la ce se referă John și știe și Sam, dacă e să mă iau după expresia de pe mutra lui obraznică. Mi s-a spus că, de obicei, Jesse e un tip destul de relaxat, dar eu n-am văzut decât frânturi trecătoare din acest Jesse Ward relaxat și asta în general când obținea ce voia. În majoritatea timpului, n-am văzut decât un tiran irațional. Până și el a recunoscut că numai cu mine e așa... băftoasa de mine!

— Rămân, dar dacă-și revine în simțiri și nu mă vrea aici, o să vă sun pe unul dintre voi, îi previn.

Trupul lui Sam se relaxează în mod vizibil.

— Ava, n-o să fie cazul.

John încuviințează.

— Trebuie să mă întorc la Conac și să mă ocup de afacerea nenorocitului.

Se ridică de pe taburet.

— Ava, ai nevoie de numărul meu. Unde ți-e telefonul?

Mă uit în jur după geantă și-mi dau seama că a rămas pe terasă, așa că sar de pe scaun și mă duc după ea, lăsându-i pe Sam și John în bucătărie.

Când mă întorc, văd că Jesse doarme buştean în continuare. Cât o să stea, oare, aşa şi în ce moment ar trebui să mă îngrijorez? Habar n-am ce trebuie să fac.

Stau şi mă uit la el în tăcere. Genele îi flutură imperceptibil, iar pieptul i se ridică şi coboară regulat. Chiar şi inconştient pare tulburat. Mă apropii încet şi-i trag pătura până sub bărbie. Nu mă pot abţine. N-am mai avut niciodată grijă de el, dar gesturile sunt instinctive. Mă las în genunchi şi-mi lipesc buzele de obrazul lui rece, savurând puţina alinare pe care mi-o aduce acest contact, după care mă ridic şi mă întorc în bucătărie. John a plecat.

— Uite, îmi întinde Sam o bucată de hârtie. Numărul lui John.

— Se grăbea? întreb.

Putea să mă aştepte.

— Nu stă niciodată mai mult decât e necesar. Fii atentă: am vorbit cu Kate. Îţi aduce nişte haine.

— Aha. Bine.

Bietele mele haine n-o să mai ştie unde locuiesc, aşa de des au fost transportate de colo-colo, între casa mea şi apartamentul ăsta.

— Mulţumesc, Ava, spune Sam din toată inima.

— Nu-mi mulţumi, protestez stingherită, mai ales că e în parte şi vina mea.

Sam se foieşte emoţionat.

— Ştiu. Doar că... mă rog, după duminica trecută, după şocul cu Conacul...

— Sam, nu.

— Când bea, bea zdravăn, râde încet Sam. E un bărbat mândru, Ava. O să intre în pământ de ruşine că l-am văzut în halul ăsta.

Îmi închipui. Bărbatul pe care-l ştiu e puternic, sigur pe el, dominator şi o groază de alte lucruri. Pe lunga listă a atributelor lui Jesse nu sunt incluse slăbiciunea şi neajutorarea. Îmi vine să-i spun lui Sam că şi Conacul, şi activităţile de acolo au fost surclasate de chestiunea cu băutura, dar nu e adevărat. Deloc. Acum, că sunt aici şi am dat iar cu ochii de Jesse, toată chestia îmi urlă, pur şi simplu, în creier. Jesse e proprietarul

unui club pentru sex. Şi foloseşte facilităţile propriului club. Sam a confirmat asta, deşi a fost cât se poate de evident când am dat nas în nas cu soţul uneia din cuceririle lui Jesse. În adâncul inimii ştiam că trebuie să se fi culcat cu o mulţime de femei, că era un fustangiu ahtiat după plăceri, dar e clar că nici nu mi-am imaginat cum obţinea aceste plăceri.

* * *

Timp de o oră adunăm sticle goale şi facem curăţenie în apartament. Golesc frigiderul de vodcă şi o vărs pe toată în chiuvetă, gândindu-mă că n-o să mă mai ating în viaţa mea de băutura asta.

Clive sună ca să-mi spună că în foaier e o tânără doamnă pe nume Kate şi, după ce-l pun la curent cu ce-am găsit, cobor împreună cu Sam s-o întâmpinăm, târând fiecare după noi câte un sac negru, imens, plin de gunoi şi sticle goale. Îmi propun să rezolv cât mai repede problema uşii sparte.

Când ajungem în foaier, o găsim pe Kate aşteptându-ne, supravegheată îndeaproape de Clive.

— Salut, spune precaut când ne vede apropiindu-ne, târând după noi sacii de gunoi care zornăie de sticle. Cum se simte?

Dau drumul sacului, provocând o nouă serie de zăngănituri, şi mă uit urât la Clive, ca să ştie că sunt furioasă pe el. Dacă i-ar fi lăsat pe Sam, Drew sau John să urce mai devreme la Jesse, poate că l-am fi găsit doar beat, nu de-a dreptul în comă. Măcar are bunul-simţ să afişeze o expresie ruşinată.

— Doarme, îi răspunde Sam când îşi dă seama că eu sunt prea ocupată să-l fac pe Clive să se simtă vinovat.

Când îmi îndrept iar atenţia spre Kate, îl văd pe Sam c-o ia pe după umeri cu braţul liber şi o strânge lângă el. Îl alungă jucăuş, cu lovituri uşoare.

— Uite, îmi întinde Kate geanta mea mică de voiaj. Am aruncat pur şi simplu în ea tot ce-am găsit.

— Mulţumesc, spun şi iau geanta.

— Deci, să înţeleg că rămâi aici? întreabă.

— Mda, răspund ridicând din umeri.

Sam îmi aruncă privirea aia a lui admirativă şi imediat mă simt iar stingherită.

— Cât stai? întreabă Kate.

Bună întrebare. Cât durează de obicei chestiile astea? Se poate trezi în seara asta sau mâine sau poimâine. Am de mers la o slujbă şi de căutat un apartament. Mă uit la Sam în căutarea unui indiciu, dar se mulţumeşte să ridice din umeri, aşa că întorc din nou privirea spre Kate şi ridic şi eu din umeri.

Îmi dau brusc seama că l-am lăsat singur sus pe Jesse şi intru în panică. S-ar putea să se trezească şi să nu fie nimeni cu el.

— Ar trebui să mă duc înapoi, spun uitându-mă către lifturile din spatele meu.

— Sigur, du-te, mă alungă Kate cu un gest din mână şi culege sacul de gunoi de pe jos. Aruncăm noi astea.

Ne luăm rămas-bun, promit s-o sun dimineaţă şi mă îndrept spre lift, nu înainte să-i dau instrucţiuni lui Clive să se ocupe de geamul de la maşina lui Jesse şi de uşa de la apartament. Bineînţeles, Clive se apucă imediat de treabă.

Când ajung înapoi la ultimul etaj, intru în living şi-l găsesc pe Jesse tot dormind.

Aşa, şi acum ce fac? Sunt încă în rochia mea gri-taupe şi pe tocuri, aşa că mă duc sus şi-mi însuşesc ultima cameră din capătul coridorului. Apoi mă schimb în blugii mei rupţi şi un tricou negru. Mi-ar prinde bine un duş, dar nu vreau să-l las pe Jesse singur prea mult timp. Rămâne pe mai târziu.

După ce cobor, îmi fac o cafea neagră şi, în timp ce-o beau stând în picioare în bucătărie, îmi trece prin cap că n-ar fi o idee rea să citesc câte ceva despre alcoolism. Jesse trebuie să aibă un calculator pe undeva, aşa că mă pun pe căutat şi găsesc un laptop în biroul lui. Îl deschid şi răsuflu uşurată când văd că nu-mi cere nicio parolă. Îl duc jos şi mă instalez în fotoliul mare din faţa canapelei, ca să nu-l scap din ochi pe Jesse. Deschid Google, tastez „alcoolici" şi-mi răsar în faţă şaptesprezece milioane de rezultate. Însă primul rezultat de pe pagină e „Alcoolici Anonimi". Presupun c-ar fi un început bun. O fi zis John că Jesse nu e alcoolic, dar eu am dubii.

* * *

După câteva ore de căutat pe internet, simt că mi-au paralizat neuronii. Sunt atâtea informaţii de procesat: efecte pe termen lung, probleme psihice, simptome de sevraj. Citesc un articol despre traumele din copilărie care duc la alcoolism, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva Jesse a păţit ceva când era mic şi imediat îmi răsare în minte cicatricea sinistră de pe abdomenul lui. Mai sunt şi factori genetici, aşa că mă întreb dacă vreunul dintre părinţii lui nu era alcoolic. Sunt bombardată de informaţii şi nu ştiu ce să fac cu ele.

Mintea îmi zboară către duminica trecută şi lucrurile pe care mi le-a spus. *Eşti o javră aţâţătoare de scule, Ava. Aveam nevoie de tine şi tu m-ai părăsit.* Şi-atunci l-am părăsit... iar. Închid exasperată laptopul şi-l pun pe măsuţa de cafea. E abia ora zece, dar sunt complet epuizată. Nu vreau să mă duc sus ca să mă culc, de teamă să nu se trezească între timp, aşa că adun nişte perne, le întind pe podea lângă el, mă instalez cu capul pe canapea şi-i mângâi părul de pe braţele musculoase. Contactul mă relaxează şi, în scurt timp, pleoapele mi se îngreunează şi adorm.

Capitolul trei

— Te iubesc.

Simt ca prin ceață că palma lui îmi ține ceafa și că își trece degetele prin părul meu, iar senzația e așa de liniștitoare, așa de... firească. Deschid ochii și mă întâmpină o versiune mai palidă a verdelui pe care-l cunosc așa de bine.

Sar în picioare și mă pocnesc cu glezna de măsuță.

— Fir-ar a dracului! înjur.

— Nu mai înjura! mă ceartă el cu voce spartă și bolovănoasă.

Mă apuc de gleznă și atunci mă trezesc de tot și-mi amintesc unde sunt. Îmi las piciorul să cadă și întorc iute ochii către canapea, unde dau de Jesse, ridicat puțin de pe pernă, arătând groaznic, dar măcar treaz.

— Te-ai trezit! țip.

Se crispează, ducându-și mâna sănătoasă la frunte.

Ah, fir-ar a dracului!

El are probabil mahmureala mahmurelilor, iar eu zbier ca o tâmpită. Fac câțiva pași înapoi până dau de fotoliul din spatele meu, apoi mă las moale în el. Habar n-am ce să-i spun. N-o să mă apuc să-l întreb cum se

simte, că e cât se poate de evident, şi nici n-o să-l lovesc cu o prelegere despre siguranţa personală sau neglijarea sănătăţii.

Îmi vine să-l întreb dacă-şi aminteşte cearta noastră.

Îmi vine să-l întreb de ce nu mi-a spus că are un club de sex sau că are probleme cu băutura.

Îmi vine să-l întreb dacă prezenţa mea aici îl nedumereşte şi dacă ar prefera să plec.

Îmi vine să-i spun că-l iubesc.

Dar n-o fac. În loc de asta, îmi iese pe gură:

— Cum te simţi? şi îmi doresc pe loc să-mi fi ţinut gura.

Oftează şi-şi studiază mâna distrusă.

— Futu-i, declară sec.

Probabil că are nevoie de lichide, aşa că mă ridic şi o iau spre bucătărie.

— Unde te duci? întreabă uşor panicat, sărind ca ars în capul oaselor.

— M-am gândit că ai vrea nişte apă, îl calmez eu şi parcă mă simt un pic mai bine.

Am văzut de o mie de ori expresia aia. E urmată de obicei de apariţia tiranului dominator, după ce m-a imobilizat pe undeva, pe vreo suprafaţă plană, dar nu vreau să-mi fac prea mari speranţe. Deocamdată nu are putere nici să mă vâneze, nici să mă imobilizeze, nici să mă domine. Sunt dezamăgită.

La auzul răspunsului meu, se lasă la loc în perne, iar eu îmi văd de drum către bucătărie. Când iau un pahar din dulap arunc o privire spre ceasul de la cuptor. Opt. Am dormit zece ore fără întrerupere. Asta nu s-a mai întâmplat de... de când am fost ultima dată cu Jesse.

Iau din frigider o sticlă cu apă, umplu paharul şi mă întorc la el. Îl găsesc ridicat în capul oaselor pe canapea, cu capul în mâini şi pătura adunată în poală.

Când ajung lângă el, ridică ochii spre mine. Îi întind paharul şi privirile ni se întâlnesc. Ia paharul cu mâna sănătoasă şi-şi pune degetele peste ale mele. Îmi retrag iute mâna, vărsând apa din pahar. Nu ştiu de ce am făcut asta, iar expresia de pe faţa lui mă face pe loc să mă simt ca o nenorocită fără inimă. Tremură cumplit şi mă întreb dacă nu e cumva

în sevraj. Sunt sigură că am citit că tremurăturile fac parte din simptome, alături de o lungă listă de alte semne.

Îmi urmărește privirea îndreptată către mâna lui și clatină din cap. Situația e tare ciudată. N-a fost niciodată atmosfera asta între noi. Niciunul dintre noi nu știe ce să spună.

— Când ai băut ultima dată? întreb.

Știu că e teritoriu minat, în mod normal ocolit cu grijă, dar trebuie să spun ceva.

Ia o gură de apă și apoi se lasă iar în pernele canapelei. Mușchii abdominali se văd și mai bine definiți acum, că a slăbit puțin.

— Nu știu. Ce zi e azi?

— Sâmbătă.

— Sâmbătă?! întreabă el, vădit șocat. Futu-i.

Presupun că asta înseamnă că i s-a rupt filmul pentru mult timp, dar nu se poate să fi stat în apartamentul ăsta bând non-stop cinci zile la rând. Ar fi mort acuma, nu?

Și atunci se lăsă iar tăcerea peste noi și mă trezesc înapoi în fotoliul din fața lui, frecându-mi mâinile și storcându-mi creierii ca să găsesc ceva de zis. Urăsc situația asta. În mod normal, nici n-aș sta pe gânduri și m-aș arunca pe el, mi-aș azvârli brațele în jurul lui și l-aș lăsa să mă învăluie cu totul în el. Dar deocamdată e incredibil de fragil, ceea ce e o demență, având în vedere constituția lui înaltă, chiar dacă acum e mai slăbuț. Rebelul meu puternic a ajuns o epavă tremurătoare și asta mă ucide. Bărbatul ăsta nu e bărbatul de care m-am îndrăgostit. Oare ăsta să fie adevăratul Jesse?

Stă în fund și-și face de lucru cu paharul, căzut pe gânduri, și e o ușurare să-i văd rotițele creierului învârtindu-se — asta e, în sfârșit, o frântură din el pe care-o recunosc. Dar nu-i mai pot îndura tăcerea.

— Jesse, ce pot să fac pentru tine?

Oftează:

— Multe. Ai putea să faci multe lucruri, Ava, dar nu-ți pot cere să faci niciunul dintre ele.

Nu se uită la mine.

— Vrei să faci un duș? întreb cu blândețe.

Se apleacă în faţă şi tresare.

— Sigur.

Mă uit cum se chinuie să se ridice în picioare şi mă simt ca o vacă nesimţită că nu-l ajut, dar nu ştiu dacă vrea ajutorul meu şi nici nu sunt sigură că pot să-l ajut. Amândoi suntem groaznic de stingheriţi.

Când se ridică în picioare, păturile cad pe podea, iar el se uită-n jos la trupul lui gol.

— Fir-ar a naibii, înjură el şi se apleacă să culeagă una din pături.

Şi-o înfăşoară în jurul taliei şi se întoarce spre mine.

— Scuze, spune ridicând din umeri.

Scuze?!

De parcă nu i le-am mai văzut pe toate — şi încă la greu. Ca să-l citez, nu există parte din trupul meu pe care el să n-o fi atins sau pătruns.

Cu umerii căzuţi, oftez şi pornesc alături de el în sus pe scări, către dormitorul principal. Durează ceva vreme şi facem drumul într-o tăcere jenată, însă până la urmă ajungem la destinaţie.

— N-ar fi mai bună o baie? întreb intrând prima.

Arată istovit după urcuşul nesfârşit pe scări, aşa că n-o să-i priască statul în picioare sub duş. Probabil că i-ar prinde bine să-şi cufunde îndelung muşchii în apă fierbinte.

Ridică iar din umeri.

— Să zicem.

Deschid robinetul uriaş şi-mi ţin mâna sub el până potrivesc temperatura apei, iar în tot acest timp încerc din răsputeri să nu mă gândesc la discuţii în cadă şi la faptul că Jesse s-a declarat de-acum fanul spălatului în cadă — dar numai dacă sunt şi eu în cadă cu el.

Mă întorc şi dau cu ochii de masa de toaletă dotată cu chiuvete. Acolo am avut prima noastră partidă de sex. În baia asta am făcut duş împreună, am făcut baie împreună şi am făcut mult sex fierbinte împreună. Şi tot aici l-am văzut ultima dată.

Încetează!

Alung gândurile acestea şi-mi fac de lucru căutând săruri de baie, timp în care Jesse stă sprijinit de perete, cufundat în tăcere. Durează o

veşnicie până se umple cada şi încep să-mi doresc să-l fi împins, pur şi simplu, în duş.

— Gata, spun odată ce e cada plină.

Mă întorc ca să scap de stânjeneala dintre noi.

— Te porţi ca o străină, spune încet exact când ajung la uşă, oprindu-mă în loc.

Toată situaţia e groaznic de dureroasă.

— Mă simt ca o străină, spun fără să mă întorc.

Rostesc vorbele încet, înghiţind nodul din gât şi încercând să opresc tremuratul care ameninţă să-mi invadeze trupul.

Se aşterne iar tăcerea. Chiar nu ştiu ce să fac. Credeam că am atins culmile durerii. Credeam că eram deja în cele mai adânci străfunduri ale iadului. Mă înşelam. Când îl văd aşa, mă simt de-a dreptul paralizată. Trebuie să plec şi să continui să lupt pentru a mi-l scoate din inimă pe acest bărbat. Am senzaţia că am dat câţiva paşi înapoi acum, că l-am văzut din nou, dar adevărul e că nu făcusem niciun progres în eforturile mele de a-mi reveni.

— Ava, te rog, uită-te la mine.

Cuvintele lui, mai mult o rugăminte în loc de obişnuita poruncă, îmi aduc inima în gât. Până şi vocea lui sună altfel. Nu e mârâitul profund, răguşit şi sexy pe care-l ştiu. Acum e spartă şi înfrântă. Şi el e spart în bucăţi şi înfrânt, ceea ce înseamnă că şi eu sunt spartă în bucăţi şi înfrântă.

Mă răsucesc încet pe călcâie ca să-l înfrunt pe bărbatul care mi-e străin şi-l găsesc privindu-mă cu ochi goi şi verzi, muşcându-şi buza de jos.

— Nu pot.

Mă întorc şi plec cu inima bubuind în piept, dar în acelaşi timp încetinindu-şi bătăile. În curând o să se oprească de tot.

— Ava!

Îl aud că vine după mine, dar nu mă uit înapoi. Nu e în deplinătatea forţelor, aşa că asta ar putea fi singura dată când chiar voi reuşi să scap de el. Ce-a fost în capul meu de-am venit aici? Imaginile de duminica trecută îmi inundă mintea şi încep să cobor repede scările, cu picioarele amorţite şi vederea înceţoşată.

Când ajung la baza scării, simt cunoscuta încleştare a mâinii lui în jurul încheieturii mele şi intru în panică. Mă răsucesc iute ca să-l împing de lângă mine.

— Nu! ţip încercând disperată să mă eliberez de strânsoarea lui aspră. Nu mă atinge!

— Ava, nu face asta, mă imploră el, apucându-mă de cealaltă încheietură şi ţinându-mă în faţa lui. Termină!

Mă fac grămadă pe covor, neajutorată şi fragilă. Deja sunt o epavă care abia se mai ţine laolaltă, dar el poate să-mi dea ultima lovitură, cea care mă va distruge.

— Nu, te rog, hohotesc. Te implor, nu-mi îngreuna situaţia.

Se prăbuşeşte şi el pe covor lângă mine, mă trage în braţele lui şi mă învăluie cu totul. Plâng în hohote nestăvilite la pieptul lui. Nu mă pot controla.

Îşi îngroapă faţa în părul meu.

— Iartă-mă, şopteşte. Îmi pare tare, tare rău. Nu merit, dar mai dă-mi o şansă.

Mă strânge tare.

— Am nevoie de încă o şansă.

— Nu ştiu ce să fac, spun sincer.

Simt nevoia să evadez din mrejele lui, dar în acelaşi timp simt nevoia să rămân şi să-l las să repare totul. Dar dacă rămân, oare n-o să primesc acea lovitură de graţie? Sau dacă plec, oare n-o să fie *aceea* lovitura de graţie... pentru amândoi?

Tot ce ştiu e Jesse, acel Jesse puternic, ferm, hotărât, acel Jesse care se posomorăşte când îl sfidez, care mă bruschează când ameninţ să-l părăsesc şi mă fute până delirez. Cel de aici e cum nu se poate mai diferit de acel Jesse.

— Nu fugi iar de mine, mă imploră ţinându-mă strâns.

Observ că tremuratul i s-a mai potolit.

Mă trag înapoi şi-mi şterg cu dosul mâinii faţa udă de lacrimi, cu ochii fixaţi pe abdomenul lui, pe cicatricea parcă mai mare şi mai evidentă ca oricând. Nu mă pot uita la ochii lui. Nu-i mai cunosc. Nu sunt nici întunecaţi de furie, nici nu sclipesc de plăcere — nici mijiţi fioros,

nici pe jumătate închişi de dorinţă pentru trupul meu. Sunt două genuni goale, care nu-mi aduc nicio alinare. Însă, cu toate astea, ştiu că dacă ies pe uşa aia sunt terminată. Singura mea speranţă e să rămân ca să primesc răspunsurile de care am nevoie şi să mă rog ca acestea să nu mă distrugă. El are puterea de a mă distruge.

Mâna lui rece se strecoară sub bărbia mea şi-mi ridică faţa spre a lui.

— O să am grijă să repar totul. O să te fac să-ţi aminteşti, Ava.

Mă uit lung în ochii lui şi prin ceaţa verzuie îi zăresc hotărârea. E bună hotărârea, dar oare poate şterge ea cu buretele durerea şi nebunia care au precedat-o?

— Poţi să mă faci să-mi amintesc prin metoda convenţională?

Deşi zâmbeşte slab, eu n-am glumit.

— O să fie obiectivul misiunii mele în viaţă. Fac orice.

Vorbele lui, spuse în noaptea inaugurării clădirii Lusso, sunt rostite acum cu tot atâta convingere ca şi atunci. A promis că va dovedi că-l doream şi s-a ţinut de cuvânt. Inima mea înnegurată e luminată de o rază de speranţă şi-mi lipesc iar faţa de pieptul lui, agăţându-mă de el cu disperare. Aud cum îi scapă de pe buze o răsuflare tăcută de uşurare şi mă trage mai aproape, ţinându-se de mine de parcă îmbrăţişarea asta e singurul lucru care-i poate salva viaţa.

Probabil că aşa şi e. Şi pe a lui, şi pe a mea.

* * *

— O să ţi se răcească apa din cadă, mormăi în pieptul lui gol, după ceva vreme, când încă suntem grămadă pe podea, strângându-ne în braţe cu putere.

— Mi-e bine aşa, mârâie el şi detectez în tonul lui o frântură cunoscută din Jesse.

— Trebuie să şi mănânci ceva, îl informez şi mă simt ciudat să-i dau instrucţiuni. Iar mâna aia trebuie tratată. Te doare?

— Ca dracu'.

Nu mă surprinde. Arată groaznic.

— Hai!

Mă eliberez cu greu din strânsoarea lui ca de menghină, ceea ce-l face să bombăne, dar îmi dă drumul. Mă ridic şi îi întind mâna. Mă priveşte de jos cu un zâmbet mic, apoi mă prinde de mână şi se ridică de pe jos.

Urcăm tăcuţi scările şi ne întoarcem în dormitorul principal.

— Treci înăuntru, îi ordon calmă, arătând cu degetul spre cadă.

— Îmi dai ordine? întreabă ridicând sprâncenele.

— Aşa se pare.

Arăt cu bărbia spre cadă.

Începe să-şi ronţăie buza de jos, fără să dea niciun semn că ar avea de gând să intre în baie.

— Nu intri şi tu cu mine? întreabă încet.

Brusc mă simt stânjenită şi nelalocul meu.

— Nu pot.

Scutur capul şi fac un pas mic înapoi. Îmi doresc asta cu disperare, dar ştiu că de îndată ce mă las pradă afecţiunii şi atingerii lui, o să pierd calea către scopul meu, acela de a-mi aduna minţile şi de a primi răspunsuri.

— Ava, tu îmi ceri să nu te ating. Asta contrazice toate instinctele mele.

— Jesse, te rog, am nevoie de timp.

— Nu e normal, Ava. Nu e firesc să nu te ating.

Are dreptate, dar nu-mi pot permite să mă pierd iar cu totul în el. Trebuie să-mi păstrez capul pe umeri şi, de îndată ce-şi pune mâinile pe mine, mă zăpăcesc.

Nu spun nimic. Mă mulţumesc să mă uit iar către cadă, apoi îmi îndrept privirea spre el. Clatină din cap, îşi desfăşoară pătura din talie, intră în cadă şi se lasă cu grijă în apă. Iau de pe masa de toaletă o cană şi mă aşez pe vine lângă cadă ca să-l spăl pe cap.

— Nu e la fel fără tine aici, cu mine, bombăne, lăsându-se pe spate şi închizând ochii.

Îi ignor nemulţumirea şi mă apuc să-l spăl pe cap şi să-i săpunesc trupul frumos de sus până jos, luptându-mă cu inevitabilii fiori care mă străbat când îl ating.

Gânditoare, îmi las mâinile să-şi facă de lucru ceva mai mult pe lângă cicatricea de pe abdomen, sperând în sinea mea că asta îl va îndemna să-mi ofere o explicaţie pentru ea. Nu se întâmplă aşa. Rămâne cu ochii închişi şi gura ferecată. Am senzaţia c-o să fie un drum plin de obstacole. Nu oferă niciodată de bunăvoie informaţii şi-mi evită întrebările cu avertismente severe sau cu tactici menite să-mi distragă atenţia. Nu pot permite să se întâmple iar asta. O să fie nevoie de toată puterea şi voinţa mea. Doar că nu sunt obişnuită să-i evit avansurile.

Îmi trec mâna peste obrazul lui aspru.

— Trebuie să te bărbiereşti.

Deschide ochii şi-şi apucă bărbia cu mâna teafără, mângâindu-şi ţepii bărbii.

— Nu-ţi place?

— Îmi placi oricum ai fi.

Numai beat nu!

Expresia care-i străbate chipul pentru o clipă aproape că mă face să cred că mi-a citit gândurile.

— Nu mai pun niciun strop de alcool în gură, declară cu convingere, având grijă să se uite în ochii mei cât face această promisiune.

— Pari foarte sigur, răspund încet.

— Sunt.

Se ridică în capul oaselor şi se întoarce spre mine, întinde mâna rănită ca să-mi cuprindă obrazul şi face o grimasă când îşi dă seama că nu poate.

— Vorbesc serios, niciodată. Îţi jur. Nu sunt alcoolic, Ava. Recunosc că mă ia valul odată ce iau prima gură de băutură şi că mi-e greu să mă opresc, dar pot trăi fără să pun gura pe alcool. Eram distrus după ce m-ai părăsit. N-am vrut decât să amorţesc durerea.

Mi se strânge inima şi am o senzaţie de uşurare amestecată cu un pic de îndoială. Toată lumea e luată puţin de val când bea ceva, nu? Mă uit în gol pe lângă el, încercând să formulez ceea ce vreau să spun. Zile în şir mi-au gonit prin minte milioane de cuvinte, iar acum nu-mi mai vine niciunul pe limbă.

— De ce nu mi-ai spus mai demult? La asta te refereai când ai spus că aş face şi mai mult rău dacă aş pleca?

Lasă capul în jos:

— A fost de tot rahatul că am spus așa ceva.

— Da, a fost.

Se uită iar la mine.

— Voiam doar să rămâi. Când mi-ai spus că am un hotel frumos am rămas cu gura căscată.

Zâmbește ușor, iar eu mă simt ca o tâmpită.

— Lucrurile s-au încins foarte tare, foarte repede. N-am știut cum să-ți spun. Nu voiam să fugi iar de mine. Fugeai. Mereu. De. Mine.

— Dar n-am ajuns prea departe, așa-i?

— Aveam de gând să-ți spun. Nu trebuia să vii la Conac așa, pe nepusă masă. Nu eram pregătit, Ava.

Asta era clar. De câte ori fusesem la așa-zisul hotel, fusesem supravegheată îndeaproape sau închisă în biroul lui Jesse. Sunt sigură că oamenii fuseseră avertizați să nu discute cu mine și nimeni nu-l aborda pe Jesse cât eram cu el. Și are dreptate, lucrurile chiar că s-au încins foarte tare foarte repede, dar nu din vina mea. Doamne, câte avem de vorbit! Câte întrebări! Creatura scârboasă pe care Jesse a făcut-o una cu pământul la Conac avea de spus multe lucruri interesante. O fi avut cumva Jesse o aventură cu nevastă-sa?

Oftez:

— Hai, că ți se stafidește pielea.

Țin prosopul, iar el îmi imită oftatul și se ridică sprijinindu-se de marginea căzii cu mâna teafără. Iese din cadă și-l șterg cu prosopul pe tot corpul, timp în care el mă urmărește atent.

Când ajung la gât, colțurile gurii i se ridică ușor în ceva ce seamănă a surâs:

— Acum câteva săptămâni, *tu* erai aia mahmură și eu aveam grijă de tine.

— Pun pariu că ție îți bubuie capul mult mai rău decât îmi bubuia mie, îi resping eu tentativa de a depăna amintiri și-i înfășor prosopul în jurul taliei. Mâncare, apoi la spital.

— Spital?! se bâlbâie, luat prin surprindere. Ava, n-am nevoie de spital.

— Pentru mână, explic.

Probabil crede că vreau să-l bag la balamuc.

Ridică mâna ca s-o studieze și privirea i se luminează. Sângele s-a spălat, dar mâna arată tot oribil.

— N-are nimic.

— Nu prea cred.

— Ava, n-am de ce să merg la spital.

— Atunci n-ai decât să nu te duci.

Mă întorc și intru în dormitor.

Mă urmează și se prăbușește pe marginea patului, apoi se uită după mine cum dispar în dressingul imens. Cotrobăi printre haine și-i găsesc niște pantaloni de trening gri și un tricou alb. Trebuie să se simtă confortabil. Scot din sertare o pereche de boxeri și mă întorc în cameră, unde-l găsesc căzut lat pe spate. Simplul efort de a urca scările și a face o baie l-a epuizat complet. Nici nu-mi pot imagina o mahmureală așa de oribilă.

— Poftim, pune astea pe tine.

Așez hainele pe pat lângă el, iar el întoarce capul să-mi studieze selecția, apoi expiră lung, greu, obosit.

Când văd că nu face nicio tentativă să se îmbrace singur, iau boxerii, îngenunchez în fața lui și-i țin desfăcuți la picioarele lui. El a făcut asta cu mine de nenumărate ori. Îl bat ușor pe gleznă și se ridică în fund, uitându-se la mine cu ochii luminați de o mică sclipire. Încă o trăsătură cunoscută.

Fără să spună nimic, se ridică în picioare ca să-i pot ridica boxerii, dar când ajung pe la jumătate, prosopul îi cade și ajung față în față cu erecția lui imensă.

Dau drumul boxerilor și sar înapoi de zici că a îndreptat spre mine un aruncător de flăcări. Deci nu chiar fiecare părticică din el e la pământ, îmi spun, încercând să ignor ranga oțelită din carne aflată la câțiva centimetri de mine. Arunc iute o privire în sus și, pentru prima dată, ochii îi strălucesc pe deplin, dar nu de asta am nevoie acum, deși trupul nu e deloc de acord cu creierul meu. Mă lupt să înăbuș dorința de a-l împinge pe spate și a-l încăleca. N-am de gând să risc să ne abatem amândoi de la subiect din cauza sexului. Avem o mulțime de lucruri de discutat.

Se apleacă să-şi tragă boxerii până sus.

— O să mă duc la spital, spune. Dacă vrei tu, mă duc.

Mă încrunt la el:

— N-o să-ţi cad recunoscătoare la picioare doar pentru că ai acceptat să-ți tratezi mâna, spun tăios.

Ochii i se îngustează puţin la auzul tonului aspru:

— O să mă fac că n-am auzit-o pe-asta.

— Trebuie să-ţi dau ceva de mâncare, murmur.

Mă întorc şi ies din cameră, lăsându-l pe Jesse să-şi pună pe el pantalonii şi tricoul.

Capitolul patru

După ce fac un duş şi mă schimb în camera de oaspeţi, cobor la parter şi-l găsesc pe Jesse dormind buştean pe canapea. Urmăresc o vreme cum pieptul lui lat urcă şi coboară şi asta mă bucură, în ciuda evidentei lui epuizări. Doar soneria mobilului meu reuşeşte să mă smulgă din visare. Îl găsesc repede şi răspund fără să mă uit la ecran.

— Alo?

— Ava?

— Dan!

Cu toate câte s-au întâmplat, uitasem că trebuia să mă văd cu el azi. Mă bucur să-i aud vocea.

— Unde eşti?

— Tocmai am ajuns în gară.

— Mama şi tata ce fac?

— Îşi fac griji, declară sec.

— N-au de ce.

— Mda, mă rog, şi totuşi îşi fac. Şi eu la fel. Unde eşti?

Fir-ar a naibii!

— La Kate, mint.

Doar n-o să discute cu ea şi nici n-o s-o viziteze, aşa că n-are cum să afle adevărul. Şi, oricum, mama ştie că ar trebui să fiu la Kate şi sunt sigură că i-a zis şi lui.

Când pomenesc numele lui Kate se lasă tăcerea în telefon.

— Înţeleg, spune sec. Tot la ea?

Ah, câtă detaşare în vocea lui. Nu s-au văzut de ani de zile, dar se pare că timpul nu vindecă totul.

— E doar temporar, Dan. Caut chiar acum un loc unde să mă mut.

— Ai vorbit cu căcănarul ăla de fost iubit al tău?

Resentimentul din vocea lui e de-a dreptul palpabil.

— Nu, dar am auzit că a luat legătura cu mama şi tata. Foarte drăguţ din partea lui.

— Morţii lui de jegos. Trebuie să vorbim despre asta. Mama m-a pus la curent cu mica ei conversaţie cu Matt. Ştiu că e un vierme, însă mama e îngrijorată.

— Dar am sunat-o, mă apăr eu.

— Îhî. Şi ştiu că nu i-ai spus tot adevărul. Care-i treaba cu tipul ăsta nou?

Încremenesc. Bună întrebare.

— Dan, unele lucruri nu le poţi spune părinţilor.

— Da, dar i le poţi spune lui frate-tău.

— Zău? îmi scapă.

Mă îndoiesc sincer. Fratele meu mai mare probabil că ar ajunge lângă tata, la secţia cardiacilor. Uite de-aia nu m-am dus la Newquay: interogatoriu şi cicăleală. Va trebui să dau piept cu ei într-un final, dar nu acum. N-am fost în viaţa mea aşa de fericită că părinţii mei locuiesc atât de departe.

— Da, poţi. Deci, când te văd? întreabă el, ceva mai binedispus.

Vrea să mă vadă sau să mă stoarcă de informaţii?

— Mâine?

— Credeam că ne vedem azi! spune el, groaznic de dezamăgit.

Şi eu sunt la fel. Vreau tare mult să-l văd, dar, într-un fel, nu-mi doresc asta.

— Îmi pare rău. Am de văzut câteva case care sunt de închiriat şi apoi am de finalizat un teanc de schiţe.

Iar mint, dar mi-e absolut imposibil să-mi adun într-un timp aşa de scurt forţa necesară ca să par cât de cât normală. Poate până mâine o să reuşesc să mă târăsc din prăpastia de depresie şi nesiguranţă. Mă îndoiesc foarte tare, dar măcar am timp să încerc.

— Perfect! O să fie o zi numai pentru noi, îmi confirmă el temerile.

Să-i evit întrebările o zi întreagă?

— Bine, sună-mă dimineaţă, spun şi sper în secret că în seara asta o să iasă în oraş cu toţi prietenii lui şi o să aibă o mahmureală cruntă, care să-l împiedice să mă sune.

Am nevoie de timp.

— Absolut. Pe mâine, puştoaico.

Închide.

Încep să mă gândesc cum aş putea să evit asta şi, după o oră de plimbat în sus şi-n jos prin apartamentul imens, nu găsesc niciuna. Nu pot să-l evit veşnic.

Sună interfonul şi răspund.

— Ava, administratorul urcă acum să repare uşa. A, şi a fost înlocuit şi geamul de la maşina domnului Ward.

— Mulţumesc, Clive.

Închid şi mă duc la uşă.

Îi deschid unui bătrânel care deja inspectează stricăciunile.

— A fost vreun raid al trupelor speciale? întreabă el, scărpinându-se în cap.

— Ceva de genul ăsta, mormăi.

— Pot s-o fixez la locul ei pentru moment, dar va trebui înlocuită. O s-o comand şi vă anunţ când vine, spune şi-şi pune jos cutia de scule.

— Mersi.

Îl las cioplind bucăţi de lemn rupt din vechiul toc al uşii şi mă întorc în cameră, unde-l găsesc pe Jesse pe jumătate adormit, uitându-se bănuitor spre uşă.

— Ce se întâmplă? întreabă.

— Fiindcă n-ai deschis, John a avut o ciocnire cu uşa de la intrare, îl informez sec.

Ridică din sprâncene, după care pe chip îi apare o expresie îngrijorată.

— Ar trebui să-l sun.

— Cum te mai simţi? întreb, măsurându-l din priviri şi ajungând la concluzia că arată un pic mai bine după o oră de somn profund.

— Mai bine. Tu?

— Bine. E timpul să mergem la spital. Îmi iau geanta.

Îl ocolesc şi trec pe lângă el.

Cu o mişcare iute, mă prinde de braţ.

— Ava.

Mă opresc şi aştept continuarea, nişte cuvinte care să îndrepte totul, dar nu primesc nimic, doar căldura lui prelingându-mi-se în carne din mâna încleştată pe braţul meu. Ridic ochii la el şi-l văd că se uită la mine, dar tot nu deschide gura.

Oftez din rărunchi şi-mi eliberez braţul, dar apoi îmi amintesc că maşina mea nu e aici. Cum o să-l duc la spital?

— Fir-ar mă-sa a naibii, înjur încet.

— Vezi cum vorbeşti, Ava. Ce e?

— Maşina mea e la Kate.

— O luăm pe a mea.

— Nu poţi să conduci cu o singură mână.

Felul în care conduce mă sperie de moarte şi în condiţii normale! Nici gând să merg la o plimbare cu maşina condusă cu o singură mână!

— Ştiu. Conduci tu.

Îmi aruncă cheile şi mă cam panichez. Îmi încredinţează o maşină de peste o sută şaizeci de mii de lire?

* * *

— Ava, conduci ca o babă. Calc-o și tu mai tare, se plânge Jesse.

Mă uit urât la el, dar decide să mă ignore. Pedala de accelerație e teribil de sensibilă, iar eu mă simt foarte mică la volan. Mi-e frică de mor să n-o zgârii.

— Gura! îl reped, după care fac ce zice și-o rupem la goană în urlet de motor.

Ghinionul lui dacă bușesc pe careva.

— Mult mai bine.

Se uită la mine și zâmbește.

— E mai ușor de manevrat dacă nu umbli pe lângă ea în vârful degetelor, ci îi folosești din plin puterea.

Îmi vine să zâmbesc, dar n-o fac. Aș putea să-l descriu pe el cu exact aceleași vorbe.

* * *

După trei ore la Accidente Minore și o radiografie, doctorul a confirmat că mâna lui Jesse nu e fracturată, dar că are o ruptură de mușchi.

— Ați ținut-o în repaus? întreabă asistenta. Dacă au trecut câteva zile de când v-ați rănit, umflătura ar fi trebuit să se mai retragă până acum.

Jesse se uită la mine cu vinovăție în timp ce asistenta îi bandajează mâna.

— Nu, răspunde încet.

Ridic din sprâncene spre el, iar el dă ochii peste cap. Asistenta îi pune brațul într-o eșarfă și ne trimite acasă. Când ajungem la intrare, își scoate eșarfa și-o aruncă în coșul de gunoi.

— Ce faci? icnesc, privindu-l cum iese pe ușa spitalului.

— Eu nu port așa ceva.

— Ba s-o crezi tu! țip scoțând eșarfa din coș.

Sunt șocată. Bărbatul ăsta nu are nici cel mai mic respect pentru corpul lui. Și-a agresat organele interne cu kile de vodcă și acum refuză să coopereze ca să-și ajute mâna să se vindece cum trebuie.

Mă reped după el, dar nu se oprește decât la mașină. Țin cheile în mână, dar nu deblochez ușile. Ne uităm furioși unul la altul peste capota Aston Martinului.

— Ai de gând să descui mașina? întreabă.

— Nu. Până nu-ți pui asta, nu.

Ridic eșarfa deasupra capului.

— Ava, ți-am zis că n-o port.

— De ce? întreb tăios.

Jesse cel încăpățânat a reapărut, dar asta e o trăsătură pe care nu mă bucur s-o văd.

— N-am nevoie de ea.

— Ba da.

— Ba nu, mă ia el peste picior.

— Pune-ți, dracului, nenorocita asta de eșarfă, Jesse! țip peste mașină.

— Vezi, dracului, ce vorbești cu gura aia spurcată!

— Du-te-n morții mă-tii! șuier cu ciudă.

Se uită la mine urât de tot. Cum om arăta, înjurându-ne cât ne țin plămânii în mijlocul parcării spitalului, peste un Aston Martin? Nu-mi pasă. Uneori, zău că se poartă ca un primitiv.

— *Vezi cum vorbești!* răcnește el.

Propriul urlet îl face să se crispeze de durere și-și repede mâna rănită la cap.

— *Futu-i mă-sa!*

Izbucnesc în râs văzându-l cum țopăie în cerc scuturându-și mâna și înjurând de mama focului. Să-i fie învățătură de minte prostului încă-pățânat.

— Deschide, naibii, mașina, Ava! strigă.

O, ce furios e! Îmi strâng buzele ca să-mi înăbuș râsul.

— Ce-ți mai face mâna? întreb chicotind, apoi izbucnesc de-a binelea în hohote de râs.

Nu mă pot abține. E așa de bine să râzi!

Când îmi revin și mă îndrept de șale, observ că mă privește feroce peste capota mașinii.

— Deschide, porunceşte.

— Eşarfa, ripostez, aruncându-i-o peste capotă.

Apucă fâşia de pânză şi-o aruncă pe asfalt, apoi îşi întoarce iar spre mine privirea furibundă.

— Deschide!

— Zău că uneori te porţi ca un copil, Jesse Ward. Nu deschid maşina până nu-ţi pui eşarfa.

Văd cum i se îngustează privirea cu care mă fixează şi colţurile gurii i se ridică într-un rânjet ascuns.

— Trei, rosteşte tare şi clar.

Îmi pică falca.

— Doar n-ai de gând să mă iei cu numărătoarea inversă! cârâi ascuţit, uluită.

— Doi.

O spune pe un ton calm şi detaşat, iar eu sunt de-a dreptul stupefiată. Se sprijină cu coatele de capotă.

— Unu.

— Du-te naibii! pufnesc dispreţuitor, fermă pe poziţie.

Nu vreau decât să-şi pună nenorocita de eşarfă, pentru binele lui. Mie mi-e perfect egal, dar e vorba de principiu aici.

— Zero, rosteşte doar cu buzele şi porneşte cu paşi mari să ocolească botul maşinii către mine, iar eu o iau instinctiv spre spatele acesteia.

Se opreşte şi ridică sprâncenele.

— Ce faci? întreabă luând-o în partea cealaltă.

Ştiu expresia aia; e expresia *ai făcut-o rrrrău de oaie*. Ştiu că n-o să ezite să mă ţintuiască la pământ şi să mă tortureze până cedez şi fac orice vrea el.

— Nimic, spun, având grijă să rămân de cealaltă parte a maşinii.

Putem s-o ţinem aşa toată ziua.

— Vino încoace.

Vocea lui are tonul ăla scăzut, răguşit, pe care-l cunosc şi-l iubesc şi e încă o părticică din el care a reapărut la suprafaţă. Dar mă abat de la subiect.

Scutur din cap:

— Nu.

Înainte să-i pot anticipa următoarea mişcare, începe să sprinteze în jurul maşinii, iar eu ţâşnesc cu un chiot în direcţia opusă. Oamenii se uită cum fac slalom ca o dementă printre celelalte maşini parcate, apoi mă opresc brusc în spatele unui jeep. Mă iţesc pe după colţ ca să văd unde e.

Inima-mi sare din piept şi aterizează direct pe asfalt. Îl văd îndoit de mijloc, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

Fir-ar a naibii!

Ce naiba am de-i încurajez comportamentul ăsta prostesc, când ar trebui să fie în convalescenţă? Alerg spre el, iar câţiva trecători îl observă şi ei şi se-ndreaptă spre el.

— Jesse! ţip când mă apropii.

— A păţit ceva, domnişoară? mă întreabă un bărbat când ajung lângă el.

— Nu şt... *ce!*

Sunt luată pe sus cu un braţ şi aruncată pe umărul lui Jesse.

— Nu te pune cu mine, Ava, spune el plin de sine. Ar trebui să ştii deja că eu câştig întotdeauna.

Îmi bagă mâna sub fustă şi mă apucă de interiorul coapsei, în timp ce se îndreaptă cu paşi mari spre maşină, cu mine atârnată pe umărul lui.

Zâmbesc amabil tuturor celor pe lângă care trecem, dar nu mă obosesc să mă lupt cu el. Mă bucur doar că are puterea să mă ridice.

— Mi se văd chiloţii, mă plâng, ducând mâna la spate ca să-mi trag rochia peste fund.

— Ba nu ţi se văd.

Mă lasă să mă preling încet în jos pe trupul lui, până ajung cu faţa la acelaşi nivel cu a lui, cu picioarele atârnând în aer şi cu pieptul lui tare şi cald lipit de al meu. Ochii lui şi-au redobândit ceva din sclipirea dinainte şi-i caută pe-ai mei. O să mă sărute. Trebuie să pun capăt momentului.

Mă zbat în braţele lui.

— Trebuie să mergem la supermarket, spun eu, concentrându-mă la pieptul lui cât mă eliberez din strânsoare.

Oftează din greu şi mă lasă să cad în picioare.

— Cum să repar lucrurile, dacă-mi tot respingi încercările?

Îmi trag rochia în jos şi revin cu privirea la el.

— Asta-i problema cu tine, Jesse. Vrei să repari lucrurile distrăgându-mi atenţia cu atingerile tale în loc să vorbeşti cu mine şi să-mi oferi nişte răspunsuri. Nu pot să permit să se întâmple asta din nou.

Deschid uşile şi urc în maşină, iar Jesse rămâne cu capul plecat, muşcându-şi buza.

* * *

Intrăm în parcarea supermarketului şi mă foiesc înainte şi înapoi în căutarea unui loc de parcare. Azi am aflat ceva nou despre Jesse: e un pasager de rahat. M-am lăsat intimidată de el şi am depăşit periculos, am tăiat faţa altora, am schimbat aiurea benzile, toate numai ca să mai câştigăm câţiva metri în plus. Bărbatul ăsta e un turbat la volan. De fapt, bărbatul ăsta e un turbat, punct.

— Uite un loc liber.

Îşi repede braţul direct în câmpul meu vizual şi-l plesnesc ca să şi-l ia din faţa mea.

— Ăla e un loc pentru părinţi cu copii, îl ignor, trecând pe lângă loc.

— Şi?

— Şi... nu văd niciun copil în frumuseţea asta de maşină a ta, nu?

Îşi coboară privirea spre burta mea şi brusc mă simt groaznic de stânjenită.

— Ţi-ai găsit anticoncepţionalele? întreabă, cu privirea fixată în continuare pe abdomenul meu.

— Nu, răspund, virând într-un loc de parcare.

Îmi vine să dau vina pe el că mi-a distras atenţia de la programul meu normal, dar adevărul e că talentul meu organizatoric a fost întotdeauna de tot rahatul când a fost vorba de viaţa mea personală. Am fost nevoită să mai fac încă o vizită jenantă la doctorul Monroe, ca să

înlocuiesc a doua doză de pastile contraceptive pierdută într-o săptămână şi mi-am făcut şi analize, ca să mă asigur că nu luasem nicio boală venerică după ce făcusem întruna sex neprotejat cu Jesse. După ce-mi dădusem seama ce viaţă sexuală hiperactivă a avut Jesse, n-am avut încotro.

— Ai ratat vreuna? întreabă, cu buzele strânse într-o dungă perfect dreaptă.

Se teme c-aş putea fi gravidă?

— Mi-a venit ciclul duminica trecută, spun.

Ca un semn rău, îmi vine să adaug, dar n-o fac. Opresc motorul.

Rămâne tăcut cât cobor din maşină şi aştept să iasă şi el.

— Mai departe nu puteai să parchezi? bombăne venind lângă mine.

— Măcar am parcat legal.

Mă duc la şirul de cărucioare aliniat sub copertină şi bag o liră ca să eliberez unul.

— Ai fost vreodată la supermarket? întreb în timp ce mergem către intrare pe aleea acoperită.

Jesse şi supermarketul nu par să fie o alăturare naturală.

Ridică din umeri.

— Cathy face cumpărăturile. De obicei mănânc la Conac.

La auzul numelui clubului superluxos de sex al lui Jesse mă aricesc toată şi-mi piere cheful de conversaţie. Simt că se uită la mine, dar îl ignor şi mă uit fix înainte.

* * *

Până ajungem înapoi la Lusso se face şase şi găsim uşa reparată. Jesse se duce să se întindă pe canapea, epuizat după câteva ore de mişcare, iar eu stau în bucătărie după ce despachetez cumpărăturile întrebându-mă ce să fac. E sâmbătă seară şi tare-mi vine să mă cuibăresc undeva cu un pahar de vin. N-am vin şi nu mă pot cuibări nicăieri, aşa că o sun pe Kate.

— Cu ce te ocupi? o întreb, aşezându-mă pe un taburet de bar cu o cafea în faţă — nu vin, ci cafea.

— Tocmai ieşim pe uşă, spune veselă.

— Unde vă duceţi?

Nu pot să nu fiu un pic invidioasă că iese în oraş.

— Sam mă duce la Conac.

— La Conac? mă bâlbâi uluită şi orice urmă de invidie se risipeşte.

Face mişto de mine?

— Da, dar nu te gândi la prostii. Eu l-am rugat. Sunt curioasă.

Doamne, Isuse Cristoase! Degajarea lui Kate n-are limite! Eu am rupt-o la fugă când am descoperit exact ce e Conacul, iar ea vrea să se ducă acolo ca să socializeze? Ce dracu', frate?

— Şi Sam e încântat să te ducă? întreb cât pot de nonşalant, dar şocul din vocea mea e imposibil de ascuns.

Nu-mi vine să cred că a fost de acord.

— Îhî. Mi-a zis ce-i acolo şi vreau să văd cu ochii mei.

Vorbeşte pe un ton cât se poate de firesc, iar eu mă blochez numai cât mă gândesc la locul ăla. Cum o fi să fii aşa de deschis la minte? Şi, până la urmă, ce se întâmplă, mai precis, la Conac?

— Ce face Jesse? întreabă ea, întrerupându-mi şirul gândurilor.

Detectez tensiunea din vocea ei.

— E bine. Are nişte rupturi de muşchi la mână şi insistă că nu e alcoolic.

— Mă bucur.

Sinceritatea ei e tare dulce şi sunt uşurată că nu scuipă înjurături în telefon şi că nu-mi spune să-l părăsesc.

— Auzi — mă concentrez din nou la Kate — ţi-aş zice distracţie plăcută, dar sunt mai degrabă tentată să-ţi spun... renunţă la orice prejudecăţi când ajungi acolo.

— Ava, nu există persoană mai lipsită de prejudecăţi decât mine. Abia aştept! Vorbim mâine.

— Pa.

Închid şi trec în revistă toate vizitele mele la Conac, când credeam că era un simplu hotel nevinovat. Clatin din cap dezaprobator. Cum a putut să-mi scape ce se întâmpla acolo, când acum mi se pare atât de evident? N-ar trebui să mă judec prea aspru, totuşi, având în vedere că eram

complet absorbită de un bărbat înalt şi suplu, cu păr blond-cenuşiu şi ochi verzi, hipnotici. Era perfect. Încă mai e, deşi are vreo două kilograme în minus şi câteva probleme în plus.

Urc la etaj, îmi scot rochia, pun pe mine o pereche de pantaloni scurţi din bumbac şi un maiou şi-mi scot toate clamele din păr.

Când cobor, Jesse e tot adormit pe canapea. Mă chinui o vreme cu dulapul în care e închis televizorul, dar nu reuşesc să-l deschid, aşa că mă trântesc în fotoliu şi mă uit la Jesse cum doarme cu mâna rănită pe pieptul solid, care se ridică şi coboară cu fiecare respiraţie egală. Gândurile îmi rătăcesc de la sine către eclere cu ciocolată, cale imaculate şi „Angels" şi, în cele din urmă, aţipesc.

Capitolul cinci

— Te iubesc.

Mă trezesc buimacă în întuneric și mă îndrept în fotoliu, frecându-mă la ochi. Durează câteva clipe să-mi dau seama unde mă aflu, dar, când mă obișnuiesc cu bezna, descopăr un bărbat frumos și blond lăsat pe vine în fața mea.

— Salut, spune blând, dându-mi părul de pe față.

— Cât e ceasul? întreb somnoroasă.

Se apleacă și mă pupă pe frunte.

— Tocmai a trecut de miezul nopții.

Miezul nopții? Am dormit neîntoarsă și aș putea să adorm la loc într-o clipă, dar îmi sare somnul de-a binelea când sunetul strident al unui telefon străpunge tăcerea.

— Băga-mi-aș! se plânge Jesse.

Își înșfacă telefonul de pe măsuță și se uită la ecran. Cine poate să fie la ora asta?

— John, salută el calm. De ce?

Îmi aruncă o privire.

— Nu, e-n regulă... mda... în jumătate de oră.

Închide.

— Ce s-a întâmplat? întreb, de-acum complet trează.

Își bagă picioarele în tenișii Converse și o ia grăbit spre ușă, vădit nemulțumit.

— Probleme la Conac. Mă întorc repede.

Și dus a fost.

Deci, sunt perfect trează, e trecut de miezul nopții, iar Jesse tocmai a dispărut. Stau în fotoliu ca o piesă căzută dintr-o mașinărie și mă gândesc ce s-o întâmpla la Conac de e așa urgent.

O, nu! Kate e acolo!

Alerg în bucătărie, iau telefonul și o sun, dar nu răspunde. Încerc iar și iar și cu fiecare apel la care nu-mi răspunde mă îngrijorez tot mai tare. Ar trebui să-l sun, pur și simplu, pe Jesse, dar părea foarte nervos. Mă plimb în sus și-n jos, îmi fac o cafea și mă așez la insula din mijloc, formând întruna numărul lui Kate. Dacă aș avea mașina aici, aș fi și eu în drum spre Conac. Sau nu? Mi-e ușor să spun că da, mai ales când nu am cum s-o fac.

După ce mă plimb o oră prin apartament sunând-o necontenit pe Kate, cedez și mă duc la culcare. Mă strecor între cearșafurile moi, luxoase, de pe patul din camera de oaspeți și mă ghemuiesc ca să adorm.

* * *

— Te iubesc.

Deschid ochii și-l găsesc pe Jesse aplecat deasupra patului. Sunt undeva între somn și trezie, iar gura mea refuză să funcționeze. Cât e ceasul și cât a fost plecat? Dar nu apuc să întreb. Mă adună în brațe și mă transportă în camera lui.

— Tu dormi aici, șoptește lăsându-mă pe patul lui.

Simt că se bagă în pat lângă mine și mă smucește spre pieptul lui.

Dacă n-aș fi așa mulțumită, aș pune întrebări, dar sunt, deci n-o fac. Capul îmi aterizează pe pernă și, înconjurată de căldura lui Jesse, adorm iar dusă.

* * *

— 'Neaţa.

Deschid ochii şi mă descopăr imobilizată pe saltea sub o mireasmă puternică de apă proaspătă şi mentă. Creierul meu matinal încearcă în disperare să mă convingă să mă zbat ca să mă eliberez, dar trupul meu blochează toate instrucţiunile rezonabile care încearcă să pătrundă până la el.

Se ridică şi se lasă în spate, pe călcâie.

— Nu mai pot. Trebuie să fac asta, şopteşte el, apucându-mă de mână şi ridicându-mă în capul oaselor.

Îmi trage maioul încet peste cap, se apleacă şi mă sărută între sâni, apoi îşi trece încet limba până la gâtul meu, trasând cu ea cercuri rapide.

Sunt încordată.

Se trage înapoi.

— Dantelă, spune încet, scoţându-mi sutienul.

Sunt sfâşiată între dorinţa disperată a trupului meu şi nevoia intensă a minţii mele de a sta de vorbă. Vreau să lămuresc lucrurile înainte să fiu târâtă înapoi în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse, unde îmi pierd orice urmă de raţionament cognitiv.

— Jesse, trebuie să vorbim, spun încet, în timp ce el mă sărută pe gât şi se îndreaptă cu gura spre ureche.

Fiecare nerv îmi vibrează, implorându-mă să tac şi să-l primesc.

— Am nevoie de tine, şopteşte găsindu-mi gura, pe care o ia în stăpânire cu tandreţe.

— Te rog, Jesse.

Vocea mi-e o şoaptă abia auzită când reuşesc să-mi eliberez buzele.

— Iubito, eu aşa vorbesc.

Mă apucă de ceafă şi mă trage şi mai aproape de el.

— Stai să-ţi arăt.

Trupul meu învinge.

Capitulez în faţa lui ca o sclavă ce sunt. Îmi înconjoară şoldurile cu braţul şi mă lasă pe spate, pecetluindu-mi gura cu a lui. Toată fiinţa

mea e electrizată când limba lui fierbinte și umedă se strecoară ușor printre buzele mele și-mi alunecă încet prin gură. Jesse e în dispoziție tandră și parcă știe că ăsta e cel mai bun mod de a mă cuceri în acest moment.

Respirația lui lentă, egală, îmi arată că deține pe deplin controlul. Se sprijină în antebraț și cu mâna sănătoasă își trece vârful degetului de la șoldul meu până la sân. Un val de furnicături îmi urcă prin trup în urma atingerii lui și mă lasă cu respirația întretăiată și neregulată. Apoi trasează visător marginea areolei sânului, în tandem cu mișcările lente ale limbilor noastre.

Mă țin de umerii lui și simt cum atingerea lui tandră, gura lui atentă și trupul tare lipit pe-o parte de al meu declanșează iar în mine vechiul flux copleșitor de emoții nedorite. Teama mea a fost complet justificată: m-am pierdut din nou complet în el.

Scot un scâncet când își dezlipește buzele de ale mele și se lasă iar pe călcâie ca să-mi tragă jos cu mâna sănătoasă pantalonii scurți, odată cu chiloții.

— Se pare că e nevoie să-ți amintesc.

— Nu asta e metoda convențională.

— Așa fac eu lucrurile, Ava.

Aruncă într-o parte șortul și chiloții și mă trage în sus, ca să-și lipească iar gura de a mea.

— Trebuie să ne împrietenim.

Nu mai am putere să-l resping. Îmi bag degetele în elasticul boxerilor lui și-i împing în jos pe coapse, apăsându-mi gura și mai tare de a lui. Scoate un geamăt lung și mă lasă ușor la loc pe spate, făcându-mă să-i scap chiloții, așa că bag degetele de la picior în elastic și mă întind ca să-i scot de tot boxerii. E pe jumătate peste mine, iar trupul lui tare și zvelt e lipit de al meu pe toată lungimea lui și se apasă și mai tare de mine în timp ce-mi cotropește gura.

Îmi împletesc degetele în părul lui și savurez frecarea bărbii lui nerase de fața mea. E prea lungă ca să fie aspră sau țepoasă, așa că seamănă mai mult cu o perie moale, care mi se plimbă pe obraz.

Se desprinde din sărut și-și îngroapă fața în părul meu în timp ce mă cuprinde cu palma între picioare și-și trece apoi mâna în sus, pe trupul meu, încet peste abdomen și-apoi treptat, printre sâni, încheindu-și traseul pe gât.

— Mi-a fost dor de tine, iubito, murmură cu gura pe gâtul meu. Mi-a fost tare dor de tine.

— Și mie de tine.

Îi țin capul lipit de mine și mă simt complet învăluită în putere, ca într-un cocon, dar în clipa asta nu el e cel puternic. Mă simt protejată și în siguranță, dar sunt conștientă că, în acest moment, eu sunt cea care are grijă de el. Și sunt copleșită — total copleșită de sentimentele intense pentru acest bărbat chinuit.

Se repoziționează între coapsele mele și simt imediat cum mă împunge capul ud și alunecos al erecției lui matinale. Mintea mea e o încâlceală de gânduri contradictorii, dar exact atunci se sprijină în coate și se uită lung în jos, la mine, de parcă sunt singurul lucru care există pe lume. Ochii noștri spun mai multe decât ar putea s-o facă vreodată vorbele. Îmi iau mâinile de pe ceafa lui și-i cuprind cu palmele chipul frumos.

— Îți mulțumesc că te-ai întors la mine, spune cu blândețe, iar eu mă uit în sus la el, înecându-mă în superbii lui ochi verzi și întreaga ființă mi-e inundată de emoții.

Îmi trec degetul mare peste buzele lui umede și i-l strecor în gură, apoi îl retrag încet și rămân cu vârful pe buza lui de jos. Depune un sărut ușor pe deget și, zâmbindu-mi, își ridică șoldurile fără să-și dezlipească privirea de a mea, iar pelvisul meu își schimbă poziția ca să-l întâmpine.

Suspin de plăcere pură, nerușinată, când încet, aproape ceremonios, pătrunde adânc în mine. Închid ochii și-l prind cu mâinile de ceafă, iar el mă umple pe deplin, apoi rămâne neclintit, pulsând și zvârcolindu-se în interiorul meu. Transformarea respirației lui în mici gâfâieli sacadate mi-e foarte familiară. Se luptă să-și păstreze controlul.

— Uită-te la mine, îmi comandă printre gâfâituri.

Îmi forțez pleoapele să se ridice și scot un mic icnet când îl simt tresăltând în mine.

— Te iubesc, șoptește cu voce gâtuită.

Trag scurt aer în piept, surprinsă de cuvintele pe care mi-am dorit de atâta vreme să le aud. Oare știe? De aceea o spune acum? Oare crede că asta-i suficient? Că asta șterge totul cu buretele?

— Jesse, nu.

Închid ochii și-mi las mâinile să cadă pe lângă mine.

— Ava, uită-te la mine, îmi ordonă cu asprime.

Deschid cu greu ochii încețoșați și dau de un chip serios, inexpresiv.

— Ți-am spus tot timpul ce simt pentru tine.

— Nu, nu mi-ai spus. Îmi confiscai telefonul și încercai să mă controlezi.

Își rotește șoldurile frecându-se de mine, provocând un geamăt care scapă concomitent de pe buzele amândurora.

— Ava, n-am simțit niciodată așa ceva.

Se retrage și apoi se împinge adânc, în sus. Încerc să-mi țin în frâu gândurile risipite în cele patru zări, dar tot îmi scapă un geamăt.

— Am fost înconjurat toată viața de femei goale fără nicio urmă de respect de sine.

Își pune mâinile peste ale mele și-mi imobilizează încheieturile de-o parte și de alta a capului.

Mă străpunge.

— Jesse!

— Tu nu ești ca ele, Ava.

Mă străpunge.

— Ah, Doamne!

Se retrage și se repede înapoi în mine.

— Isuse Cristoase!

Se oprește preț de câteva respirații profunde.

— Ești a mea și numai a mea, iubito. Numai pentru ochii mei, numai pentru atingerea mea și strict numai pentru plăcerea mea. Numai a mea. M-ai înțeles?

Se retrage şi apoi se-mpinge încet înapoi în mine.

— Dar tu? Tu eşti numai al meu? întreb ridicându-mi şoldurile ca să întâmpin delicioasa penetrare.

— Numai al tău, Ava. Spune-mi că mă iubeşti.

— Ceee? ţip când mă sfâşie cu o izbitură puternică.

— Ce-ai auzit, spune încet. Iubito, nu mă face să te fut până spui ce vreau să aud.

Încremenesc. Eu mă topesc sub el, paralizată de plăcere, iar el îmi pretinde să-i spun că-l iubesc? Îl iubesc, dar să mărturisesc asta fiindcă mă forţează? Însă e exact cum mă aşteptam. A încercat să facă din mine femeia aflată la polul opus faţă de lucrurile care îi sunt lui familiare — m-a ţinut acoperită din cap până-n picioare, nu m-a lăsat să beau, a insistat să port dantelă delicată în loc de piele aspră. Dar cum rămâne cu sexul?

— Ava, răspunde-mi.

Se-mpinge în sus şi se roteşte ferm, iar pe frunte îi apare o broboană de sudoare.

— Nu te împotrivi.

Vorbele lui mă lovesc ca un trăsnet. Să nu mă-mpotrivesc? A mai încercat să mă forţeze să-mi mărturisesc iubirea folosindu-se de sculă — sâmbăta trecută, în baia din dormitor, când s-a repezit în mine cu toată forţa în mod repetat, cerându-mi să rostesc aceste cuvinte. Am crezut că voia să se asigure că n-aveam să-l părăsesc. M-am înşelat. De unde ştia?

Vine încă o frecare perfectă şi muşchii mei interiori încep să zvâcnească spasmodic, vibraţiile făcându-şi loc treptat în epicentrul terminaţiilor mele nervoase. Picioarele îmi înţepenesc încordate.

— De unde-ai ştiut? ţip aruncându-mi capul pe spate, pradă disperării fizice şi mentale.

— Ava, fir-ar a naibii, uită-te la mine!

Mă izbeşte în plin cu o mişcare brutală de şolduri, iar eu deschid ochii, cu un strigăt furios.

— Te iubesc! urlă, întărindu-şi vorbele cu încă o retragere lentă, urmată de un alt atac violent, rapid, al şoldurilor.

— Şi eu te iubesc! strig şi simt cum vorbele sunt pur şi simplu împinse cu brutalitate din mine.

Se opreşte complet şi se uită în jos, la mine, ţinându-mă de mâini. Respirăm accelerat şi frenetic.

— Te iubesc aşa de mult, futu-i mă-sa. Nu credeam că e posibil.

Cuvintele lui mă pătrund până în adâncuri. Intensitatea împreunării noastre îmi bagă inima în viteza a cincea, mai ales când îl văd cum se uită la mine de deasupra mea, cu ochii umezi de lacrimi. Zâmbeşte uşor şi se retrage încet.

— Şi acum, facem dragoste, spune calm, intrând iar în mine cu un legănat blând de şolduri şi posedându-mi buzele într-un sărut lent, senzual, greu de înţelesuri.

Îmi dă drumul, iar mâinile mele zboară spre spinarea lui şi alunecă pe pielea lui umedă.

Şi-a schimbat complet tactica. Intră şi iese din mine încet, pe îndelete, împingându-mă către extazul suprem, în timp ce eu îl strâng în braţe cât pot de tare, cu mâinile înfipte în spinarea lui udă. Sexul cu Jesse a fost întotdeauna mai bun decât cu oricine altcineva, dar acest moment e încărcat de o puternică semnificaţie pe care n-aş fi crezut-o vreodată posibilă. Mă iubeşte.

Mă lupt să-mi controlez emoţiile când se trage înapoi şi-şi apropie faţa la un milimetru de a mea şi mă priveşte cu ochii plini de emoţie. Mă dezintegrez. Ritmul constant al străpungerilor lui controlate, profunde, mă face să mă cutremur şi să-mi încordez muşchii în jurul penisului lui, în timp ce miezul meu cuprins de convulsii îi înconjoară strâns mădularul de fiecare dată când se implântă în mine. Pelicula de transpiraţie de pe fruntea lui şi ridul adânc de concentrare îmi arată că şi el a ajuns pe culme. Îmi salt şoldurile într-o parte ca să ies în întâmpinarea unei izbituri şi gem când mă umple până la refuz. Din cauza senzaţiilor provocate de ritmul lui meticulos, îmi vine să închid strâns ochii, dar nu reuşesc să mi-i desprind dintr-ai lui.

— Împreună, spune şi respiraţia lui fierbinte mi se răspândeşte pe faţă.

— Da, icnesc şi-l simt cum se umflă şi zvâcneşte, pregătindu-se de eliberare.

— Dumnezeule mare, Ava.

De pe buze îi scapă o suflare precipitată, trupul îi devine rigid, dar nu-şi dezlipeşte privirea de la mine. Spatele mi se arcuieşte din reflex când torentul rotitor de plăcere ajunge la culme şi mă azvârle într-un uragan de senzaţii incontrolabile. Urlu zgâlţâită de plăcerea totală, vecină cu disperarea. Trupul mi se cutremură în îmbrăţişarea lui, ochii mi se închid ca să-mi oprească lacrimile, iar orgasmul începe să se risipească încet, leneş, în timp ce el îşi continuă pompările egale.

— Ochii, ordonă blând, iar eu mă supun şi deschid iar ochii.

Geme profund şi-mi încordez toţi muşchii din miezul meu ca să-l încleştez şi să-i extrag juisarea. Văd cum se luptă cu instinctul care-i dictează să mă străpungă sălbatic şi să-şi azvârle capul pe spate, dar îşi păstrează controlul. Apoi aproape că aud cum se rupe zăgazul care-l ţinea sub control, obrajii i se umflă şi se împinge în mine cu o mişcare lungă şi dură. Rămâne acolo şi muşchii mei îi deservesc erecţia pulsândă, continuându-şi contracţiile lente, uşoare, până ce se revarsă în mine.

— Te iubesc, spun încet în timp ce el mă priveşte de deasupra, cu pieptul fremătând.

Poftim. Am spus-o. Cărţile mele sunt toate pe masă, cu faţa în sus şi, tehnic vorbind, confesiunea asta n-a scos-o de la mine trăgându-mi-o.

Îşi lipeşte buzele de ale mele:

— Ştiu, iubito.

— De unde-ai ştiut? întreb.

Ştiu că eu, una, nu i-am spus-o niciodată. Am urlat-o în sinea mea de o mie de ori, dar nu am rostit-o, efectiv, niciodată.

— Mi-ai spus când erai beată — zâmbeşte — după ce ţi-am arătat cum se dansează.

Trec rapid în revistă noaptea în care m-am îmbătat penibil de tare şi am cedat iar în faţa avansurilor lui insistente. Îmi aduc aminte că am recunoscut în sinea mea că-l iubesc, dar categoric nu-mi amintesc s-o fi

scăpat pe gură în fața lui. Ce-i drept, nu-mi amintesc mare lucru după ce Jesse m-a scos din bar. Eram muci. Ceea ce e tot vina lui.

— Nu-mi amintesc, spun, simțindu-mă ca o proastă.

— Știu.

Își unduiește șoldurile făcându-mă să suspin.

— A fost al dracului de exasperant.

Amintirile îmi năvălesc în minte. Doamne, el chiar încerca să mă reguleze până mărturiseam că-l iubesc. Se uită la mine cum îmi pică fisa și, cu un zâmbet mic, gura lui formează un O uimit.

— Tot timpul ăsta, știai?

Confesiuni la beție.

Mă perpelisem zile în șir, iar el a știut tot timpul? De ce n-a spus nimic? De ce n-a vorbit cu mine, ca oamenii, în loc să încerce să-mi stoarcă mărturisirea prin futai? O mulțime de lucruri puteau sta acum cu totul altfel.

Îi piere zâmbetul, înlocuit de o expresie stoică.

— Erai beată. Voiam să aud cuvintele rostite când erai cu mintea limpede. Femeile se îmbată tot timpul și-mi mărturisesc că mă iubesc la nemurire.

— Zău? mă rățoiesc.

Mai că-l pufnește râsul.

— Da, zău.

Pleacă privirea:

— Nu eram sigur că mă mai iubești și acum, după...

Dinții încep să-i morfolească sălbatic buza de jos.

— Mă rog, după mica mea cădere.

În sinea mea, mă apucă râsul. O cădere mică? Atunci cum dracu' ar arăta o cădere nervoasă în toată regula? Femeile îi spun că-l iubesc? Care femei și câte sunt? Gândurile acestea nerostite îmi provoacă o grimasă dezgustată. Nu-mi place deloc cât de intens detest faptul că o altă femeie, oricare ar fi ea, l-ar putea avea, l-ar putea iubi. Trebuie să-mi scot din cap gândurile astea și încă repede. Nu mi-ar ajuta la nimic să știu.

— Te iubesc.

Rostesc cuvintele apăsat, aproape scrâşnit, de parcă o spun tuturor acelor femei care susţin că-l iubesc şi ele. Simt cum tot trupul lui se relaxează peste mine, după care continuă să se rotească lent în adâncurile mele.

Îl trag în jos şi-mi încolăcesc tot trupul pe el. Parcă mi s-a ridicat un bolovan de pe umeri, dar apoi îmi dau seama că sunt îndrăgostită de un bărbat despre care habar n-am câţi ani are.

— Câţi ani ai, Jesse?

Îşi ridică faţa şi văd cum rotiţele din mintea lui încep să se învârtă. Ştiu că se gândeşte dacă să-mi spună sau nu care e vârsta lui reală, punând capăt acestui joc infantil.

— Nu-mi aduc aminte.

Hopa! S-ar putea să reuşesc să întorc jocul în favoarea mea.

— Eram la treizeci şi trei, îl îmboldesc.

Se strâmbă la mine.

— Ar trebui să o luăm de la capăt.

— Nu!

Îi trag capul spre mine şi-mi frec nasul de obrazul lui aspru.

— Am ajuns la treizeci şi trei.

— Eşti o mincinoasă de toată jalea, iubito.

Râde şi-şi freacă faţa de a mea.

— Îmi place jocul ăsta. Cred că ar trebui s-o luăm de la capăt. Am optsprezece ani.

— Optsprezece!

— Nu te juca aşa cu mine, Ava.

— De ce nu-mi spui, pur şi simplu, câţi ani ai? întreb exasperată.

Chiar nu contează pentru mine. Are maximum patruzeci.

— Treizeci şi unu.

Mă pleoştesc dramatic sub el. Deci ţine minte.

— Câţi ani ai?

— Tocmai ţi-am zis: treizeci şi unu.

Mă uit chiorâş la el mijind ochii şi un colţ al gurii i se ridică în ceva ce seamănă a rânjet.

— E doar un număr, mă plâng. De-acum, dac-o să mă întrebi ceva, n-o să-ţi răspund — sau, în orice caz, nu cu sinceritate.

Urma de rânjet dispare imediat.

— Deja ştiu tot ce trebuie să ştiu despre tine. Ştiu ce simt şi nu-mi poţi spune nimic care să-mi schimbe sentimentele. Mi-aş dori să poţi spune şi tu asta.

O, ce lovitură sub centură! Ar avea impact zero asupra sentimentelor mele pentru el. Doar că sunt curioasă.

— Ai spus mai demult că dacă aş şti aş rupe-o la fugă, îi amintesc. Nu mă duc nicăieri.

Începe să râdă.

— Aşa e, nu te duci. Ava, ai descoperit cea mai urâtă latură a mea şi n-ai rupt-o la fugă. Mă rog, ai fugit, dar te-ai întors.

Mă pupă pe frunte.

— Tu chiar crezi că mă deranjează vârsta mea?

— Şi atunci de ce nu-mi spui? întreb exasperată.

— Fiindcă îmi place jocul ăsta.

Începe iar să-şi cuibărească faţa în curbura gâtului meu.

Oftez din rărunchi şi-l strâng şi mai tare de umerii calzi şi umezi de sudoare, încleştându-mi şi coapsele în jurul şoldurilor lui.

— Mie nu, mârâi cufundându-mi faţa în scobitura gâtului lui şi inhalându-i parfumul.

Expir satisfăcută şi-mi trec vârfurile degetelor peste spatele lui ferm.

Stăm întinşi aşa mult timp, dar, când îl simt că tremură, gândurile mi se îndreaptă către ce ne aşteaptă în viitor.

— Ce-i cu tine? întreb neliniştită.

Mă strânge tare în braţe.

— Nimic. Cât e ceasul?

Bună întrebare. Cât e ceasul? Sper că n-am ratat apelul de la Dan. Mă foiesc sub Jesse şi el mormăie a protest cu faţa lipită de gâtul meu.

— Mă duc să văd cât e ceasul.

— Nu, stau prea confortabil, protestează el. Nu e aşa de târziu.

— Mă întorc imediat.

Mormăie şi se ridică puţin ca să alunece afară din mine, apoi îşi saltă corpul şi se rostogoleşte pe spate. Sar în picioare şi mă duc să-mi iau telefonul. Descopăr că e ora nouă şi că Dan n-a sunat. Asta e o uşurare, în schimb am douăsprezece apeluri ratate de la Jesse.

Mă întorc în dormitor şi-l găsesc rezemat de tăblia patului, gol puşcă şi deloc jenat. Mă uit în jos la mine. A, şi eu sunt la fel.

— Am douăsprezece apeluri ratate de la tine, spun nedumerită, arătându-i telefonul.

Pe chip îi răsare brusc o expresie dezaprobatoare.

— Nu dădeam de tine. Am crezut că plecaseşi. Am făcut o sută de atacuri de cord în zece minute, Ava. De ce erai în dormitorul celălalt? mitraliază acuzator vorbele.

— Nu ştiam cum stau lucrurile.

N-am de ce să nu fiu sinceră.

— Cum adică?

Pare jignit.

— Jesse, ultima dată când te-am văzut, erai un străin care mi-a spus că sunt o aţâţătoare de scule şi că ţi-am provocat traume de nedescris. Scuză-mă că mi-a fost puţin teamă.

Expresia jignită dispare instantaneu, făcând loc regretului.

— Iartă-mă. N-am vrut să spun aşa ceva.

— Desigur, oftez.

— Vino încoace.

Bate salteaua şi mă duc să mă bag în pat lângă el. Stăm întinşi pe-o parte, faţă în faţă, cu capetele sprijinite de braţele îndoite.

— N-o să-l mai vezi niciodată pe bărbatul ăla.

Sper că nu, dar mă îndoiesc.

— N-o să mai bei niciodată? întreb neliniştită.

Acum e un moment cât se poate de potrivit ca să obţin informaţia de care am nevoie.

— Nu.

Își pune vârful degetului pe șoldul meu și începe să traseze ușor cercuri.

Mă cutremur.

— Niciodată?

Se oprește la jumătatea unui cerc.

— Niciodată, Ava. Am nevoie numai de tine și vreau să ai și tu nevoie de mine. Atât.

Mă încrunt:

— Deja m-ai făcut să am nevoie de tine. Apoi m-ai distrus, spun calm.

Nu vreau să-l fac să se simtă vinovat, dar asta e adevărul.

Se trage și mai aproape de mine, atât de aproape că ni se ating nasurile, și respirația lui fierbinte, mentolată mi se împrăștie pe toată fața.

— N-o să-ți fac niciodată rău.

— Ai mai spus asta și înainte.

— Ava, ideea că suferi, fizic sau emoțional, mă oripilează. E complet de neconceput pentru mine. Înnebunesc numai cât mă gândesc la asta. Când îmi dau seama ce ți-am făcut îmi vine să-mi înfig un cuțit drept în inimă.

— Nu ți se pare că exagerezi? îmi scapă.

Se încruntă la mine.

— E adevărul pur, așa cum devin violent numai cât îmi închipui că te dorește un alt bărbat.

Scutură din cap de parcă ar vrea să alunge imaginile care-i răsar în minte.

— Nu poți controla totul, spun încruntându-mă.

— Când e vorba de tine, Ava, o să fac tot posibilul. Ți-am mai spus: te aștept de prea multă vreme. Ești micul meu colț de rai. Nimic n-o să mi te fure. Nimic.

Își apasă buzele de ale mele ca să-și pecetluiască declarația.

— Atâta timp cât te am pe tine, viața mea are sens și are un scop. De aceea n-o să mai beau și de aceea o să fac tot ce-mi stă în putere ca tu să fii în siguranță. Ai înțeles?

De fapt, nu prea cred că am înțeles, dar încuviințez oricum din cap. Hotărârea și fermitatea lui sunt lăudabile, dar ridicol de ambițioase. Ce crede c-o să pățesc? Nu pot să stau permanent lipită de el. Un nebun.

Întind mâna ca să-mi trec degetul mare peste linia neregulată a cicatricii lui.

— De unde ai asta? îmi încerc eu norocul.

Știu că n-o să-mi răspundă și știu că e un subiect dureros, dar trebuie să scot de la el cât de multe informații pot. Acum știu tot ce e mai rău despre el, deci nu văd care-ar fi problema.

Se uită în jos la mâna mea de pe cicatrice și oftează:

— Ești tare curioasă în dimineața asta.

— Da, sunt, confirm eu.

— Ți-am mai spus că nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Îmi ascunzi multe lucruri, îl acuz eu.

Se rostogolește pe spate oftând din greu și-și acoperă fața cu antebrațul. O, nu, nu scapi așa ușor. Îi încalec șoldurile și-i dau la o parte brațul de pe față.

— De ce nu vrei să-mi spui de unde ai cicatricea?

— Fiindcă face parte din trecut, Ava, și acolo vreau să rămână. Nu vreau să-mi afecteze cu nimic viitorul.

— N-o să ți-l afecteze. Nu contează ce-mi răspunzi. Tot o să te iubesc.

De ce nu înțelege asta?

Mă încrunt când îl văd că rânjește.

— Știu, spune, mult prea sigur pe el.

E foarte plin de sine în dimineața asta.

— Mi-ai spus deja asta când nu te puteai ține pe picioare, adaugă.

Hmm, i-am zis cam multe când eram beată.

— Atunci de ce nu vrei să-mi spui?

Își pune mâinile la îmbinarea coapselor mele.

— Dacă tot n-o să-ți schimbe sentimentele față de mine, atunci ce sens are să-ți încarc căpșorul drăgălaș cu această informație? răspunde ridicând din sprâncene.

— Când o să mă întrebi, n-o să-ți spun nici eu nimic, mă bosumflu.

— Ai mai zis asta.

Se ridică în capul oaselor și-și lipește gura de a mea, iar brațele mele îl cuprind cu un gest automat. Apoi îmi vine în minte altceva.

— Ai aflat până la urmă cum au ajuns să se deschidă porțile? Și ușa de la intrare?

Încerc din răsputeri să păstrez un ton degajat.

— Poftim?

Se desprinde de mine și mă privește perplex.

— Când am venit duminică la Conac, porțile s-au deschis fără să apăs butonul interfonului, iar ușa de la intrare era întredeschisă.

Știu că ea a făcut asta.

— A! Se pare că a fost o defecțiune la porți. Sarah a rezolvat problema.

Îmi zdrobește iar buzele cu ale lui.

— Ce potriveală! Și ușa mecanică de la intrare? Și aia a avut o defecțiune? întreb pe ton greu de sarcasm.

Nu-mi vine să cred c-a înghițit explicația aia penibilă. Știu ce s-a întâmplat. Ștoarfa mi-a interceptat mesajul și a umplut-o de satisfacție ideea ca eu să apar neanunțată și să descopăr ce are în meniu Conacul.

— Sarcasmul nu-ți stă bine, domniță.

Îmi aruncă o privire plină de dojană, dar nu-mi pasă. Femeia aia e o ștoarfă ipocrită. Dintr-odată, simt cum mi se umple inima de o hotărâre de fier, dar și de o ușoară milă pentru Jesse. El chiar crede că e prietena lui? Oare să-i împărtășesc verdictul meu în legătură cu ea?

— Ce-ai vrea să faci azi? mă întreabă.

Fir-ar a naibii! Azi trebuie să mă văd cu Dan și nu pot să-l iau pe Jesse cu mine. Cum ar fi? Nu se pune problema să i-l prezint pe Jesse lui Dan. Dorința fratelui mai mare de a mă proteja combinată cu tendința lui Jesse de a-și impune voința cu forța ar fi o bombă cu efect întârziat. Cum o să mă descurc?

— Păi, am doar un singur lucru...

Telefonul lui Jesse începe să sune, întrerupându-mă.

— Ei, băga-mi-aș, înjură.

Mă ia din poala lui şi mă pune pe pat, apoi se ridică, răspunde la telefon şi iese din dormitor.

— John? spune el pe un ton iritat.

Stau întinsă în pat, trecând în revistă în minte toate modurile în care aş putea să-i dau vestea că trebuie să plec să mă întâlnesc cu Dan. O să înţeleagă.

— Trebuie să mă duc la Conac, spune tăios, intrând grăbit în dormitor şi ducându-se în baie.

Iar? Nici nu l-am întrebat ce l-a târât acolo aseară şi îmi dau seama că nici Kate nu m-a sunat înapoi de atunci.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Pare nervos.

— Nimic grav. Pregăteşte-te.

Poftim?!

O, nu! Nu mă duc în locul ăla! Încă n-am reuşit să diger toată povestea asta. Aud că porneşte duşul şi sar de pe pat ca să mă duc să-i explic. E deja în duş. Zâmbeşte cu subînţeles şi-mi face semn să mă alătur lui, aşa că intru lângă el şi iau buretele şi gelul de duş. El mi le ia din mână şi toarnă gel pe burete, apoi mă întoarce cu spatele şi începe să mă spele. Stau tăcută, storcându-mi creierii cum să abordez subiectul, timp în care el trece încet buretele peste tot trupul meu. Doar n-o să-mi facă o criză de nervi din cauză că nu vreau să merg cu el.

— Jesse?

Mă sărută pe omoplat.

— Da, Ava?

— Nu vreau în ruptul capului să merg cu tine, mă scap, după care îmi reproşez că n-am avut un pic mai mult tact.

Se opreşte o clipă din mişcările lui circulare, apoi continuă:

— Pot să ştiu de ce?

Nu se poate să fie aşa de nesimţit încât să pună o asemenea întrebare.

— Poţi, te rog, să-mi dai şi mie puţin timp să mă obişnuiesc cu ideea? întreb temătoare, implorându-l în gând să înţeleagă şi să fie rezonabil.

Oftează şi-şi pune braţul pe umerii mei, trăgându-mă în spate, către el.

— Înţeleg, spune şi mă pupă pe tâmplă. Dar n-o să eviţi la nesfârşit să mergi acolo, nu? N-am renunţat la decorarea noilor mele dormitoare.

Sunt şocată că e atât de înţelegător. Nu tu întrebări, nu tu târât cu forţa, nu tu regulat de băgat minţile-n cap... doar un „bine“ şi atât? Oare am intrat într-un nou capitol al relaţiei? Asta e foarte bine. Cât despre noua aripă? Nu m-am gândit deloc la asta, dar are dreptate. Nu pot să evit locul ăla tot restul vieţii.

— Nu. Şi oricum o să trebuiască să vin să supraveghez lucrările după ce finalizez designul.

— Bine.

— Ce se-ntâmplă la Conac?

Îmi dă drumul şi începe să mă spele pe cap cu şamponul lui pentru bărbaţi.

— Aseară a venit poliţia, spune el total nonşalant.

Mă încordez din cap până-n picioare.

— De ce?

— Un cretin se ţine de prostii. Poliţia l-a sunat azi-dimineaţă pe John ca să aranjeze câteva interogatorii. Nu am cum să mă fofilez.

Mă întoarce şi mă pune sub duş ca să-mi clătească părul.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, îl asigur.

N-am de gând să-i spun de ce. Pot să mă văd cu Dan fără să mă tem că o facă Jesse ca trenu'.

— Kate a fost aseară la Conac, spun cu îngrijorare vădită.

— Ştiu.

Ridică din sprâncene.

— A fost o mare surpriză.

— A păţit ceva?

— Nu, n-a păţit nimic.

Mă pupă pe nas şi-mi dă o palmă la fund.

— Afară cu tine.

După ce Jesse mă usucă şi mă împodobeşte în desuuri din dantelă înainte să plece, nu mai pierd niciun minut. Îmi iau imediat telefonul ca să-l sun pe Dan şi aranjăm să ne întâlnim la Almundo, o cafenea micuţă din Covent Garden. Traversez în fugă coridorul de la etaj şi mă îmbrac în timp record. Cât îmi usuc părul şi-l prind într-un coc, sun jos la Clive ca să-mi cheme un taxi. Abia aştept să-l văd pe Dan!

Capitolul șase

Trec cu privirea peste mulţimea de oameni care ia un mic dejun târziu şi-l văd pe Dan într-un colţ, cu nasul îngropat în ziarul de duminică. Arată grozav, bronzat şi fermecător. Zbor spre el şi mai că-l dărâm.

— Ho! începe el să râdă. Să înţeleg că te bucuri să mă vezi, puştoaico?

Mă ia în braţe şi eu mă pierd cu firea la pieptul lui. Sunt nespus de bucuroasă să-l văd şi tot stresul şi emoţiile adunate în ultimele săptămâni pur şi simplu se revarsă din mine... din nou.

Mă ia de mână.

— Termină cu lacrimile în clipa asta.

Zâmbeşte.

— O să fie cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată. Bine că ai scăpat de el.

Aa, crede că sunt distrusă din cauza lui Matt? Oare să-l las să creadă asta în continuare? Alternativa ar fi să-i explic o groază de alte rahaturi şi nu pot să fac aşa ceva. N-am mai pleca de aici trei luni. Mă şterg la ochi.

— Ştiu. Am avut nişte săptămâni de tot căcatul. Pe bune că n-am nimic.

— Dă-l naibii şi vezi-ţi de viaţa ta.

Mă freacă afectuos pe braţ.

— Care-i treaba cu tipul celălalt, ăla de care se tot plânge Matt?

— Îl cheamă Jesse. Nimic important. E doar un prieten, ridic din umeri.

— Doar un prieten?

Mă măsoară bănuitor cu privirea şi mâna mea se ridică să apuce o şuviţă căzută din coc.

— Doar un prieten şi câteva adevăruri trase de păr.

Trebuie să schimb subiectul.

— Ce mai fac mama şi tata?

Îmi aruncă o privire de avertisment:

— Ameninţă să vină la Londra ca să te scuture puţin. Mama a pomenit de un bărbat străin care a răspuns la telefonul tău săptămâna trecută. Să înţeleg că el e adevărul tras de păr?

Tentativele mele de a-i distrage atenţia au eşuat lamentabil.

— Da, mă rog. Hai să schimbăm, te rog, subiectul.

Dan ridică braţele, în semn de capitulare:

— Bine, bine. Spun doar să ai grijă, Ava.

Mă pleoştesc în scaun şi mă gândesc ce părere o să-şi facă părinţii mei despre Jesse. Îmi dau seama că n-are cum să fie una bună.

Comandăm şi stăm de vorbă despre slujba lui Dan, despre Australia şi despre planurile sale de viitor. Prietenul lui îşi extinde afacerea cu şcolile de surfing şi vrea ca Dan să-i fie partener. Mă bucur pentru el, dar în adâncul inimii sunt dezamăgită din motive egoiste. N-o să se întoarcă prea curând acasă.

— Ce mai face Kate? întreabă el, ciugulind din colţurile pateului din faţa lui şi prefăcându-se în mod vădit că e dezinteresat.

Ar trebui să mă abţin să-l pomenesc pe Sam. Nu cred că Dan ar aprecia informaţia. Îmi amintesc brusc că nu mi-am luat pastila anticoncepţională şi încep să răscolesc prin geantă.

— Cum o ştii, spun nonşalant.

Îmi găsesc cutiuţa şi scot o pastilă pe care-o iau cu o gură de apă, uitându-mă peste marginea paharului cum Dan se cufundă adânc în gânduri. Trebuie să-l smulg imediat din visare.

— Dar tu? Ai vreo iubită? întreb ridicând o sprânceană și trecând de la apă la cafea.

— Nu, se strâmbă el. În orice caz, niciuna de durată.

Mă pregătesc să-i fac morală că se dă Don Juan, când mobilul meu începe să danseze pe masă. În loc de sonerie, începe să urle cântecul „Sweet Disposition", al trupei Temper Trap. Zâmbesc. Manierele lui Jesse în privința telefoanelor altora nu s-au îmbunătățit,

Abia a trecut de unu. Am crezut că treburile lui aveau să dureze mai mult, dar poate că e încă la Conac și vrea doar să vadă ce fac.

— Vai, ce-mi place cântecul ăsta! exclamă Dan. Lasă-l să sune.

Începe să cânte și el odată cu telefonul.

Mă apucă râsul.

— Trebuie să răspund.

Plec cu telefonul de la masă și-l văd pe Dan că se încruntă. Știu că o să intre la bănuieli fiindcă am plecat de lângă el ca să vorbesc la telefon. O să-i zic că era Kate.

Ies în soarele de afară.

— Salut! spun veselă.

— Unde morții mă-tii ești? urlă în telefon.

Îl iau de la ureche ca să-mi salvez timpanul.

— Calmează-te, sunt cu fratele meu.

— Să mă calmez? răcnește. Ajung acasă și tu ai fugit!

— Băga-mi-aș... șoptesc pentru mine, dar nu suficient de încet.

— Vezi cum morții mă-tii vorbești!

Ridic disperată privirea spre cer.

— N-am fugit. M-am dus să mă întâlnesc cu fratele meu. S-a întors din Australia, rostesc calm. Trebuia să mă văd cu el ieri, dar am fost un pic prinsă în altă parte.

N-am vrut să fiu sarcastică, dar mi-a ieșit în mod natural.

— Mă scuzi că ți-am încurcat programul, șuieră.

— Poftim?

Sunt stupefiată de ostilitatea lui.

— Cât stai?

Nu şi-a schimbat tonul: tot ca un porc nesimţit vorbeşte.

— I-am spus că o să-mi petrec ziua cu el.

— Toată ziua?! zbiară. De ce nu mi-ai spus?

Fiindcă ştiam că mi-ar fi stricat toate planurile!

— Telefonul tău m-a întrerupt şi ţi-au distras atenţia problemele de la Conac, scuip eu vorbele.

Se lasă linişte a la capătul celălalt, dar încă îl aud cum respiră greu.

— Unde eşti? spune cu voce ceva mai moale.

— La o cafenea.

— Unde?

Nu-i spun nici în ruptul capului. Ştiu sigur c-o să-şi facă apariţia şi atunci o să fiu nevoită să-i explic lui Dan cine e şi de unde a venit.

— Nu contează unde. Vin mai târziu la tine.

Tăcere. Aştept şi în cele din urmă îl aud oftând.

— Întoarce-te la mine, Ava.

Acesta e categoric un ordin.

— Da.

Tăcerea se lasă iar între noi şi dintr-odată îmi amintesc de acea mică parte din Jesse care mă umple de nervi. Nu pot să cred că mi-am dorit chestia asta înapoi în viaţa mea!

— Ava?

— Aici sunt.

— Te iubesc, spune încet, dar tonul e încordat.

Ştiu că vrea să urle în continuare şi probabil să mă ducă pe sus înapoi la Lusso, dar nu are cum s-o facă dacă nu mă poate găsi.

— Ştiu, Jesse.

Închid şi răsuflu adânc, epuizată. Încep să-mi doresc să nu fi aflat despre problema lui Jesse cu alcoolul, fiindcă acum sunt cumplit de îngrijorată c-o să-l împing către un alt episod de beţie cruntă. Totdeauna am susţinut cu tărie că *informaţia înseamnă putere*, dar pentru moment înclin către *fericiţi cei săraci cu duhul*. Atunci aş fi putut să închid telefonul, să cred că e un tiran iraţional şi m-aş fi mulţumit să-l las să fiarbă

în suc propriu. Dar acum că știu, am închis și mă tem că tocmai i-am fluturat pe sub nas proverbiala sticlă de vodcă.

— S-a întâmplat ceva?

Mă întorc și-l văd pe Dan că se apropie cu geanta mea pe umăr. Îi zâmbesc slab.

— Nu.

— Am plătit. Ține, spune el, întinzându-mi geanta.

— Mersi.

— Ești în regulă? se încruntă el.

Nu, nici pe departe, fir-ar a naibii. Adevărul tras de păr mă calcă pe ultimul nerv.

— Mda, n-am nimic.

Îmi pun pe față o mască veselă.

— Și? Ce vrei să facem?

— Madame Tussaud? întreabă el cu un zâmbet larg.

Îi zâmbesc și eu la fel.

— O, da! Hai!

Ridică un cot îndoit ca să-l iau de braț și pornim la drum. Nici nu mai știu de câte ori am umblat haihui pe coridoarele muzeului Madame Tussaud. E tradiția noastră. Nu există statuie de ceară cu care să nu ne fi pozat. Ne-am furișat prin cotloane, am intrat în zone interzise și ne-am actualizat albumul de fotografii, indiferent de ce-a trebuit să facem. E o copilărie, dar e chestia noastră.

* * *

Petrecem împreună o zi fantastică. Am râs așa de mult, că mă dor obrajii. S-a dovedit că singurele exponate noi de la Tussaud sunt câțiva membri ai familiei regale.

Mi-am făcut o poză cu William și Kate, iar pe Dan l-am imortalizat strângând-o pe regină de balcoane. Am luat cina la restaurantul nostru preferat din Chinatown și ne-am destrăbălat cu câteva pahare de vin într-un bar.

Ne luăm rămas-bun la metrou şi-l strâng tare în braţe pe Dan.

— Când pleci înapoi?

— Mai stau câteva săptămâni. Mâine mă întorc la Manchester să mă văd cu nişte prieteni din facultate, dar duminica viitoare vin la Londra, aşa că ne vedem iar înainte să plec, bine?

Îi dau drumul din strânsoare.

— Bine. Să mă suni de cum ajungi la Londra.

— Aşa o să fac. Ai grijă de tine, puştoaico.

Mă pupă pe obraz.

— Mă găseşti pe mobil, dacă ai nevoie de mine.

— Bine, spun zâmbind.

Se îndepărtează cu paşi mari şi eu rămân uitându-mă după el şi dorindu-mi din suflet să rămână pentru totdeauna. N-am avut niciodată mai multă nevoie de el.

* * *

Când intru în foaierul de la Lusso, Clive vorbeşte la telefon. Trec întins pe lângă el în drum spre lift. Chiar n-am chef de taclale.

— Mulţumesc, la revedere. Ava! strigă după mine.

Mă opresc şi dau ochii peste cap, după care mă întorc spre el.

— Da?

Trânteşte receptorul în furcă şi vine grăbit la mine.

— A venit o doamnă. Am încercat să sun sus la domnul Ward, dar n-a răspuns. Mă tem că n-am putut să-i permit să urce.

— O doamnă?

Sunt brusc numai ochi şi urechi.

— Da. O doamnă matură. Drăguţă, cu păr blond, ondulat. A spus că e urgent, dar, desigur, ştii care sunt regulile.

O, da, ştiu care sunt regulile şi pentru prima dată sunt uşurată că se ţine neabătut de ele. Blondă, păr ondulat? N-are cum să fie Sarah.

— Cam câţi ani avea?

Ridică din umeri:

— Patruzeci şi ceva.

Nu-mi place Sarah, dar sigur nu arată a femeie trecută de patruzeci de ani.

— Când s-a întâmplat asta, Clive?

Se uită la ceas:

— Acum jumătate de oră.

— Ți-a spus cum o cheamă?

Se încruntă.

— Nu. Am ieșit la ea la poartă. Se aștepta să urce direct la apartament, dar când a văzut că n-o las să treacă și am spus că trebuie să-l sun pe domnul Ward, a început să o cam dea la-ntors.

— Nu-ți face probleme, Clive. Mulțumesc.

Urc în lift și tastez codul. O doamnă dubioasă care a crezut că poate să urce direct la apartament, neanunțată?

Ies din lift și găsesc ușa de la intrare deschisă. Omul ăsta chiar nu are pic de respect pentru siguranța personală? Închid ușa după mine și imediat mi se ascut toate simțurile. Se aude muzică. Nu-ți sparge timpanele ca data trecută, dar melodia îmi întinde nervii la maximum.

„Angel".

Alerg prin apartament fără să opresc muzica. E mai important să-l găsesc pe Jesse decât să opresc melodia asta chinuitoare, care-mi amintește de ziua oribilă când l-am găsit beat. Mă duc direct pe terasă, dar nu e acolo. Arunc geanta de pe umăr, urc scările câte două odată și dau năvală în dormitor. Nimic.

Panica începe să mi se strecoare în suflet, dar aud dușul și zbor în baie, unde mă opresc brusc când îl văd pe Jesse așezat pe podea, cu șortul de sport ud leoarcă și lipit de coapse. Are spatele gol lipit de peretele rece, faianțat, genunchii îi sunt ridicați și brațele încrucișate pe ei. Are capul căzut în piept și apa răpăie și pleoscăie în jurul lui.

Înalță capul să-mi întâlnească privirea, zâmbește, dar nu-și poate ascunde chinul din ochi. De când stă așa? Răsuflu lung, ușurată și puțin exasperată, apoi intru direct sub duș complet îmbrăcată și mă instalez în poala lui.

Își îngroapă fața în gâtul meu.

— Te iubesc.

— Ştiu. Câte ture ai dat?

— Trei.

— Prea multe, îl cert.

Vorbim aici despre treizeci şi doi de kilometri. Nu e tocmai un jogging scurt în jurul parcului ca să mai scape de stres. Corpul lui nu e suficient de puternic pentru asta deocamdată.

— Mi-am pierdut minţile când nu te-am găsit aici.

— M-am cam prins, spun cu o uşoară urmă de sarcasm.

Îşi mută mâinile pe şoldurile mele şi mă strânge. Mă smucesc.

— Ar fi trebuit să-mi spui, zice sever.

— Oricum mă întorceam, îl asigur. Nu pot să stau lipită de tine tot timpul.

Şi el nu poate să alerge maratonul de fiecare dată când nu suntem împreună.

Se cuibăreşte mai bine în scobitura gâtului meu.

— Tare-mi doresc să se poată, bombăne. Ai băut.

Dintr-odată mă simt stânjenită.

— Ai mâncat? întreb eu, fiindcă nu ştiu ce să spun.

Probabil că a ars un milion de calorii alergând în neştire ca Forrest Gump.

— Nu mi-e foame.

— Jesse, trebuie să mănânci, mă plâng eu. O să-ţi pregătesc ceva.

Mă strânge şi mai tare în braţe.

— Acuşi. Stau prea confortabil.

Aşa că-l las să stea confortabil o vreme. Stau în poala lui, cu rochia lipită de corp, cu părul ud fleaşcă şi-l las să mă ţină în braţe. Nu se poate să trecem prin aşa ceva de fiecare dată când ne separăm. N-o să mă pot linişti niciodată. E cât se poate de clar că n-am trecut la un nou capitol şi sunt crunt dezamăgită.

— Urăsc cântecul ăsta, spun încet după ce-am stat vreun secol strâns încleştaţi.

— Îmi place mult. Îmi aminteşte de tine.

— Îmi aminteşte de un bărbat care nu-mi place.

— Iartă-mă.

Îmi muşcă uşor gâtul cu buzele şi-şi trece limba în sus, până la maxilar.

— Nu-mi mai simt fundul, mormăie el.

— Stau prea comod, îl iau eu peste picior.

Mă apucă de şold, făcându-mă să sar în sus cu un chiot.

— Termină! ţip. Trebuie să te hrănesc.

— Da, corect. Şi o vreau pe Ava mea goală puşcă şi întinsă în patul nostru ca să mă pot înfrupta pe săturate din ea.

Se ridică în picioare cu mine încolăcită pe corpul lui, aproape fără efort, având în vedere mâna rănită şi organismul epuizat.

Ava mea? N-am nimic împotrivă. Patul nostru? Pe-asta o las să treacă de la mine deocamdată.

— Îmi place ideea, dar trebuie să-mi hrănesc bărbatul. Mâncare acum, amor mai târziu.

— Amor acum, mâncare mai târziu, mă contrazice el, ieşind cu mine cu tot din duş şi aşezându-mă în fund pe lavoar, lângă chiuvete.

— Unde ţi-e bandajul?

Ia un prosop de baie din teancul de pe raft şi, cu mâna sănătoasă începe să-mi frece cu el părul, ca să-l usuce.

— Mă încurca.

Îmi pune prosopul pe umeri şi cu colţurile mă trage spre el şi mă sărută apăsat pe gură. Îl surprind crispându-se.

— Te rog, lasă-mă să te hrănesc.

Se retrage un pic bosumflat.

— Bine, mâncare acum, amor mai târziu.

Se strâmbă şi-şi freacă nasul de al meu, apoi mă pupă pe frunte.

— Hai, îţi trebuie haine uscate.

Dă să mă coboare jos de pe blat, dar îi împing mâinile de pe mine.

— Hei! zice el, uitându-se urât la mine.

— Mâna! N-o să se vindece niciodată dacă mă cari pe mine peste tot.

Sar de pe blat, îmi scot balerinii uzi leoarcă și-mi deschid fermoarul lateral al rochiei, apoi o scot pe cap. În clipa aceea mă trezesc aruncată peste umărul lui și purtată afară din baie.

— Îmi place să te car peste tot, declară el, azvârlindu-mă în mijlocul patului. Unde-ți sunt lucrurile?

— În camera de oaspeți.

Iese cu pași mari din cameră, având grijă să-și exprime nemulțumirea cu un mârâit sonor. Se întoarce după câteva clipe cu toate lucrurile mele împărțite între mâna sănătoasă, subrațe și gură. Lasă totul să cadă pe pat:

— Na.

Bag mâna în geantă și-mi scot o pereche de chiloți curați și tricoul negru imens, dar chiloții mei confortabili din bumbac îmi sunt imediat smulși din mână. Mă uit încruntată cum îmi răscolește prin geantă și scoate o pereche de chiloți din dantelă.

Mi-i întinde:

— Totdeauna dantelă.

Își aprobă propriul ordin cu o mișcare din cap, iar eu mă supun fără ezitare ori proteste — îmi pun chiloții de dantelă și apoi tricoul meu imens. Mă uit cum Jesse se leapădă de șortul ud și-l înlocuiește cu o pereche de pantaloni scurți albaștri din jerse, și, când își flexează și unduiește mușchii, văd că pe spate și pe brațe sunt mult mai bine definiți decât înainte. Mă ridic în capul oaselor pe pat și admir priveliștea. Mă ia din nou pe sus și mă duce în bucătărie.

În primul rând, opresc muzica, stăpânindu-mi cu greu un fior, apoi stau în fața frigiderului, studiind rafturile.

— Ce vrei să mănânci?

— N-am preferințe. Mănânc ce mănânci și tu.

Vine în spatele meu și întinde mâna ca să ia un borcan cu unt de arahide, lipindu-și și buzele de gâtul meu.

— Pune-l la loc!

Dau să apuc borcanul, dar se ferește și se retrage iute spre taburet, își bagă borcanul sub braț ca să deșurubeze capacul și bagă degetul înăuntru,

scoţând un ditamai guguloiul de unt de arahide. Rânjeşte cu ochii la mine şi-şi bagă degetul în gură, strângând buzele în jurul lui înainte să-l tragă afară.

— Eşti infantil.

Aleg fileurile de pui şi le scot din frigider.

— Sunt infantil fiindcă-mi place untul de arahide? întreabă cu degetul în gură.

— Nu, eşti infantil fiindcă îl mănânci *cum* îl mănânci. Nicio persoană trecută de zece ani n-ar trebui să-şi bage degetele în borcane şi, având în vedere că mă ţii în beznă în privinţa vârstei tale, presupun că ai peste zece ani.

Îi arunc o privire dezgustată. Găsesc folia de aluminiu, înfăşor fileurile în şuncă de Parma şi le pun într-o tavă de cuptor.

— Nu te oftica dacă n-ai încercat. Poftim.

Îşi repede degetul plin de unt de arahide peste insulă, băgându-mi-l sub nas. Mă strâmb. Detest untul de arahide.

— Nu, mersi, spun şi bag puiul în cuptor.

Ridică din umeri şi linge el untul de pe deget.

Scot din frigider nişte păstăi şi cartofi noi şi le bag pe toate în aparatul de gătit cu aburi, apoi foiesc nişte butoane şi-l pornesc.

Mă urc pe blat şi-l privesc zâmbind uşor.

— Îţi place?

Se opreşte cu degetul în borcan şi ridică ochii la mine:

— Pot să mănânc de-ăsta până mi se face rău.

Alt deget în borcan.

— Ţi-e rău?

— Nu încă.

— N-ai vrea să te opreşti acum, înainte să ţi se facă rău, şi să laşi loc pentru masa echilibrată pe care ţi-o pregătesc?

Mă străduiesc să-mi înăbuş un zâmbet larg.

Nu vrea. Se strâmbă şi înşurubează încet capacul la loc.

— Iubito, de ce mă cicăleşti?

— Nu, îl corectez.

Nu vreau să ajung niciodată o cicălitoare.

— Ţi-am pus o întrebare.

Se uită atent la mine şi-i joacă ochii în cap. Mă trece un fior din cap până în picioare. Cunosc căutătura aia.

— Îmi place tricoul tău, spune încet, plimbându-şi privirea pe tot trupul meu şi în jos, pe picioarele mele goale.

E imens şi-mi acoperă fundul. N-aş zice că e tocmai sexy.

— Îmi place cum îţi stă în negru.

— Da?

— Da, afirmă încet.

Iar încearcă să-mi distragă atenţia.

— Mâine e luni, spun pe ton hotărât.

Nu ştiu de ce am ales tonul ăsta.

— Şi?

Îşi încrucişează braţele la piept.

Bat darabana cu degetele pe blat.

— Şi nimic. Mă întrebam doar ce planuri ai.

Faţa nerasă îi e traversată de o expresie fugară de panică.

— *Tu* ce planuri ai?

— Muncă, răspund şi văd cum începe să-şi muşte buza de jos şi cum afurisitele alea de rotiţe încep să i se învârtă iar în cap. Nici să nu te gândeşti! Am nişte întâlniri importante, îl avertizez înainte să apuce să rostească ceea ce ştiu că gândeşte.

— Numai o zi?

Pune bot în joacă, dar ştiu că e cât se poate de serios. Mă pregătesc sufleteşte pentru o numărătoare inversă sau un futai de băgat minţile-n cap.

— Nu, şi tu probabil că ai multe de recuperat la Conac, afirm hotărât.

Are de condus o afacere şi a fost inconştient o săptămână întreagă. Nu se poate să-l lase pe John să se descurce singur la nesfârşit.

— Probabil, mormăie el.

Mă binedispun în sinea mea. Nu tu numărătoare inversă? Nu tu futai de băgat minţile-n cap? Chiar că facem progrese!

— A! Clive a spus că a fost o femeie pe-aici mai devreme.

— Da? spune surprins.

— A spus că încerca să urce aici, la apartament. N-a vrut să spună cum o cheamă şi tu n-ai răspuns la telefon când te-a sunat Clive. Blondă. Matură. Păr ondulat.

Îi urmăresc reacţia, dar el doar se încruntă.

— O să vorbesc cu el. Ce se mai aude cu masa mea echilibrată?

Atât? O să stea de vorbă cu Clive?

— Cine era? întreb, dându-mă jos de pe blat ca să verific legumele.

— Habar n-am.

Se ridică şi el şi ia nişte tacâmuri din sertar.

— Chiar n-ai habar? întreb bănuitoare, scoţând puiul din cuptor şi punându-l în tigaie ca să-l finisez.

— Ava. Zău că n-am habar, dar te asigur c-o să vorbesc cu Clive şi o să văd dacă-mi pot da seama cine era. Şi-acum, hrăneşte-ţi bărbatul.

Se aşază iar pe taburet şi-şi propteşte pe blat mâinile în care ţine cuţitul şi furculiţa îndreptate în sus.

Mă apuc să servesc şi-i prezint prima masă pregătită de mine pentru el. Urăsc să gătesc.

Se apucă imediat să înfulece.

— Mmmm! mormăie apreciativ cu gura plină de pui. Cum a fost ziua petrecută cu fratele tău?

— Plăcută, răspund şi mă aşez lângă el.

— Doar plăcută? E foarte bună mâncarea asta!

Mă bucur să-l văd că mănâncă şi altceva în afară de unt de arahide. Parcă e un alt om din nou — atât de sigur pe el şi încrezător, dar în secunda următoare e la pământ. Oare chiar am o influenţă aşa de puternică asupra lui?

— A fost o zi grozavă. Am fost la Madame Tussaud şi am luat cina la restaurantul nostru chinezesc preferat.

— Madame Tussaud?

— Îhî. E tradiţia noastră, ridic eu din umeri.

— E frumos să ai o tradiţie cu cineva, spune pe ton sincer. Deja ai terminat?

Se uită în farfuria mea și mă înroșesc.

— Mănânci pentru doi? mă întreabă, privindu-mă-n ochi.

Cât pe ce să mă înec cu un cartof.

— Nu! mă bâlbâi cu gura plină. Nu-ți mai face griji, mârâi și mă întorc la cina mea.

Continuă să mănânce scoțând din când în când sunete apreciative când bagă furculița în gură. Aș crede că face mișto, dar am gustat mâncarea și e chiar bună.

Când terminăm, încarc mașina de spălat vase și-mi las gândurile să zburde. Dezinteresul pe care l-a arătat față de vizitatoarea misterioasă mă râcâie. E foarte ambiguu și asta mă deranjează.

Mă întorc să-l iau la întrebări și mă izbesc de pieptul lui tare și gol.

— Ah!

Se înalță mult deasupra mea și respiră greu, iar ochii mi se lipesc de erecția lui imensă care-i transformă partea din față a șortului într-un cort.

— Aruncă de pe tine tricoul, ordonă el cu voce groasă și răgușită.

Ridic privirea spre ochii lui verzi și trag concluzia înțeleaptă că nu are chef de figuri.

Apuc poala tricoului și-l trag încet peste cap, apoi îl las să cadă pe jos.

Își trece admirativ privirea peste trupul meu, peste sânii dezgoliți, și-și oprește ochii la împreunarea coapselor.

— Ești imposibil de frumoasă și ești numai a mea.

Își bagă degetele în elasticul chiloților mei și mi-i trage încet în jos pe picioare, lăsându-se în genunchi.

Cu o bătaie ușoară îmi indică să ridic piciorul, apoi repetă gestul la celălalt, după care își înfășoară mâinile mari în jurul gleznelor mele. Mă privește în ochi.

— Cred c-o să te las să-ți dai drumul înaintea mea, spune cu voce voalată. Apoi o să te despic în două.

Promisiunea lui feroce mă face să icnesc. Își trece palmele în sus pe toată lungimea picioarelor mele, de la glezne până pe dosul coapselor, apoi mă smucește către gura lui flămândă. Felul în care mă invadează mă

transformă într-o gelatină care-i geme în mâini, iar el își folosește limba abil, cu mare atenție, pe fiecare părticică a sexului meu. Îmi bag mâinile în părul lui și-mi unduiesc șoldurile, împingându-mă în gura lui fără niciun îndemn din partea creierului.

Capul îmi cade pe spate.

— Ah, băga-mi-aș! gem, în timp ce zvâcnirea dinăuntrul sexului meu se accelerează până ajunge la o vibrație constantă.

— Vezi cum vorbești, mormăie cu gura lipită de carnea mea, ceea ce nu face decât să mă propulseze un pic mai aproape de purul extaz.

Simt cum își ia o mână de pe dosul coapsei mele și mi-o strecoară între picioare. Degetul îi alunecă în mine și, cu un strigăt disperat, îi dau drumul ca să mă las pe spate, sprijinită de blat, în timp ce degetul lui rotitor mă lărgește și se freacă la fiecare rotație de peretele frontal dinăuntrul vintrelor mele. Vibrez toată și mușchii mi se încleștează cu lăcomie în jurul degetului său.

— Spune-mi când, Ava.

Adaugă încă un deget și le împinge pe amândouă mai adânc în mine.

Asta și vibrația buzelor lui pe clitorisul meu îmi pun capac.

— Așa! țip și-mi împing șoldurile în față, spre gura lui, încercând să trec dincolo de punctul culminant al excitării.

Sunt anihilată de asaltul gurii lui și mă las moale pe marginea blatului, scuturată violent de frisoane, cu inima bubuind în piept. Își domolește ritmul și mă linge tandru, lăsându-mă să plutesc înapoi spre realitate cu un suspin lung, satisfăcut.

— Ești prea bun, spun lăsând capul în jos ca să-i văd ochii.

Ridică privirea, dar rămâne cu gura lipită de mine, rotind moale limba și străpungându-mă leneș cu degetele.

— Știu, se umflă în pene. Vezi ce norocoasă ești?

Îngâmfarea lui mă face să clatin din cap, privindu-l cum se târăște încet în sus, pe trupul meu, marcându-și traseul cu limba.

Când ajunge la sfârc, îl mușcă ușor, apoi își pune brațul sub fundul meu ca să mă ridice până la nivelul ochilor lui.

— Ești gata să fii regulată cum se cuvine, iubito?

— Fă-ţi de cap, îi arunc eu provocarea, încolăcindu-i umerii cu braţele.

Îşi izbeşte posesiv buzele de ale mele şi-mi ia gura cu asalt. Când e aşa, uit de momentele lui de slăbiciune — momentele când îl alin, când îl ţin în braţe şi-l liniştesc. Dar nu şi acum. În clipa asta e brutal de sexy şi dominator. Îmi place de mor şi mi-a lipsit îngrozitor de mult latura asta a sa.

Cu gura sudată de a mea, mă scoate în braţe din bucătărie şi mă duce către sala de sport. Deschide uşa cu piciorul, apoi mă pune jos, aplecându-se ca să nu întrerupă sărutul din cauza diferenţei de înălţime dintre noi. Mă muşcă uşor de buza de jos şi înaintează, făcându-mă să merg cu spatele ca să ţin pasul cu el. După câţiva paşi se opreşte şi presară sărutări până la urechea mea, unde respiraţia lui fierbinte îmi aprinde toate simţurile. În sinea mea îl implor să mă posede.

— Ce zici de nişte sport? şopteşte.

— La ce anume te gândeşti?

Îmi frec obrazul de el, iar el îmi dă o limbă în ureche, dând din nou startul pulsaţiei din miezul meu, care reporneşte în ritm subtil şi leneş. Se dă înapoi un pas, iar depărtarea trupului lui cald de trupul meu mă umple de fiori reci şi de dorinţa de a-l trage înapoi spre mine.

Mă priveşte cu ochi plini de promisiuni şi poftă în timp ce-şi duce mâna la şort şi-l trage-n jos, eliberând erecţia care ţâşneşte din pantaloni ca pe arcuri.

Scot un suspin. Nu ştiu de ce, că doar i-am văzut penisul de o sută de ori, dar tot mi se taie respiraţia la vederea lui. Îmi plimb privirea în sus, peste cicatrice şi pectoralii lui perfecţi. N-o să mă satur niciodată să mă uit la fizicul splendid al bărbatului din faţa mea — niciodată. E o operă de artă, impecabil sculptată şi şlefuită până la perfecţiunea absolută.

Arată cu bărbia spre ceva aflat în spatele meu şi mă răsucesc încet, dar nu văd decât ergometrul şi sacul de box, aşa că mă întorc la loc cu faţa la el. Are chipul complet impasibil şi dă iar încet din cap, arătând că ceea ce are de gând să folosească se află, într-adevăr, în spatele meu.

Îmi pică fisa. Doar a promis c-o să mă despice în două.

Doamne, Isuse Cristoase!

— Aaa! şoptesc.

Începe să păşească încet spre mine, iar posibilităţile care se citesc în intenţia lui mă fac să mă foiesc neliniştită. Mă ia de mână şi mă duce la aparatul de vâslit, apoi îşi lasă în jos trupul mare şi gol, până se aşază în scaunul ergometrului. Erecţia i se înalţă perpendicular pe trup şi, dintr-odată, perspectiva acestui scenariu mă face să gâfâi de nerăbdare.

Mă smuceşte în faţa lui şi întinde mâna rănită ca să-mi ghideze un picior peste pistă, astfel încât să stau deasupra lui, cu picioarele depărtate, unul de-o parte şi unul de cealaltă parte a picioarelor lui. Mă uit în jos spre el şi, în aşteptarea următoarelor instrucţiuni, inima mea atinge viteza maximă de operare.

Întinde mâinile, îmi cuprinde sânii cu palmele lui mari şi începe să-i maseze tandru, lent, până devin dureros de grei. Nu-mi scapă mica grimasă de durere de pe faţa lui, dar nu se opreşte, iar eu nici atât n-am de gând să-l opresc.

— Mmmmmm...

Capul mi se rostogoleşte pe spate şi printre buzele întredeschise scap răsuflări rapide şi scurte.

— Ava, mă omori cu zile, în pana mea, spune încet.

Ridic capul ca să-l privesc în ochi.

— Te iubesc, şopteşte el, trecându-şi mâinile încet către şoldurile mele.

Mă smucesc şi un zâmbet mic îi ridică un colţ al gurii.

— Îmi place de mor cum tresari când te ating aici.

Îşi roteşte arătătoarele în căuşurile acelea sensibile. Mă străduiesc să-mi stăpânesc tremuratul picioarelor.

— Îmi place de mor cât de tare te fac să te umezeşti aici.

Degetul lui alunecă în mine şi scot un geamăt.

— Îmi place de mor gustul tău.

Îşi strecoară degetul în gură şi-l scoate încet, privindu-mă în ochi, apoi mă ia din nou de mână şi mă smuceşte spre el ca să mă călăuzească în jos, către erecţia lui nerăbdătoare.

Scot un ţipăt când mă trage în ţeapă; duritatea lui groasă mă străpunge complet.

Își odihnește fruntea pe a mea.

— Îmi place de mor senzația pe care o am când sunt în tine.

Își împreunează mâinile în spatele meu, deasupra fundului.

— Încolăcește-mă cu picioarele.

Îi cuprind talia cu picioarele și le unesc la glezne, trăgându-l mai aproape de mine. Respirația îi devine întretăiată când întind mâinile și le pun pe umerii lui.

— Te. Iubesc, declară ferm și începe să se tragă în față cu scaunul aparatului.

Oprirea bruscă de la capătul pistei mă face să tresalt ușor și să scot un mic țipăt.

Închide ochii și strânge tare din pleoape.

Da, acum încep să văd beneficiile acestei poziții. Penetrarea e adâncă, dar nu va fi nevoie de prea multe curse și opriri abrupte până să ajung să-l implor să ne dăm drumul.

Când deschide ochii, îmi cobor buzele spre ale lui și-mi îndeplinește dorința de a ne contopi gurile. Îmi place de mor gura lui. Îmi place de mor ce poate să facă cu gura lui. Îmi plac de mor vorbele și tonurile care ies din gura lui. Îmi place de mor felul în care își morfolește buza de jos când dezbate în sinea lui ceva important pentru el.

— Te iubesc, spun cu gura pe a lui.

Se trage înapoi și pe fața lui frumoasă văd o expresie mulțumită.

— Nu-ți imaginezi cât de fericit sunt să aud asta.

Ne împinge încet înapoi la capătul pistei.

— Ai nevoie de mine?

Mă pregătesc pentru izbitura care știu că vine, iar când vine, gemem amândoi la unison.

— Am nevoie de tine.

— Și asta mă face fericit. Din nou?

A pornit deja înapoi spre celălalt capăt al pistei.

— Te rog.

Ne izbim iar la capăt și durerea surdă din pântecele meu se transformă într-un crescendo lent către orgasm.

Ne întoarcem în sus pe pistă, de data asta un pic mai repede.

Pac!

— Ah!

— Ştiu, şopteşte. Mai vrei?

— Da!

Îmi înfig limba în gura lui cu disperare.

Ne mişcăm în jos încet, dar de data asta nu ne lasă să ne lovim de capătul şanţului ergometrului. În schimb, Jesse se împinge în picioare şi ne lansăm în sens invers pe pistă. La capăt ne lovim cu atâta forţă, că trupurile ni se izbesc cu putere şi sunt nevoită să-i eliberez buzele ca să-mi îngrop faţa în umărul lui cu un strigăt sugrumat.

— Ah, băga-mi-aş!

Se încordează şi repetă mişcarea delicioasă.

Vâjjj şi pac!

E ceva incredibil de intens. Nu l-am simţit niciodată aşa de adânc în mine. Îmi pun gura pe umărul lui, rezistând nevoii de a-mi înfige dinţii în el. Îl iau de ceafă ca să-mi păstrez echilibrul, în timp ce el ne lasă să alunecăm iar spre capătul pistei, pregătindu-se de o nouă izbitură în capătul celălalt. Simt cum mă-ncordez pe dinăuntru, iar pe el îl simt cum se zbate spasmodic în mine. Ne catapultează iar în susul şanţului şi, când ne lovim de capăt, îmi înfig dinţii în umărul lui şi scot un ţipăt de plăcere pură, excepţională.

— Futu-i, Ava!

Îmi descleştez dinţii şi pup locul muşcăturii în timp ce alunecăm iar în jos.

— Bagă-ţi dinţii la loc în umărul meu!

Fac ce mi se spune şi scot un geamăt când ne izbim iar.

— Fir-ar a naibii, o să-mi dau drumul, strigă el, lăsându-ne iar să alunecăm în josul pistei. Eşti gata?

— Da!

Îmi implânt dinţii uşor în umărul lui, pregătită de atac.

Se dezlănţuie.

Nu mai e vorba de nicio mişcare controlată. Alunecăm şi ne izbim necontenit, iar eu mă ţin de el cu dinţii şi unghiile. Intensitatea cu care

lungimea lui tare mă izbeşte în profunzime mă face să-i urlu numele, cu gura lipită de umărul lui. Încep să simt sfârâitul fitilului de artificii în timp ce el continuă să alunece şi să izbească, împingându-mă către detonarea supremă. Pulsaţiile şi zvâcnirile neostoite ale erecţiei lui în străfundurile mele mă lansează într-un sprint spre linia de sosire şi dusă sunt, azvârlită în extaz cu o izbitură sonoră şi un urlet scos de amândoi odată. Îmi mai înfig o dată dinţii în umărul lui Jesse, iar el îşi aruncă şoldurile în sus cu un răcnet asurzitor.

Doamne, Dumnezeule mare!

Încă mai pulsez şi-mi savurez orgasmul când devin vag conştientă că sunt legănată tandru înainte şi înapoi, iar mişcarea uşoară stoarce din el tot ce are să-mi dea.

Îmi retrag faţa de pe umărul lui şi sărut urma de muşcătură.

— Domniţă, eşti o sălbatică.

Întoarce capul ca să-şi vadă umărul, apoi ochii i se întorc iute spre ai mei.

Îmi cotropeşte gura şi mă sărută adânc, iar eu îl strâng în braţe şi mă alătur lui în neantul beatitudinii. Mi-aş putea petrece tot restul vieţii aici, total învăluită în Jesse.

— O să te duc în pat şi-o să dorm toată noaptea îngropat adânc în tine.

Începe să se ridice încet, păstrând conexiunea dintre noi.

— Sărută-mă, acum, îmi ordonă ieşind cu paşi mari din sala de sport cu mine încolăcită în jurul taliei lui.

Îmi trec mâinile prin părul lui şi-l smucesc uşor, după care îmi las încet buzele peste ale lui.

— Sălbatică, spune el cu gura lipită de a mea.

Mă strâmb şi deschid ochii când o ia în sus pe scări, ca să-l descopăr privindu-mă lung în timp ce limbile dansează pe-ndelete între gurile noastre. Îi susţin privirea tot drumul până în dormitor, unde mă lasă pe pat, sub trupul lui. Simt că se întăreşte iar în străfundurile mele. Bărbatul ăsta e neobosit.

Îmi cuprinde şoldurile cu braţul şi mă ridică pe pat până îmi aşază capul pe o pernă. Gurile şi trupurile noastre rămân încleştate unul de altul în tot acest timp.

— Stai cu mine, spune trăgându-se înapoi și îndepărtându-mi părul de pe față.

Mă studiază atent, cu ochi sclipind de satisfacția de a mă avea în brațele lui.

— Aici sunt.

— Mută-te cu mine.

Își lasă fața în jos și trasează cercuri cu nasul în jurul nasului meu.

Oare bărbatul ăsta a auzit de cuvântul „treptat"? Se cam grăbește și încă n-am discutat despre niciunul dintre lucrurile inportante, cum ar fi Conacul și comportamentul lui dificil.

— Vreau să fii aici când adorm.

Îmi linge buza de jos.

— Și vreau să fii aici când mă trezesc. Nu vreau decât să-mi încep și să-mi sfârșesc ziua cu tine.

Sunt perfect conștientă că, dacă nu-i dau răspunsul pe care-l vrea, o să mă confrunt cu o mare îmbufnare sau un futai de băgat mințile-n cap și nu vreau să stric momentul ăsta. Am nevoie de momentul ăsta.

— Nu crezi că e cam prea devreme? întreb.

Ridică privirea. Expresia lui nu e tocmai bosumflată, dar e pe-aproape.

— E evident că tu așa crezi.

— Au trecut doar două zile, încerc să-l conving.

Se încruntă.

— Două zile de la ce?

Își ridică trunchiul și iese un pic din mine ca să-și proptească antebrațele în saltea, de-o parte și de alta a capului meu. Se repede în mine și respirația mi se oprește în gât.

— Vreau să fim așa în fiecare dimineață și în fiecare seară.

Rânjește, știind al naibii de bine ce-mi face. O să-mi tragă un futai de băgat mințile-n cap.

— Și poate un pic și între.

Se retrage leneș și se împinge iar încet în mine. Strâng pleoapele. Nu mă las păcălită — n-are de gând să facă dragoste cu mine. Poate, dacă o să

fiu de acord, o să am parte de Jesse cel tandru, dar nu sunt deloc sigură că e o idee bună să locuiesc cu el.

— Îmi vrei doar trupul, fac pe scandalizata gâfâind.

Icnește și mă pătrunde lung, meticulos.

— Nu vrei asta?

Azvârl capul pe spate și gem:

— Trișezi, domnule Ward!

Se retrage încet.

— Spune da! strigă el, repezindu-se în mine cu forță și lăsându-mă fără aer.

Ridic repede brațele deasupra capului ca să mă proptesc în tăblia patului.

— E nevoie să-ți bag mințile-n cap cu un futai ca la carte, Ava?

Aha, uite-l. Futaiul care-o să-mi bage mințile-n cap, contrazicând complet ce-mi spune, de fapt, rațiunea. Să mă mut cu el? E mult prea devreme.

Mușchii mi se încordează și sângele mi se înfierbântă, gonindu-mi prin vene cu o viteză imposibilă. Urăsc că poate să-mi facă așa ceva. Orice urmă de rațiune e complet și pe deplin alungată.

— Nu! mă răstesc eu, iar el se implântă iar în mine mârâind.

Întinde mâna rănită și-și strecoară palma sub ceafa mea ca să mă ridice față în față cu el. Nu sunt sigură dacă încruntarea urâtă de pe chipul lui e cauzată de furie sau de durerea de la mână.

— Spune-o! ordonă el, după care se repede iar în mine.

N-am de gând să cedez pe subiectul ăsta. Chiar e mult prea devreme. N-o să se oprească; e și el prea excitat.

— Nu, declar ferm și clar cu un gâfâit.

Mârâie și mă străpunge iar, izbindu-se brutal în mine. Îl înșfac cu mușchii pântecelui în timp ce el mă împinge tot mai sus pe pat.

— Fir-ar a dracului, spune-o, Ava! răcnește.

O picătură de sudoare i se prelinge de pe tâmplă și, brusc, își face apariția și ridul de încruntare.

— Nu!

— Ava!

Strigătul lui stârneşte ecouri în dormitor. Îmi zdrobeşte buzele, crud, cu gura lui. Mă zvârcolesc şi mă cabrez sub corpul puternic şi gura lacomă, iar în vintre îmi fierbe la foc mic viitoarea mea dezlănţuire.

— Îţi place? icneşte el în gura mea, continuând cu spintecările necruţătoare.

— Da!

— Vrei să fie aşa în fiecare zi?

— Da!

Cu o smucitură mă trage mai tare de păr şi îşi freacă vintrele cu şi mai multă cu forţă de mine.

— Atunci spune-o.

Simt cum arcurile strânse până la refuz din străfundurile mele plesnesc şi mă prăbuşesc sub el într-o prăpastie fără fund de plăcere pură. Orice urmă de raţiune dispare şi el pune stăpânire complet pe trupul, sufletul şi mintea mea.

— Da! Da! Da! Băga-mi-aş picioarele, da! urlu.

— Vezi cum vorbeşti, fir-ar a dracului!

Răcnetul lui e asurzitor. Mi se alătură în plăcere şi-mi dă drumul la păr, după care trage un pumn în saltea. Sigur l-a durut! Se împinge în mine cât poate de adânc şi rămâne acolo, cu capul dat pe spate.

Scoate un geamăt.

Îi simt descărcarea fierbinte cum pompează în adâncurile mele şi-mi iau mâinile de pe tăblia patului ca să le pun pe pieptul lui. Capul îi cade în faţă, mă priveşte în ochi şi-şi roteşte încet şoldurile, frecându-se de mine şi readucându-ne pe amândoi încet-încet cu picioarele pe pământ.

— Ei, vezi că n-a fost aşa de greu? spune el, cu voce răguşită şi uscată.

Îi mângâi pieptul solid.

— Eram îmbătată de plăcere, deci nu se pune, spun, apoi îmi dau palme în sinea mea pentru gafa făcută.

Nu se poate să mă oblige să respect ce-am zis. Dar apoi îmi dau seama... am de-a face cu Jesse, tiranul meu iraţional. Se poate şi chiar o va face.

Zâmbeşte larg, orbitor, şi mă sărută tandru, apoi ne rostogoleşte pe amândoi şi mă trezesc întinsă pe pieptul lui. Îşi trece un deget pe mijlocul spatelui meu şi-mi mângâie părul. Mă cuibăresc fericită în el.

— Nu pot să fiu cu tine în fiecare clipă a fiecărei zile, spun, deşi, la cum mă simt acum, e foarte tentant.

De ce n-aş vrea să fie aşa zi şi noapte şi un pic între ele?

Expiră lung, obosit.

— Ştiu că nu poţi. Aş vrea să poţi.

— Am un serviciu, am viaţa mea.

— Vreau să fiu eu viaţa ta.

— Eşti, susţin cu blândeţe.

Poate fi tare vulnerabil şi delicat şi ştiu că eu sunt motivul pentru asta. E la ani-lumină distanţă de bruta dominatoare care tocmai mi-a tras un futai ca să-mi bage minţile-n cap. Dar o fi ăsta un semn că mi-am băgat minţile-n cap sau că mi-am pierdut minţile definitiv?

Capitolul șapte

Sunt înghețată bocnă. Mijesc ochii din cauza luminii puternice care mi-i inundă când îi deschid și mă ridic în capul oaselor în pat.

Unde e?

Îmi dau părul la o parte de pe față, sar din pat și intru grăbită în baie. Nu e acolo. Cuprinsă de o panică oarbă, alerg jos și mă opresc cu derapaj la intrarea în bucătărie.

— 'Neața.

Lasă cafeaua din mână, se ridică de la masă și vine relaxat spre mine. Parcă mă uit la alt om. Oare am visat ultimele două zile?

E îmbrăcat într-un costum gri-cărbune, cămașă albă impecabilă și cravată de un roz-pal. E perfect bărbierit, părul lui blond ciufulit a fost înduplecat să stea într-o parte, iar ochii verzi îi strălucesc a încântare. Arată extraordinar.

— Ăăăă... 'neața, mă bâlbâi eu.

Întinde mâna spre mine, mă ia cu brațul de talie, apoi mă ridică de la pământ spre buzele lui.

— Ai dormit bine?

Își atinge ușor buzele de ale mele.

— Îmmhmm, îngân eu.

Sunt stupefiată. Eram sigură că în dimineața asta mă aștepta o luptă cu domnul Dificil.

— Vezi? Exact de asta vreau să fii aici dimineața, la prânz și seara, spune el gânditor.

— De ce?

Ca să facă asta în fiecare dimineață? Poate că până la urmă n-ar fi o idee chiar așa de proastă să mă mut cu el.

Mă lasă să alunec în jos, apoi face un pas în spate ca să mă măsoare din priviri din cap până în picioare, cu mâna rănită la bărbia proaspăt rasă, cu sprânceana ridicată și un zâmbet ușor.

Vai, băga-mi-aș! Sunt goală!

— Fir-ar a dracului!

Mă întorc și mă retrag grăbită către scări, dar nu ajung prea departe. Mă prinde la jumătatea treptelor, îmi înconjoară talia cu brațul și mă ia pe sus.

— Vezi cum vorbești!

Mă duce înapoi în bucătărie și mă așază pe barul pentru micul dejun.

— Ah! scot eu un chiot când răceala marmurei ia contact cu pielea goală a dosului meu.

Râde și-mi desparte coapsele ca să se instaleze între ele.

— Vreau să cobori în fiecare dimineață la micul dejun exact așa.

Își plimbă degetul de la genunchi până la confluența coapselor. De-acum sunt mai mult decât trează. Și încordată.

— Ești sigur c-o să fiu aici în fiecare dimineață? spun eu degajată, cât de degajată poate fi o femeie când o creatură divină îi mângâie ușor părul pubian cu vârful degetului arătător.

Nu se poate să mă oblige să respect niște promisiuni făcute în toiul orgasmului.

Încearcă să-și înăbușe un rânjet.

— *Sunt* sigur, fiindcă ai spus „da". Sau mai degrabă...

Se uită concentrat în tavan, apoi iar la mine.

— A, da, mi-am amintit. Ai spus... „Da! Da! Da! Băga-mi-aș picioarele, da!"

Colțul gurii i se ridică obraznic și-și strecoară degetul în mine.

— M-ai prins într-un moment de slăbiciune.

Nu-mi pot ascunde dorința din voce. M-a prins.

Își rotește degetul mare peste clitorisul meu și mușchii picioarelor încep să mă doară. Mă foiesc un pic pe blat ca să-i ofer acces mai ușor. Sunt o ușuratică nenorocită.

— E nevoie să-ți reamintesc de ce a fost o decizie înțeleaptă? întreabă, după care îmi devorează buzele, schimbă un deget cu două și mă străpunge cu putere, aducându-mă într-o stare de disperată dorință.

Nu, nu e nevoie. N-are niciun sens, dar nu mă deranjează să mi se reamintească. Îl apuc de haina costumului, strâng pumnii și gem în gura lui. Simt că zâmbește cu gura lipită de a mea, apoi se desprinde de mine și mă împinge cu spatele pe blat. Fiorul rece al marmurei îmi radiază prin toată ființa, dar nu-mi mai pasă. Îl doresc... din nou.

Cu ochii arzători înfipți într-ai mei, își desface nerăbdător cureaua și smucește boxerii în jos ca să-și elibereze erecția matinală. Cu o serie de mișcări bine coordonate, mă apucă de dosul coapselor și mă trage în față către scula lui pregătită.

— Uite încă un motiv, mârâie, retrăgându-se și apoi repezindu-se în mine.

— Doamne, Dumnezeule! Jesse!

Îmi las capul să cadă la loc pe blat și-mi arcuiesc spatele ca să-mi împing sânii în el. Ah, Doamne, cum mai știe să se miște! Începe un ritm năucitor de pompări agresive, care mă face să-mi încleștez mâinile de marginea blatului ca să nu alunec în partea cealaltă a acestuia. Respiră tare și greu și, la fiecare șarjă, de pe buze îi scapă un mârâit gros.

— Futu-i! Mă simt perfect în tine, iubito!

Se repede iar înainte, izbindu-mă tare și smulgându-mi de pe buze un strigăt disperat.

Nu mai știu de capul meu; energia lui e de-a dreptul necruțătoare în timp ce se aruncă în mine cu toată forța, iar și iar. Simt că amețesc. Își pune mâna pe sânul meu și masează cu putere, ritmic, odată cu izbiturile necontenite.

— Ți-ai amintit? se răstește el, dar nu pot să răspund.

Capacitatea de a vorbi m-a părăsit cu totul. Cu fiecare pistonare în forță mă împinge tot mai aproape de marginea abisului. Trag adânc aer în piept și-mi țin respirația când ating culmea plăcerii.

— Răspunde, Ava! ordonă. Acum!

— Da!

— Rămâi cu mine?

Mă strânge mai tare de sân, iar șoldurile continuă să atace nemilos.

— Ah, Doamne! Ah, Doamne! Jesse!

— Răspunde naibii, Ava!

— Da! țip eliberând aerul din plămâni.

Țâșnesc către ceruri într-o delirant de minunată senzație de satisfacție. Pielea mă furnică din cap până-n picioare, spatele mi se arcuiește, iar trupul mi-e scuturat de spasme.

— Ahh, da!

Se prăbușește peste mine, țintuindu-mă de blat.

Îmi arunc brațele deasupra capului cu un suspin epuizat și-mi las mușchii să se contracte în mod natural în jurul lui, în timp ce zăcem pe blat gâfâind transpirați. Sunt zdrențe. M-aș întoarce la culcare, dar trebuie să mă duc la muncă și, nu că aș recunoaște asta în fața lui Jesse, dar n-am niciun chef. Aș prefera să mă ducă în brațe până sus și să mă iubească toată ziua — poate și mai mult.

Înalță capul ca să se uite la mine:

— Doamne, cât te iubesc, să mor eu!

— Știu. Te-ai bărbierit.

Respir. Zău că mi-ar plăcea să mă duc să mă culc la loc. Mă simt de parcă am fost la o alergare de-aia chinuitoare, de-a lui.

— Vrei s-o las să crească la loc?

Întind mâna ca să-mi trec palma pe fața lui proaspăt netezită.

— Nu. Îmi place să-ți văd tot chipul.

Întoarce capul și-mi sărută palma, apoi se sprijină în brațe, îmi depune un sărut pe abdomen și se retrage din mine ca să-și ridice pantalonii.

În timp ce se încheie la curea mă privește lung, după care-și șterge buzele umede, voluptuoase, cu dosul mâinii.

— Trebuie să plec. Dispari din ochii mei până nu tăbar iar pe tine.

Mă apucă de mână şi mă trage jos de pe blat, apoi îmi trânteşte pe gură un sărut lung şi senzual.

— Acum.

Cochetez puţin cu ideea de a rămâne exact unde mă aflu — mai vreau, dar el pare mulţumit să-şi vadă de treburile zilei fără mine, iar asta nu poate fi decât un semn bun. Nu vreau să-l abat din drum, aşa că mă îndepărtez agale, goală puşcă şi deplin conştientă că mă urmăreşte cu privirea. Mă opresc sub arcada de la intrare şi mă întorc cu faţa la el. Îl găsesc privindu-mă cu ochi sclipitori şi cu mâinile în buzunare. Mă studiază atent.

— Să ai o zi frumoasă!

Zâmbesc, duc mâna între picioare şi trec un deget peste despicătura umedă, apoi îl duc în gură. Ah, ce ispită afurisită mai sunt şi eu!

— Ava, dispari! mă avertizează.

Rânjesc, mă răsucesc pe călcâie şi mă duc sus. Tare-s curvă! Dar nu-mi pasă. Sunt plăcut surprinsă de dispoziţia lui veselă din dimineaţa asta. Mă pregătisem de luptă ca să reuşesc să ies din apartament fără Jesse. Facem progrese. Sunt încântată.

E luni şi am o groază de lucruri de rezolvat. Mă simt puternică şi am nevoie de o rochie de femeie puternică pentru a sublinia încrederea mea în mine. Slavă Domnului că lui Kate i-a dat prin cap să împacheteze nişte haine de birou şi... rochia mea neagră, mulată, fără mâneci.

Fac duş şi îmi aranjez cât pot părul, după care mă strecor în rochie, îmi iau pantofii roşii cu toc în drum spre ieşire şi mă opresc brusc la uşă.

Futu-i.

N-am maşina aici şi în ea sunt unele dintre dosarele de care am nevoie. Ies în grabă din apartament şi cobor în viteză. Îl găsesc pe Clive în faţa foaierului, unde preia un colet din mâinile unui curier. Ies în fugă în soare şi-mi pun ochelarii de soare mergând spre el.

— Clive, am nevoie de un taxi!

— Ava, ce mai faci? îmi zâmbeşte larg. Maşina ta e aici.

— Maşina?

Arată către un Range Rover negru și-l văd pe John vorbind la telefon sprijinit de mașină. Are, ca de obicei, ochelarii lui negri și costumul negru și, tot ca de obicei, mă salută cu o înclinare din cap.

Pornesc spre el, dar îmi aduc aminte de ceva și mă întorc iar spre Clive:

— A vorbit Jesse cu tine despre vizitatoarea de ieri?

— Nu, Ava.

Clive se întoarce la recepția lui.

Îmhm. Așa credeam și eu. Îmi văd de drum și, când mă apropii de John, prind finalul convorbirii:

— Jesse, hai că a venit. Ajung și eu acuși.

Din cauza vocii răgușite pare întotdeauna prost dispus. Închide și face semn cu capul către Range Rover. E felul lui de a-mi sugera că vrea să urc în mașină, așa că ocolesc botul Roverului și urc. Probabil că aș protesta dacă nu m-aș grăbi așa de tare.

— De ce ești aici? întreb, instalându-mă în scaunul pasagerului.

— Mi-a spus Jesse să te duc la muncă.

Nu pare impresionat.

— Trebuie să-mi iau mașina. Poți să mă duci? E la Kate, în Notting Hill.

Dă din cap aprobator, coboară geamul din partea lui și-și sprijină cotul de ramă. Arată ca un super-dur.

— Ai rezolvat cu porțile? întreb.

Întoarce încet capul spre mine cu fruntea puțin încrețită a încruntare. Îi susțin privirea, dar tot nu-mi răspunde.

— Porțile de la Conac, insist. S-au stricat duminica trecută.

Încuviințează și revine cu privirea la drum.

— Totu' e-n regulă, fată.

Da, pun pariu. Nu-mi vine în ruptul capului să renunț la subiect, dar ce știu sigur despre John e că nu-i un mare vorbăreț.

Mergem în tăcere, întreruptă doar de fredonatul lui John, și mă lasă la Kate.

— Mersi, John, strig sărind din mașină.

— Să trăiești, tună el și dispare.

E opt. Am timp, așa că parcurg în fugă aleea spre intrarea casei lui Kate.

Mă duc direct în bucătărie și o găsesc frecând unt cu zahăr într-un castron gigantic.

— Salut.

Îmi bag degetul în castron, iar ea îmi dă cu lingura peste el.

— Ieși! Am o tonă de lucruri de făcut! Ieri n-am reușit să fac absolut nimic.

E foarte îngrijorată, stare diametral opusă față de dispoziția ei obișnuită, calmă și controlată.

— Nu mă-nnebuni, o iau peste picior.

— Mă distrez, mă repede, turnând făină pe cântar.

Iau decizia înțeleaptă s-o las baltă.

— Ce face frate-tău? întreabă.

— E bine.

Nu vreau să intru în detalii.

— Și Jesse? întreabă, aplecându-se să evalueze cu limba scoasă ecranul cântarului.

— Îhî.

Mă prăbușesc într-un fotoliu.

Se îndreaptă de spate și mă privește întrebător. N-am acum timp să intru în prea multe detalii, fiindcă sunt prea multe lucruri despre care vreau să-i cer părerea.

— Ava?

Oftez.

— Vrea să mă mut cu el. Am spus da, dar numai fiindcă în prima fază am spus nu și mi-a tras un futai așa-zis de băgat mințile-n cap.

Kate se uită la mine cu gura căscată.

— Uau!

Mă apucă râsul:

— Da.

— Nu e cam prematur?

Întrebarea ei mă şochează, dar mă bucur că are aceeaşi părere ca şi mine.

— Eu aşa cred. Mă vrea zi şi noapte şi un pic între. E şi-aşa nasol, cu ordinele, controlul şi obsesiile lui, îţi dai seama cum o să fie dacă mă mut cu el?

— I-ai spus toate astea?

Aruncă făina în castron şi începe iar să învârtă în el.

— Nu. Auzi? Ce s-a întâmplat sâmbătă noapte la Conac şi de ce nu mi-ai răspuns la telefon?

Mă săgetează cu privirea ei albastră.

— Nimic! mă repede ea. Am uitat să te sun înapoi.

— Mă refer la apariţia poliţiei, spun ridicând o sprânceană.

— A!

Se întoarce la amestecul ei pentru tort, frecând un pic cam prea frenetic în castron.

— Nu ştiu. A venit Jesse şi poliţia a plecat imediat după aia.

— Salut, gagico! se aude de la uşă vocea veselă a lui Sam şi ridicăm amândouă odată privirea.

N-are nimic pe el, cu excepţia unuia dintre şorţurile minuscule, drăgălaşe, ale lui Kate şi, când trece pe lângă mine, privirea îmi alunecă şi surprind din plin imaginea fundului lui tare şi dezgolit.

Tuşesc îndreptându-mi privirea aiurea, numai să nu mă uit la el.

— Salut, flutur o mână moale în direcţia lui, cu faţa arzând de jenă.

Îi arunc lui Kate o privire disperată, implorând-o în gând să facă ceva în legătură cu pacostea asta obraznică.

— Samuel, pune ceva pe tine, îl ceartă Kate, zâmbind uşor.

— Dar am venit să te ajut, scânceşte el.

— Deja mi-ai dat peste cap tot programul, se plânge Kate şi-l pocneşte la fundul gol cu o spatulă plină de aluat.

— Sper c-o să pui chestia aia la spălat chiar acum! spun râzând.

Ea ridică din umeri şi începe să lingă zâmbind spatula.

Sam se întoarce spre mine cu un rânjet larg, lăţit pe toată faţa lui ghiduşă, evident amuzat şi el de jena mea. Apoi se apleacă puţin, împingându-şi fundul sub nasul lui Kate:

— Acuma trebuie să cureţi tot cu limba.

Sar din fotoliu cumplit de stingherită.

— Păi, ar cam trebui s-o iau din loc, bolborosesc cu voce piţigăiată, gâtuită.

Nu vreau să asist la iminenta operaţiune de curăţare a feselor goale ale lui Sam.

— Paaa! râde Kate, în timp ce eu evadez fără să îndrăznesc să mă uit înapoi, de teamă să nu văd ceva ce n-aş mai putea uita.

Răspunsul tăios al lui Kate la întrebarea mea despre Conac mă năuceşte. Nici nu vreau să mă *gândesc* la ce mă gândesc de fapt.

* * *

Ajung la serviciu la timp şi găsesc pe birou un buchet imens de cale. Oftez. Cum reuşeşte să-mi trimită flori aşa de repede?

Găsesc şi bileţelul.

Eşti o sălbatică şi o ispită.
Mă înnebuneşti,
Te iubesc.
Jx

Eu îl înnebunesc? E dus rău. Îi trimit rapid un mesaj:

Ştiu. Florile sunt frumoase. Mersi pentru maşină.
Ax

Mă instalez la birou şi deschid e-mailul şi lista cu ce am de făcut, dar uit de muncă atunci când îmi amintesc că nu mi-am luat pastila anticoncepţională. Îmi culeg geanta de pe jos şi încep să cotrobăi prin ea, dar, după minute bune de căutare, o răstorn pe birou şi împrăştii conţinutul peste tot.

— Nu, nu, fir-ar mă-sa a dracului! Iar?!

— 'Neaţa, floricică, spune Patrick, intrând agale în birou.

— 'Neaţa, spun fără să ridic ochii din căutarea mea inutilă.

Merit o medalie pentru cât sunt de neglijentă, în puii mei!

— Frumoase flori!

Nu-mi scapă tonul lui întrebător.

— A, da! De la fratele meu, mă reped să răspund.

— Ce drăguţ, zâmbeşte, îndreptându-se spre biroul lui.

Telefonul meu începe să danseze pe birou, anunţându-mă că am primit un mesaj.

TU eşti frumoasă şi ştiu că ştii. Obrăznicătură!
Mi-e dor de tine.
Jx

Mă topesc. Şi mie mi-e dor de el, dar acum mi-e groază că trebuie să mă duc la doctorul Monroe pentru a treia oară. E de-a dreptul penibil.

Cu telefonul în mână, mă hotărăsc să-mi iau de-o grijă şi să dau acel telefon pe care nu vreau deloc să-l dau. Formez numărul lui Matt şi el răspunde după al doilea apel.

— Ava? spune el, vădit încântat că-l sun.

— Aş vrea să iau lucrurile alea, trec eu direct la subiect.

Dacă n-aş avea nevoie de lucrurile mele, nu l-aş suna deloc. Numai cât vorbesc cu el şi simt că mă mănâncă, efectiv, pielea. Am fost cu el patru ani. Cum s-a întâmplat aşa ceva?

— Sigur.

— Pot să trec joi, după serviciu? Pe la şase?

— Bineînţeles, abia aştept, răspunde el vesel.

Îmi vine să şuier în telefon *De ce mi-ai sunat părinţii, târâtură ce eşti?*, dar ştiu că probabil se aşteaptă la o reacţie din partea mea şi n-am de gând să-i dau satisfacţia asta.

— Perfect, ne vedem atunci.

De ce am spus asta? Nu e deloc perfect.

— Îhî, ne vedem, spune el pe un ton aproape îngâmfat.

Mă cutremur şi închid. Dacă aş putea, aş trimite-o pe Kate să îmi ia lucrurile, dar ştiu sigur că s-ar termina cu lacrimi şi poate chiar cu intervenţia poliţiei. O să intru şi-o să ies în zece minute. Pot să rezist zece minute fără să cedez dorinţei fierbinţi de a-l face una cu pământul.

— Ava, vrei o cafea?

Ridic ochii şi-o văd pe Sally făcându-şi de lucru cu coada ei de cal. E ceva schimbat la ea.

— Te rog. Ai avut un weekend plăcut, Sal?

Se foieşte în loc şi se face roşie ca focul şi atunci observ că bluzele ei pe gât au fost înlocuite cu un tricou decoltat. Uau! Sal are ţâţe senzaţionale! Cine-ar fi crezut?

— Da, mulţumesc de întrebare, Ava.

Dispare în bucătărie.

Rânjesc în sinea mea. S-ar putea ca plicticoasa şi ştearsa noastră Sal să fi avut parte în weekend de ceva activitate în doi. Las din mână telefonul şi mă apuc să lucrez la dosare, ca să mă pregătesc pentru întâlnirea de miercuri cu domnul Van Der Haus.

Când se apropie ora zece şi jumătate, îmi adun lucrurile ca să mă duc să vizitez nişte proiecte.

— Sal, spune-i lui Patrick că m-am dus să văd cum merg nişte şantiere. Mă întorc pe la patru jumate.

— Bine, ciripeşte ea entuziast în timp ce îndosariază nişte facturi.

E clar, sigur a beneficiat de atenţia unui bărbat. Chiar au bărbaţii un impact atât de mare asupra noastră?

La uşă mă intersectez cu Victoria şi Tom.

— Cum ţi-a fost weekendul, draga mea? ciripeşte Tom.

— Grozav, spun acceptând bezeaua pe care o suflă către mine. Trebuie să fug. Mă întorc pe la patru jumate.

— Pardon, spune Victoria, trecând valvârtej pe lângă mine.

— Ce e cu ea? îl întreb pe Tom.

Tom dă ochii peste cap:

— Ei, să mor dacă ştiu. M-a sunat sâmbătă ca să mă anunţe că e îndrăgostită, ne vedem acum şi are o mutră de zici că şi-a luat două palme peste ochi!

— Drew?

Tom ridică din umeri.

— Nu vrea să vorbească despre asta. Ceea ce nu e un semn bun. Să văd ce pot să scot de la ea. Vorbim mai încolo.

Mă duc la metrou şi mă opresc la farmacie să-mi iau un luciu de buze nou. Sunt atrasă de raftul cu vitamine fiindcă-mi amintesc că am citit ceva pe internet despre deficienţa de vitamine la alcoolici. Citesc vreun milion de etichete, după care mă decid să vorbesc cu farmacistul.

După o discuţie vagă îmi recomandă câteva lucruri, dar mă sfătuieşte insistent să apelez la un medic dacă sunt îngrijorată. Sunt îngrijorată? Jesse susţine că nu e alcoolic şi categoric nu se repede la sticlele cu tărie când dă cu ochii de ele. Cumpăr totuşi vitaminele. N-au ce să-i strice.

Merg pe Kensington High Street şi-l aud pe Bill Withers cântând „Ain't No Sunshine" la mine în poşetă. Zâmbesc şi răspund imediat. N-am chef să-mi facă un atac de panică fiindcă n-am răspuns la vreo două apeluri şi să mă bombardeze în timpul vizitelor la clienţi. Trebuie să-l menţin într-o stare echilibrată şi dacă asta înseamnă să am o conversaţie scurtă cu el la telefon, atunci asta e!

— Bună, îl salut.

— Doamne, ce dor mi-e de tine, spune cu jale-n glas.

Au trecut abia patru ore de când m-a răstignit pe blatul din bucătărie.

— Unde eşti? îl întreb.

— La Conac. Totul e sub control. Nu e nevoie de mine aici. Tu ai nevoie de mine?

Nu-l văd, dar ştiu că pune bot.

— Tot timpul.

Ştiu că asta vrea să audă.

— Şi acum? întreabă cu speranţă.

— Jesse, sunt la muncă.

Încerc să-mi ascund exasperarea din voce, dar mă aşteaptă o zi groaznic de plină.

— Ştiu, mormăie nefericit. Ce faci în clipa asta?

— Sunt în drum spre un client şi tocmai am ajuns, aşa că trebuie să te las.

N-o fi nevoie de el la Conac, dar eu trebuie să mă ţin de un program.

— A, bine, spune el aşa de amărât, că mă simt vinovată că l-am concediat aşa scurt.

Mă opresc în fața destinației mele și ridic privirea către ceruri.

— Rămân la tine în noaptea asta, spun în speranța c-o să-l mai liniștesc.

— Păi e și normal, doar acolo locuiești!

Dau ochii peste cap. Sigur că da!

— Ne vedem mai târziu.

— Clar. La ce oră? insistă.

— Cam pe la șase.

— Cam pe la, șoptește. Te iubesc, domniță.

— Știu.

Închid și urc treptele către ușa de la intrare a noii locuințe a domnului și doamnei Kent.

* * *

— Frumoase flori!

Ridic ochii și-o văd pe Victoria în picioare lângă biroul meu. E mai puțin portocalie, dar nu mai puțin prost dispusă decât azi-dimineață.

— Te simți bine? întreb sperând că Tom a reușit să scoată ceva informații de la ea.

— Nu prea.

— Vrei să dezvolți ideea?

Ridică din umeri.

— Nu prea.

Încerc să nu-mi arăt plictiseala, dar e al naibii de greu. N-am energia necesară ca să-i scot vorbele cu cleștele. Mă ridic și mă duc la bucătărie să-mi iau niște biscuiți. Am nevoie de o doză de zahăr.

O găsesc pe Sally spălând vase.

— Bună, Ava! spune ea fericită.

Ei, pe Sally chiar *sunt* pregătită s-o interoghez. Mor de curiozitate să aflu cine i-a lipit zâmbetul ăla larg pe față și care e motivul pentru care și-au făcut apariția tricourile decoltate în garderoba ei.

— Cu ce te-ai ocupat weekendul ăsta, Sally? întreb nonșalant, băgând mâna în cutia cu biscuiți.

O surprind iar că roşeşte. Sigur am atins un subiect interesant. Dacă spune că a cusut pe etamină şi-a spălat geamurile, mă duc să mă spânzur.

— Ei, ştii cum e... am ieşit să beau ceva.

Încearcă să pară degajată şi eşuează lamentabil.

Eram sigură!

— Bun! Cu cine?

Mă prefac dezinteresată, dar e greu. Îmi doresc cu disperare să descopăr că Sal a noastră — omul bun la toate al biroului, plicticoasă ca apa de ploaie, trasă-n fuste în carouri şi bluze pe gât — e o dominatoare sado-maso sau aşa ceva.

— Am avut o întâlnire, spune pe acelaşi ton fals-nonşalant.

— Pe bune! îmi scapă.

Vai, ce rău a sunat asta! N-am vrut să arăt cât sunt de şocată, dar sunt.

— Da, Ava. L-am cunoscut pe internet.

Întâlniri pe internet? Am auzit numai lucruri urâte despre asta. În pozele de profil arată ca manechinele pentru colecţiile de lenjerie intimă, însă când îşi fac apariţia seamănă mai mult cu nişte criminali în serie. Dar Sal pare foarte încântată.

— A fost bine?

— Da! ţipă.

Cât pe ce să mă înec cu biscuitul. N-am văzut-o niciodată aşa de vioaie.

— Ava, e perfect! Mâine mă scoate iar în oraş.

— Vai, Sal, cât mă bucur pentru tine!

— Şi eu! ciripeşte. Plec. Mai ai nevoie de ceva înainte s-o iau din loc?

— Nu, du-te. Ne vedem mâine.

Iese din bucătărie dansând, iar eu rămân sprijinită de dulap cât mai devorez încă trei biscuiţi cu ciocolată.

* * *

Când opresc în faţă la Lusso, porţile se deschid imediat. Maşina lui Jesse nu e acolo.

Intru în foaier încărcată de flori şi sacoşe şi-l văd pe Clive apăsând pe diverse butoane ale sistemului de supraveghere de ultimă generaţie.

— Bună, Clive!

Ridică ochii şi zâmbeşte.

— Ce faci, Ava?

La dracu'! Am avut o zi ridicol de încărcată şi nu vreau decât să fac un duş, să mă schimb în pantalonii de trening şi să beau un pahar cu vin. Nu pot face niciunul din aceste lucruri şi mă enervează că Jesse a făcut atâta tam-tam cu venitul meu aici, iar acum nu e acasă.

— Sunt obosită, mormăi îndreptându-mă spre o canapea mare, somptuoasă.

S-ar putea să adorm pe loc.

— Uite, domnul Ward ţi-a lăsat asta.

Ridic ochii şi-l văd pe Clive că-mi întinde o cheie roz. Mi-a lăsat o cheie? Deci ştia că n-avea să fie aici şi nici măcar n-a sunat să-mi spună.

Mă duc la Clive să iau cheia.

— Când a plecat?

Clive continuă să butoneze cu ochii la monitoare:

— A trecut pe-aici pe la cinci ca s-o lase.

— A zis când se întoarce?

Adică îşi închipuie că o să stau şi o să-l aştept cuminte pe el?

— Nimic, Ava, spune Clive fără să se obosească să mai ridice privirea spre mine.

— Te-a întrebat de femeia care a trecut pe-aici?

— Nu, Ava, spune el aproape plictisit.

Îl las pe Clive să se joace în continuare cu echipamentul lui şi urc la apartament, în care intru cu cheia mea roz şi merg direct în bucătărie. Mă duc la frigider şi-l deschid cu o smucitură ca să dau piept cu şiruri peste şiruri de sticle cu apă. Trântesc uşa cu mai multă forţă decât merită — nu e vina lui că nu conţine vin.

Mă aşez pe un taburet şi mă uit în jur la bucătăria imensă proiectată de mine. Îmi place mult şi nu mi-aş fi imaginat nici într-un milion de ani că aveam să locuiesc aici. Dar acum, că locuiesc, nu sunt deloc sigură că e bine ce fac. Îl iubesc, dar mă tem că asta n-o să facă decât să-i încurajeze comportamentul tiranic şi latura dificilă. Sau o să fie mai normal? Mai rezonabil?

Stomacul meu face o tumbă şi scoate un chiorăit ca să-mi amintească faptul c-ar fi cazul să mănânc ceva. Azi am ciugulit doar vreo doi biscuiţi. E şi normal să mă simt epuizată.

Tocmai sunt pe punctul de a trage de mine ca să-mi ridic fundul obosit de pe taburet când aud că se deschide uşa de la intrare şi, după câteva clipe, Jesse apare în bucătărie, arătând la fel de epuizat ca mine. Trece o veşnicie fără să scoată un cuvânt. Mă priveşte neclintit şi observ că mâinile îi tremură puţin şi fruntea îi pare umedă. Pofta mea de un pahar de vin se risipeşte instantaneu.

— Ce s-a întâmplat?

Vine încet spre mine şi mă ridică în picioare. Se apleacă, mă prinde de tivul rochiei şi-l ridică până-n talie, după care mă apucă de sub fund şi mă ridică astfel încât să-i încalec talia. Îşi îngroapă faţa în părul meu şi iese cu mine cu tot din bucătărie. Simt pe piept bubuitul agitat al inimii lui în timp ce urcă tăcut scările, cu mine lipită de el. Îmi vine să-l întreb ce-a păţit. Am să-i pun o mulţime de întrebări, dar pare groaznic de abătut.

Mă duce la pat şi mă întinde sub el, instalându-se peste mine şi acoperindu-mă cu totul. E o senzaţie foarte liniştitoare. Îl înconjor cu braţele şi respir cu nasul în gâtul lui, inhalându-i mireasma de apă proaspătă. Suspin satisfăcută. O fi el un factor semnificativ responsabil pentru stresul şi oboseala mea, dar le face să dispară la fel de repede pe cât le declanşează.

— Spune-mi câţi ani ai, rup eu tăcerea confortabilă, după ce bătăile inimii lui revin în îmbrăţişarea mea de la bubuit la viteză normală.

— Treizeci şi doi, spune cu gura pe gâtul meu.

— Spune-mi.

— Contează? întreabă obosit.

Nu contează, dar vreau să ştiu. I-o fi plăcând lui jocul ăsta, dar mie nu-mi place şi n-o să-mi influenţeze absolut deloc sentimentele. Doar că eu cred c-ar trebui să ştiu. E o informaţie obligatorie, precum culoarea, mâncarea şi melodia lui preferate — nu ştiu răspunsul la niciuna din acestea. Ştiu teribil de puţine despre el. Mă corectez pe loc: negru, unt de arahide şi „Angel".

— Nu, dar mi-ar plăcea să-mi spui.

Se cuibărește cu fața în curbura gâtului meu:

— Tot ce trebuie tu să știi e că te iubesc.

Oftez și încep să mă gândesc că ar fi cazul să introduc în relația noastră un futai pentru stors adevărul. Cumva trebuie să pot smulge de la el această fărâmă de informație insignifiantă. Știu că întrebările mele insistente nu m-au dus la rezultate satisfăcătoare.

— Cum a fost ziua ta? întreabă cu vocea înăbușită de părul meu.

— Oribil de aglomerată, dar foarte constructivă.

Sunt foarte mulțumită de tot ce-am reușit să duc la îndeplinire, având în vedere că am crezut că urma să fiu bombardată toată ziua de telefoane și mesaje.

— Iar tu trebuie să nu-mi mai trimiți flori la birou.

Înalță capul și mă privește nemulțumit:

— Nu. Fă baie cu mine.

Încăpățânarea lui mă face să dau ochii peste cap, dar în momentul ăsta o baie cu el sună mai bine ca orice.

— Cu plăcere.

Se ridică sprijinindu-se pe brațe, iar eu sunt nevoită să-i eliberez gâtul. Depune un sărut pe buzele mele.

— Tu stai aici, pregătesc eu baia.

Sare în picioare și în drum spre baie își scoate haina.

Aud că începe să curgă apa și mă întorc pe-o parte, senină și satisfăcută. El mă face să mă simt așa și în astfel de momente știu de ce sunt aici. Pentru că e nespus de atent, iubitor și tandru. Poate că n-ar fi chiar așa de rău să locuiesc cu el. Dar apoi îmi reamintesc că mă aflu în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse. De îndată ce n-o să mă mai supun unuia dintre ordinele lui, n-o să mai gândesc așa. Momentul ăla o să vină și e posibil să fie declanșat de toată povestea asta cu mutatul împreună.

Se întoarce agale în dormitor, iar eu stau lungită pe spate și-i admir mersul incredibil în timp ce își scoate cravata și-o aruncă pe un șezlong, apoi începe să-și desfacă nasturii de la cămașă, pe care o scoate din pantaloni și-o lasă să atârne descheiată. Se apleacă să-și scoată pantofii și

șosetele. E desculț, cu pantalonii susținuți de șoldurile alea înguste, splendide, cu cămașa descheiată lăsând să i se vadă liniile definite ale pieptului. Îmi vine să-mi înfig dinții în el. Și probabil că i-ar plăcea.

— Îți place priveliștea?

Ridic ochii și dau de iazurile lui verzi care mă studiază. Privirea aia e de-ajuns să mă transforme într-o cârpă udă fleașcă.

— Nu mă satur de ea, răspund cu voce răgușită.

— Nici eu, zice el. Vino încoace.

Mă dau jos din pat și-mi scot pantofii.

— Lasă rochia pe tine, ordonă încet.

Lipăi desculță până la el fără să-mi desprind privirea din ochii lui hipnotici. Inima dă să-mi iasă din piept și întredeschid buzele, lăsând să-mi scape respirații ușoare, sacadate. Îl văd că-și trece încet limba peste buza de jos.

— Întoarce-te.

Mă supun și mă răsucesc încet cu spatele la el. Simt cum își pune palmele pe umerii mei și, chiar și prin rochie, contactul îmi trezește la viață terminațiile nervoase ca un șoc electric.

Se apleacă și-și pune gura lângă urechea mea.

— Tare-mi place rochia asta.

Amândouă mâinile lui se duc către ceafa mea, unde îmi adună părul și mi-l așază pe un umăr, după care trage încet fermoarul rochiei până jos.

Îmi flexez mușchii gâtului, în încercarea de a-mi controla nevoia copleșitoare de a mă scutura de fiorii pe care mi-i stârnește, dar renunț când îi simt buzele pe gât și limba alunecând pe ceafa mea. Mi se zbârlește fiecare firicel de păr și-mi arcuiesc spatele sub mângâierea lui lungă și fierbinte.

— Îți ador spinarea.

Buzele lui vibrează lipite de pielea mea, provocându-mi un nou val de fiori. Își mută gura înapoi la urechea mea.

— Ai cea mai moale piele din lume.

Capul mi se rostogolește pe spate, pe umărul lui, și-mi întorc fața în scobitura gâtului lui. Își mută capul ca să-mi găsească buzele, apoi își

bagă mâinile în decolteul rochiei și-o împinge în jos pe trupul meu ca s-o scoată de pe mine.

— Dantelă? întreabă.

Aprob din cap și ochii îi sticlesc de poftă în timp ce mă sărută blând, de parcă sunt făcută din sticlă. Limbile noastre alunecă și se încolăcesc una pe alta aproape fără niciun efort din partea noastră și mă las pe spate, sprijinindu-mă de el. Îi savurez din plin blândețea și atingerea tandră.

Îmi găsește sânii și-mi ciupește sfârcurile prin dantela sutienului, ațâțându-le până devin piscuri tari ca piatra.

— Vezi ce-mi faci?

Își împinge șoldurile în șalele mele, ca să-mi arate exact ce-i fac, după care mă sărută cast pe buze.

— O să te iubesc până o să mor, Ava.

Știu exact ce vrea să spună. Nu văd un viitor care să nu-l includă pe el și asta mă face să mă simt încântată și, în același timp, temătoare. E din cauza necunoscutului. Am nevoie de mai mult decât trupul lui, atenția lui... și comportamentul lui dificil.

Smucește în jos cupele sutienului dezgolindu-mi sânii și-și trece palmele deschise peste sfârcuri.

— Tu și cu mine, îmi suflă în ureche, ducându-și o mână peste trupul meu direct la confluența coapselor.

Mi se înmoaie genunchii când mă cuprinde cu mâna peste chiloți și o cascadă de foc lichid se revarsă peste mine. Șoldurile mi se unduiesc în față către mâna lui ca să accentueze frecarea.

— Te excit, Ava?

— Știi bine că da.

Gâfâi și gem când își repede șoldurile înainte.

— Ia-mă cu brațele de gât, spune încet.

Duc mâinile peste cap și-l iau de după ceafă.

— Te-ai udat pentru mine?

— Da.

Își bagă degetele mari în elasticul chiloților mei.

— Numai pentru mine, șoptește el trecând ușor cu vârful limbii peste marginea urechii.

— Numai pentru tine, accept calmă.

N-am nevoie de nimic, decât de el.

Simt o smucitură dureroasă și aud cum se rupe ceva. Când mă uit, îmi văd chiloții atârnând de degetul lui arătător în fața mea. Îi lasă să cadă de pe vârful degetului și-mi pune cealaltă mână pe șold.

Mă smucesc puțin și-i aud râsul în ureche. Își mută degetele ca să-mi cuprindă tot șoldul cu mâna lui mare, în timp ce ridică cealaltă mână în fața mea.

— Ce să fac cu asta, Ava?

Își flexează mâna sănătoasă sub privirea mea.

— Arată-mi tu.

Bubuitul inimii nu mă ajută deloc să-mi reglez respirația sacadată. Vreau mâna aia pe mine. Îmi iau brațul de pe gâtul lui, îi iau mâna din fața mea și-o călăuzesc încet către interiorul coapsei, unde îi lipesc palma de carnea mea.

Îi apăs mâna și o trag în sus până ce palma lui întinsă îmi alunecă peste sex. E o trecere lină datorită umezelii. Icnesc și șoldurile mi se smucesc de la sine înspre spate, izbindu-se de vintrele lui. De pe buze îi scapă un geamăt, iar capul îmi cade pe spate. Am nevoie de buzele lui pe ale mele.

Îmi întorc fața către el. Pricepe imediat și-și trece buzele blând peste ale mele. Îl mușc ușor de buza de jos și mă trag încet înapoi ca s-o las să mi se strecoare printre dinți. Ochii lui rămân fixați într-ai mei în timp ce continui să-i frec mâna de mine în sus și-n jos, într-o mângâiere constantă și lentă.

— Să nu-ți dai drumul, spune cu voce bolovănoasă.

Îi iau imediat mâna de pe mine și o duc la gura lui. Cu ochii la mine, își trece limba drept prin mijlocul palmei, până pe degete. Ah, Doamne, sunt disperată după atingerea lui, dar nu pot să-l sfidez — nu într-un astfel de moment.

Îmi descheie sutienul și mă întoarce cu fața la el. Îmi îndepărtează pletele de pe față.

— Promite-mi că n-o să mă părăseşti niciodată.

Ridic privirea spre ochii lui plini de chin. Nu mă pot obişnui cu această latură nesigură a lui. Nu-mi place, dar măcar e o rugăminte, nu un ordin.

— N-o să te părăsesc niciodată.

— Promite-mi!

— Promit.

Îi iau mâinile pe rând şi-i deschei butonii cămăşii, apoi i-o scot de pe umeri. Îşi lasă braţele pe lângă corp şi mă urmăreşte cu capul plecat cum îi deschei nasturele şi fermoarul pantalonilor. Îmi strecor palmele în jurul şoldurilor lui, pe sub boxeri, ca să-i trag pantalonii şi chiloţii peste carnea netedă a fundului, în josul coapselor. Măciuca lui groasă, pulsândă, ţâşneşte ademenitor din pantaloni, în unghi drept cu şoldurile. Declanşează în mine tot felul de dorinţe disperate şi nu mă ajută deloc felul în care i se unduiesc abdominalii sub mângâierea palmelor mele, căzute în adoraţie în faţa frumuseţii lui.

— Nu mai pot să aştept. Trebuie să intru în tine.

Păşeşte din pantaloni şi mă ridică spre el. Îmi încolăcesc picioarele în jurul lui şi tresar când scula îmi atinge despicătura umedă. Mă poartă spre perete, unde mă propteşte de vopseaua rece şi simt cum capul fierbinte şi alunecos al erecţiei lui se-mpinge în deschizătura mea, intrând doar puţin. Respiră greu şi-şi lasă capul să cadă pe umărul meu de parcă s-ar pregăti să mă invadeze. Nu mai pot să aştept. Îmi rotesc şoldurile şi mă trag în jos pe el, cuprinzându-l în mine cu totul.

— Ah, băga-mi-aş, mă omori cu zile, geme el, rămânând neclintit înăuntrul meu.

Îmi vine să-mi unduiesc şoldurile ca să iniţiez mişcarea, dar după zvâcniturile şi spasmele lui în mine îmi dau seama că de-abia se abţine, aşa că rămân neclintită, dându-i răgaz să se adune puţin, şi-mi trec mâinile prin părul lui blond-închis. Inima îi bate aşa de tare că aproape că i-o aud.

— Te ţii bine de mine? întreabă ridicând faţa spre mine.

— Da.

Îmi împletesc degetele la ceafa lui şi strâng coapsele.

Mârâie aprobator şi-şi desprinde mâinile de pe spatele meu, proptindu-le de perete, de-o parte şi de alta a trupului meu. Apoi iese încet din mine inspirând egal, după care plonjează înainte expirând scurt.

Gem şi senzaţiile provocate de asaltul lui fierbinte, pulsatoriu, mă fac să-mi schimb poziţia mâinilor şi să încep să-i mângâi necontrolat spinarea cu degete încovoiate. Îşi sprijină fruntea de a mea şi începe să se legene încet, ieşind şi intrând în mine.

Suspin la fiecare cursă a sculei şi el mă aprinde tot mai tare, într-un ritm constant. Ah, băga-mi-aş, ce bine e! Încep să-mi alunece mâinile pe pielea lui udă. Respiraţiile noastre devin una în spaţiul infim dintre gurile noastre.

— Sărută-mă, icneşte şi-mi apăs buzele de gura lui, atacându-i limba.

În adâncul gâtlejului meu se formează un ţipăt când se cabrează ca să se retragă şi apoi se ünpinge brutal în mine, propulsându-mă în sus pe perete. Îmi încleştez coapsele ca să mă ridic şi mai sus şi apoi mă trag tare cu picioarele în jos pe lungünea penisului său.

— Dumnezeule mare, femeie! Ce naiba îmi faci?

Se izbeşte în mine iar şi iar, împingându-mă în sus pe perete, înghiţindu-mi micile ţipete în timp ce-mi soarbe toată energia cu sărutări.

— Am aşteptat asta toată ziua.

Mă străpunge din nou.

— Să mor eu dacă n-a fost cea mai lungă zi din viaţa mea.

— Mmmmmmm, ce bine e cu tine în mine, spun, învăluită în toată atenţia lui.

— Ţi-e bine, zici? Ava, să mor eu dacă nu mă faci din om neom.

Îşi arcuieşte spatele, împingându-se iar în mine.

— Jesse!

Sunt o epavă disperată. Mişcările calme, măsurate, dispar rapid şi sunt înlocuite cu izbituri din ce în ce mai dure, mai agresive.

— Ava, de-acum încolo, te iau cu mine oriunde m-aş duce, iubito.

Bum!

Vai, să-nnebunesc, e o adevărată tortură. Îmi înfig unghiile cu cruzime în carnea lui.

— Băga-mi-aş, Ava!

Se împlântă în mine. Stropi din transpiraţia lui picură pe mine.

— Îţi dai drumul, aşa-i?

— Şi încă cum!

Mormăie în gura mea. Nu mă mai pot abţine. Mă străpunge cu forţă feroce, iar eu explodez. Arcul încordat la maximul plăcerii ajunge la culme şi plesneşte, unghiile mele se îngroapă în carnea lui şi dinţii îl apucă strâns de buză. Fruntea îmi cade pe pielea lui udă, sărată, în locul în care gâtul i se uneşte cu umerii, şi-mi legăn capul într-o parte şi-n alta, scuturată de spasme necontrolate şi lipită de trupul lui mare.

— Ava! urlă trăgându-se şi repezindu-se în mine, retrăgându-se încet şi străpungându-mă iar cu forţă, până ajunge la propria lui descătuşare, în timp ce eu sunt străbătută de val după val de contracţii.

Geme, apoi se lasă uşor la podea cu tot cu mine şi cade pe spate, gâfâind transpirat. Mă ridic şi rămân călare pe el, cu mâinile proptite de pieptul lui alunecos şi mă rotesc uşor pe şoldurile lui. Lasă braţele să-i cadă deasupra capului şi se uită în sus la mine, cum lucrez ca să revenim amândoi la realitate într-un mod cât mai plăcut. Amândoi suntem uzi, cu respiraţia tăiată şi pe deplin satisfăcuţi. Sunt exact unde trebuie să fiu.

— La ce te gândeşti? gâfâie el, ridicând privirea spre mine.

— La cât de mult te iubesc, îi răspund onest.

Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet şi pe chip i se împrăştie o expresie de satisfacţie pură.

— Încă mai îndeplinesc condiţiile necesare ca să fiu zeul tău?

— Întotdeauna. Eu mai sunt ispita ta? zâmbesc jucăuş, trasând cercuri cu palmele pe pieptul lui.

— Fără nicio urmă de îndoială, iubito. Doamne, cât îţi iubesc zâmbetul ăsta!

Îmi aruncă şi el unul neobrăzat.

Mă întind şi-l ciupesc de sfârcuri.

— Ce zici de-o baie, zeul meu?

Sare ca ars în capul oaselor, cât pe ce să-mi dea un cap în gură.

— Băga-mi-aş! Am lăsat apa pornită!

Se ridică în picioare cu mine în braţe, încă îngropat în adâncurile mele, şi şuieră de durere când mă apucă mult prea strâns cu mâna rănită.

— Lasă-mă jos!

Încerc să-mi dezlipesc trupul de-al lui, dar el mă strânge şi mai tare.

— Niciodată.

Mă duce în baie, unde descoperim că imensa cadă nu e plină nici pe trei sferturi. Se întinde şi închide robinetul lat, care seamănă cu o cascadă.

— Poţi să laşi apa să curgă o săptămână şi tot nu s-ar umple, spun în timp ce el intră în cadă şi se aşază, cu tot cu mine.

— Ştiu. Decoratoarea obsedată de rahaturile astea italieneşti e clar că nu are pic de respect pentru mediu ori pentru impactul meu asupra lui.

— Zise el, care are douăsprezece supermotoare, ripostez eu.

Oftez fericită când intru în apa minunat de relaxantă, tot călare pe el şi tot plină până la refuz de scula lui semierectă.

— Aş putea să mă uit toată ziua la tine.

Îmi trec vârful degetului peste fiecare centimetru pătrat al pieptului lui tare, uşor bronzat, rotindu-l şi trasând diverse forme pe parcurs. Stăm cufundaţi într-o tăcere confortabilă şi se uită cum atingerea mea delicată îi patinează pe tot trupul, cum degetele mele îşi croiesc drum spre gâtul lui, spre bărbie, spre buzele care i se întredeschid. Ochii îi sclipesc când mă las pe pieptul lui şi gurile ni se contopesc.

— Îţi ador gura.

Depun sărutări de jurîmprejurul buzelor, până ajung de unde am pornit.

— Îţi ador corpul.

Mâinile îmi rătăcesc în jos, pe braţele lui, şi-mi strecor limba în gura lui.

— Şi-ţi ador şi mintea nebună.

Îi ademenesc limba afară din gură şi-o ling delicat, purtându-mi mâinile înapoi în sus pe braţe, până ce palmele ajung să-i cuprindă ceafa şi trupul mi se arcuieşte spre el.

Scoate un geamăt:

— *Tu* mă înnebuneşti, Ava. Numai tu.

Îi simt palmele mari cum îmi alunecă pe spate până-mi cuprind capul şi mă trag spre el. Gurile noastre continuă să se frământe încet, trupurile noastre alunecă uşor unul pe altul. Ştiu că-l înnebunesc, dar şi el mă înnebuneşte pe mine.

Mă trag înapoi şi mă uit la bărbatul meu nebun.

— Nebun.

— Oarecum.

Zâmbeşte şi mă ridică din poală ca să mă întoarcă şi să mă aşeze între coapsele lui depărtate.

— Lasă-mă să te spăl.

Ia buretele şi începe să stoarcă apa fierbinte pe mine, cu obrazul lipit de capul meu.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, spune încet.

Ezitarea lui e evidentă.

Mă încordez din cap până-n picioare.

— Ce?

— Despre Conac.

S-a oprit, nu mai toarnă apă pe mine şi aproape că aud nenorocitele alea de rotiţe cum i se învârt zumzăind în capul ăla frumos. Nu-mi place direcţia în care se îndreaptă azi conversaţia din cadă. Îmi vine să ies şi să fac un duş.

— Petrecerea aniversară.

Are un ton vădit îngrijorat şi aşa şi trebuie, fir-ar a naibii!

— Ce-i cu ea?

N-am de gând să mă ambalez, fiindcă jur pe ce am mai sfânt că n-o să merg acolo niciodată, nici într-un milion de ani. Niciodată, sub nicio formă. Oare Kate se duce? Mă crispez. Fără îndoială.

— Tot aş vrea să vii.

— Nu poţi să-mi ceri aşa ceva. M-ai invitat înainte să ştiu.

— Ai de gând să-mi eviţi pentru totdeauna locul de muncă? întreabă sarcastic.

Nu-mi place tonul lui — nu-mi place deloc.

— Posibil.

— Nu fi proastă, Ava.

Se apucă iar să mă spele şi mă pupă apăsat pe tâmplă.

— Te rog doar să te mai gândeşti.

Oftez epuizată:

— Nu promit nimic şi nici să nu-ţi treacă prin cap să încerci să-mi bagi minţile-n cap cu un futai, că plec imediat, îl ameninţ.

Sunt foarte teatrală, dar vreau să-i fie foarte clar că nu-mi doresc în ruptul capului să merg.

Îmi ciuguleşte urechea şi mă cuprinde cu picioarele.

— Vreau ca femeia care-mi face inima să bată să fie cu mine.

Ah, Doamne! Ăsta e şantaj emoţional pe faţă. Lua-te-ar naiba, Jesse Ward, cu vârsta ta pe care *tot* n-o ştiu. Îl las să mă spele în continuare şi mă gândesc cum aş putea folosi asta în avantajul meu. Poate aş putea negocia ca să-i aflu vârsta reală în schimbul prezenţei mele la petrecerea aniversară a Conacului. Trebuie să cântăresc bine dacă dorinţa mea de a-i afla vârsta e mai puternică decât dorinţa de a *nu* merge la petrecere. E o decizie complicată.

— Ai vorbit cu Clive?

Ştiu că n-a făcut-o, dar e un şiretlic.

— Despre ce?

— Despre femeia misterioasă.

— Nu, Ava, n-am avut timp. Dar îţi promit c-o să-l întreb. Sunt şi eu la fel de curios ca şi tine. Aşa, ţi-e foame?

Îmi încercuieşte urechea cu limba. S-ar putea să mă adoarmă. Măcar nu m-a minţit în legătură cu Clive.

— Nu mă culc până nu-mi spui cine era femeia aia.

— Cum să-ţi spun dacă nici eu nu ştiu?

— Ba ştii.

— Da' băga-mi-aş, chiar nu ştiu!

Tonul aspru mă face să tresar şi simt cum braţele lui mă strâng mai tare.

— Iartă-mă, iubito.

— Bine, spun încet.

Dar nu e bine deloc. O să vorbesc *eu* cu Clive dimineață.

— Domnița mea adorată e epuizată, șoptește. Comandăm mâncare?

Îmi mușcă lobul urechii și-mi mângâie gambele cu tălpile.

— Ai un frigider plin cu mâncare. Ar fi o risipă.

— Păi, ai chef acuma să gătești?

Nu, n-am, dar remarc că nici el nu se oferă. Pe de altă parte, recunoaște deschis că gătitul e unul din foarte puținele domenii în care nu strălucește. Și vorbea foarte serios, măgarul arogant!

— Comandăm, sunt și eu de acord.

— Mă duc să comand cât te speli pe cap.

Se ridică și mă lasă în cada imensă, iar eu îi urmăresc goliciunea udă cum iese din baie și se întoarce după câteva clipe, cu un șampon și un balsam. Îi sunt etern recunoscătoare. Bietul meu păr a fost tratat mult prea prost în ultimul timp. Îmi aruncă un rânjet larg și se apleacă să mă pupe pe frunte.

— Să-ți pui pe tine dantelă.

Capitolul opt

Mă întind și devin imediat conștientă de absența lui Jesse din pat. Mă ridic în coate și-l zăresc pe un șezlong, aplecat.

O, nu!

Mă întind la loc cât de silențios pot și închid ochii. Poate că n-a observat că m-am trezit — dacă am noroc. După câteva clipe de tăcere simt că se lasă salteaua, dar rămân cu ochii strâns închiși, implorându-l în gând să mă lase în pace.

Mă prefac o veșnicie că dorm, iar el încă nu m-a înghiontit, așa că deschid cu precauție ochii și descopăr deasupra mea două lacuri verzi de încântare care mă privesc. Mârâi foarte sonor și văd cum pe buze îi apare o umbră de surâs. Mă întorc pe burtă și-mi acopăr capul cu o pernă și atunci îl aud râzând. Îmi smulge perna de pe cap și mă-ntoarce la loc pe spate.

— Bună dimineața! ciripește el, iar voioșia lui matinală excesivă mă face să mă strâmb dezgustată.

— Nu mă obliga, îl rog, apelând la cea mai solemnă expresie din arsenal.

— Hopa sus!

Mă prinde de mână cu mâna sănătoasă şi mă trage în capul oaselor. Fac mare caz, cu mârâieli de tot felul, ca să-mi exprim repulsia faţă de modul în care consideră el că trebuie să ne începem ziua. Apoi mai că mă apucă plânsul când îmi întinde echipamentul de alergare proaspăt spălat, pe care mi l-a cumpărat în nesfârşita lui generozitate.

— Vreau sex somnoros, mă smiorcăi. Te rooog!

Mă ridic de pe pat, iar el îmi trage în jos pe picioare chiloţii de dantelă, după care mă bate uşor pe glezne ca să ridic pe rând picioarele.

— E spre binele tău.

Ridic cuminte picioarele.

— E un chin, protestez eu.

Lui îi convine, pentru că aleargă zilnic pe distanţe stupid de mari.

— Îmi place să te am cu mine.

Morocănoasă, dar tăcută, îl las să mă îmbrace şi să mă ducă jos, în foaierul clădirii. Ieşim în soarele abia răsărit, înconjuraţi de ciripit de păsări şi huruit de vehicule de aprovizionare. Încep să-mi fac încălzirea fără să mai aştept să-mi spună Jesse, iar el mă urmăreşte zâmbind în timp ce-şi pregăteşte şi el fiecare muşchi. Vreau să fiu în continuare posacă, dar pur şi simplu arată prea delicios în şortul lui negru şi tricoul alb, strâmt, cu părul ciufulit şi barba crescută fix atât cât trebuie.

— Gata? ciripesc şi pornesc în pas vioi spre poarta pentru pietoni.

Formez codul de ieşire şi încep să alerg spre Tamisa. Deja mă simt mai bine.

— Gândeşte-te cum ar fi să facem asta împreună în fiecare dimineaţă, gândeşte el cu voce tare când mi se alătură şi intră în ritmul meu constant.

Icnesc şi încep să tuşesc când mă înec cu aerul proaspăt. Douăzeci şi doi de kilometri în fiecare dimineaţă? l-auzi cum aberează dementul ăsta nenorocit!

Alergăm în ritm constant şi-mi amintesc de avantajele relaxante ale alergării atât de matinale. Adevărul e că e chiar foarte linişte şi simţi cum ţi se limpezeşte mintea.

După ce traversăm Green Park, ne îndreptăm spre Picadilly şi trecem pe lângă locul în care m-am prăbuşit ultima dată. Arunc o privire spre

locul în care mă aşezam în fiecare dimineaţă, ciugulind cu degetele fire de iarbă şi îmbibându-mi pantalonii cu rouă. Mă văd stând acolo: palidă, a nimănui, o femeie incompletă.

— Alo!

Sunt smulsă din gânduri şi mă uit la Jesse, care mă priveşte îngrijorat.

— N-am nimic, pufăi, scuturând capul şi aruncându-i un zâmbet liniştitor.

Mă scutur de gândurile triste şi mă felicit în sinea mea. O să reuşesc! Simt că Jesse mă înghionteşte cu cotul şi ridic privirea. Pe chipul lui citesc o expresie de aprobare şi apreciere a realizării mele. Dar apoi fac rapid un calcul mental şi-mi dau seama că am făcut abia vreo două treimi din traseu. La gândul că mai avem cel puţin şapte kilometri, mă izbesc de proverbialul plafon al alergătorului... din nou. Plămânii parcă mi se golesc complet de aer şi simt că şi ei, şi corpul încep să-mi ia foc.

N-o să reuşesc.

Mai trag de mine vreo câteva sute de metri, apoi intru în parc pe prima poartă care-mi iese în cale şi mă prăbuşesc dramatic pe iarba umedă... din nou. Trag aerul preţios în plămânii în flăcări şi gâfâi ca un câine în călduri.

Cu privirea cam înceţoşată, mă uit cum Jesse se apropie şi rămâne în picioare în faţa mea.

— Am mers mai bine ca data trecută, bolborosesc printre respiraţii lungi, şuierătoare.

Zâmbeşte:

— Aşa e, iubito.

Se lasă în genunchi lângă mine şi-mi ridică un picior ca să-mi maseze muşchiul gambei cu mişcări ferme, circulare. Ceea ce pe mine mă face să gem, iar pe el să râdă.

— Sunt mândru de tine. În câteva zile o să faci tot traseul în zbor.

Ce?! Pe sub pleoapele închise, ochii îmi ies din orbite. Dacă aş mai avea aer aş tuşi dispreţuitor, dar n-am, aşa că mă mulţumesc să zac pe iarbă şi să-l las să-mi frământe fiecare muşchi incandescent cu mâinile lui magice. Însă după un răgaz mult prea scurt mă trage în capul oaselor şi-mi flutură sub nas o bancnotă de douăzeci de lire.

— Am venit pregătit. Cafea?

Arată cu bărbia către ceva aflat în spatele meu și, când mă uit, văd peste drum un Starbucks.

Îmi vine să-l sărut. Mă arunc de gâtul lui, recunoscătoare. M-a readus la viață cu masajul și acum primesc și-o cafea. A meritat să alerg. Începe să râdă și se ridică în picioare, cu mine cu tot de gâtul lui.

— Hai!

Mă dezlipește de el, mă ia de mână și ne îndreptăm agale spre Starbucks, unde suntem serviți super-rapid datorită orei matinale.

— Vrei ceva de mâncare? întreabă Jesse.

— Nu, răspund iute, smulgându-mi ochii de la tentațiile din vitrină, care mă fac să salivez.

Zâmbește, mă apucă de ceafă cu palma, mă trage la pieptul lui și-și lipește buzele de fruntea mea, după care își îndreaptă din nou atenția către vânzătoarea topită toată la vederea lui.

— Un cappuccino cu un shot de espresso în plus, fără ciocolată, o cafea neagră, tare și două brioșe cu afine, vă rog.

Îi aruncă tinerei un zâmbet vesel, iar această chicotește emoționată. Își îndreaptă privirea spre mine.

— Du-te la o masă.

Mă duc și mă prăbușesc pe canapeaua din piele a unei mese de la fereastră. Lăsând la o parte alergarea de șaisprezece kilometri, ăsta e un început de zi absolut perfect. Dar tot aș prefera o partidă de sex somnoros în loc de asta. Aș prefera o partidă de sex somnoros oricărei alte activități.

Nu trece mult și mintea mi se îndreaptă către rugămintea lui Jesse de a mă duce la petrecerea de la Conac. Până la urmă, ce fel de petrecere o să fie? Imagini cu mulțimi de oameni semidezbrăcați, lumină difuză, intimă și muzică erotică îmi invadează creierul îngrijorat. Și cârlige, scripeți... bice.

Băga-mi-aș!

O să fie o imensă orgie cu perversiuni și jucării erotice! Ah, Doamne, Isuse Cristoase! Nu numai că *nu* vreau să merg eu, dar nu mă-nnebunesc de încântare nici că Jesse o să fie acolo. Ghimpii geloziei mă înțeapă repetat când îmi imaginez cum o să bălească femeile după el și o să

încerce să-l ademenească, promițându-i sex murdar. E clar că nu se dă în lături de la un pic de violență în timpul sexului și mai e și foarte priceput. E obișnuit cu rahaturile astea. Am o cădere nervoasă în mijlocul Starbucks-ului și cu ocazia asta îmi amintesc din nou că Jesse are o groază de experiență... în materie de sex... și jucării... și...

Termină!

Am văzut cum se uitau femeile alea la mine când eram la Conac. *Eram* o intrusă și îmi imaginez de ce primire aș avea parte dacă *aș merge* la petrecere. Cu siguranță n-ar fi cu nimic mai călduroasă decât la vizitele mele anterioare. Aș da, efectiv, buzna neinvitată la orgia lor. E oribil.

— La ce visezi?

Îmi dezlipesc privirea de la verdele-intens al parcului de peste drum și-o îndrept către verdele-intens al privirii Domnului meu de la Conacul Sexului. Deodată, mă simt deprimată și un pic complexată. Și foarte, foarte posomorâtă — plină de resentimente și mistuită de gelozie.

Îi zâmbesc cât se poate de neconvingător, iar el mă privește bănuitor în timp ce pune pe masă cafelele și brioșele. Amestec în cafea și încep să ciugulesc din brioșă.

— Nu vin la petrecere, spun către paharul de cappuccino. Te iubesc, dar nu pot să fac asta.

Adaug ultima parte ca să mai atenuez lovitura. Domnul meu nu reacționează bine când aude *nu*. Știu că se uită la mine, dar nu am energia de a mă preface că sunt OK. Nu sunt. După câteva momente de tăcere, ridic ochii ca să evaluez expresia afișată pe fața lui frumoasă. Nu văd nici urmă de furie, nici nu se uită urât, dar ridul de încruntare și-a făcut apariția, iar el își frământă între dinți buza de jos.

— Ava, n-o să fie cum crezi tu că o să fie, spune încet.

— Cum adică?

Soarbe din cafea, o pune la loc pe masă, apoi se trage mai în față în scaun și-și pune coatele pe genunchi.

— Ți-a dat vreodată Conacul impresia că e un club erotic vulgar?

— Nu, recunosc eu.

— Ava, n-o să dai peste oameni care mişună pe-acolo goi puşcă şi se dau la tine. N-o să fii târâtă sus, în camera comună. Avem reguli.

— Reguli?

Zâmbeşte.

— Singurele locuri în care oamenii au voie să-şi scoată hainele sunt camera comună şi camerele private. Parterul, salonul de relaxare şi sala de sport sunt administrate ca la oricare altă staţiune de lux. Nu sunt patron de bordel, Ava. Membrii mei plătesc o groază de bani ca să se bucure de tot ce le oferă Conacul, nu numai de privilegiul de a-şi exprima preferinţele sexuale împreună cu oameni ca ei.

— Care e preferinţa ta sexuală? întreb încet.

Ştiu că mă înroşesc şi-mi vine să-mi dau palme. Aveam o mie de întrebări de pus şi eu *asta* aleg să întreb? Ce dracu' am?

Rânjeşte în felul ăla al lui, neobrăzat, şi-şi aruncă în gură o bucată de brioşă, pe care o mestecă dinadins încet, uitându-se cum mă frământ sub privirea lui intensă.

— Tu.

— Doar eu?

— Doar tu, Ava.

Are un ton răguşit şi hotărât şi nu-mi pot stăpâni micul surâs care-mi gâdilă colţurile gurii. Tocmai şi-a ridicat magnetismul sexual la puterea a zecea.

— Bun.

Iau prima muşcătura adevărată din brioşă, extrem de satisfăcută de răspunsul lui. Doar eu. Îmi place răspunsul ăsta. Ce-mi mai pasă de ce se-ntâmplă la Conac atâta timp cât Jesse nu participă? Trebuie doar să ignor faptul că a participat în trecut. Dar în ce măsură a participat? Şi e, oare, obligatoriu să ştiu?

Ne uităm câteva clipe unul la altul, el mângâindu-şi buza de jos cu arătătorul, eu minunându-mă cât de sexy e gestul ăsta simplu.

— Vii? întreabă el, în loc să ordone.

Pentru Jesse, asta e deosebit de rezonabil.

— Te rog, adaugă plin de speranţă, punând bot.

Ah, pur şi simplu nu-l pot refuza pe bărbatul ăsta.

— Numai pentru că te iubesc.

Bosumflarea i se transformă într-un zâmbet orbitor, iar eu mă ud toată când îl văd.

— Mai zi o dată.

— Ce? Că vin?

— A, normal că vii. Nu, mai spune-mi o dată că mă iubeşti.

Îşi ridică încet în picioare trupul splendid şi-mi întinde mâna. O iau şi, când mă smuceşte un pic, îi cad la piept.

— Dacă ai fi continuat să alergi, acum am fi fost acasă şi eu aş fi deja pierdut în adâncurile tale.

Mă sărută lung, stăruitor, pe buze, apoi mă aruncă pe umăr şi iese cu paşi mari în stradă.

Pentru o clipă o zăresc pe fata care l-a servit pe Jesse cum se uită cu jind la mine, cum sunt purtată afară din cafenea pe umărul Adonisului meu. Zâmbesc în sinea mea. Asta îşi doreşte orice femeie, iar eu îl am. N-o să mi-l ia nimeni. Aşa că, dacă trebuie să mă duc la tâmpenia aia de petrecere aniversară doar ca să ţin la distanţă haita de leoaice care abia aşteaptă să-şi înfigă ghearele în el, atunci asta o să fac. O să mă reped în ele.

Sunt aruncată într-un taxi şi supusă unui drum chinuitor până acasă. Pe sub şortul lui Jesse se vede cât se poate de clar lungimea penisului tare ca fierul, iar eu mă foiesc în loc, încercând să-mi domolesc vibraţia dintre picioare, care-mi distrage total atenţia de la orice altceva.

* * *

— 'Neaţa, Clive, spune Jesse grăbit, târându-mă după el prin foaier.

Noroc că am adidaşii în picioare, pentru că mai am puţin şi sprintez de-a dreptul. Mă înghesuie în lift, tastează agresiv codul şi mă lipeşte de peretele îmbrăcat în oglinzi, atacându-mi flămând gura.

— S-ar putea ca pe viitor să fie nevoie să te regulez *înainte* de alergarea de dimineaţă, mârâie în gura mea.

Tonul lui sălbatic mă transformă în gelatină sub corpul lui tare. Mi-am încleştat pumnii în părul lui şi-i apăs gura şi mai tare pe a mea, în timp ce

limbile ni se luptă în gurile noastre unite. O să fie un moment gen şoc şi groază. Suntem la ani-lumină distanţă de sexul somnoros, iar dacă uşile liftului ăstuia nu se deschid mai repede, s-ar putea ca momentul să aibă loc aici.

Uşile alunecă silenţios şi sunt ghidată cu spatele până în holul apartamentului, cu gura tot sudată de a lui, cu limbile tot încleştate într-o luptă necontenită. Nu ştiu cum reuşeşte, dar deschide uşa fără să întrerupă contactul fizic. Înainte ca uşa să apuce să se închidă după noi, îmi smulge de pe mine echipamentul transpirat. Mă vrea pe loc, ceea ce nu mă deranjează deloc. Îmi arunc adidaşii din picioare, iar el îmi trage şortul în jos. Îi ridic tricoul ca să i-l scot peste cap. Îmi eliberează buzele câteva secunde, cât să-l scap de tricou, după care îmi zdrobeşte iar gura cu a lui şi înaintează, ghidându-mă cu spatele către peretele din faţa uşii de la intrare.

Mă răsuceşte.

— În genunchi, cu mâinile pe perete, mârâie el nerăbdător, iar eu mă supun fără ezitare ordinului, în timp ce el îşi scoate adidaşii şi şortul.

Cad în genunchi şi-mi lipesc palmele de varul rece, gâfâind nerăbdătoare. Mă apucă strâns de şolduri, ceea ce mă face să mă smucesc, dar nu-mi dă drumul. Îmi trage şoldurile puţin mai în spate, îmi depărtează picioarele cu genunchiul şi se poziţionează în spatele meu.

— Să nu-ţi dai drumul până nu-ţi spun eu. Ai înţeles?

Aprob din cap şi închid strâns ochii, încercând să mă pregătesc pentru atacul în forţă pe care trupul meu e pe cale să-l primească. Ar trebui să ştiu de-acum că nu există îmbărbătare care să mă pregătească pentru el.

Simt cum capul sculei lui se-mpinge în intrarea mea şi, de cum şi-a potrivit-o unde trebuie, îşi repede şoldurile înainte cu un urlet gâlgâit. Nu-mi dă niciun răgaz să mă adaptez sau să-l primesc în mine. Mă smuceşte imediat înapoi în scula lui şi începe să pompeze fără milă în şi din mine. Parcă e posedat.

Vai, futu-i!

Ochii îmi ies din orbite din cauza şocului şi-mi mut mâinile pe perete, încercând disperată să-mi păstrez echilibrul, în timp ce el continuă să se cabreze ca să se împlânte cu sălbăticie în mine.

— Doamne, Jesse! ţip eu din cauza acestei încântătoare invazii a trupului meu.

— Ştiai că tura asta o să fie dură, Ava, mârâie el, continuând să se izbească în mine. Să nu dea dracu' să-ndrăzneşti să-ţi dai drumul!

Încerc să mă concentrez la orice altceva în afară de imensa şi rapida acumulare de presiune din vintrele mele, dar loviturile lui necontenite, barbare, nu mă ajută deloc în această situaţie disperată. În ritmul ăsta tumultuos, n-o să mai pot rezista mult.

— Futu-i! răcneşte cuprins de frenezie. Mă. Faci. Să-mi. Pierd. Naibii. Minţile.

Punctează fiecare cuvânt cu o străpungere violentă, rapidă. Transpir mai mult acum decât am transpirat cât am alergat şaisprezece kilometri.

Mâinile îi alunecă de pe şoldurile mele ca să-mi încleşteze umerii, iar sub apăsarea lui fermă, caldă, capul îmi cade pe spate. Delirez de plăcere. Semnele că i se tensionează trupul se transmit prin braţele lui direct în umerii mei. Sunt uşurată. Sunt aproape de culmea excitaţiei, dar nu pot să mă dezlănţui complet până nu primesc aprobarea lui. Ce naiba ar face dacă l-aş sfida şi aş ceda chiar şi aşa presiunii orgasmului meu?

Continuă să-şi arcuiască spatele şi să se izbească în mine şi, cu un răcnet asurzitor, se repede în mine cu atâta forţă, că-mi dau lacrimile. Rămâne nemişcat şi se sprijină de spatele meu, împingându-mă în perete, ca să-şi rotească şoldurile în adâncurile mele. Vibrez toată. Trupul mi se clatină pe marginea neantului. Întinde mâna şi mă trage de coada de la ceafă ca să-mi pună capul pe umărul lui, iar mâna rănită şi-o duce în faţă, între coapsele mele.

Mă trage de păr ca să-mi întoarcă faţa spre el şi ochii mei înceţoşaţi se întâlnesc cu verdele-întunecat din privirea lui.

— Dă-ţi drumul, ordonă el, trecându-şi încet degetul prin mijlocul miezului meu şi plimbându-şi limba prin gura mea.

Cuvintele şi atingerea lui declanşează în vintrele mele o accelerare a presiunii, care mă încleştează din toate părţile şi explodez cu un geamăt lung de extaz.

Mă înmoi ca o cârpă în brațele lui și-l las să mă frământe tandru până la sfârșitul orgasmului.

— Chiar *ești* un zeu, mormăi lipită de gura lui și-mi iau mâinile de pe perete ca să-i cuprind ceafa.

Îi simt pe buze rânjetul larg.

— Ce noroc pe capul tău!

— Ești un zeu arogant.

Alunecă afară din mine și mă întoarce cu fața la el. Mă las mutată și-l iau iar cu mâinile de gât.

— Zeul tău arogant te iubește la nebunie.

Îmi acoperă cu sărutări fața transpirată.

— Zeul tău arogant vrea să-și petreacă tot restul vieții copleșindu-te cu dragostea și trupul lui.

Ne ridicăm amândoi în picioare.

Sunt în culmea încântării, dar ignor în mod activ acea părticică a creierului meu care încearcă să-mi amintească faptul că dragostea și trupul lui Jesse vin la pachet cu domnul Tiran Dificil.

— Cât e ceasul? întreb lipită de fața lui nerasă.

— Nu știu.

Continuă să mă înăbușe cu sărutări și mângâieri, iar eu o iau cu spatele spre bucătărie ca să mă pot uita la ceas. Mă urmează, încă încolăcit pe mine și încă acoperindu-mă cu o ploaie de sărutări.

Zăresc ceasul de la cuptor.

— Fir-ar a dracului!

— Hei! Vezi cum vorbești, băga-mi-aș!

Mă zvârcolesc să-i scap din strânsoare și-o rup la fugă spre scări.

— E opt fără un sfert! strig, urcând treptele câte două odată.

Când a zburat timpul? Zeul meu arogant îmi distrage atenția mult prea tare. O să întârzii foarte mult.

Mă arunc în duș și-mi curăț rapid corpul de transpirație și spermă. Îmi clătesc frenetic părul când simt cum mâinile lui Jesse alunecă pe abdomenul meu ud. Când mă șterg la ochi îl văd înălțându-se lângă mine cu zâmbetul ăla al lui obscen, neobrăzat, întins pe toată fața lui frumoasă.

— Termină, îl avertizez.

N-am de gând să-l mai las să-mi distragă atenția. Se bosumflă și-și plimbă mâinile până pe umerii mei, după care mă smucește în față, spre gura lui.

— O să întârzii, protestez slab, încercând să înăbuș dorința ce începe să înmugurească iar în pântecele meu în timp ce el mă ațâță cu buzele.

— Vreau să fac o programare, spune el, lingându-mi buza de jos și împingându-și vintrele în abdomenul meu.

— Ca să mă regulezi? Nu e nevoie de programare, îi dau replica, încercând să mă desprind de el.

Mârâie și mă smucește înapoi.

— Ai grijă cum vorbești! Ți-am mai spus: n-am nevoie de programare ca să te regulez. Ți-o trag când și unde vreau eu.

Își freacă iar scula de mine și acum știu că trebuie să evadez înainte să fiu iar înghițită cu totul.

— Trebuie să plec.

Îl fentez și scap, lăsându-l singur în duș, să se bosumfle ca un băiețel. Abia mi-a tras-o, dar adevărul e că și eu aș putea s-o iau de la capăt.

Mă spăl pe dinți și mă duc în dormitor. Mă așez pe jos în fața oglinzii cât peretele cu uscătorul de păr și trusa de machiaj. Mă apuc să-mi usuc repede părul, cu föhnul la viteză maximă, mi-l prind repede în vârful capului și încep să mă machiez.

Jesse iese din baie în toată splendoarea lui dezgolită, complet lipsit de orice jenă. Mă uit urât la spinarea lui goală, apoi îmi dezlipesc ochii de pe el ca să-mi continui machiajul. Iar mă las distrasă.

Mă aplec în față să-mi trec pensula rimelului peste gene. Când revin, descopăr că Jesse stă în picioare lângă mine și se înclină spre oglindă. Ridic ochii și dau nas în nas cu capul masiv al bărbăției lui semierecte. O privesc hipnotizată și absolut încântată, după care privirea mea lacomă se plimbă în sus pe corpul lui gol. Îl văd că se uită în oglindă și recurge la niște ceară ca să-și convingă părul să stea pe-o parte. Știe exact ce efect are asupra mea.

Inspir adânc ca să mă calmez și mă întorc la machiajul meu, dar atunci el are grijă să-mi atingă în treacăt brațul gol cu piciorul lui musculos.

Mă înfior şi ridic ochii, ca să constat că buzele îi freamătă înăbuşind un zâmbet, în timp ce el face pe nevinovatul. Porc nesimţit.

Se uită-n jos la mine în oglindă, cu tot felul de promisiuni în ochi, după care se lasă în jos în spatele meu până mă cuprinde în braţe. Se trage mai în faţă ca să mi se lipească de spinare, îmi cuprinde talia cu braţele şi-şi pune bărbia pe umărul meu. Îi privesc reflexia în ochi.

— Eşti frumoasă, spune încet.

— Şi tu la fel, răspund încordându-mă puţin când îi simt penisul tare împungându-mă în spate.

Îşi înăbuşă un zâmbet, perfect conştient de ceea ce face.

— Nu te duce la muncă.

Eram sigură.

— Te rog, nu începe.

Se bosumflă.

— Nu vrei să te arunci în pat şi să mă laşi să-ţi acord toată ziua atenţia mea specială?

Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar, dacă cedez acum, sunt perfect conştientă că-mi sap propria groapă. Nu poate să mă ţină tot timpul numai pentru el, deşi ştiu că lui asta nu i se pare o pretenţie iraţională.

— Trebuie să mă duc la lucru, spun şi închid strâns ochii când îşi lipeşte buzele de urechea mea.

— Iar eu *trebuie* să te am.

Îşi roteşte uşor limba în urechea mea.

Vai, Doamne, trebuie să evadez în clipa asta!

— Te rog, Jesse.

Mă zbat în braţele lui.

Se uită urât la mine în oglindă:

— Mă respingi?

— Nu, te amân, încerc eu să negociez, zbătându-mă şi mai tare şi răsucindu-mă în braţele lui.

Îl împing pe spate şi mă întind peste el, îl sărut apăsat, iar el ridică braţele deasupra capului în timp ce geme de plăcere.

— Zeule, trebuie să mă duc la lucru.

— Lucrează-mă pe mine. O să fiu un client cât se poate de recunoscător.

Mă trag înapoi zâmbind:

— Vrei să spui că, în loc să dau în brânci cu desene, schițe, planuri și orare ca să-mi mulțumesc clienții, n-ar trebui decât să mă arunc în patul lor?

I se întunecă privirea.

— Nu spune așa ceva, Ava.

— Am glumit, încep eu să râd.

Mă răstoarnă și mă imobilizează sub trupul lui.

— Ți se pare, cumva, că râd? Nu spune chestii care mă fac să turbez de furie.

— Iartă-mă, mă grăbesc să spun.

Trebuie să mă adaptez la politica lui de toleranță zero față de glumele nevinovate care sugerează o relație între mine și alți bărbați.

Clatină din cap și se ridică de pe mine ca să se ducă spre dressing. Profit de faptul că mă lasă să mă concentrez și-mi termin machiajul. Chiar l-am supărat.

În minte îmi răsare pe neașteptate imaginea nedorită a lui Jesse cu altă femeie, făcându-mă să scutur și eu capul. Subconștientul a decis parcă să-mi dea o lecție ca să văd cum e. Mă strâmb scârbită și-mi arunc dermatograful în portfard. A avut efect. Simt cum mă furnică pielea de gelozie.

După ce mă ung din plin cu unt de cacao, trag pe mine desuurile din dantelă și rochia roșie scurtă și dreaptă.

— Îmi place rochia asta.

Mă întorc și privirea mi-e asaltată de o fiară devastator de frumoasă, în costum bleumarin. Oftez admirativ. E pur și simplu al dracului de perfect și nici măcar nu e bărbierit. Mă ia cu leșin. Se pare că i-a trecut mica criză.

— Îmi place costumul tău, îi răspund.

Zâmbește larg și își aranjează cravata gri, după care trage în jos gulerul cămășii albe. Dacă aș fi fost oricare altă femeie și aș fi aflat de existența Conacului și a zeului care-l deține, m-aș fi înscris și eu în club.

Îmi arunc geanta pe pat, scot telefonul, îmi dau cu nişte luciu pe buze şi-mi iau pantofii, toate sub privirea lui atentă. Mai scotocesc odată inutil prin geantă după anticoncepţionale, dar ştiu că le caut degeaba.

— Ce-ai pierdut? întreabă, dându-se cu loţiune după bărbierit.

— Anticoncepţionalele, bombăn cu capul băgat aproape cu totul în geanta mea imensă din piele.

Pipăi cusătura căptuşelii ca să mă asigur că nu e ruptă.

— Iar?

Ridic ochii la el, zâmbind jenată. Mă simt ca o proastă şi nu mă încântă deloc gândul de a mă duce iar la doctorul Monroe. Trebuie să rezolv situaţia azi, până nu sar şi mai multe zile.

— La revedere.

Mă sărută cast pe obraz şi mă lasă să continui să caut rupturile din căptuşeala genţii. Poate că ar trebui să-mi fac o injecţie contraceptivă şi gata, scap de situaţia penibilă.

Îngheţ încruntându-mă când mintea mea se pripeşte să tragă o concluzie complet aiurea... cred.

Nu, nu se poate. De ce ar face aşa ceva?

Capitolul nouă

Intru în foaier şi-l găsesc pe Clive frecând cu mâneca hainei pupitrul de marmură al recepţiei până-l face să lucească.

— 'Neaţa, Clive.

— Bună dimineaţa, Ava, spune el voios.

Răspund veseliei lui cu un surâs exagerat.

— Clive, crezi că ai putea să-mi arăţi înregistrările de duminică ale camerelor de supraveghere?

— Nu! bolboroseşte el iute, începând brusc să bată frenetic în tastele calculatorului, ca să pară ocupat.

Îl măsor bănuitoare din priviri, dar refuză să se uite la mine.

— A vorbit Jesse cu tine?

— Nu, zice el şi clatină din cap, cu ochii tot în jos.

— Desigur, oftez răsucindu-mă pe călcâie şi ieşind din foaier.

Domnul meu face pe simpaticul, iar eu sunt bănuitoare.

— A, Ava! îl aud pe Clive venind din spate. Au sunat cei de la Administraţie. Au comandat uşa, dar vine din Italia, aşa că s-ar putea să mai dureze.

Merge lângă mine.

— Ar trebui să-l suni pe Jesse ca să-i spui.

Îmi văd de drum, iar el merge în continuare alături de mine.

— L-am sunat, Ava. Domnul Ward mi-a spus să mă consult cu tine în orice probleme legate de apartament.

Mă opresc brusc.

— Poftim? întreb nedumerită.

Clive pare agitat.

— Domnul Ward. A zis că acum locuiești aici și orice are legătură cu apartamentul trebuie aprobat de tine, mai ales că tu l-ai decorat.

— A, da? Așa a zis? scrâșnesc eu din dinți, simțindu-mă doar foarte puțin vinovată pentru tonul meu amenințător. Clive, am o rugăminte. Sună-l pe domnul Ward și spune-i că *nu* locuiesc aici.

Clive face o mutră de parcă tocmai i-am spus că are două capete.

— Sigur, Ava. Ăăăă... acuma îl sun.

— Bun! îl reped eu și ies din clădire.

Spumeg de furie. Mă mută la el fiindcă m-a convins cu un futai de băgat mințile-n cap, urmat de un futai de aducere-aminte, și apoi are pretenția să devin Molly Menajera? Poate să mi-o tragă de aducere-aminte până nu mai poate, că de data asta nu-i mai merge.

Plină de draci, îmi caut prin geantă ochelarii de soare și cheile de la mașină. Îmi pun ochelarii pe nas și la urechi îmi ajunge „Angel" a lui Massive Attack.

— A, nu! strig ascuțit.

Acum sunt și mai furioasă. Știe că urăsc melodia asta. Înșfac telefonul și răspund.

— Lasă-mi telefonul în pace!

— Nu! Melodia îmi amintește de tine, strigă. Cum adică nu locuiești acolo, în puii mei?!

— Nu sunt menajera ta, fir-ar a dracului! strig și eu.

— Vezi dracului cum vorbești!

— Du-te-n mă-ta!

— *Ai grijă cum vorbești!*

Cât tupeu! Dacă-şi imaginează c-o să joc rolul casnicei îndatoritoare se înşală amarnic. Ridic ochii şi-l văd pe John sprijinit de Range Rover. Are pe nas ochelarii lui negri obişnuiţi, dar deasupra lor văd o sprânceană ridicată. Îl amuză scena.

— Şi John ce caută aici? îl reped.

— Te-ai calmat?

— Răspunde-mi!

— Cu cine dracu' crezi tu că vorbeşti?

— Cu tine! M-ai auzit? Ce caută John aici?

— O să te ducă la muncă.

— N-am nevoie de şofer, Jesse.

Mi-am mai potolit un pic tonul. Ce comportament de ţaţă — zbier şi înjur ca un huligan beat şi încă în faţa celui mai nou, celui mai luxos complex rezidenţial din Londra. John rânjeşte. E o noutate pentru mine. Nu l-am văzut niciodată să dea dovadă de vreo brumă de umor.

— Era în zonă. M-am gândit c-ar fi mai uşor să te ducă el decât să-ţi baţi tu capul să parchezi.

Şi Jesse şi-a mai potolit tonul.

— Măcar pune-mă şi pe mine la curent cu chestiile care mă privesc, mă răstesc în telefon şi închid.

Porc tiranic!

Mă duc la John şi, până să ajung la el, telefonul începe să sune din nou. Sigur o să schimb melodia aia! Îi arăt ecranul lui John când trec pe lângă el şi rânjeşte iar.

— Da, dragule? îl iau eu peste picior, perfect conştientă că-mi tai craca de sub picioare.

Dar e prea departe ca să mă poată atinge, aşa că nu există riscul să-mi aplice un regulat în stil Jesse ca să mă pună la punct.

— Nu fi sarcastică, Ava. Nu-ţi stă bine.

Urc în Range Rover şi-mi pun centura de siguranţă.

— Am veşti bune pentru tine: sunt în drum spre serviciu cu John.

Mă uit spre John şi acesta aprobă din cap.

— Vrei confirmare?

Împing telefonul sub nasul lui John:

— Hai, John, fă-te auzit.

— Totu-n regulă, Jesse.

Zâmbeşte şi observ un dinte de aur.

Pun iar telefonul la ureche.

— Mulţumit?

— Foarte, se răsteşte. Ai auzit vreodată de un futai de răzbunare?

Vorbele astea sunt de-ajuns ca să-mi dea fiori pe şira spinării. Furişez o privire spre John. Încă mai rânjeşte.

— Nu. Ai de gând să-mi faci o demonstraţie?

— Dacă ai noroc, da. Ne vedem acasă.

Închide.

Pun telefonul în geantă şi simt deja cum se tensionează în pântece arcul aşteptării chinuitoare. Apoi mă uit la muntele de bărbat de lângă mine.

— Chiar erai în zonă?

John se opreşte din fredonatul lui obişnuit.

— Tu ce crezi?

Aşa credeam şi eu.

— Câţi ani are Jesse? întreb cu degajare.

Nu ştiu de ce am ales tonul ăla. E ridicol că nu-i ştiu vârsta.

— Treizeci şi doi, răspunde John cu o mutră complet serioasă.

Treizeci şi doi? Atât a spus Jesse aseară că are. Mă uit iar la John, care s-a apucat iar de fredonat.

— N-are treizeci şi doi, aşa-i?

Zâmbeşte iar arătându-şi dintele de aur.

— A zis c-o să întrebi.

Scutur capul, total nelămurită în privinţa subiectului, dar, fiindcă John pare să aibă chef de vorbă, abordez un alt unghi:

— E întotdeauna aşa de dificil?

— Numai cu tine, fată. De fapt, e foarte relaxat de felul lui.

— E clar că scot ce-i mai rău din el, bombăn.

— Ei, fată, nu fi şi tu aşa de aspră cu el.

— Nu vrei să trăieşti tu cu el şi toanele lui? întreb exasperată.

— Deci, până la urmă te-ai mutat la el?

Sprâncenele îi răsar deasupra ochelarilor și se întoarce spre mine. Sper că John nu se grăbește să tragă aceeași concluzie ca Sarah — că vreau banii lui Jesse.

Simt brusc nevoia să mă justific:

— Mi-a cerut să mă mut și, practic, a scos cu forța un „da" de la mine, dar nu sunt sigură. E cam repede. De aici și mica noastră ceartă. Nu-i place să fie refuzat, spun, fluturând telefonul în direcția lui John.

Colțurile gurii i se lasă în jos și începe să încuviințeze din cap gânditor.

— E clar că face ce vrea din tine.

Pufnesc disprețuitor și clatin și eu gânditoare din cap. *Chiar* că face ce vrea din mine. E de-a dreptul înspăimântător.

— De când îl cunoști?

Acum, că am prins ocazia, măcar să-mi fac plinul de informații. S-ar putea să închidă gura și să nu mai vorbească niciodată.

— De prea mult timp.

Începe să râdă și descopăr că e un sunet profund, tunător, și că-i mai apar câteva bărbii când împinge gâtul spre spate.

— Pun pariu că ai văzut tot felul de chestii la Conac.

Acum, că știu de fel de loc e acela, rolul lui John mi se pare mult mai clar.

— Face parte din job, spune firesc.

A! Bine că mi-am amintit.

— De ce a venit poliția?

John întoarce spre mine o mutră aproape amenințătoare și dau un pic înapoi.

— Ei, un idiot care se ține de prostii. N-ai de ce să-ți faci griji, fată.

Își îndreaptă din nou atenția la drum, iar eu rămân pusă ferm în banca mea. Informații. Am nevoie de o mulțime de informații nenorocite.

John mă lasă la birou și mă salută înclinând din cap.

* * *

— 'Neața, Ava! spune Sally veselă.

Are același model de tricou ca ieri, dar altă culoare. Cel de azi e roșu.

— Bună, Sal. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulțumesc de întrebare. Vrei o cafea?

— Te rog.

— Imediat!

Îmi aruncă un zâmbet încântător și se duce cu pas săltat în bucătărie. Observ că are și unghiile făcute și nu cu lac incolor, nici cu ojă de culoarea pielii. E roșie ca focul! Probabil că s-a pregătit de întâlnire. Îmi place Sally cea strălucitoare. Sper să nu dea peste vreun jegos care să-și bată joc de ea.

Deschid calculatorul, mă apuc de niște estimări și pregătesc pentru Sally un teanc de cereri de facturare. Cutia poștală mi-e inundată de e-mailuri noi, majoritatea reclame nesolicitate, așa că mă apuc să le parcurg.

La zece și jumătate aud cum se deschide ușa biroului și când ridic capul văd un evantai de cale purtat pe brațe de fata de la Lusso. Știam că n-o să-mi ia în seamă dorința. Fata dă ochii peste cap, iar eu ridic din umeri a scuză. După ce semnez de primire, scot bilețelul din buchet.

Te gândești cu nerăbdare la futaiul tău de răzbunare?
Zeul tău.
X

Zâmbesc și-i trimit un mesaj:

Da, mă gândesc și da, ești.
A ta,
Ax

E clar: sunt mie în sută în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse. După o dimineață de muncă intensă mă hotărăsc să-i dau un telefon lui Kate în cele câteva minute de pauză de prânz.

— Ei, bună ziua! salută ea melodios.

— Salut! Ce faci?

— Bine şi mişto de tine! Ce face iubitul meu preferat dintre toţi iubiţii prietenelor mele? spune râzând.

— Bine, răspund sec.

Singurul motiv pentru care-l iubeşte aşa de tare e că i-a cumpărat-o pe Margo Junior.

— Auzi? Vezi că eu sunt în drum spre Brighton cu Margo Junior ca să livrez un tort. Vrei să ieşim să luăm prânzul joi? Mâine am un program cam dement. Am o grămadă de treburi de recuperat.

— Să înţeleg că-ţi distrage cineva atenţia de la lucru?

— Mă distrez! mă repede ea. Vrei să mâncăm împreună sau nu?

— Bine! mă răstesc şi eu.

Felul în care a sărit în sus mă face extrem de bănuitoare.

— Joi, la unu, la Baroque.

— Perfect!

Închide.

Vai de mine! Cred că am atins un subiect sensibil. Se distrează pe naiba! Patinează pe lângă subiectul ăsta şi schimbă vorba mult prea repede. Aud cum se deschide uşa de la birou şi-l văd pe Tom.

— Tom, trebuie să avem o discuţie despre ţinuta ta!

Se uită în jos la cămaşa lui elegantă verde-smarald şi cravata roz-aprins. În lumea lui Tom, culorile care nu se asortează sunt o ofensă capitală.

— De senzaţie, aşa-i? spune el, mângâindu-şi cravata.

Nu, nu e. Adevărul e că e o atrocitate. Dacă aş căuta un decorator şi s-ar prezenta la uşa mea Tom, i-aş trânti uşa în nas.

— Unde e Victoria? îl întreb.

— Are o întâlnire în Kensington.

Îşi aruncă geanta pe birou şi-şi scoate ochelarii ca să-i şteargă cu poala cămăşii.

— Ai aflat ce a păţit?

— Nu!

Se trânteşte în scaun.

— A fost prost dispusă şi mohorâtă toată ziua.

Se apleacă în faţă şi se uită prin birou:

— Ooooo, ce părere ai de Sal a noastră?

Deci a remarcat şi el. Ar fi şi greu să-ţi scape.

— A avut o întâlnire, şoptesc tare.

— Nnuu! icneşte şocat.

Cu un gest teatral îşi pune la loc ochelarii ca să arate că, după această veste, trebuie să-mi vadă mai bine faţa. E ridicol. Nu au dioptrii, sunt doar de fiţă şi reprezintă tentativa lui Tom de a părea profesionist.

— Da! Şi în seara asta o are pe a doua, aprob din cap.

Holbează iar ochii.

— Îţi dai seama cât de plicticos e bărbatul ăla?

Mă trag înapoi, simţindu-mă deodată extrem de vinovată că l-am atras într-o asemenea conversaţie.

— Nu fi javră, Tom, îl cert.

Sally trece prin birou, punând brusc capăt bârfei noastre. Tom ridică din sprâncene şi o urmăreşte cu un rânjet larg cum se duce la copiator. Dacă aş fi mai aproape de el, i-aş trage un şut în gleznă.

Se întoarce iar spre mine şi-mi surprinde expresia dezaprobatoare. Ridică mâinile, făcând pe nevinovatul:

— Ce-am făcut? rosteşte el doar din buze.

Clatin din cap şi revin la calculatorul meu, dar liniştea mea nu durează mult.

— Deci aşa, strigă Tom de la biroul lui. Mi-a zis Victoria că te-ai mutat la domnul Ward.

Ridic şocată privirea din monitor şi-l văd că frunzăreşte nonşalant un catalog. De unde ştie? A, bineînţeles... de la Drew.

— Nu m-am mutat la el şi te rog să taci, Tom.

Continui să şterg e-mailuri nesolicitate.

— Ce chestie! Să locuieşti fix în apartamentul de zece milioane de lire pe care l-ai decorat! meditează cu voce tare continuând să frunzărească revista.

— Gura, Tom!

Mă uit urât la el când ridică ochii din catalogul pe care se face că-l citeşte. De data asta pricepe aluzia, închide gura şi-şi vede de treaba lui.

Nu ştiu cum o s-o scot la capăt cu Patrick în privinţa asta. Nu dă deloc bine să fiu iubita unui client şi tot ce-mi lipseşte e ca Tom să dea din gură în birou, să-l audă toată lumea.

* * *

Când se face ora cinci, stau cufundată în gânduri şi bat cu un creion în birou, moment în care îmi vine o idee fantastică.

Sar de pe scaun, îmi golesc rapid biroul de schiţe şi dosare, apoi îmi iau geanta şi florile şi pornesc spre uşă.

— Eu am terminat pe ziua de azi. Pe mâine! strig şi mai c-o rup la fugă afară pe uşă.

Am la dispoziţie jumătate de oră. O să-mi ajungă.

O iau spre metrou şi mă îndrept spre destinaţie.

* * *

După partida spontană de shopping alerg de la metrou la Lusso. Trebuie să fac duş şi să mă pregătesc până vine Jesse acasă. Evit orice conversaţie cu Clive şi sar în lift, gâfâind de efort. Bietul meu trup a trecut azi prin foarte multe. Zbor în dormitor, arunc geanta şi florile pe comodă, mă apuc să despachetez şi să-mi îndes cumpărăturile în scrinul de lemn şi sar repede în duş, nerăbdătoare să mă pregătesc pentru seara care mă aşteaptă. Am grijă să nu-mi ud părul cât îmi curăţ frenetic pielea de reziduurile zilei şi mă rad mai puţin frenetic.

Ies să-mi iau un prosop şi mă izbesc de un piept cunoscut, tare şi foarte gol.

— Ah! scot şocată un ţipăt scurt.

— Eşti surprinsă să mă vezi? întreabă el cu o voce groasă şi ameninţătoare.

Ridic încet privirea şi descopăr o expresie mortal de gravă şi o pereche de ochi de un verde-închis care se uită la mine printre pleoape. Jesse dominatorul şi-a făcut apariţia şi mi-a dat complet peste cap toate planurile.

— Puţin, recunosc.

— Aşa mi s-a părut. Avem de rezolvat o mică problemă şi-o s-o rezolvăm chiar acum.

Înlemnesc pe loc, cu apa picurând de pe mine, strângând prosopul în mâini. Silueta lui suplă şi ameninţătoare se înălţă deasupra mea. Asta şi respiraţia lui grea îmi spun că nu sunt în măsură să protestez... dar tot nu mă pot abţine:

— Şi dacă refuz?

— N-ai să refuzi.

Tonul lui îngâmfat îmi face sângele să alerge mai iute prin vene. Se bagă în mine şi capul cald şi alunecos al erecţiei lui mă împunge în pântece, făcând să-mi scape de pe buze un mic icnet. Ochii îi ard de promisiuni perverse şi aştept să ia iniţiativa, nerăbdarea făcând ca muşchii din miezul fiinţei mele să zvâcnească de nerăbdare.

— Hai să lăsăm jocurile, Ava. Ştim amândoi că n-o să mă refuzi niciodată.

Vârful degetului lui parcurge toată lungimea braţului meu ud, traversează umărul şi urcă pe gât, până la scobitura de sub ureche.

Închid ochii. Iar m-a dezarmat.

— Crezi în soartă, Ava? întreabă cu voce mătăsoasă, dar pe ton sigur şi serios.

Deschid ochii, încruntându-mă:

— Nu, răspund sincer.

— Eu da.

Lasă mâna în jos şi îmi cuprinde sexul cu palma, iar atingerea lui fierbinte mă face să mă încordez şi mai tare.

— Cred că locul tău e aici, cu mine, aşa că faptul că i-ai spus portarului că nu locuieşti aici, pur şi simplu mă... scoate... din... minţi.

Pronunţă ultimele trei cuvinte clar şi răspicat.

Cu cealaltă mână îmi apucă sfârcul între degetul mare şi arătător şi începe să-l frece şi să-i tragă vârful deja întărit. Închid ochii, despicată în două de valuri de plăcere. Încet, strecoară două degete în mine.

— Ah, Doamne, gem.

Capul îmi cade pe spate şi scap prosopul ca să-l apuc pe Jesse de umeri.

Profită de accesul pe care i-l ofer la gâtul meu şi se apleacă să-şi apese buzele pe centru, ca apoi să-şi plimbe limba udă, fermă, în sus, până la bărbie, în timp ce degetele lui fac cercuri ample, chinuitoare înăuntrul meu, lărgindu-mă. Mă pregăteşte pentru el.

— O să te regulez până o să ţipi, Ava.

Vocea lui răguşită propulsează la un alt nivel nevoia mea disperată de el. Sunt convinsă că aşa va face.

Îmi smuceşte capul în jos ca să mă privească în ochi. E perfect controlat, dar şi frenetic în acelaşi timp. Sunt de-a dreptul buimacă. Singurul lucru la care par să fiu capabilă să mă concentrez e incendiul devastator care mi se împrăştie în corp şi, cu o bufnitură puternică, hotărâtă, se izbeşte de vintrele mele.

— Du-te şi pune-te în genunchi la picioarele patului. Cu faţa spre tăblie, îmi ordonă, iar eu mă supun imediat — mă duc la pat, îngenunchez şi-mi las fundul pe călcâie.

Ce-o avea de gând?

Simt cum îşi apasă pieptul pe spatele meu, se întinde peste mine, mă apucă de mâini şi-mi desface palmele. Apoi le duce către sânii mei şi le roteşte peste sfârcuri, astfel încât abia dacă ating vârfurile. Frecarea arzătoare mă face să-mi împing sânii înainte pentru mai mult contact. Dar el mă dojeneşte cu un ţâţâit şi-mi trage palmele mai departe. Protestez cu un strigăt întretăiat.

Îşi pune gura la urechea mea:

— Ai încredere în mine? întreabă.

— Deplină, confirm, un pic nedumerită.

Îl aud că mârâie aprobator.

— Ai fost vreodată încătuşată, Ava?

Ce?!

Înainte să apuc să procesez ce se întâmplă, braţele îmi sunt smucite în spate şi încheieturile-mi sunt prinse într-o pereche de cătuşe. *De unde morţii mă-sii au apărut?* Îmi scutur mâinile şi aud un clănţănit metalic.

— Nu-ţi mişca braţele, Ava, mă ceartă el şi-mi aşează mâinile pe fund.

Vai, futu-i, Doamne, Isuse!

În viața mea n-am înjurat așa de mult în gând. Chestia asta e complet neașteptată și tocmai mi-a făcut praf amărâtele mele de planuri pentru un futai de stors adevărul! N-a mai folosit niciodată accesorii. Vreau și nu vreau să pun capăt acestei povești, dar se pare că nu reușesc să rostesc cuvintele necesare.

Rămân nemișcată și fac eforturi să-mi relaxez brațele în timp ce mă întreb dacă a mai făcut asta vreodată. Râd în sinea mea. Normal că da, idioato! Oare cum de nu m-am așteptat la așa ceva?

Se lasă pe mine.

— Așa, bravo.

Îmi scoate clamele din păr și-și trece mâinile prin buclele mele lungi, risipindu-le pe tot spatele meu gol.

Mă înfior și încerc să-mi controlez respirația neregulată. Degeaba. Inima îmi galopează în piept și nimic n-o s-o poată încetini. Mă aflu pe un teritoriu necunoscut. Niciodată, nici măcar o clipă, nu m-am gândit la posibilitatea de a fi legată fedeleș, neajutorată, la mâna unui bărbat. E chiar ironic — cu sau fără cătușe, sunt tot la mâna lui Jesse.

Își trece încet vârful degetului în jos pe șira spinării mele până la fund, apoi prin centrul crevasei. Pe urmă simt că mă apucă de abdomen cu un braț și cu celălalt mă apasă pe spate.

— Hai, jos, spune încet împingându-mă pe pat.

Sunt cu fața lipită de saltea, la capătul patului, iar Jesse e în picioare, în spatele meu. Sunt complet expusă și vulnerabilă.

— Nu-ți dai seama cât de al dracului de frumoasă arăți în poziția asta!

Tonul lui e plin de admirație, dar sunt nevoită să-l cred pe cuvânt. Situația asta nu mă caracterizează deloc.

— N-o să ți-o trag în fund.

Îmi depune o sărutare pe spate, apoi îi simt erecția dură cum trece peste carnea mea umedă. Un val de ușurare se prăbușește peste mine. Nu cred că aș fi putut face față și la asta, și la cătușe în același timp.

Și exact atunci se proptește la intrarea mea.

Mă apucă brutal de șolduri, făcându-mă să mă smucesc.

— Nu mişca, mârâie printre dinţii încleştaţi, iar eu mă forţez să mă liniştesc.

Îl simt cum intră în mine şi, instinctiv, mă încleştez pe imensul obiect invadator.

— O vrei pe toată? întreabă cu voce groasă, sinistră.

Nu recunosc vocea asta, dar tânjesc cu disperare după penetrarea totală.

— Da, mă bâlbâi.

Vai, ţine-mă, Doamne!

Îşi retrage erecţia pe jumătate cufundată în mine, iar pierderea senzaţiei de plin mă face să gem. Am nevoie de el cu totul. Mă împing impulsiv în spate, dar simt pe loc usturimea palmei lui pe fundul meu.

— Băga-mi-aş! ţip eu.

Usturimea radiază în toată fesa şi umerii lipiţi de pat mi se tensionează.

Se împinge în mine, dar din nou numai pe jumătate.

— Vezi cum vorbeşti, şuieră el. Nu mişca!

Încep să trag scurt şi sacadat aer în piept când usturimea se combină cu semiinvazia delicioasă.

— Jesse! îl implor.

— Ştiu.

Îmi mângâie fesa cu palma în timp ce se retrage din nou, iar eu strâng tare pleoapele. Îi comand trupului să se conformeze instrucţiunilor creierului, care-i spune să se relaxeze.

— Nu pot, scâncesc cu gura în saltea, trăgând de cătuşe.

E prea mult şi prea din senin. Sau nu? Doar ştiu cu ce se ocupă, ştiu că poate fi animalic în timpul sexului şi-mi place la nebunie, dar poate fi şi romantic, tandru şi iubitor. Ăsta să fie oare următorul nivel?

— Ba poţi, Ava. Nu uita cu cine eşti.

Se repede cu forţă în faţă, izbindu-se tare în mine şi scoţându-mi tot aerul din plămâni.

Ţip aşa de tare că răguşesc pe loc.

Se retrage încet şi controlat.

— Ava, ce-am zis eu c-o să faci? întreabă cu un icnet, plonjând iar brutal în mine.

Nu mai am pic de aer în plămâni, iar el mă străpunge aşa de adânc, că-mi face creierul terci. Orice gând raţional e imposibil, cât despre vorbit, nici nu se pune problema.

Repetă mişcarea înnebunitoare.

— Răspunde! răcneşte şi mă plesneşte iar la fund.

— Ţip! Ai zis c-o să ţip!

Vorbele îmi rămân în gât când se împlântă iar în mine cu toată forţa.

— Şi ţipi?

— Da!

Mormăie şi apoi se-mpinge agresiv în mine iar şi iar, lansându-mă pe orbită.

— Îţi place, iubito?

Ah, Doamne, de mor! Usturimea de la palmele pe fese şi izbiturile repetate ale sculei lui m-au dus la un cu totul alt nivel al plăcerii.

— Unde locuieşti, Ava? urlă el, dându-mi o nouă lovitură năprasnică.

Îmi vine să plâng. Să plâng de şoc, să plâng de durere, să plâng de încântare... să plâng de plăcere supremă, delirantă. Creierul e pe poziţie de avarie, iar corpul se întreabă ce naiba i se întâmplă. Nu pot nici să gândesc, nici măcar să văd prea bine. E sălbatic, intens şi al dracului de incredibil, dar alte gânduri, mai neplăcute, luptă să iasă la suprafaţă, croindu-şi drum prin creierul meu făcut terci. Câtor femei le-a făcut asta? Câte femei au trăit plăcerea unui futai de răzbunare? Mi se face greaţă.

— Ava! Unde morţii mă-tii locuieşti?

Punctează fiecare cuvânt cu câte o penetrare violentă. Sunt amorţită. Amorţită de extaz absolut, intens, înnebunitor.

— Nu mă face să te întreb iar!

— Aici! urlu. Locuiesc aici!

— Să nu dea naiba să mai aud vreodată altceva!

Palma lui ia din nou contact dur cu fesa mea ca să-i întărească vorbele, după care mă înşfacă iar de şolduri şi mă trage înapoi la fiecare coliziune dură, violentă, cu trupul meu.

Simt cum scântei încep să îşi ia zborul atunci când presiunea din miezul meu e pe cale să explodeze asurzitor. Zbier de plăcere şi disperare.

E mult mai mult decât dur. Mâine chiar că n-o să mai pot să merg. O fi asta o etapă a planului lui de a mă ține acasă? Fiindcă o să funcționeze!

Îi simt iar palma pe fund, iar această ultimă plesnitură usturătoare mă propulsează în cel mai puternic și zguduitor orgasm pe care l-am avut în viața mea. Țip... cu toată puterea — un țipăt disperat, extaziat, satisfăcut, care-mi sfâșie gâtul și stârnește ecouri în încăpere.

— Băga-mi-aș! răcnește Jesse.

Simt că se încordează și apoi simt cum își rotește apăsat șoldurile lipite de dosul meu.

Geme.

Gem și eu.

Tremur din toate încheieturile. Sunt scuturată din cap până în picioare de val după val de spasme adevărate, incontrolabile, electrice.

Îmi eliberează din cătușe o încheietură. Ridic brațul deasupra capului, iar el se prăbușește peste mine, făcându-mă piftie sub greutatea lui. Rămâne în mine, smucindu-se și dând din picioare în timp ce se rotește apăsat iar și iar, extrăgând din mine fiecare strop de plăcere.

Sunt surprinsă de mine și de revelația mea. Sunt o nebunatică perversă și obscenă! Combinația amețitoare de plăcere și durere m-a lăsat lată și, în ciuda reținerilor mele, mă bucur că am mers până la capăt. Tocmai am primit dovada de netăgăduit că nu l-aș putea refuza niciodată.

Își pune brațele peste ale mele și-mi presară sărutări ușoare pe ceafă, gemând și rotindu-și leneș șoldurile apăsate de mine.

— Suntem prieteni? îmi șoptește încet la ureche, ciugulindu-mi lobul.

Vocea moale, catifelată, e la mii de kilometri distanță de brutalul maestru al sexului pe care tocmai l-am întâlnit.

— Ce-a fost asta? întreb încă șocată.

Am avut parte de multe niveluri de abilități sexuale, dar ăsta m-a năucit complet.

Mă trage ușor de lob cu dinții:

— Spune-mi că suntem prieteni.

— Suntem prieteni, suspin. Spune-mi ce-a fost asta.

Se întinde și-mi eliberează și cealaltă mână din cătușe și simt o mare ușurare. Alunecă din mine și mă întoarce cu fața în sus, țintuindu-mi încheieturile de-o parte și de alta a capului. Mă uit în sus la el așteptând un răspuns, dar nu pare să vină. Să-mi țin, oare, gura?

Până la urmă vorbește:

— Îmi place să te aud țipând, rânjește. Și îmi place să știu că eu sunt cel care te face să țipi.

Punct ochit, punct lovit.

— Mă ustură gâtul, mă bosumflu.

Depune un sărut pe buzele mele.

— Ți-e foame?

— Nu.

Chiar nu-mi e și nici n-am de gând să mă dau jos din patul ăsta. Și nu e nici ora opt.

— Mă duc să-ți aduc niște apă și după aia ne putem cuibări împreună, bine? întreabă frecându-și nasul de al meu.

— Bine.

Mă sărută ușor, apoi se dezlipește de mine, iar eu mă târăsc mai sus pe pat, mă întind pe burtă și mă lăfăi în aroma lui îmbibată în așternuturi. Sunt complet stoarsă și mă cam ustură fundul. Dacă n-aș fi așa de satisfăcută, aș fi scoasă din minți de furie că tocmai a preluat din nou controlul. Nu știe, dar tocmai mi-a deturnat planurile pentru această seară. Acum sunt mult prea obosită ca să mă mai apuc de futaiul meu de stors adevărul.

Mă rostogolesc pe spate, mă uit în tavan și mă lupt să alung gândurile nedorite care-mi invadează mintea epuizată. Câte femei? Am susținut că nu vreau să știu, dar e greu să ignor curiozitatea asta irațională din mintea mea. Dacă n-aș fi făcută țăndări, poate că aș da mai multă atenție acelui șir al gândurilor. Dar sunt țăndări, așa că închid ochii și-i mulțumesc în gând lui Jesse că m-a stors de energia necesară ca să mă gândesc la asta.

— Iubito, te-am regulat cumva până ai leșinat?

Patul se lasă și-i simt corpul cald și tare lipit de al meu. Mă întorc pe-o parte.

— Căpșună?

Trece fructul rece şi suculent peste buza mea de jos şi deschid gura ca să muşc din el.

— Bun?

— Foarte, spun cu gura plină de căpşuna delicioasă, coaptă.

Asta chiar aş mânca.

Începe să-şi ronţăie buza şi ochii aruncă priviri fugare prin cameră. O, nu! La ce se gândeşte?

— N-ai vorbit serios, nu? Când ai zis că nu locuieşti aici?

Mă opresc din mestecat şi mă uit la chipul îngrijorat din faţa mea. Pe frunte îi apare încet ridul de încruntare.

— Vrei să locuiesc cu tine, dar nici măcar nu vrei să-mi spui câţi ani ai, spun ridicând din sprâncene.

Nu se poate să nu vadă cât de bizară e chestia asta. Mai sunt şi o groază de alte chestii, chestii pe care încerc din răsputeri să le ignor — şi eşuez —, dar deocamdată o să mă concentrez pe detaliul ăsta minor.

— Ce contează ce vârstă am? întreabă el şi-şi bagă în gură o căpşună.

Clatin din cap şi mă uit la el cum mestecă.

— Bine, spun eu, înghiţind îmbucătura mea de fruct. Ce să le spun părinţilor mei când mă vor întreba ce profesie ai?

Rotiţele încep să i se-nvârtă, ridică din umeri şi-mi mai strecoară o căpşună între buze.

— Le spui că am un hotel.

Îi accept ofranda, dar continui să vorbesc. N-am de gând să mă dau bătută prea uşor de data asta.

— Şi dacă vor să vadă hotelul ăsta? mormăi mestecând.

— Atunci pot să-l vadă.

Zâmbeşte:

— Şi *tu* ai crezut că e hotel.

Mă uit urât la el:

— Ţi-ai pus personalul să mă escorteze peste tot şi m-ai încuiat la tine în birou, ca să nu vorbească nimeni cu mine. O să faci la fel şi cu mama şi tata?

— O să-i duc în vizită într-o zi mai liniştită, răspunde rapid.

Oare s-a gândit deja la asta? Nu-mi vine să cred că vorbesc despre posibilitatea de a-l prezenta părinților.

— Și dacă vor să stea la hotelul ăsta? ripostez. Locuiesc în Newquay, deci vor sta la hotel dacă vin în vizită.

Începe să râdă:

— Ce zici? Să-i cazez în camera comună?

Îi trag un ghiont în burtă, ceea ce nu face decât să-i sporească amuzamentul.

— Mă bucur că frământările mele ți se par așa de nostime.

Iau o căpșună și mi-o îndes în gură.

Își controlează hohotele de râs și mă privește serios în ochi:

— Ava, mi se pare că te agăți de orice pretext ca să scapi din situația asta.

Își trece un deget peste buza mea de jos.

— Dacă părinții tăi întreabă câți ani am, inventează o vârstă. O să fiu cât de bătrân vrei tu să fiu. Dacă vin în vizită, o să stea aici. Avem o mulțime de dormitoare, toate cu propriile băi. Nu te mai opune atâta. Gata? Ai terminat?

Ridică spre mine o sprânceană întrebătoare.

— O să-mi calci în picioare și părinții?

— Dacă-mi stau în cale, da, răspunde serios.

Fac pe loc o cădere nervoasă interioară. Trebuie să evit etapa prezentării părinților cât mai mult posibil — poate chiar la nesfârșit.

— De ce a venit poliția la Conac? îl țintuiesc cu privirea.

Dă ochii peste cap.

— Ți-am mai spus, un idiot se ține de prostii.

— Ce fel de prostii?

— Ava, n-ai de ce să-ți baţi capul cu asta. Punct.

Îmi oferă altă căpșună pe care o primesc cu ezitare. Încearcă să mă țină mereu cu gura plină ca să nu mai pun întrebări enervante.

— Și cu femeia misterioasă care-i treaba?

— Rămâne un mister, răspunde tăios.

— Deci l-ai întrebat pe Clive?

— Nu, Ava, n-am avut timp.

E foarte nervos. Ba l-a întrebat pe Clive, nenorocitul naibii, şi apoi i-a cerut să-şi ţină gura. Trebuie să fac şi eu acum pe simpatica, aşa că mă strâmb la el, dar el continuă:

— Când pot să te duc la cumpărături?

Poftim?!

Probabil că mi-a citit spaima pe chip, fiindcă expresia iritată i se risipeşte pe loc.

— Îţi sunt dator cu o rochie şi, având în vedere că se apropie petrecerea aniversară, m-am gândit să împuşcăm doi iepuri deodată.

— Am destule rochii, bombăn.

O partidă de cumpărături cu Jesse e în fruntea listei de lucruri pe care trebuie să le evit cu orice preţ. Aş ieşi din magazin înfofolită ca un eschimos.

— Ai de gând să mă sfidezi azi la tot pasul, domniţă?

Mijeşte ochii verzi la mine şi-i răspund şi eu cu o uitătură furioasă, dar sunt prea epuizată ca să mă cert. Prefer să mă lipesc de pieptul lui şi să mă cuibăresc acolo. O fi el un măgar arogant şi dificil, dar sunt îndrăgostită lulea de el şi n-am ce să fac în privinţa asta.

Capitolul zece

Deschid cu greu ochii și mă trezesc lipită strâns de pieptul lui Jesse. Încă nu s-a luminat de-a binelea, ceea ce înseamnă că e foarte devreme, iar Jesse nu e treaz, deci sigur nu e încă ora cinci. Creierul mi se trezește complet într-o clipă și mă apuc de sarcina meticuloasă de a mă elibera de sub corpul lui fără să-l trezesc. E greu. Pare să mă țină la fel de strâns în brațe când doarme ca și atunci când e treaz.

Mă îndepărtez de el cu grijă, milimetru cu milimetru, oprindu-mă și crispându-mă de fiecare dată când se mișcă sau oftează în somn. Mă târăsc cu trupul rigid către marginea patului și, odată eliberată, dau drumul respirației pe care mi-am ținut-o până acum și mă uit în jos, la frumosul meu bărbat nebărbierit de două zile. Îmi vine să sar pe loc înapoi în pat, lângă el, dar rezist acestui impuls. Planul pe care l-am pus la cale mă îmboldește să-l las dormind liniștit și să mă duc să cotrobăi silențios prin geantă după telefon.

E ora cinci. Fir-ar a naibii! Bun, trebuie să mă mișc repede, altfel o să se trezească acuși ca să mă târască pe străzile Londrei, pentru unul din maratoanele lui chinuitoare. Mă furișez prin dormitor ca un hoț gol-pușcă, scot

ce am ascuns în cufărul de lemn şi extrag cu grijă conţinutul. Punga de hârtie foşneşte şi strâng din dinţi înţepenind în loc când el se rostogoleşte pe spate, mormăind.

Rămân aşa, ca o statuie, până sunt sigură că s-a liniştit, apoi mă duc spre pat, păşind tiptil pe covorul gros.

Îi apuc cu grijă încheietura mâinii şi i-o ridic peste cap, către tăblia patului. Mă chinui un pic, fiindcă are braţul greu, dar reuşesc să-l aşez cum vreau şi să-i pun cătuşa pe mână, apoi s-o prind de una din barele de lemn ale tăbliei. Fac un pas înapoi ca să-mi admir opera, foarte încântată de mine. Chiar dacă se trezeşte acum, nu se poate duce nicăieri.

Iau a doua pereche de cătuşe şi mă duc pe cealaltă parte a patului. Trebuie să mă urc în genunchi pe saltea ca să ajung la braţul lui, dar nu mă mai tem aşa de tare să nu-l trezesc, acum, că i-am legat măcar un braţ, deşi planul meu va funcţiona mai bine dacă nu mă poate atinge deloc.

Îi ridic cu precauţie braţul deasupra capului şi prind cealaltă cătuşă de încheietura mâinii rănite. Arată mult mai bine, dar sunt conştientă că s-ar putea să-l doară dacă se zbate să se elibereze.

Sunt foarte mândră de mine. A fost mult mai uşor decât credeam şi el continuă să doarmă buştean. Mă îndrept aproape dansând către geantă şi-mi termin pregătirile, după care trag pe mine nişte desuuri splendide din dantelă neagră, pe care le-am luat ieri, când am făcut cumpărături în ultima clipă.

O, Doamne, o să turbeze. Mă îndrept spre zeul meu răşchirat pe pat, gol şi legat, urc şi eu lângă el şi-i încalec şoldurile. Se foieşte şi zâmbesc când simt că începe să se întărească sub mine. Stau şi aştept răbdătoare.

Nu trece mult şi genele lui frumoase încep să fluture şi pleoapele să-i tresară. Deschide ochii şi imediat se uită într-ai mei. Erecţia lui matinală e de-acum deplină sub mine.

— Bună, iubito, spune răguşit, mijind ochii ca să vadă mai bine.

Îmi plimb privirea în josul torsului său, pe muşchii umflaţi şi bine întinşi din cauza poziţiei braţelor.

— Bună.

Zâmbesc vesel şi urmăresc atent cum se trezeşte de-a binelea şi-şi mişcă braţele, făcând metalul să zornăie pe tăblia din lemn. Smucitura bruscă pe care-o simte în încheieturi îl face să deschidă larg ochii imediat, iar eu îmi ţin respiraţia şi mă uit la faţa lui somnoroasă şi încruntată. Apoi ridică privirea ca să se uite deasupra capului.

Scutură iar braţele.

— Ce morţii mă-sii? spune tot răguşit.

Îndreaptă spre mine o privire sălbatică şi stupefiată.

— Ava, de ce, puii mei, sunt prins cu cătuşe de pat?

Îmi stăpânesc un rânjet.

— Jesse, introduc un nou tip de futai în relaţia noastră, declar calmă.

— Vezi cum vorbeşti!

Îşi scutură iar mâinile încătuşate, apoi se uită din nou la ele. Când îşi întoarce din nou ochii spre mine, văd pe chipul lui că începe să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Astea nu sunt cătuşele mele, spune pe ton precaut.

— Nu. Şi sunt sigură că ai observat că sunt două perechi.

Nu-mi vine să cred cât de calmă sunt. Blufez la greu.

— Deci, cum spuneam, am inventat un nou futai şi ştii ceva? întreb pe un ton un pic cam prea încântat.

De data asta nu mă mai ceartă. În schimb, ridică neliniştit o sprânceană:

— Ce?

Vai, îmi vine să-l smotocesc!

— L-am creat special pentru tine.

Îmi unduiesc şoldurile, frecându-mă de el aţâţător, şi văd cum i se umflă pieptul şi-şi încleştează fălcile.

— Te iubesc.

— Ah, băga-mi-aş! geme.

Îmi pun palmele pe pieptul lui şi mă aplec către el. Se uită cum cobor spre faţa lui cu ochi strălucind de nerăbdare. Printre buze îi scapă mici respiraţii sacadate.

— Câţi ani ai? murmur, atingându-i delicat buzele cu ale mele.

Îşi saltă capul încercând să ia contact mai bine, dar mă trag înapoi. Se lasă la loc în perne, încruntându-se.

— Treizeci şi trei, suspină, apoi geme disperat când mă frec iar de el.

Îmi pun gura pe gâtul lui şi-mi fac drum cu şfichiuiri de limbă până la ureche.

— Spune-mi adevărul, şoptesc, apoi îl muşc uşor de lob.

Obrajii i se umflă.

— Fir-ar a dracului, Ava! Nu-ţi spun câţi ani am.

Mă ridic de pe pieptul lui şi clatin din cap:

— De ce?

Buzele lui formează o linie dreaptă, enervată.

— Desfă cătuşele, că vreau să te ating.

Ah!

— Nu, îi răspund, frecându-mă iar de el exact unde trebuie, cu o unduire de şolduri.

Nu sunt nici eu neafectată, dar trebuie să-mi păstrez controlul.

— Băga-mi-aş!

Îşi smuceşte mâinile şi zvâcneşte uşor din picioare, de mă aruncă în faţă.

— Scoate-mi, în morţii mă-sii, cătuşele, Ava!

Îmi recapăt echilibrul.

— Nu!

— În puii mei! răcneşte. Nu te juca aşa cu mine, domniţă!

O, ce s-a înfuriat.

— Nu cred că eşti în măsură să-mi spui ce să fac, îi reamintesc, calmă.

Se linişteşte, dar pieptul i se umflă de respiraţii lungi şi pline de frustrare.

— Ai de gând să încetezi să mai fii iraţional şi să-mi spui?

Îngustează ochii, furios pe bune.

— Nu!

Ah, chiar că e un măgar încăpăţânat.

— Bine, spun calm.

Cad pe pieptul lui și-i cuprind fața în palme, iar el se uită în sus la mine, așteptând să vadă ce-am să fac. Îmi lipesc gura de a lui și gem când își depărtează buzele și limba îi țâșnește afară, căutând-o pe-a mea.

Mă trag înapoi.

Mârâie frustrat.

Mă dau jos din poala lui și trag răutăcioasă o limbă lungă și lentă pe toată lungimea măciucii lui.

— Ahhhh, futu-i mă-sa! geme disperat. Ava!

Zâmbesc, mă așez pe călcâie între picioarele lui, iau arma mea de distrugere în masă și-o ridic înaintea ochilor lui. Ridică privirea și cât pe ce să-i iasă ochii din orbite când își dă seama ce țin în mână.

— A, nu! Ava, să mor eu!

Își azvârle capul la loc pe pat.

— Nu se poate să-mi faci așa ceva. *Futu-i!*

Zâmbesc și cu o apăsare de buton pornesc vibratorul ornat cu strasuri pe care Jesse l-a urât de cum l-a văzut când am fost împreună la cumpărături în Camden. Chiar nu suportă să mă împartă cu nimeni și nimic. Vibrațiile încep și el geme, smucindu-și capul într-o parte pe pernă.

Asta o să-l ucidă de-a dreptul.

— Uau! îmi scapă când simt din plin în mână forța vibratorului. Ce mașinărie puternică! mă minunez eu.

Ține ochii strâns închiși și mușchii maxilarului îi joacă sub piele.

— Ava, scoate-mi nenorocitele astea de cătușe! scrâșnește el printre dinții încleștați.

Nici nu puteam visa la o reacție mai bună ca asta. O să scot de la el ce vârstă are chiar dacă o să trebuiască să-l țin aici toată dimineața. De fapt, sper să se mai opună un pic. Cred că s-ar putea să-mi placă.

Opresc vibratorul și-l pun pe pat, iar el deschide încet ochii. Aștept să-i îndrepte spre mine.

— Ai de gând să-mi spui câți ani ai? întreb, complet stăpână pe mine.

— Nu, n-am.

— De ce ești așa un măgar încăpățânat?

— Păi nu sunt eu zeul tău încăpățânat? întreabă el, cu un mic zâmbet arogant.

O să-i treacă acuşi cheful de zâmbit. Mă ridic în genunchi şi, cu ochii înfipți într-ai lui, îmi bag degetele mari în elasticul chiloților mei de dantelă.

— În dimineața asta eşti un măgar.

Îmi cobor încet chiloții pe coapse, până la genunchi, iar el le urmăreşte traseul cu ochi plini de poftă. Văd cum erecția îi pulsează regulat.

— N-ai vrea să mă ajuți? întreb cu voce moale, seducătoare.

Îmi ling încet degetele şi mi le trec în jos pe abdomen, către împreunarea coapselor.

Îşi umflă iar obrajii urmărindu-mă cu privirea cum îmi strecor mâna între picioare.

— Ava, desfă cătuşele în clipa asta, ca să te regulez până vezi stele verzi.

Are vocea calmă, dar ştiu că e departe de a fi calm.

Îmi trec degetele peste clitoris şi-l ating delicat, scoțând un mic suspin. Nu e Jesse, dar tot e plăcut.

— Spune-mi.

— Nu, răspunde el şi-şi lasă capul la loc pe pernă. Scoate-mi cătuşele.

Clatin din cap către încăpățânatul meu şi-mi las mâinile pe lângă şoldurile lui.

Stele verzi? O, nu! El o să vadă stele verzi, nu eu. Îmi lipesc buzele de pântecele lui, lângă cicatrice, şi trasez meticulos cu limba câteva cercuri lente, apoi mă târăsc mai sus pe corpul lui, azvârlindu-mi pe drum chiloții. Mă uit în jos la el, dar refuză să-şi deschidă ochii, aşa că-l sărut pe colțul gurii. Are efect. Întoarce capul instinctiv şi întredeschide buzele ca să-mi devoreze gura. Mă apăs pe vintrele lui, alunecând în sus şi-n jos cu uşurință fiindcă sunt udă.

— Ah, Isuse, Ava, te implor.

— Spune-mi.

Îl muşc de buza de jos şi-i dau drumul încet, printre dinți, dar se mulțumeşte să scuture uşor din cap, aşa că mă desprind de gura lui.

— Bine, cum vrei.

Mă ridic, mă aşez la loc între coapsele lui şi iau de pe pat arma de distrugere în masă.

— Pune-o jos, mă avertizează ameninţător, dar îl ignor.

Pornesc iar vibratorul fără să spun nimic.

— Ava, jur pe ce-am mai sfânt!

Furia îi revine. Îl privesc în ochi şi duc încet vibratorul către îmbinarea coapselor mele.

— Nu!

Îşi azvârle total nefericit capul pe spate.

Nu-mi vine să cred că preferă să sufere în halul ăsta. Poate opri totul într-o clipă. La naiba, vreau să se uite la mine. Schimb brusc destinaţia şi îndrept vibratorul în afară ca să-l trec uşor peste măciuca lui frumoasă, care pulsează. Se smuceşte haotic, de scutură patul.

— Băga-mi-aş! Ava, futu-i, futu-i, futu-i! urlă, dar ţine ochii tot strâns închişi.

Nu pot să-l oblig să se uite la mine, dar a naibii să fiu dacă n-o să-l fac să mă audă. Întorc iar vibratorul spre mine şi pun capul zumzăitor pe vârful clitorisului.

Vai, să-nnebunesc!

Icnesc, îmi tremură genunchii şi tresar puternic când forţa deplină a puterii sale mă înjunghie în miezul fiinţei mele.

— Aahhhhhh, Doaaaaaamneeee! gem şi apoi apăs un pic mai tare.

E nespus de plăcut.

Deschide brusc ochii, respirând haotic. Un strat gros de transpiraţie a format un râuleţ în pliul de pe frunte. Chipul lui exprimă pură agonie. Aproape că mă simt vinovată.

— Ava, numai eu îţi ofer plăcere.

— Azi, nu, spun visătoare şi închid ochii, suspinând.

— Ava! se răsteşte el, lovind cătuşele de tăblia patului. Fir-ar, Ava, vezi că te joci cu focul!

Rămân cu ochii închişi.

— Mmmmmm, murmur eu, tresăltând puţin în timp ce vibraţiile constante îmi gâdilă vârful clitorisului.

— Am treizeci şi şapte de ani! Băga-mi-aş, femeie, am treizeci şi şapte de nenorociţi de ani!

Deschid uluită ochii, casc gura şocată şi scap vibratorul din mână. Mi-a spus?! Planul meu a funcţionat! Îmi vine să ţopăi în picioare pe pat şi să urlu triumfătoare către ceruri. De ce nu m-am gândit mai demult la asta? N-am să mă amăgesc că o să-mi mai meargă şi altă dată — probabil c-o să doarmă de-acum cu un ochi deschis tot restul vieţii, aşa că poate ar trebui să profit de vulnerabilitatea lui din acest moment şi să extrag de la el şi alte informaţii. Cum ar fi de unde are cicatricea, cu câte femei a fost şi ce naiba căuta poliţia la Conac. A! Şi femeia misterioasă şi Sarah...

Se uită furibund la mine şi sunt smulsă brusc din fiesta mea interioară şi azvârlită direct în panică.

— Scoate-mi. În. Morţii. Mă-sii. Cătuşele.

Subliniază încet fiecare cuvânt cu un şuierat.

Ah, la naiba! Cât am planificat şi executat cu meticulozitate futaiul de scos adevărul, nu m-am gândit nicio clipă la urmări. Fierbe de furie şi acum trebuie să-l eliberez. Oare ce-o să facă? Îmi trec iute în revistă opţiunile, dar nu durează mult, pentru că sunt doar două: îl eliberez şi-mi primesc pedeapsa sau îl las legat de pat pentru totdeauna.

Mă uit la el cu ochi mari, precauţi, iar el se uită la mine cu ochi înneguraţi, furibunzi. Ce mă fac? Îmi pun palmele pe coapsele lui puternice şi urc încet pe trupul lui până ajung cu faţa deasupra feţei lui. Trebuie să-i dezamorsez starea emoţională infectă.

Îmi trec mâinile prin părul lui şi-mi lipesc buzele de ale lui.

— Te iubesc oricum, murmur cu gura lipită de a lui.

Poate că are nevoie să-l liniştesc în privinţa asta. Până la urmă, o diferenţă de unsprezece ani e o nimica toată. Care-i problema? E tot zeul meu frumos şi rebel.

Îi ofer gurii lui un tratament superspecial, făcându-l să geamă.

— Bine. Acuma desfă cătuşele.

Mă îndrept spre gâtul lui cu un şirag de sărutări şi acolo îmi îngrop faţa.

— Eşti furios pe mine?

— Sunt scos din minţi de-a dreptul, în puii mei, Ava!

Mă ridic şi mă uit la el. Chiar că e turbat şi de-acum cam fac pe mine de frică. Îi arunc cel mai eficient rânjet obraznic din arsenal:

— Nu e posibil să fii scos din minţi de cât de tare mă iubeşti?

— Şi de asta. Scoate-mi cătuşele, spune el, privindu-mă nerăbdător.

Mă foiesc ca să mă ridic şi mă trece un fior când erecţia lui nimereşte fix pe deschizătura mea şi capul ud, zvâcnitor, alunecă peste intrare.

Se cabrează.

— Fir-ar a dracului, Ava! Scoate-mi, în puii mei, cătuşele!

E absolut turbat şi acum ştiu... nici vorbă să-i scot cătuşele. Mă dau jos din pat şi stau în picioare, uitându-mă cum face spume de furie.

— Ce-ai să-mi faci? întreb neliniştită.

— Scoate-mi-le, spune el, uitându-se la mine de parcă e gata să facă moarte de om.

— Nu le scot până nu-mi spui ce-ai să-mi faci.

Respiră greu şi pieptul i se umflă vizibil la fiecare respiraţie.

— O să te fut până o să mă implori să mă opresc şi-apoi o să te pun să alergi douăzeci şi doi de kilometri.

Înalţă capul şi mă săgetează cu o privire verde feroce:

— Şi nici n-o să ne oprim pentru masaj sau pentru cafea!

Poftim?! Accept futaiul, dar nu alerg decât dacă o să fie nevoie s-o rup la fugă de aici. Deja m-a pus să alerg ieri şaisprezece kilometri. Asta o să fie modul lui de a redobândi controlul: mă va obliga să fac ceva ce nu vreau să fac în ruptul capului şi cu siguranţă nu vreau să alerg douăzeci şi doi de kilometri.

— Nu vreau să alerg, declar cât pot de calm. Nu mă poţi obliga.

Ridică din sprâncene.

— Ava, cred că e cazul să-ţi aminteşti cine e şeful în relaţia asta.

Fac dezgustată un pas înapoi şi arunc o privire către încheieturile lui legate, după care mă uit iar la el.

— Scuze, cine spuneai că e şeful?

Sarcasmul meu nu reuşeşte decât să-i înteţească şi mai mult furia, deşi nu credeam că e posibil.

— Ava, te previn!

— Nu-mi vine să cred că te-ai crizat atâta din cauza asta. N-ai avut nicio problemă când mi-ai pus mie cătușe!

— Știam ce făceam!

Ce tâmpenie!

— Ești un tiran! țip și eu, iar el se zvârcolește iar. Mă duc să fac un duș.

Plec trântind și pufnind.

— Numai cu tine sunt tiran! strigă după mine. Ava!

Trântesc ușa de la baie și-mi scot sutienul. Al dracului măgar despotic, arogant și obsedat de putere! Încântarea mea că futaiul de stors adevărul a funcționat s-a dus naibii complet. Mă arunc sub duș și ascult cum îmi urlă numele la nesfârșit. Dacă n-aș fi așa de revoltată, m-ar apuca râsul. Chiar detestă să nu mă poate atinge și urăște din tot sufletul să piardă controlul.

Fac duș și mă spăl pe dinți pe îndelete. E încă foarte devreme. Am o groază de timp.

Când intru înapoi în dormitor îl găsesc pe Jesse un pic mai calm, dar încă-i mai văd în priviri un strop de furie când se uită la mine.

— Iubito, hai, vino, și mă eliberează, te rog.

Brusca lui schimbare de ton îmi stârnește bănuielile și sunt cu ochii în patru. Îi cunosc jocul și n-am de gând să cad în capcană. De îndată ce-o să-i dau drumul, o să sară pe mine ca un leu, ca apoi să mă îndese cu forța în echipamentul de alergare și o să mă târască pe străzile Londrei în pas alergător. Nu neg că mi-ar plăcea la nebunie să sară pe mine în clipa asta, dar n-am de gând să stau prin zonă ca să fiu torturată douăzeci și doi de kilometri. Din păcate, una vine la pachet cu cealaltă.

Mă așez pe jos în fața oglinzii cât peretele și mă apuc să-mi usuc părul, uitându-mă din când în când la reflexia lui din oglindă. Mă urmărește atent, dar când îl surprind privindu-mă se uită urât și întoarce ostentativ privirea, ca un școlar bosumflat.

Mă fardez, mă ung din belșug cu unt de cacao, iar când îmi trag pe mine lenjeria din dantelă crem pe care mi-a cumpărat-o Jesse, îl aud scâncind. Zâmbesc în sinea mea, încântată de mine. De ce n-aș face-o? Nu știu

cât timp o să reuşesc să deţin controlul. Pun pe mine bluza albă cu volane, pantalonii negri, creion, şi pantofi negri cu toc.

Sunt gata. Mă duc la bărbatul meu încătuşat, mă aplec şi depun un sărut lung şi apetisant pe buzele lui întredeschise. Nu ştiu de ce fac asta. Curajul meu e lăudabil.

Când întind mâna şi-l apuc cu toată palma de măciuca încă sculată, ridică genunchii cu un oftat şi-şi lipeşte tălpile de saltea. Când o să mă prindă, o să dau grav de belea.

Tresaltă din tot corpul.

— Ava. Te iubesc al dracului de mult, dar, dacă nu desfaci cătuşele astea, să mor eu dacă nu te strâng de gât! spune cu o voce în care se amestecă plăcerea cu suferinţa.

Zâmbesc cu gura tot pe a lui şi-l sărut încă o dată, cast, pe buze, după care presar o cărare de sărutări de pe piept până la scula tare şi apoi în sus pe ea, până la vârf, unde închei cu o mică răsucire de limbă, după care îl iau adânc în gură.

— Ava, te rog! geme el.

Îi dau drumul şi scot din servantă cheia cătuşelor. Când mă vede că vin cu ea spre el, oftează uşurat. Nu ştiu de ce, că n-am de gând să-l eliberez de tot. Îi desfac din cătuşă mâna rănită, care cade amorţită pe pat. Mă cuprinde un val de vinovăţie când îl văd că-şi flexează cu grijă pumnul ca să repună sângele în mişcare. Mă duc înapoi la servantă şi las cheia pe ea.

— Ce faci? întrebă încruntându-se.

— Unde ţi-e telefonul?

— De ce? întreabă el, vădit confuz.

— O să ai nevoie de el. Unde e?

— În haina de la costum. Ava, dă-mi cheia şi gata.

Îşi pierde iar cumpătul.

Mă uit prin cameră şi-i văd haina pe podea, unde e clar că a aruncat-o aseară, înainte să sară pe mine în duş. Îi găsesc telefonul în buzunarul interior şi-l pun pe noptieră, aproape, dar unde nu-l poate ajunge prea uşor. Nu vreau să cheme ajutoare înainte să apuc să evadez.

Îmi iau geanta și ies cu pași hotărâți din dormitor, lăsând în urmă un munte crizat de masculinitate neexplodată. O să mi-o iau rău de tot mai târziu, dar măcar i-am eliberat o mână. O fi aia rănită, dar tot o să se poată satisface singur cu ea... cu condiția să nu strângă prea tare.

Capitolul unsprezece

— Bună, floricică, spune Patrick, ieşind din birou când mă aşez pe scaun. Ce matinală eşti azi!

Se aşază pe marginea biroului meu şi scoate obişnuitul său fornăit dezgustat, în timp ce biroul scoate obişnuitul său scârţâit de protest.

— Ce ai să-mi spui?

— Nu mare lucru.

Pornesc calculatorul.

— Am la prânz o întâlnire cu domnul Van Der Haus ca să se uite pe planurile mele.

— A, bun. Şi domnul Ward? Ţi-a mai dat vreun semn de viaţă?

Simt că mi se aprinde faţa şi mă întorc spre calculator.

— Ăăăăăămm, nu, nu ştiu sigur când se întoarce din călătoria de afaceri, răspund, rugându-mă în gând să nu mai insiste.

— Au trecut aproape două săptămâni, nu? Mă întreb ce-l reţine, întreabă el şi bănuiesc că şeful meu se încruntă, dar nu mă pot uita la el ca să-mi confirm bănuiala.

Tuşesc:

— Habar n-am.

Cu un scârțâit prelung, Patrick se ridică de pe biroul meu.

— A, apropo, Sally a noastră nu se simte bine. N-o să vină azi la serviciu, spune în drum spre biroul lui.

Sally e bolnavă? Nu-i stă în obicei. Aaa! Aseară a avut a doua întâlnire. Fie a fost foarte bine și se dă bolnavă ca să se tăvălească toată ziua în pat cu domnul Misterios, fie a fost foarte rău și se dă bolnavă ca să bocească toată ziua în pat cu o cutie de șervețele lângă ea. Mă simt vinovată pentru că bănuiesc că ultima variantă e cea adevărată. Săraca Sal.

Mă scufund în scaun expirând lmg, dar apoi sar în sus când aud melodia „Angel" izvorând din geantă. Ah, Dumnezeule! E clar că s-a eliberat. Nu răspund. Termină de sunat și imediat începe iar să sune, dar de data asta e soneria normală a telefonului. Scot telefonul din geantă și îi răspund domnișoarei Quinn.

— Bună dimineața, domnișoară Quinn, o salut vesel.

— Bună, Ava. Spune-mi Ruth, te rog. Voiam doar să văd cum stăm. Te-ai apucat de proiect?

— Da, Ruth, am pregătit un plan tarifar pentru serviciile mele și am schițat câteva idei ca să ți le trimit.

— Excelent! răspunde plină de entuziasm. Abia aștept să le văd. Care sunt următorii pași?

— Păi, dacă ești de acord cu structurarea tarifelor și cu ideile mele, atunci putem începe să schițăm câteva planuri ferme.

— Grozav! Sunt teribil de încântată!

Zâmbesc. Asta e cât se poate de clar.

— Bine, o să ai planul tarifar și ideile azi, până la sfârșitul zilei de lucru. La revedere, Ruth.

— Mulțumesc, Ava.

Închide și mă apuc imediat să scanez schițele. Ador să lucrez cu oameni care sunt la fel de pasionați ca și mine de aspectul caselor lor.

* * *

Când se face ora zece, constat că în cele trei ore de când sunt la birou am rezolvat un munte de treburi.

Mă întorc cu scaunul ca să mă duc să-mi fac o cafea și cât pe ce să fac infarct când dau nas în nas cu zeul meu arogant, care se uită de sus la mine cu sprâncenele ridicate șiret. Pe fața frumoasă i se lățește obișnuitul rânjet neobrăzat. Intru pe loc în alertă de gradul zero. Arată absolut superb în costumul lui gri și cămașa bleu, deschisă la gât, fără cravată. Are barba nerasă de două zile. Ochii mei sunt fermecați, dar în minte am un iureș de dubii și nesiguranță.

— Ce plăcere să te văd, Ava, spune liniștit, întinzându-mi mâna.

Mâneca de la haină i se ridică, scoțând la iveală Rolexul de aur.

Fir-ar a dracului!

Îmi îngheață sângele în vene când văd în jurul încheieturii o colecție de umflături roșii, pe care Rolexul nu reușește să le ascundă. Și e și mâna rănită. Ridic repede privirea speriată și el aprobă din cap. Îmi dau șuturi în gând. L-am rănit. Mă simt oribil. Are dreptate să fie furios.

Îmi pun mâna într-a lui, dar n-o strâng. Nu vreau să-l doară și mai tare.

— Îmi pare așa de rău, șoptesc aproape neauzit, plină de remușcări.

Dorința mea irațională de a ști câți ani are i-a lăsat urme. Chiar c-o să-mi iasă pe nas chestia asta.

— Știu, răspunde rece.

— A, domnul Ward!

Vocea veselă a lui Patrick îmi zgârie urechile. A ieșit din birou și vine spre mine. Îi dau drumul lui Jesse.

— Ce bine-mi pare să vă văd! Tocmai o întrebam pe Ava dacă a primit ceva vești de la dumneavoastră.

— Ce mai faceți, domnule Peterson? spune Jesse, oferindu-i zâmbetul lui sclipitor, care te topește, rezervat de obicei femeilor.

— Foarte bine. Cum a fost călătoria dumneavoastră de afaceri? întreabă Patrick.

Îmi aruncă o privire scurtă, apoi se uită iar în ochii lui Patrick:

— Mi-am consolidat proprietățile, răspunde, perfect calm. Ați primit avansul pe care l-am depus?

Patrick se luminează la față:

— Da, desigur. Vă mulțumesc.

Remarc că nu-i spune domnului Ward că suma a fost mult prea mare pentru un avans.

— Bun. Cum am mai spus, sunt nerăbdător să demarăm proiectul. Călătoria mea *neașteptată* ne-a întârziat puțin.

— Desigur, sunt convins că Ava o să vă rezolve.

Patrick îmi pune mâna pe umăr cu un gest afectuos și ochii lui Jesse se lipesc imediat de ea.

— Nu mă îndoiesc, spune gânditor, cu ochii tot fixați pe mâna lui Patrick.

Are șaizeci de ani, părul argintiu și vreo treizeci de kilograme peste greutatea ideală. Nu se poate ca Jesse să se simtă amenințat de șeful meu mare și pufos ca un ursuleț!

Îl străpunge iar cu privirea pe Patrick:

— Voiam s-o întreb pe Ava dacă nu dorește să ia un mic dejun târziu cu mine, ca să discutăm câteva lucruri. Nu aveți nimic împotrivă, da?

N-a fost, de fapt, o întrebare. Dă buzna și intimidează, ca de obicei.

— Vă rog, ciripește fericit Patrick, fără să mă întrebe.

— Îmi pare rău, dar am o întâlnire la prânz, deschid și eu gura.

Arăt spre o pagină din agenda mea cea nouă, din care lipsesc dungile mari, negre, făcute de Jesse cu marker permanent pe fiecare pagină a vechii agende. Vreau să amân această confruntare cât mai mult posibil. Expresia vicleană de pe fața lui frumoasă mă neliniștește rău de tot. Dar atunci zărește noua mea agendă și se încruntă scrâșnind sălbatic din dinți.

Da, am înlocuit-o!

— Dar aceea e abia la amiază, subliniază Jesse, iar eu mă crispez. N-o să te rețin prea mult, adaugă cu voce răgușită, plină de promisiuni, dar care conține și o umbră de amenințare.

— Ai văzut? intonează Patrick pornind spre biroul lui. Mi-a părut bine să vă văd, domnule Ward.

Stau și-mi ciocănesc frenetic dinții cu unghia, încercând să găsesc o portiță de scăpare. Însă nu există și, chiar dacă aș fi avut un motiv

întemeiat, n-aş face decât să amân inevitabilul. Ridic privirea spre bărbatul pe care-l iubesc la nebunie şi efectiv tremur ca varga în pantofii mei cu toc.

— Mergem? întreabă Jesse băgându-şi mâinile în buzunare.

Îmi iau telefonul de pe birou şi-l bag în geantă, împreună cu dosarul pentru clădirea Life. După *şedinţa* cu Jesse, va trebui să mă duc direct la Royal Park la întâlnirea cu Mikael.

Ţine uşa deschisă, dar, înainte să apuc să ies, dă buzna pe uşă Tom. Cască ochii stupefiat când observă cine ţine uşa.

— Domnule Ward! se bâlbâie el.

E ridicol să i se adreseze aşa oficial lui Jesse. Au fost împreună la băut şi la dans.

— Tom, înclină Jesse din cap cu un aer cât se poate de profesionist.

— Ies la o mică întâlnire de afaceri cu domnul Ward, spun şi înclin capul într-o parte, aruncându-i o privire grăitoare.

Îl aud pe Jesse că râde încet.

— Ahaaa, înţeleg. Întâlnire *de afaceri*, zici? chicoteşte Tom.

Îmi vine să-i trag un şut în fluierul piciorului. Iar când mai şi face cu ochiul cât se poate de ostentativ, iau decizia ca data viitoare când îl văd chiar să-i ard două vreo două şuturi la ţurloaie. Ies grăbită în stradă şi mă simt uşurată că nu mai sunt în birou, unde există posibilitatea să fiu dată în gât, dar şi neliniştită că acum cam sunt la mâna lui Jesse. Nu-mi fac iluzii că, doar pentru că suntem în public, n-o să mă ţintuiască de cel mai apropiat zid cu prima ocazie.

Mergem unul lângă altul până ajungem la Picadilly. Nu ştiu unde ne ducem, dar ţin pasul cu el. Nu încearcă să mă ia de mână şi nici nu vorbeşte. Mi se face tot mai frică. Arunc o privire spre el şi văd că e total serios şi nu se uită spre mine, deşi ştiu că ştie că mă uit la el.

— Nu vă supăraţi, ştiţi cumva cât e ceasul? îl întreabă pe Jesse o femeie de afaceri matură.

Scoate mâna din buzunar şi se uită la ceas. Mă crispez când văd semnele de pe încheietură. Are mâna încă vânătă de la pumnii pe care i-a dat în maşină, iar eu l-am rănit şi mai rău.

— Zece și un sfert.

Îi aruncă zâmbetul rezervat numai femeilor și ea se topește pe loc pe trotuar în fața lui.

Mă săgetează un imens sentiment de posesivitate în timp ce ea, leșinată toată, bâlbâie un „mulțumesc". Probabil că e mai apropiată de vârsta lui Jesse decât mine, haita neobrăzată! Să nu-mi spui că n-are un telefon la care să se uite și de ce nu l-a întrebat pe afaceristul chel, transpirat și gras din fața noastră? Dau ochii peste cap și-l aștept pe Jesse să ia inițiativa și să-și vadă de drum, iar după câteva momente în care o copleșește pe femeie cu zâmbetul lui orbitor, asigurându-se că a simțit pe deplin experiența, își continuă drumul, cu mine după el. Mă uit în urmă și-o văd că aruncă o privire peste umăr. Cât de disperată și nerușinată poate să fie o femeie? Dar atunci mă apucă râsul în sinea mea. Când e vorba de Jesse, eu sunt exact la fel de disperată și, de asemenea, complet nerușinată.

Traversăm și ne apropiem de Ritz. Rămân cu gura căscată când ni se deschide ușa. Jesse îmi face semn să intru. Luăm micul dejun la Ritz?

Nu spun nimic și mă las condusă în restaurant, unde suntem așezați în cel mai obscen de grandios loc. Locul ăsta nu e deloc genul lui Jesse și, categoric, nu e genul meu.

— Vrem două porții de ouă Benedict pe pâine integrală, un cappuccino cu două espresso în el și fără ciocolată și o cafea tare, neagră. Mulțumesc, spune Jesse, întinzându-i meniul chelnerului.

— Desigur, domnule.

Ia șervetul elegant, din pânză, din fața mea și mi-l așterne în poală, apoi repetă aceeași mișcare atent executată cu Jesse, după care se îndepărtează. Mă uit în jur la încăperea luxoasă, plină de oameni bogați, cu educație aleasă. Nu mă simt în largul meu.

— Cum a fost ziua ta până acum? întreabă nonșalant, fără urmă de emoție.

Asta nu face decât să-mi sporească stinghereala și să-mi atragă atenția înapoi la prezența lui întunecată de pe partea cealaltă a mesei elegante. Își ia ștergarul din poală și-l pune pe masă, privindu-mă inexpresiv.

Ce naiba ar trebui să spun? Nu e nici zece jumătate şi deja am avut o zi plină de evenimente în premieră. Până la ora asta am descoperit câţi ani are, am folosit un vibrator, l-am legat cu cătuşe de pat şi l-am lăsat acolo, iar acum iau un mic dejun târziu la Ritz. E clar că nu sunt chestii care ţi se întâmplă zi de zi.

— Nu sunt sigură, răspund sincer, fiindcă am impresia c-o să mai am de adăugat la listă câteva evenimente în premieră.

Pleacă privirea şi genele super-lungi îi umbresc pometii.

— Să-ţi spun cum a fost ziua mea până acum?

— Dacă vrei, şoptesc cu voce tremurătoare.

Nu sunt sigură nici măcar de faptul că n-o să facă o scenă în cel mai elegant hotel din Londra, în faţa celor mai eleganţi oameni din Londra.

Se lasă pe spătarul scaunului şi mă sfredeleşte cu privirea lui verde, intensă.

— Păi, alergarea mea de dimineaţă a fost deturnată din cauza unei mici ispite dificile, care m-a legat cu cătuşe de pat şi m-a torturat ca să scoată informaţii de la mine. Apoi m-a abandonat, lăsându-mă neajutorat şi disperat de dorinţă.

Începe să se joace cu furculiţa de lângă farfuria lui şi mă ofilesc sub privirea lui ucigătoare. Trage adânc aer în piept.

— Până la urmă am reuşit să-mi înşfac telefonul, pe care l-a lăsat fix cu un milimetru mai departe decât puteam să ajung — arată un spaţiu de un milimetru între degetul mare şi arătător — şi apoi am aşteptat să vină un angajat de-al meu să mă elibereze. Am alergat douăzeci şi doi de kilometri într-un timp record ca să mă eliberez de o parte din frustrările adunate în mine din cauza ei şi acum mă uit la chipul ei frumos şi-mi vine s-o îndoi cu burta pe masa asta minunat aranjată şi s-o fut până-i ies ochii din cap.

Tresar la auzul vorbelor vulgare rostite deloc voalat în mijlocul restaurantului de la Ritz. Ah, Doamne, ce-o crede John despre mine? Sper că a râs. Pare să găsească foarte amuzante reacţiile şi comportamentul lui Jesse faţă de mine.

Chelnerul ne pune cafelele pe masă şi-i mulţumim amândoi cu un gest din cap, după care se îndepărtează din nou.

Iau de pe masă lingurița fină, probabil din argint solid, și încep să amestec în cafea:

— Uau! Se pare că ai avut o dimineață plină de acțiune.

Arunc o privire fugară și neliniștită spre el și descopăr că se străduiește să-și înăbușe un zâmbet. Îi vine să râdă, dar e și furios pe mine, iar asta mă face să mă simt mult mai bine.

Până la urmă oftează:

— Ava, să nu-mi mai faci niciodată așa ceva.

— Erai turbat de furie, respir adânc, profund ușurată, dezintegrându-mă pe jilțul meu galben.

— O, eram mult, mult mai mult decât turbat de furie, Ava.

Începe să-și maseze tâmplele cu mișcări circulare, de parcă încearcă să alunge amintirea.

— De ce?

Se oprește brusc din masaj:

— Fiindcă nu puteam ajunge la tine.

O spune de parcă vorbește cu o toantă. Probabil că-mi surprinde expresia nedumerită, fiindcă duce degetele la frunte și-și pune coatele pe masă.

— Gândul că nu pot ajunge la tine m-a făcut, efectiv, să intru în panică.

— Dar eram acolo, în cameră! mă răstesc un pic cam tare.

Mă uit repede în jur ca să mă asigur că n-am atras atenția clientelei elegante.

Se uită urât la mine:

— Nu erai în cameră când ai plecat!

Mă aplec peste masă:

— Am plecat pentru că m-ai amenințat.

Asta clar nu e o conversație potrivită cu luxul de la Ritz.

— Păi dacă m-ai scos din minți de furie?! face el ochii mari la mine. De unde ai luat cătușele? întreabă acuzator lovind masa cu palmele.

Bubuitura îi amuțește pe ceilalți clienți din jurul nostru.

Mă las pe spătarul jilțului meu și aștept să-și reia conversațiile.

— Le-am cumpărat ieri, când am plecat de la muncă. Mi-ai cam făcut zdrențe planul cu futaiul tău de răzbunare, bombăn indispusă.

— Vezi cum vorbești. Ți-am făcut zdrențe planul? întreabă uluit. Ava, dă-mi voie să-ți spun că nicăieri în planul meu nu era prevăzut să fiu legat de pat, la mâna ta. Deci *tu* ai făcut zdrențe planul *meu*.

Încetăm amândoi discuțiile despre planuri, futaiuri de răzbunare și cătușe când vine chelnerul cu mâncarea. Mă servește mai întâi pe mine, apoi pe Jesse, învârtind farfuriile astfel încât prezentarea mâncării — care arată mai mult a operă de artă — e în poziția optimă pentru a fi admirată înainte s-o atacăm cu furculița și cuțitul. Îi mulțumesc cu un zâmbet.

— Asta e tot, domnule? îl întreabă chelnerul pe Jesse.

— Da, mulțumesc.

Chelnerul pleacă de la masă și ne lasă să ne reluăm conversația deplasată.

Înfig cuțitul în mâncare. Arată așa frumos că nici nu-ți vine s-o mănânci.

— Ar trebui să știi că ispita ta e deosebit de mândră de ea, spun gânditoare și îmi pun pe limbă cea mai delicioasă bucată de pâine integrală, pe care se află somon afumat și sos hollandaise.

— Sunt convins.

Ridică sprâncenele:

— Știe cât sunt de nebun după ea?

Mă topesc suspinând. Sunt la Ritz, mănânc cea mai fenomenală mâncare și mă uit în fața mea la cel mai devastator de atrăgător bărbat pe care l-am văzut în viața mea — bărbatul meu devastator de atrăgător. Numai al meu. Mă scald din nou în soarele din Al Nouălea Cer din Raiul Jesse.

— Cred că da.

Își îndreaptă iar atenția spre farfurie:

— Sper că nu doar crede.

— Știe.

— Bun.

— Și, până la urmă, care-i problema? întreb. Treizeci și șapte nu înseamnă nimic.

Mă priveşte scurt în ochi şi pare aproape jenat:

— Nu ştiu. Tu abia ai trecut de douăzeci şi cinci de ani, iar eu mă apropii de patruzeci.

— Şi?

Îl privesc atent. Chiar are un complex din pricina vârstei lui.

— Te deranjează pe tine mai mult decât pe mine.

— Poate.

Îşi alungă un zâmbet. Se vede că e uşurat de faptul că nu-mi fac griji în privinţa asta. Clatin din cap şi continui să mănânc. Afemeiatul meu arogant are un complex, dar îl iubesc şi mai tare din cauza asta.

Mâncăm într-o tăcere confortabilă. Chelnerul vine la intervale regulate să vadă dacă ne mai dorim ceva. Când terminăm, strânge imediat farfuriile şi Jesse cere nota.

— Şi? Când mergem să-ţi cumpăr rochie? întreabă şi ia o gură de cafea.

Nu-mi pot stăpâni suflul lung şi exasperat care-mi scapă printre buze. Uitasem de asta şi ştiu că, dacă mă opun, o să fiu exilată pe loc din Al Nouălea Cer din Raiul Jesse. Ridic din umeri:

— Vineri la prânz?

Ridul de încruntare îşi face imediat apariţia.

— Nu e cam din scurt?

— Găsesc eu ceva.

Termin cea mai delicioasă cafea pe care-am băut-o vreodată.

— Trece-mă în agendă pentru vineri după-amiază... toată după-amiaza.

— Poftim? întreb şi simt cum mă încrunt.

Scoate din buzunar un teanc de bani şi pune cinci bancnote de douăzeci în coperţile de piele lăsate pe masă de chelner. O sută de lire pentru un mic dejun?! Cât noua mea rochie!

— Fă-i o programare domnului Ward pentru vineri după-amiază. Pe la unu, spune el şi iazurile verzi îi licăresc de încântare. Mergem să-ţi iei rochie şi n-o să trebuiască să te pregăteşti în grabă pentru petrecere.

— Nu pot să-mi ocup toată după-amiaza cu o singură întâlnire! mă răstesc stupefiată.

S-a întors domnul Irațional.

— Ba poți și o s-o faci. Doar îl plătesc destul.

Se ridică și vine pe partea mea de masă.

— Trebuie să-i spui lui Patrick că locuiești cu mine. N-am de gând să mai merg mult în vârful picioarelor în preajma lui.

Mă ridic, luându-l de mâna pe care mi-a întins-o și-l las să mă conducă afară din restaurant. Nu, n-o să meargă deloc în vârful picioarelor. Ci o să continue să-l calce în picioare și să-l intimideze.

— O să fie foarte jenant, încerc eu să apelez la rațiune. N-o să fie deloc impresionat, Jesse. Și nu vreau să creadă că pierd vremea în loc să lucrez dacă o să am vreodată întâlniri *de afaceri* cu tine.

— Mă doare-n cur de ce crede el. Dacă nu-i convine, îți dai demisia și stai acasă, spune mergând hotărât și târându-mă după el.

Să-mi dau demisia? Îmi ador slujba și-l ador și pe Patrick.

— O să-l calci în picioare, nu-i așa? rostesc precaut.

Bărbatul meu e ca un rinocer.

Valetul de parcare îi dă cheile de la mașină și Jesse îi strecoară o bancnotă de cincizeci. Cincizeci? Doar pentru că i-a parcat și acum îi aduce mașina? Ce-i drept, e o mașină foarte frumoasă, dar totuși!

Se întoarce, mă mângâie pe obraz și-și freacă nasul de al meu:

— Suntem prieteni?

Prospețimea lui mentolată mă izbește ca un buldozer.

— Da, cedez eu, însă după conversația din ultimele câteva minute nu mă aștept să dureze prea mult prietenia. Mulțumesc pentru micul dejun.

Zâmbește:

— Oricând, cu plăcere. Unde te duci acum?

— La Royal Park.

— Lângă Lancaster Gate? Te duc eu.

Își apasă tare buzele de ale mele și-și împinge ușor în mine șoldurile.

Icnesc.

Nu se poate să se frece de mine în față la Ritz! Îl aud cum începe să râdă când mă vede așa șocată și apoi mă trage spre mașină. Valetul îmi deschide portiera și-i zâmbesc drăgălaș înainte să urc. După ce Jesse a

urcat la volan şi m-a strâns fugar de genunchi, porneşte cu motorul turat la maxim şi cu obişnuita lui viteză alarmantă prin traficul londonez.

— Ce-o să-i spun lui Patrick?

Mă întorc şi mă uit la el. Vai, cât e de frumos!

— Adică despre noi?

Îmi aruncă iute o privire. Ridul încruntării e plantat adânc, pe frunte.

— Nu, despre micul dejun de afaceri. Ce am discutat?

Ridică din umeri.

— Spune-i că am căzut de acord asupra tarifelor şi că vreau să vii vineri la Conac ca să finalizezi planurile.

— Nu e deloc aşa de simplu cum spui tu, oftez şi mă las pe spătar, uitându-mă la parcuri.

Pune o mână pe genunchiul meu şi mă strânge.

— Iubito, nu e deloc aşa de complicat cum spui tu.

* * *

Jesse opreşte cu scârţâit de frâne şi alungă cu un gest din mână un valet care se apropia încântat să preia maşina.

— Ne vedem acasă.

Mă prinde cu palma de ceafă şi mă smuceşte spre el, luându-şi rămas-bun pe îndelete. Îl las, fără să-mi pese de valetul care stă pe-aproape, sorbind din priviri DBS-ul.

— Cam pe la şase, confirm în timp ce-mi sărută colţul gurii.

Zâmbeşte larg:

— Cam pe la.

Ştiu că nu e momentul să abordez subiectul, dar o să mă roadă tot restul zilei. Nu se poate să fi vorbit serios, nu?

— Nu pot să devin casnică la douăzeci şi şase de ani.

Se lasă pe spătar şi rotiţele alea idioate şi nenorocite i se pun imediat în mişcare. Asta mă îngrijorează imediat. Chiar *vorbeşte* serios!

— Ţi-am spus că nu-mi place să te împart cu nimeni şi nimic.

— Ce prostie! îmi scapă, ceea ce e evident o greşeală, judecând după uitătura furioasă pe care mi-o aruncă.

— Nu mă face prost, Ava!

— Nu te-am făcut prost. Spuneam că intenția ta nerealist de ambițioasă e o prostie, îl contrazic calm. N-o să te părăsesc niciodată.

Întind mâna și-l mângâi pe ceafă. Oare are nevoie să-l liniștesc în privința asta?

Buza de jos îi dispare între dinți și se uită fix la volanul DBS-ului.

— Dar asta nu-i oprește pe alți oameni să încerce să mi te ia. Nu pot să permit așa ceva.

Întoarce spre mine o privire chinuită care-mi face un gol uriaș în stomac.

— Care oameni?

Scutură capul:

— Nu unii anume. Ava, nu te merit, dar, prin nu știu ce afurisit de miracol, te-am obținut. O să te apăr cu ferocitate — o să elimin orice amenințare.

Mângâie volanul și-l apucă așa de strâns că i se albesc încheieturile.

— Hai, mai bine nu mai vorbim despre asta, că devin cam violent.

Stau și mă uit alături, la tiranul meu frumos și nevrotic și-mi doresc să-i pot oferi asigurările de care are nevoie. Dar cuvintele mele n-o să fie niciodată de ajuns. Încep de-acum să-mi dau seama de asta.

Desfac centura de siguranță și trec pe partea cealaltă, ca să mă instalez călare în poala lui. Mă doare-n cot de valet. Trag fața lui Jesse spre a mea, cuprinzându-i obrajii cu palmele și-mi pun buzele pe ale lui. Scoate un geamăt și-și încleștează mâinile pe fundul meu, trăgându-mă mai tare spre șoldurile lui. Vreau să mă ducă în clipa asta înapoi la Lusso, dar nu pot să-i trag clapa lui Mikael.

Limbile noastre se încolăcesc încet, se mângâie, se rotesc, se retrag și plonjează iar și iar și iar. Foamea mea de acest bărbat e de-a dreptul dureroasă — o durere constantă, mistuitoare și știu că și el simte exact același lucru pentru mine.

Mă retrag și văd că are ochii strâns închiși. Am mai văzut expresia asta și ultima dată când am văzut-o avea să-mi spună ceva.

— Care-i problema?

Deschide iute pleoapele:

— Niciuna.

Îmi dă deoparte o şuviţă de păr scăpată din coc.

— Absolut nicio problemă.

Înţepenesc în poala lui. A mai zis şi asta şi n-a fost deloc, dar deloc adevărat.

— Vrei să-mi spui ceva.

— Ai dreptate.

Lasă capul în jos şi mi se face rău — rău la propriu, cu senzaţie de vomă, dar apoi ridică iar ochii şi se uită într-ai mei.

— Te iubesc la nebunie, iubito!

Dau înapoi puţin.

— Nu asta vrei să-mi spui.

Mă topesc toată în poala lui când îmi aruncă zâmbetul lui rezervat doar femeilor.

— Ba da. Şi-o să-ţi tot spun până o să te saturi. Pentru mine e ceva nou.

Ridică din umeri.

— Îmi place s-o spun.

— N-o să mă satur s-o aud şi să nu te prind c-o spui şi altora. Nu-mi pasă cât de tare îţi place s-o spui.

Zâmbeşte larg, ştrengăreşte, ca un băieţel.

— Te-ar face geloasă?

Pufnesc dispreţuitor:

— Domnule Ward, hai să nu vorbim despre gelozie când tu tocmai ai jurat să elimini orice ameninţare.

— Bine, hai să nu vorbim.

Mă trage spre el şi-şi roteşte şoldurile în sus, declanşând o pulsaţie nebună în miezul fiinţei mele.

— Hai mai bine să luăm o cameră, şopteşte, săltându-şi iar şoldurile alea delicioase.

Mă zbat frenetic să mă ridic din poala lui, disperată să scap de atingerea aia care-mi ia minţile, înainte să sfâşii costumul de pe el aici şi acum.

— O să întârzii la întâlnire.

Îmi iau geanta şi-mi lipesc scurt buzele de gura lui.

— Când ajung acasă vreau să te găsesc aşteptându-mă în pat.

Zâmbeşte satisfăcut.

— Emiteţi cumva pretenţii, domnişoară O'Shea?

— Aveţi de gând să mă refuzaţi, domnule Ward?

— Niciodată, dar sper că n-ai uitat cine deţine puterea, da?

Dă să mă apuce, dar îl pocnesc uşor peste mâini şi sar din maşină înainte să mă înghită cu totul.

Bag capul înăuntru.

— Tu, dar am nevoie de tine. Aşa că vrei să fii amabil să mă aştepţi gata dezbrăcat?

— Ai nevoie de mine? întreabă cu o expresie triumfătoare pe faţă.

— Întotdeauna. Ne vedem la tine.

Închid portiera şi îl aud strigând în urma mea „*la noi*". Simt o privire sfredelitoare îndreptată asupra mea şi mă întorc. Valetul mă priveşte cu un zâmbet imens, lăţit pe toată faţa. Mă fac roşie ca focul şi urc grăbită scările de la hotel.

* * *

Sunt condusă către acelaşi separeu în care m-am întâlnit cu Mikael şi ultima dată, iar acesta e deja acolo. Are machetele întinse pe masă şi le studiază. Azi arată mai puţin oficial, cu haina scoasă, nodul cravatei lărgit, dar părul blond-deschis tot perfect aranjat.

Când intru, ridică privirea.

— Ava, mă bucur să te revăd, spune cu un uşor accent şi cu vocea la fel de catifelată ca întotdeauna.

— Şi eu pe tine, Mikael. Ai primit schiţele? întreb, arătând din cap către machete în timp ce-mi pun geanta pe una dintre canapelele mari din piele verde.

— Da, dar problema e că-mi plac toate foarte mult. Eşti prea bună.

Întinde mâna şi i-o strâng într-a mea.

— Mă bucur, zâmbesc eu, fericită.

Îmi dă drumul şi se întoarce iar spre masă.

— Însă tind să înclin spre ăsta.

Arată către varianta cu crem şi alb care e şi preferata mea.

— Pe aceea aş alege-o şi eu. Cred că reprezintă cel mai bine atmosfera pe care o doreşti.

— Aşa e, aprobă, zâmbindu-mi cald. Ia loc, Ava. Vrei ceva de băut?

Mă aşez pe canapea.

— Apă, te rog. Mulţumesc.

Face semn chelnerului de la uşă, apoi se aşază şi el pe canapea lângă mine.

— Îmi cer scuze pentru amânarea întâlnirii noastre. Lucrurile nu au mers acasă atât de repede pe cât intenţionam.

Deci e vorba despre divorţul lui. Îmi închipui că lucrurile nu se rezolvă aşa repede când eşti bogat ca Mikael. Probabil că nevastă-sa încearcă să stoarcă de la el şi ultimul bănuţ. Dar nu spun nimic. Bănuiesc că Ingrid n-ar fi trebuit să divulge atât de multe şi nu vreau să fie dată afară din cauza mea.

— Nu e absolut nicio problemă, zâmbesc şi-mi întorc iar privirea spre machete. Deci ne orientăm spre asta, da? întreb şi pun mâna pe varianta de decoraţiune în tonuri de crem şi alb.

Se trage mai aproape de masă.

— Da, îmi place simplitatea şi căldura. Eşti foarte inteligentă. Ai crede că rezultatul ar fi insipid şi rece, dar nu e aşa deloc.

— Mulţumesc. Totul ţine de ţesături şi nuanţe.

Zâmbeşte şi ochii albaştri îi strălucesc:

— Da, presupun că aşa e.

* * *

Discutăm câteva ore despre etapele lucrării, programări, termene-limită şi bugete. Mă simt în largul meu cu el, ceea ce e o imensă uşurare. După ce i-am respins invitaţia la cină m-am temut că avea să fie o atmosferă stingheră între noi, dar mi-a primit răspunsul bărbăteşte şi n-a mai pomenit o vorbă despre asta.

— Toate o să fie făcute cu materiale sustenabile, da?

Își trece degetul peste schița unui pat mare, cu patru stâlpi.

— Desigur.

Arăt celelalte numeroase piese de mobilier.

— Înțeleg că nu e de glumit cu comisia pentru exploatări forestiere din Scandinavia.

— Nu e, spune râzând. Toți trebuie să contribuim la protejarea mediului. După Lusso am avut parte de niște articole negative în presă.

Cu ochii minții văd brusc douăsprezece supermotoare și un DBS care înghite benzina cu tona.

— Așa e, aprob.

După alte discuții, mă scuz și mă duc la toaletă. Sunt încântată de cum decurge întâlnirea și sunt nerăbdătoare să mă întorc la birou ca să încep să lucrez la macheta finală. Stau în fața oglinzii și-mi ciufulesc părul, mă ciupesc de obraji, apoi ies de la toaletă, traversez holul hotelului și mă întorc în separeu.

Dar buna mea dispoziție se evaporă imediat când intru în încăpere și sunt cât pe ce să mă înec cu aer. Ce morții mă-sii caută aici?

Capitolul doisprezece

Jesse stă în picioare lângă Mikael, plin de un tupeu incredibil, şi se uită peste schiţele mele. O, nu, de data asta a sărit calul. O să-mi calce în picioare întâlnirea de afaceri. Vai, Doamne, o să-l calce în picioare pe Mikael şi nici măcar nu ştie că m-a invitat la cină.

Sunt total paralizată. Stau şi mă uit cum stau de vorbă, ca doi oameni de afaceri, în timp ce încerc să-mi dau seama cum aş putea face faţă situaţiei. Ca de obicei, reacţia mea la comportamentul aberant al lui Jesse e să-mi vină să urlu la el, dar cu Mikael aici nici nu se pune problema.

Ca şi cum mi-ar fi simţit prezenţa — întotdeauna mi-o simte —, Jesse se întoarce cu faţa la mine. Îi arunc o privire care-i spune că întinde cam tare coarda şi mă apropii încet.

— Mikael, spun eu, făcându-mi loc între ei lângă masă.

Simt cum Jesse se tensionează din cap până-n picioare la auzul salutului neprotocolar pe care-l adresez clientului meu. N-are decât să se ducă să se spânzure de prima cracă! Merită tot ce i se întâmplă. Şi vrea să mă mut la el? Nici nu mă gândesc şi nici măcar un futai de băgat minţile-n cap n-o să mă facă să mă răzgândesc.

Mikael îmi zâmbeşte. Nu-mi scapă sprânceana ridicată.

— Ava, dă-mi voie să te prezint. Dânsul e Jesse Ward. A cumpărat apartamentul de la ultimul etaj din Lusso. Îi arătam schiţele tale domnului Ward. E la fel de impresionat ca şi mine.

— Mă bucur, spun fără să-l bag în seamă pe Jesse, ba chiar întorcându-mă cu spatele la el ca să mă uit la clientul meu. Ce-aţi zice să programăm acum următoarea întâlnire?

Simt un curent de aer glacial venind dinspre Jesse.

— Da, ar fi bine, spune Mikael. Poţi vineri după-amiază? Ne putem întâlni la Life ca să-ţi faci şi o idee generală despre cantităţile de materiale necesare. Poate luăm şi prânzul?

Ridică din sprâncene sugestiv şi, cu toate că ştiu că n-ar trebui să încurajez un astfel de comportament, nu mă pot abţine:

— Vineri după-amiază e perfect pentru mine şi mi-ar face plăcere să luăm prânzul împreună.

Zâmbesc, dar atunci simt respiraţia caldă, mentolată a lui Jesse pe ceafă. Stă al naibii de aproape de mine pentru cineva despre care se presupune că nu mă cunoaşte.

— Îmi pare tare rău să vă întrerup, intervine Jesse.

O, Doamne, o să-l calce în picioare pe Mikael.

Mă apucă de umeri şi-l văd pe Mikael că se încruntă nedumerit. Mă întoarce încet până ce chipul meu stupefiat îl priveşte în faţă.

— Iubito, ai uitat că mergem la cumpărături?

Vai, fir-ar mă-sa a dracului!

Chiar n-are pic de respect sau jenă. Mikael o să-l sune pe Patrick să se plângă, apoi Patrick o să afle de Jesse şi o să fiu dată afară! Nici măcar nu reuşesc să găsesc destulă putere în mine ca să-i arunc o privire scârbită. Se uită lung la mutra mea tâmpă cu ochi sclipitori.

— N-am ştiut că vă cunoaşteţi, spune Mikael, vădit confuz.

Tocmai ne-a făcut prezentările şi niciunul dintre noi nu l-a informat că ne cunoaştem deja. Că ne cunoaştem îndeaproape, chiar.

Jesse îl dezarmează pe Mikael cu un surâs mortal:

— Eram în zonă şi ştiam că iubirea vieţii mele e aici. M-am gândit să bag un cap să-mi iau doza necesară de ea, fiindcă n-am s-o mai văd în următoarele patru ore, spune ridicând din umeri.

Se apleacă şi-mi atinge urechea cu buzele:

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte.

Mă întoarce cu faţa la Mikael şi mă trage în spate ca să mă lipească de pieptul lui, îşi pune braţul în jurul gâtului meu şi mă sărută pe tâmplă. E un gest cumplit de neprofesionist. Îmi vine să intru în pământ. Ridic ochii spre Mikael şi constat că studiază gânditor felul în care Jesse îşi marchează ostentativ teritoriul.

— Scuze, când ai spus că ai venit să te întâlneşti cu iubita ta nu mi-am dat seama că vorbeai despre Ava, spune rece Mikael.

— Da, aşa-i că-i frumoasă?

Îşi lipeşte iar buzele de tâmpla mea şi-mi adulmecă părul.

— Şi e numai a mea, adaugă încet, dar destul de tare ca să audă Mikael.

Simt cum faţa îmi arde tot mai tare şi ochii gonesc prin încăpere, evitându-l pe Mikael. Încearcă, oare, Jesse să-l elimine pe Mikael? E un client, nu o ameninţare. În orice caz, nu din câte ştie Jesse. Doamne fereşte să afle de invitaţia la cină!

Privirea îmi aterizează scurt pe Mikael. Mă priveşte atent. Mă simt cumplit de stânjenită.

— Domnule Ward, dacă aş avea-o pe Ava, fără îndoială că aş face la fel.

Îmi aruncă un zâmbet şi simt cum îmi iau foc obrajii.

— Poate luni ţi-ar conveni mai mult?

Îmi regăsesc vocea:

— Sigur, luni e bine.

Încerc să mă eliberez de Jesse cu mici zvârcoliri subtile, dar mă ţine strâns şi ştiu că nici toată armata britanică n-ar reuşi să mă scoată din braţele lui.

Mikael îmi întinde mâna:

— Te sun să stabilim o oră după ce-mi verific agenda.

Îi strâng mâna. Închei o întâlnire de afaceri importantă, cu un client foarte important, cu tiranul meu posesiv și nevrotic complet încolăcit pe mine. Îmi vine să mor de rușine.

— Abia aștept, spun entuziasmată, ceea ce-mi aduce un mic ghiont dureros în spinare.

Ăsta face mișto de mine?

Mikael iese din separeu și-l văd că aruncă din ușă o privire peste umăr. Reușesc să surprind expresia gânditoare de pe chipul lui palid și nu pot să nu mă gândesc că Jesse tocmai i-a aruncat o provocare. Îmi vine să leșin de exasperare.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut așa ceva, spun încet, privind în gol. Tocmai mi-ai călcat în picioare cel mai important client.

Mă răsucește violent și mă trezesc față în față cu el, fiindcă s-a aplecat ca să ajungă la nivelul meu.

— Cine e cel mai important client al tău? întreabă el, încruntându-se fioros.

Dau ochii peste cap:

— Tu ești amantul meu, care întâmplător mi-e și client.

— Sunt mai mult decât amantul tău!

Mă uit la chipul panicat aproape lipit de al meu și mă cert în gând fiindcă-mi vine să mă duc direct la barul hotelului și să dau pe gât un pahar mare cu vin. Nu, o sticlă întreagă.

Expir exasperată.

— Trebuie să mă duc înapoi la muncă.

Mă întorc, dar simt cum mă apucă de încheietura mâinii și, ca întotdeauna, atingerea lui declanșează în mine un val de foc.

Jesse vine în fața mea, fără să-mi dea drumul la mână.

— L-ai încurajat dinadins, îmi azvârle el pe un ton acuzator.

Da! Așa cum și el s-a înfățișat la Royal Park ca să-mi distrugă întâlnirea și pentru ce? Mă uit în sus la el prin ceața lacrimilor care-mi umplu ochii:

— De ce? întreb.

E o întrebare simplă.

— Pentru că te iubesc, spune încet.

— Nu e un motiv.

Tonul meu exprimă înfrângerea totală, şi exact aşa mă şi simt.

Tresare şocat şi mă ţintuieşte cu uitătura lui oripilată:

— Ba da. Şi, oricum, e un afemeiat notoriu.

Bun, acum inventează pretexte ca să-şi justifice comportamentul iraţional. Dacă mă iubeşte, ar trebui să-mi sprijine cariera, nu să încerce s-o saboteze.

— Nu se poate să deturnezi fiecare întâlnire pe care o am cu un client de sex masculin, spun obosită, fără să mai cred că voi reuşi să apelez la raţiunea lui.

— Doar întâlnirile cu el. Şi cu oricare alt bărbat care ar putea fi o ameninţare.

Îmi vine să azvârl capul pe spate şi să urlu ca lupii la lună. Jesse consideră că orice bărbat e o ameninţare.

— Trebuie să plec.

Încerc să mă dezlipesc de el, dar refuză să-mi dea drumul.

— Te duc eu, mă informează, dându-mi cu greu drumul la mână. Ia-ţi lucrurile.

Se duce la masă şi se apucă să-mi strângă machetele.

— Sunt foarte bune.

Nu pot să-i împărtăşesc entuziasmul. Sunt dezumflată şi deprimată. Cariera visurilor mele se duce pe apa Sâmbetei sub ochii mei şi, mai rău, am în adâncul inimii o mică frică şuierătoare ca o viperă c-o să-l împing spre băutură dacă nu mă supun pretenţiilor lui iraţionale. Cum am reuşit să trec în câteva minute de la fericire la cea mai neagră deznădejde?

* * *

La cererea mea, Jesse mă lasă la colţ în Berkeley Square, ca să nu mă vadă Patrick că mă dau jos din maşina domnului Ward la aproape patru ore după ce am luat micul dejun cu el. Trebuie să mă gândesc cum o să-i dau vestea lui Patrick şi mă rog la toţi sfinţii să nu afle mai întâi de la Mikael. Trebuie să abordez situaţia cu grijă.

Îl sărut pe Jesse cast pe obraz și rămâne uitându-se după mine, morfolindu-și cu cruzime buza de jos. Mă târăsc din mașină și niciunul dintre noi nu spune nimic.

* * *

— Ai lipsit ceva, floricică, spune Patrick când mă așez la birou.

— Am avut multe de discutat cu Mikael. Stăm bine, spun eu în loc de explicație.

Se pare că are efect, fiindcă zâmbește pe loc:

— E mulțumit?

— Foarte, confirm, iar asta lărgește zâmbetul lui Patrick cu încă vreo câțiva centimetri.

— Minunat! exclamă și se retrage încântat la culme în biroul lui.

Deschid e-mailul și aud că se dă de perete ușa de la birou. Ridic capul și văd că plutește spre mine un buchet gigantic de cale. Pe bune? Abia ne-am despărțit acum cinci minute.

Florile aterizează pe biroul meu și fata care le-a adus oftează:

— Nu știu de ce nu vă cumpără, pur și simplu, florăria. Semnați aici, vă rog.

Îmi bagă sub nas mapa și-mi mâzgălesc numele.

— Mersi.

Îi dau înapoi mapa și caut bilețelul.

Îmi pare (cam) rău
Jx

Cad în scaun. Vrea să spună că... îi pare rău fiindcă știe că m-a supărat, dar nu-i pare rău că l-a călcat în picioare pe Mikael și mi-a distrus ziua. Poate ar fi mai bine să rămân la Kate în noaptea asta. Mi-ar prinde bine o pauză, o sticlă mare de vin, un răgaz pentru gândurile mele, fără nimic care să mă distragă.

Ușa biroului se deschide iar și când ridic capul o văd pe Ruth Quinn uitându-se la mine cu un zâmbet strălucitor pe față. Ce caută aici? Abia am vorbit cu ea azi-dimineață. Părul ei blond strălucește și

saltă când se îndreaptă țanțoș spre biroul meu făcându-mi încântată cu mâna.

— Ava! ciripește.

— Ruth.

Mă încrunt, dar nu pare să-mi observe nedumerirea.

— Eram în zonă și m-am gândit să trec pe aici.

Își așază corpul suplu, frumos, pe un scaun din fața biroului.

— Da? spun eu, așteptând să continue.

— Da.

Zâmbește, dar nu continuă.

Mă uit la ceasul de pe perete. Nu e nici trei. Mai am trei ore la dispoziție să-i trimit schițele pe e-mail.

— Mai voiai să adaugi ceva la specificații? întreb.

— Nu, nicidecum. Sunt sigură c-o să-mi placă schițele pe care le faci.

Nu sunt sigură ce ar trebui să spun. A trecut pe aici degeaba? Fără niciun motiv?

— Ai pățit ceva, Ava? întreabă ea și zâmbetul îi pălește puțin.

Mă scutur.

— Nu, n-am nimic. Sunt bine.

Mă forțez să par fericită. Nu sunt bine, dar vreau să fiu prost dispusă în tihnă, nu să fac conversație stupidă cu o clientă.

— Ruth, am pregătit tot. Îți trimit schițele până la sfârșitul programului.

Știu că i-am mai spus asta și la telefon, dar ce altceva să spun? Să-i ofer o cafea?

— Ce bine.

Își mângâie părul și apoi îl aruncă pe spate.

— Ce faci în weekend? Ceva planuri interesante?

Acum mă încrunt de-a dreptul. Sper că nu e vreuna de-aia de se ține scai de om.

— Nu știu sigur.

— Ar trebui să ieșim să bem ceva!

Dau ochii peste cap în sinea mea. Vrea să ne împrietenim. Nu amesteca niciodată afacerile cu plăcerea — noua mea regulă se aplică şi clientelor. Ce să-i zic?

— Sigur.

Cuvântul îmi alunecă de pe buze şi mă lasă cu gura căscată. Nu vreau să ies în oraş cu Ruth.

— Eşti sigură că n-ai nimic?

— Da, simt bine, spun, încercând să zâmbesc.

— Necazuri cu bărbaţii? ridică o sprânceană blondă, pensată la mare precizie.

— Nu, clatin din cap.

— Ava, recunosc o femeie întoarsă pe dos de la o poştă, spune râzând. Am trecut şi eu prin asta.

— Ruth, sincer, nu e niciun bărbat la mijloc.

Pentru subiectul ăsta de conversaţie am nevoie de Kate. De o sticlă de vin şi de Kate.

Îmi zâmbeşte înţelept şi se ridică.

— Nu merită, crede-mă.

Îi răspund la zâmbet, dar numai pentru că mă bucur s-o văd că pleacă.

— Îţi trimit imediat schiţele, Ruth.

— Abia aştept! Vorbim în curând... despre ieşitul în oraş.

Iese plutind din birou şi rămân în agonia în care ştie că sunt.

* * *

Până la urmă, nu mă duc la Kate. Plec de la birou şi mă trezesc atrasă către docurile St. Katherine de magnetul care este Domnul de la Conacul Sexului. Am spus că n-o să-l părăsesc şi am nevoie de nişte răspunsuri la lista tot mai lungă de întrebări care mă macină, cum ar fi cea despre femeia misterioasă.

— Bună seara, Ava.

— Bună, Clive. Pot să vorbesc, te rog, cu cei de la Pază?

— Deocamdată sunt toţi plecaţi.

Îşi îndreaptă atenţia spre calculator — felul lui de a pune capăt discuţiei, felul lui de a mă evita.

— Sigur, oftez, văzându-mi de drum spre lift.

Când se deschid ușile către apartament, intru cu cheia mea roz și mă duc direct în bucătărie, azvârlindu-mi pantofii din picioare și căutând vin, deși știu că n-o să găsesc. Iau o vază și-mi pun florile în apă. Îmi amintesc și de buchetul de sus pe care l-am aruncat în grabă pe comodă ca să aplic un futai de stors adevărul, așa că urc obosită scările și intru în dormitorul principal ca să le iau.

Vai... de mine.

Noul meu vibrator împodobit cu ștrasuri e spart într-o mie de bucăți și împrăștiat pe podea în capătul celălalt al dormitorului, iar pe peretele din fața patului se vede o gaură. Dormitorul e vast, deci trebuie să-l fi aruncat cu toată forța. Mă gândesc pe loc că am luat decizia corectă să plec înainte să se elibereze.

Mă uit spre pat și văd cătușele încă atârnate de tăblie, iar creierul mi-e pe loc asaltat de imagini cu Jesse în criză de nervi. Bărbatul ăsta are probleme — probleme al dracului de mari, grave și iraționale... probleme legate de control... probleme legate de mine.

Îngenunchez și adun toate bucățile, le duc în baie și le arunc în coșul de gunoi, după care dau drumul la apă în cadă. Iau calele însetate și cobor iar.

Ajung la jumătatea scărilor și aud cum ușa de la intrare se închide silențios, iar când Jesse apare în câmpul meu vizual, încremenesc în loc. Se oprește la baza scărilor și se uită în sus la mine, cu fața lui frumoasă inexpresivă. Privirea de obicei strălucitoare e acum puțin sticloasă. Își scoate haina și-și descheie încet nasturii de la cămașă, cu ochii la mine. Își lasă cămașa să cadă pe podea, alături de haină, apoi își scoate pantofii, șosetele, pantalonii și boxerii. Când își scoate Rolexul și-l aruncă pe grămada de haine, ochii îmi sunt atrași de semnele roșii pe care le are la încheieturi. Nu-i mai pun cătușe niciodată.

— Nu mă atingi nici cu un deget până nu-mi spui cine era femeia aia.

Poate c-o să am nevoie de toată tăria de care sunt capabilă, mai ales dacă începe numărătoarea inversă, dar de data asta n-am de gând să cedez.

— Nu știu, spune fără nicio expresie pe față.

— Deci nu i-ai cerut lui Clive să nu mă lase să mă uit la înregistrările camerelor de supraveghere?

Aproape că zâmbește.

— Frumoasa mea nu are scrupule.

— Zeul meu e evaziv.

— Ava, dacă n-aș avea nevoie să te am pe mine în clipa asta, te-aș pune la încercare.

— Dar ai, așa c-o să-mi spui.

— M-am culcat cu ea.

Nu dau niciun semn că aș fi surprinsă. De atâta lucru mă prinsesem și eu.

— Și de ce a venit aici?

— Fiindcă a auzit că am dispărut.

— Atât? Era îngrijorată?

Ridică din umeri:

— Da, atât. Acum te vreau peste mine.

— Și de ce nu mi-ai spus până acum?

Ridică iar din umeri:

— Fiindcă nu era mare scofală până n-ai făcut-o tu mare scofală.

Urcă încet pe scări, gol pușcă și de-a dreptul spectaculos de frumos, și mă ia pe sus fără să se oprească, făcându-mă să scap florile și să mă încolăcesc pe trupul lui.

— Tu ai făcut mare scofală din asta când mi-ai evitat întrebările.

Nu răspunde. Îmi vine să-l sfâșii fiindcă mi-a stricat ziua. Îmi vine să bat din picior și să zbier de furie, dar se pare că nu reușesc să găsesc nici puterea, nici cheful să fac asta. A vorbit și acum îl vreau și eu peste mine. Mintea mi-e înghețată, dar trupul îmi arde... după el.

Mă așază în picioare și începe să mă dezbrace pe îndelete, privindu-și mâinile cum se ocupă de hainele mele, iar eu tac și-l las să facă ce vrea. După figura făcută azi-dimineață, aș fi pus pariu că mă aștepta un futai de răzbunare, dar în schimb îl am acum în față pe Jesse cel blând și tandru. Nu mă supăr. În momentul ăsta am nevoie de o atingere blândă și iubitoare.

Odată dezbrăcați amândoi, mă lasă pe covorul gros și crem și mă învelește cu trupul lui, îngropându-și fața în scobitura gâtului meu și

trăgând adânc în piept aroma mea. Fac la fel și inhalez aroma minunată de apă proaspătă, mentolată, și îmi unesc hrațele peste spinarea lui ca să-l trag mai aproape, eliminând orice urmă de spațiu dintre noi.

Zăcem pe podea în mijlocul dormitorului și ne îmbrățișăm o eternitate, timp în care mă uit în tavan și-i mângâi părul, trăgându-mi alinarea din bătăile puternice ale inimii lui, care bubuie lipită de pieptul meu.

— Mi-a fost dor de tine, mormăie cu fața pe gâtul meu.

Mă cutremur când simt cum limba lui desenează cercuri pe carnea delicată de sub urechea mea. Am fost despărțiți mai puțin de cinci ore. Aș zice că e nebun, dar și mie mi-a fost dor de el.

— Mulțumesc pentru flori.

— Cu plăcere.

Îmi presară sărutări până la buze, îmi înlătură părul de pe față și se uită lung în jos la mine.

— Îmi vine să te târăsc pe o insulă pustie și să te păstrez numai pentru mine tot restul vieții.

Îmi depune un sărut pe buze și ne rostogolim ca să-i încalec șoldurile. Simt dovada stării lui de spirit înghesuită între trupurile noastre, declanșându-mi obișnuita foame disperată de el. Sub privirea lui atentă, sfârcurile mi se țuguiază și rânjetul lui se lărgește, transformându-se în zâmbetul lui specific, orbitor, rezervat numai femeilor. Vreau să-mi fie rezervat numai mie. Mă săgetează un fior irațional de posesivitate.

— Vai, cât te iubesc, băga-mi-aș, suspină.

— Știu.

Îmi rotesc palmele pe pieptul lui și-l ciupesc de-un sfârc.

— Și eu pe tine.

— Chiar și după ce-am făcut azi?

— Vrei să spui după ce m-ai hăituit toată ziua?

Pune bot, ghiduș, și-și pune brațele sub cap. Îmi curg balele când văd cum i se unduiesc și flexează mușchii.

— Eram îngrijorat pentru tine.

Ridic o sprânceană ironică.

— Zău că eram, protestează.

Nu era deloc îngrijorat pentru mine. A avut o criză total iraţională şi nejustificată de posesivitate.

— Ai fost exagerat şi stupid de posesiv. Bărbatul meu dificil ar trebui să se mai relaxeze.

Pufneşte:

— Nu sunt dificil.

— Eşti dificil şi te minţi singur.

Se încruntă:

— În legătură cu ce mă mint?

— Cu faptul că eşti iraţional şi dificil. Halul în care te-ai dat azi în spectacol a fost ceva deosebit.

Trebuie să mă asigur că n-o să dea buzna în fiecare întâlnire de afaceri pe care o s-o am cu un client de sex masculin. A spus c-o să facă asta doar cu Mikael, dar apoi a adăugat *şi cu toate celelalte ameninţări de sex masculin.* Părerea lui despre ce constituie o ameninţare e la ani-lumină distanţă de ceea ce consider eu o ameninţare. O să-mi calce în picioare toţi clienţii de sex masculin, sunt sigură. O să pun lacăt pe agenda mea de lucru şi-o să-mi pun lacăt şi la gură. Nu-i mai spun nimic.

Se uită strâmb la mine:

— Mikael s-ar fi dat la tine şi atunci ar fi trebuit să-l calc în picioare *la propriu.*

Izbucnesc într-un râs vesel. Nu-i nevoie să afle că Mikael s-a dat deja la mine. Informaţia aia o s-o ţin numai pentru mine.

— Păi, cred că ţi-ai exprimat cât se poate de clar punctul de vedere. A fost jenant.

— A fost necesar, murmură el, iar eu dau ochii peste cap, exprimându-mi cât mai teatral exasperarea.

— Poate-ar trebui să alergi mai mult. Vai de mine, baia!

Sar în sus şi alerg în baie.

— Nu, eu am mai multă nevoie de tine, strigă după mine.

— Nu mă ai destul?

Opresc robinetul, gândindu-mă că n-o să fie în stare niciodată să mă lase în pace o zi întreagă, fără să mă deranjeze deloc la muncă sau fără să calce pe cineva în picioare. Dar oare aş *vrea* să nu mai dea buzna peste mine? Îmi plac florile şi mesajele, dar am o problemă cu călcatul în picioare. Dacă aş refuza să-i permit să stea de vorbă cu mine cât sunt la lucru, oare ar fi tentat să bea ceva ca să reziste fără mine? Aş putea oare să-mi asum acest risc? Creierul meu relaxat începe să mă doară... din nou.

Mă întorc în dormitor şi-l găsesc tot răşchirat pe podea. E irezistibil de apetisant. Mă duc şi mă instalez iar călare pe şoldurile lui.

— Dacă te am destul? întreabă. Nu, nu te am destul. Am nevoie de tine în fiecare secundă a fiecărei zile, aşa cum şi tu ai nevoie de mine. Am nevoie de contact constant.

Întinde mâna şi mă ciupeşte de sfârc, făcându-mă să salt în sus, ocazie cu care erecţia lui mă freacă zdravăn între picioare. Îmi aruncă rânjetul lui neobrăzat.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă nu m-ai putea avea toată ziua? întreb.

O să fie momente în viitor când s-ar putea să trebuiască să plece într-o călătorie de afaceri adevărată. Sau poate o să trebuiască să plec eu undeva.

Rânjetul îi dispare pe loc şi e înlocuit de o uitătură urâtă, îndreptată direct spre mine:

— O să încerci să mă opreşti să te văd?

— Nu, dar s-ar putea să apară situaţii când n-o să poţi avea instantaneu acces la mine. Când s-ar putea să fiu intangibilă.

Chipul îi e traversat de o expresie panicată, iar buza de jos îi dispare între dinţi.

— Te-ai repezi la sticla de vodcă?

Na, că am spus-o.

Începe să râdă şi mă încrunt.

— Ţi-am promis că n-o să mai pun gura pe băutură. Am vorbit serios, spune categoric.

Se ridică în capul oaselor şi-şi pune mâinile pe şoldurile mele. Mă smucesc şi el zâmbeşte.

— La baie. Îţi vreau pielea udă şi alunecoasă lipită de a mea.

— Încrederea ta în tine e lăudabilă, mormăi sarcastic, ridicându-mă și întinzându-i mâna.

Mă privește cu ochii mijiți, îmi ia mâna și mă smucește, întinzându-mă pe spate pe covor. Își lungește corpul mare peste mine și depune pe buzele mele un sărut lung, senzual.

— Mi-e foarte ușor, fiindcă te am pe tine. Calmează-te, domniță.

Ușor de spus. Eu am de-a face cu un dement nevrotic.

— Deci mâine n-o să fiu deranjată toată ziua?

Își retrage capul ca să se uite la mine, morfolindu-și iar buza.

— Nici pentru prânz?

— Iau prânzul cu Kate.

Se bosumflă.

— Pot să vin și eu?

— Nu, declar ferm.

Am nevoie să stau doar cu Kate ca să vorbim despre el și despre figurile pe care mi le face.

— Cred că nu ești deloc rezonabilă.

Izbucnesc în râs aruncându-mi capul pe spate, dar mă smucesc și mă cabrez brusc când mă apucă de șold și strânge cu putere.

— Termină! țip strident.

— Nu!

— Te rog!

Îmi dau lacrimile și încerc să mă lupt cu el. E insuportabil.

— Ne vedem la prânz, spune calm, continuând să mă gâdile.

— Nici gând! strig printre hohote isterice de râs.

Nu e corect. Nu cedez. Sub nicio formă!

— Poate că se recomandă un futai de băgat mințile-n cap.

Îmi dă drumul și mă relaxez, încercând să-mi recapăt suflul.

— Jesse, nu pot să fiu cu tine în fiecare secundă, încerc eu să apelez la logică.

— Ai putea fi, dacă ai renunța la muncă, spune cât se poate de serios.

Fac ochii mari, oripilată. Niciodată! Îmi iubesc slujba.

— Ei, acum cine nu e rezo... Aaaahhhh!

Îmi pierd şirul gândurilor când plonjează adânc în mine. Vai, Doamne, uite şi futaiul de băgat minţile-n cap, dar ce încearcă oare să mă facă să accept? Să-l iau cu mine la prânz sau să devin casnică?

Nu pierde vremea să mă pregătească. Pistonează în mine ca un dement. Picioarele îmi cad pe lângă trupul lui şi-mi imobilizează încheieturile mâinilor de-o parte şi de alta a capului.

— Vin la prânz? întreabă el, izbindu-se violent în mine.

Creierul tocmai mi s-a făcut terci, dar tot reţine că acesta e un futai de băgat minţile-n cap ca să vină şi el la prânz. Sunt uşurată. O să fie mai uşor să cedez în privinţa prânzului, dar tot n-am de gând să capitulez fără luptă. Domnul Dificil are o sarcină dificilă.

— Nu! strig eu sfidător.

Mârâie şi-şi repede şoldurile înainte. Mă izbeşte tare şi repede căci pompează în şi din mine ca un animal sălbatic.

— Eşti aşa de receptivă la atingerea mea.

Aşa e! Mă atinge cu un deget şi nu mai ştiu de mine.

— Jesse, te rog.

Mă loveşte tare cu şoldurile şi le roteşte ferm.

— Iubito, lasă-mă să iau prânzul cu tine.

Scutur din cap cu respiraţia tăiată.

— Îţi place ce-ţi fac?

— Da! strig expirând repede.

Culmea unui orgasm exploziv se înalţă deasupra mea, iar el mă strânge şi mai tare de încheieturi.

— Spune da, insistă cu asprime şi ştiu că şi el se apropie de explozie.

Şi dacă nu spun da? Dacă-i rezist?

— Nu!

Nu cedez. Nu se poate să-mi bage minţile-n cap cu regulatul de fiecare dată când nu sunt de acord cu ceva.

Pompează în continuare, iar mie mi se încordează coapsele şi mintea mi-o ia razna pe câmpii.

— Ava, dă-mi ce vreau!

— Jesse!

— Eşti pe cale să-ţi dai drumul.

— Da! ţip.

Tot stresul acumulat peste zi e pe cale să se reverse din mine în orice clipă, ca un torent dezlănţuit.

— Vai, băga-mi-aş, iubito, mă faci din om neom.

Mă izbeşte cu o nouă străpungere în forţă..

Mintea îmi intră în comă şi sunt pe punctul detonării când el încremeneşte în loc, astfel încât şi orgasmul meu iminent încremeneşte în loc.

— Ce faci? ţip complet uluită.

Unduiesc şoldurile în încercarea de a obţine frecarea care-mi trebuie ca să mă azvârle în neant, dar îşi trage înapoi şoldurile, ieşind aproape complet din mine.

— Ticălos nenorocit! scuip eu.

— Vezi cum mă-ta vorbeşti! Spune da, Ava, gâfâie el, dar cuvintele sunt rostite pe un ton controlat.

Cum naiba face asta? Ştiu că e gata să-şi dea drumul.

— Nu, afirm răspicat.

Clatină capul şi apoi, cu ochii împlântaţi într-ai mei, mă străpunge înnebunitor de lent şi apoi îşi roteşte şoldurile.

— Aaaahhh, gem eu. Mai repede.

— De tine depinde, Ava.

Repetă mişcarea excitantă.

— Spune ce vreau să aud şi o să primeşti ce vrei.

— Nu joci cinstit, scâncesc.

— Vrei să mă opresc?

— Nu! strig frustrată.

E cel mai orbil mod de tortură.

Îmi eliberează foarte puţin încheieturile.

— Te mai întreb o dată, iubito. Mă laşi să vin cu tine la prânz?

Când pune întrebarea se împlântă scurt în mine şi îmi dispare toată hotărârea de a-l sfida.

— Fute-mă, ţip eu, iar el se uită în jos la mine cu o expresie vădit amuzată.

— Vezi cum vorbeşti, spune rânjind. Ăla a fost un da?

— *Da!* zbier.

— Bravo, fetiţă, mă laudă el, şi apoi îşi repede şoldurile înainte, străpungându-mă cu forţă şi aruncându-mă înapoi pe curba rapid ascendentă către juisare.

Înţepenesc din cap până în picioare când o dogoare incandescentă îmi goneşte prin fluxul sanguin şi pielea mi se încinge de la frecarea cu covorul pe care sunt împinsă de ritmul lui maniacal.

— Jesse!

Săgeţi de plăcere mă străpung din toate direcţiile şi zboară prin sistemul nervos, explodând, în cele din urmă, în miezul meu.

Urlu.

Cursele lui devin şi mai frenetice şi respiraţia tot mai sonoră şi neregulată în timp ce se loveşte de mine cu răcnete animalice şi eliberează tot ce are când muşchii din miezul meu se încleştează lacom pe el. Trupul meu moale, epuizat, e complet neajutorat în faţa loviturilor lui necruţătoare.

Se prăbuşeşte peste mine transpirat şi se leagănă tandru, lipit de mine.

— Misiune îndeplinită, gâfâie el în urechea mea.

Zac sub trupul lui tare şi cald şi încerc să-mi revin în simţiri şi să-mi recapăt suflul, întrebându-mă în acelaşi timp dacă aşa va fi întotdeauna. El obţine tot ce vrea, aşa că da, probabil că tot aşa va fi. Trebuie să învăţ să gestionez situaţia asta. Trebuie să mă antrenez ca să-l pot respinge. Mă apucă râsul la gândul unei asemenea tentative inutile. Nu vreau să-l resping.

Se ridică sprijinit în palme şi abia acum observ că nu se mai strâmbă de durere.

— Mâna! strig.

O ridică şi încă se mai văd nişte vânătăi palide, dar umflătura a scăzut considerabil.

— N-are nimic. M-a pus Sarah să ţin gheaţă pe ea aproape toată după-amiaza.

— Sarah? îmi scapă fără să mă gândesc ce ton ar trebui să folosesc.

Cuvântul sună acuzator.

Se încruntă la mine şi mă detest că am părut aşa de şocată.

— Îmi purta de grijă ca orice prieten, spune el rece, dar asta nu face decât să-mi accentueze îngrijorarea.

Nu-mi pică bine că o altă femeie îi poartă de grijă, iar faptul că femeia e tocmai madam Buze Umflate îmi scoate rapid la suprafaţă latura geloasă. Dintr-odată mă simt extrem de jenată de posesivitatea mea. Doamne fereşte, e exact chestia pentru care-l iau peste picior pe Jesse. Sunt o ipocrită nenorocită, iar felul în care se uită lung la mine încercând să-mi evalueze starea de spirit nu mă ajută deloc. E un bărbat foarte dezirabil, care atacă femeile cu zâmbetul ăla dat în mă-sa şi le transformă în băltoace de gelatină la picioarele lui.

Mă zvârcolesc sub el ca să mă eliberez şi-mi face pe plac, lăsându-mă încruntat să mă ridic. Mă duc direct în baie şi mă cufund în apa fierbinte. Nu mă simt deloc în largul meu că am sentimentele astea. În viaţa mea nu am fost geloasă, iar acum o să trebuiască să ţin piept altor femei în fiecare zi. E o slujbă cu normă întreagă. Poate *chiar* o să fiu nevoită să mă las de serviciu.

— Întrezăresc, cumva, pe undeva, monstrul cu ochi verzi al geloziei?

Ridic ochii şi-l văd stând în uşa băii în toată splendoarea lui goală.

— Nu, pufnesc cu dispreţ.

Gelozia mea n-ar putea fi mai evidentă nici dacă m-aş strădui.

Vine lângă cadă şi păşeşte înăuntru în spatele meu, apoi se lasă în apă până ajmg cuibărită între picioarele lui. Îmi cuprinde umerii cu braţele şi mă trage înapoi ca să mă sprijin de pieptul lui.

— Ava, pentru mine tu eşti singura femeie, îmi spune tandru în ureche. Şi sunt numai al tău.

Ia buretele natural de pe marginea căzii, îl înmoaie în apă şi apoi mi-l trece peste sâni.

— Trebuie să-mi spui mai multe despre tine.

Simt cum un oftat îi umflă pieptul.

— Ce vrei să ştii?

— Conacul e doar o afacere pentru tine sau ai amestecat afacerile cu plăcerea?

Buretele se oprește câteva secunde între sânii mei, dar apoi continuă să mi se plimbe pe trup.

— Ai trecut direct la subiect, văd, spune sec.

— Spune-mi, insist eu.

Oftează așa de adânc că aproape mă întorc să mă uit urât la el, ca să știe că nu-i apreciez reacția plictisită la întrebarea mea.

— M-am mai dedat.

S-a dedat?

Nu cred că-mi place cum sună dedatul, mai ales pe subiectul ăsta.

— Te mai dedai și acum?

— Nu!

— Când te-ai dedat ultima dată?

Buretele se oprește iar. Vai, nu-mi spune că trebuie să se gândească înainte să-mi dea un răspuns!

— Cu mult timp înainte să te cunosc.

Continuă să mă mângâie cu buretele.

— Cu cât timp înainte să mă cunoști?

Ar trebui să tac naibii din gură. Nu vreau să știu nimic despre această latură a lui, dar întrebările astea tâmpite îmi zboară din gură fără să reușesc să le opresc.

— Ava, mai contează?

— Da, răspund iute.

Nu, adevărul e că nu contează, dar răspunsul lui scurt și îmbufnat mi-a stârnit curiozitatea.

— Nu era ceva regulat.

Face tot ce poate ca să evite subiectul.

— Ăsta nu e un răspuns.

— Există vreun răspuns care o să schimbe sentimentele tale față de mine?

Întrebarea asta mă face să devin și mai suspicioasă. Ce-a făcut?

— Nu, răspund eu, dar acum nu mai sunt așa de sigură.

E clar că el crede că răspunsul îmi va influența sentimentele.

— Deci, putem s-o lăsăm baltă? E în trecut, împreună cu o tonă de alte chestii, şi aş prefera să rămână acolo.

Are un ton categoric şi mă simt desconsiderată.

— Nu eşti decât tu. Punct.

Mă pupă pe cap:

— Când îţi mutăm aici restul lucrurilor?

În sinea mea dau ochii peste cap, mârâind exasperată. Şi pe tema asta mi-a băgat minţile-n cap cu un futai. Constat că toate chestiile pentru care-mi bagă minţile-n cap cu regulatul au logică doar în mintea lui.

— Sunt aici, îi amintesc. Trebuie să-mi iau restul lucrurilor de la Matt.

Vai, nu pot să cred că am spus asta cu voce tare!

— Ba, să mor eu dacă ai să faci asta! îmi urlă în ureche şi vocea lui tunătoare mă face să mă trag înapoi. Îl trimit pe John. Ţi-am spus: n-o să te mai vezi niciodată cu el.

Corect, deci las baltă subiectul. Nu sunt proastă — ştiu că n-ajung nicăieri. Oricum am aranjat deja când să-mi iau lucrurile şi Jesse n-o să afle niciodată. Mă rog, o să afle când o să vadă că le-am recuperat deja, dar atunci o să fie prea târziu ca să mă mai oprească.

Mă gândesc la altceva:

— Spune-mi unde te-ai dus când ai dispărut în ceaţă.

Se încordează sub mine.

— Nu, scuipă iute cuvântul.

OK, de-acum încep să mă enervez. Mă întorc ca să stau întinsă pe burtă pe el, şi să fie obligat să mă privească în ochi.

— Ultima dată când mi-ai ascuns ceva te-am părăsit.

Cască puţin ochii, dar apoi îi îngustează. Ştie că l-am prins la înghesuială.

— M-am încuiat la mine în birou.

— Patru zile?! întreb cu îndoială.

— Da, Ava, patru zile.

Se uită în gol, refuzând să mă privească în ochi.

— Uite-te la mine! îi cer cu asprime.

Şocat de tonul meu, întoarce imediat privirea spre mine.

— Pardon? spune el aproape râzând.

Are o atitudine superioară care mă calcă pe nervi.

— Ce-ai făcut în birou?

— Am băut, asta am făcut. Încercam să-mi înec în vodcă toate gândurile şi amintirile cu tine. Eşti mulţumită acum?

Încearcă să mă dea deoparte de pe el, dar mă încordez din cap până în picioare încercând să mă las grea peste el.

Mă lupt cu el ca să-i împing corpul alunecos la loc în cadă. Cedează. Ştiu că m-ar putea învinge dacă ar vrea, deci nu vrea cu adevărat să scape. Alunec în sus pe el ca să ajungem nas în nas.

— Iartă-mă, şopteşte. Îmi pare aşa de rău, iubito.

— Te rog, n-are de ce să-ţi pară rău.

Mă reped şi-i atac gura, disperată să-l fac să ştie că nu-mi pasă câtuşi de puţin. Mă simt responsabilă... vinovată.

— Ava, când am văzut vânătăile alea pe braţele tale mi-am dat seama că am intrat în belea. Până peste cap.

— Şşşşşşş, îl liniştesc, acoperindu-i faţa cu sărutări, punându-mi buzele pe fiecare centimetru de piele. Gata.

Îmi cuprinde fundul cu palmele şi mă trage în sus ca să-şi îngroape faţa între sânii mei.

— N-o să se mai întâmple niciodată. Mai bine mă omor decât să te mai rănesc vreodată.

Nu e nevoie să folosească vorbe aşa de grele. Înţeleg. E plin de regrete. Şi eu la fel. Niciodată n-ar fi trebuit să-l părăsesc. Ar fi trebuit să rămân, să-l arunc sub un duş rece şi să-l trezesc.

— Gata, Jesse.

— Te iubesc.

— Ştiu. Şi mie îmi pare rău.

Îmi dă drumul şi alunec iar în jos până ajungem să ne privim în ochi.

— Pentru ce-ţi pare rău?

Ridic din umeri:

— Îmi doresc să nu te fi părăsit.

— Ava, nu te învinuiesc că ai plecat. Am meritat-o şi, la drept vorbind, o să-mi întărească şi mai mult hotărârea să nu mai beau. Gândul că te-aş putea pierde e o motivaţie suficientă, crede-mă.

— N-o să te mai părăsesc. Niciodată, afirm.

Zâmbeşte vesel:

— Sper că nu, fiindcă aş fi terminat.

Îi zâmbesc şi eu şi-mi pun obrazul pe pieptul lui, lăsându-l să mă învăluie în căldura şi mângâierea lui.

* * *

Deschid ochii şi văd că e încă întuneric. Sunt vag conştientă că patul vibrează sub mine şi că sunt udă.

Îmi ia câteva clipe, dar, când mi se limpezeşte mintea, realitatea mă izbeşte dur. Mă reped să aprind veioza şi lumina mă loveşte în ochi ca un pumn de pietriş. Mijesc ochii ca să văd mai bine şi-l descopăr pe Jesse ridicat în capul oaselor, legănându-se înainte şi înapoi, cu genunchii strânşi la piept. Vai, fir-ar a naibii, e ud leoarcă şi are pupilele cât nişte farfurii negre. Arată absolut îngrozit.

— Jesse? vorbesc încet ca să nu-l sperii.

Nu răspunde. Continuă să se legene, dar apoi începe să mormăie.

— Am nevoie de tine, spune încet.

— Jesse?

Îi pun mâna pe braţ şi-l scutur uşor. Pare groaznic de speriat.

— Jesse?

— Am nevoie de tine, am nevoie de tine, am nevoie de tine.

Repetă la nesfârşit această mantra. Îmi vine să plâng.

— Jesse, te rog, îl implor. Opreşte-te, sunt aici.

Nu pot suporta să-l văd aşa. Tremură incontrolabil şi transpiraţia îi curge şiroaie pe faţă. Nu i-am văzut niciodată ridul de încruntare aşa adânc. Încerc să mă aşez în raza lui vizuală, dar nu dă semne că m-ar vedea. Continuă să se legene şi să mormăie, uitându-se prin mine. E adormit. Îl trag de picioare ca să i le întind şi mă urc la el în poală ca să-l iau în braţe şi să-l strâng cât de tare pot. Nu ştiu dacă e conştient, dar

ridică brațele ca să mă cuprindă și-și îngroapă fața adânc în scobitura gâtului meu.

Stăm așa o veșnicie, timp în care eu îi șoptesc în ureche, sperând că mă va recunoaște și se va trezi din coșmar.

— Ava? murmură după vreo mie de ani, cu fața pe gâtul meu.

Are vocea spartă și răgușită.

E treaz.

— Hei, sunt aici.

Mă retrag și-i cuprind fața cu palmele. Mă privește atent în ochi, căutând parcă ceva. Nu sunt sigură ce.

— Îmi pare așa de rău.

— Pentru ce-ți pare rău?

Acum mă îngrijorează și mai tare.

— Pentru tot.

Cade pe spate, trăgându-mă după el, de ajung întinsă pe pieptul lui ud. Am corpul ud leoarcă, dar nu-mi pasă.

Cu capul pe pieptul lui ascult cum i se încetinesc bătăile inimii.

— Jesse? spun neliniștită, dar nu răspunde, așa că ridic capul ca să mă uit la el și doarme buștean, cu o expresie senină pe chip.

Asta ce-a mai fost?

Stau ore în șir întinsă pe el și mintea-mi vuiește, căutând motivele pentru care și-ar putea cere iertare. Ei, fir-ar a dracului, poate *chiar* dau prea multă importanță fazei ăsteia. Sunt o groază de chestii pentru care ar avea de ce să-și ceară iertare. Că m-a mințit, că m-a tras pe sfoară, că a băut, că e irațional, pentru latura posesivă, pentru comportamentul nevrotic, pentru că mi-a făcut una cu pământul întâlnirea de azi, pentru că...

Mă ia somnul trecând în revistă toate motivele pentru care Jesse ar avea de ce să-și ceară iertare.

Capitolul treisprezece

— Te iubesc.

Simt atingerea cunoscută a unor buze voluptuoase pe ale mele şi mă trezesc. Deschid ochii şi văd verdele superb al ochilor lui strălucind deasupra mea.

— Trezeşte-te, fata mea frumoasă.

Ridic braţele deasupra capului şi mă întind. Ah, ce bine e! Mă uit clipind la el şi observ că e îmbrăcat, iar creierul meu face pe loc conexiunea: dacă Jesse e deja îmbrăcat nu sunt în pericol să fiu târâtă prin Londra la o alergare de-a lui care face să pălească torturile medievale.

— Cât e ceasul? cârâi.

— Ai timp, e abia şase jumate. Am câteva întâlniri matinale cu nişte furnizori la Conac, dar trebuia să te văd înainte să plec.

Se apleacă să mă sărute şi îi gust respiraţia mentolată.

Întâlniri cu furnizori? Ce i-ar putea furniza? Trântesc imediat capacul peste acest gând. E prea devreme.

— Nu e nevoie să am ochii deschişi ca să mă vezi *tu* pe *mine*, mă plâng, luându-l de gât şi trăgându-l în jos.

Miroase apetisant.

— Hai să iei micul dejun cu mine.

Mă trage din pat şi-mi încolăcesc trupul gol pe el cum am obiceiul, ca un cimpanzeu.

— Mă şifonezi, spune deloc îngrijorat şi mă duce jos, în bucătărie.

— Atunci lasă-mă jos, îi dau replica, ştiind că n-o s-o facă.

— Niciodată.

Zâmbesc satisfăcută şi-i absorb toată aroma minunată de apă proaspătă.

— N-am nevoie de-un futai de reamintire. Nu m-am răzgândit — poţi să vii la prânz.

— Ai grijă cum vorbeşti, spune râzând. Îmi pare rău. Aveam mare nevoie să te văd înainte să plec.

Cuvintele lui mă fac să înţepenesc pe loc. Mă rog, mai precis, trei cuvinte anume: *îmi pare rău.* Fir-ar a naibii! Uitasem de căderea lui nervoasă din toiul nopţii. Mă aşază cu grijă pe blat.

— Te-ai trezit azi-noapte..

— Da? se încruntă el.

Nu ştiu dacă să fiu uşurată sau îngrijorată.

— Nu-ţi aminteşti?

— Nu, spune ridicând din umeri. Ce vrei să mănânci?

Mă pune pe blat şi se duce la frigider.

— Ouă, baton, fructe?

— Ai zis că ai nevoie de mine, arunc eu nada.

Dar el n-o muşcă. Lasă vorbele să cadă şi le face una cu pământul:

— Şi? Am spus asta şi când eram treaz.

Nici măcar nu scoate capul din frigider.

— Ai spus că-ţi pare rău, spun şi-mi bag mâinile sub coapse.

Acum se întoarce:

— Şi asta am zis şi când eram treaz.

E adevărat, a spus-o şi când era treaz, dar azi-noapte era pe altă lume.

Zâmbeşte:

— Ava, probabil că am visat urât. Nu-mi amintesc.

Se întoarce iar spre frigider.

— Doar că erai cam agitat și m-am îngrijorat, spun timid.

Nu a fost deloc ceva normal.

Închide ușa frigiderului cu mai multă forță decât era necesar și regret pe loc că am deschis subiectul. Nu mi-e frică de el, dar ceva din poziția trupului lui mă face să fiu în gardă. Nu vreau să încep ziua cu o ceartă, la urma urmelor n-a făcut altceva decât să vorbească în somn.

Vine spre mine mușcându-și buza de jos și mă uit la el cu precauție. Când ajunge la mine, își forțează șoldurile între picioarele mele, îmi scoate mâinile de sub coapse și le mângâie cu degetele mari.

— Nu-ți mai face griji pentru ce spun în somn. Am zis cumva că nu te iubesc? întreabă blând.

Mă încrunt:

— Nu.

Ochii verzi îi sclipesc și un colț al gurii se ridică într-un zâmbet arogant:

— Asta-i tot ce contează, spune și mă pupă pe frunte.

Mă trag înapoi. Iar face chestia aia. Iar evită subiectul.

— N-a fost ceva normal. Și tonul ăla începe să mă calce serios pe nervi, zic uitându-mă furioasă la el. Vorbești sau mă car.

Rămâne cu gura căscată, apoi o închide, dar tot nu spune nimic. L-am șocat.

— Ce alegi? insist.

— Ai spus că n-o să mă părăsești niciodată, spune încet.

— Bine. Dă-mi voie să reformulez: n-o să te părăsesc dacă începi să-mi răspunzi când te întreb ceva. Bine așa?

Mă privește fix mușcându-și buza, dar îi susțin privirea.

— Nu era nimic important.

Încep să râd exasperată și dau să plec, dar se trage mai aproape de mine împiedicându-mă să mă dau jos de pe blat.

— Am visat că plecaseși.

Mitraliază rapid vorbele, aproape panicat.

Încetez să mă mai zbat.

— Poftim?

— Am visat că m-am trezit şi nu mai erai aici.

— Unde eram?

— De unde puii mei să ştiu?

Îmi dă drumul şi-şi încleştează mâinile în păr.

— Nu te găseam.

— Ai visat că te-am părăsit?

Ridul încruntării e o despicătură feroce.

— Nu ştiu unde erai. Doar că nu mai erai.

— Aha.

Nu ştiu ce altceva să spun, iar el refuză să se uite la mine. Era în halul ăla fiindcă visase că l-am părăsit?

— N-a fost un vis frumos, atâta tot.

Nu vrea să se uite la mine şi, dintr-odată, mă simt un pic vinovată. Asta e o problemă emoţională gravă.

— Nu te părăsesc — încerc să-l liniştesc —, dar trebuie să vorbim. Jesse, trebuie să te torturez ca să scot informaţii de la tine! E cumplit de obositor.

— Îmi pare rău.

Întind mâna şi-l trag înapoi între coapsele mele. E unul din momentele acelea, în care eu sunt cea puternică. Pe măsură ce-l descifrez pe acest bărbat, ele devin tot mai frecvente.

— Ai mai visat urât şi alte dăţi?

— Nu.

Mă lasă să-l iau în braţe şi mă strânge tare la piept.

— Fiindcă beai.

— Nu, Ava, nu sunt alcoolic.

— N-am spus că eşti.

Îl îmbrăţişez strâns, puţin tristă pentru el, dar mulţumită în sinea mea că şi-a deschis, în sfârşit, sufletul.

— Acum pot să-ţi fac un mic dejun echilibrat?

Se retrage din strânsoarea mea, vădit nerăbdător să-şi redobândească poziţia de forţă din această relaţie.

— Da, te rog.

— Ce vrei să mănânci?

— Pâine prăjită.

— Pâine prăjită? Nu e tocmai o masă echilibrată, bombăne.

Îmi dă drumul ca să pună nişte pâine în prăjitor.

Mă dau jos de pe blat şi mă aşez pe un taburet ca să-l admir cum trebăluieşte prin bucătărie. Arată mai frumos ca niciodată în dimineaţa asta. Nu s-a bărbierit şi-mi place de mor cum îi stă cu barba nerasă de o zi. Nu are încă pe el tot costumul, doar pantaloni gri-închis şi o cămaşă neagră. S-ar putea să mă răzgândesc în privinţa prânzului numai ca să-l oblig să-mi tragă un futai de aducere-aminte.

Mă uit cum ia untul, cuţite şi farfurii şi aşază totul pe insulă în faţa mea. Apoi scoate untul de arahide şi se instalează lângă mine, băgându-şi degetul în borcan şi apoi sugându-l cu un mormăit de plăcere.

— Şi? Ce ai în agendă pe ziua de azi?

Mă înec cu pâine şi el se încruntă.

— Ce-i aşa de şocant că vreau să ştiu ce planuri ai?

Înghit pâinea prăjită.

— A, nu, nimic.

Mai mestec puţin.

— N-ar fi nimic şocant dacă aş crede că eşti sincer interesat şi nu că plănuieşti să faci o incursiune în care să-mi calci în picioare toate planurile.

— Dar sunt sincer interesat, spune cu o expresie ofensată.

Nu pun botul.

— Ne vedem la unu la Baroque. Mai trebuie s-o sun şi pe Kate ca s-o anunţ că dai buzna peste prânzul nostru de fete.

— N-o să se supere. Mă iubeşte.

— Fiindcă i-ai cumpărat-o pe Margo Junior.

— Nu, fiindcă mi-a spus ea.

— Când?

— La Conac.

Îmi pică faţa direct pe blatul de marmură. Ştiu că au fost amândoi sâmbătă la Conac.

— Ce căuta la Conac? spun încercând să fac pe degajata, dar fără succes, după expresia de pe fața lui.

— Nu e treaba noastră.

Zâmbește, sare de pe taburet și aruncă la gunoi borcanul gol de unt de arahide.

— Trebuie s-o tai.

— S-o tai?

— Să mă car... să mă duc... să plec.

Îmi face cu ochiul și mă topesc toată, lăsând o baltă pe taburet. E bine dispus în dimineața asta, pus pe șotii și ghiduș, iar eu nu mai pot de încântare. În ultimul timp, Jesse cel relaxat a devenit un vizitator regulat.

— M-am mai gândit și am decis că poate nu-i o idee așa de bună să vii și tu la prânz. Nu vreau să creadă Kate că suntem nedezlipiți.

Îi întorc spatele și-mi văd de mâncatul pâinii prăjite cât pot eu de nonșalant. E greu când bărbatul meu mârâie plin de draci în spatele meu.

Mă înșfacă și scot un chițăit când mă răsucește și mă duce la perete, unde mă țintuiește sub trupul lui delicios, cu pâinea prăjită încă în mână. Are o privire buimacă și aproape că mă simt vinovată. Aproape.

Știu ce urmează.

Mă străduiesc să-mi ascund rânjetul care-mi gâdilă colțurile buzelor când se apleacă, se împinge în mine și-și unduiește șoldurile în sus, aplicându-mi o frecare serioasă direct pe miezul meu. Scot un geamăt de pură și șireată satisfacție.

— Nu vorbești serios, spune, trecându-și palma peste abdomenul meu, către îmbinarea coapselor.

— Ba da, îl provoc, apoi tresar când își trece degetul mare peste carnea mea sensibilă.

Ah, Doamne, n-o să mă satur niciodată de el.

— Știu pe cineva care o să se rezolve rapid, murmură el, continuând să mă frământe cu mâna.

Suspin, savurându-i atingerea talentată.

— Nu te juca așa cu mine, Ava.

Își retrage mâna și face un pas înapoi.

Ce?!

Îmi vine să-l smucesc înapoi şi să-i îndes mâna între picioarele mele. Mă uit la el cu o expresie care spune clar *ce dracu' faci?*, iar el face o grimasă:

— Am întârziat deja, fiindcă am vrut să mă asigur că mănânci. Dacă ştiam că ai de gând să te joci cu mine, te-aş fi regulat înainte şi te-aş fi hrănit după aia.

Păşeşte în faţă ca să îşi frece de mine şoldurile alea înnebunitoare, gemându-mi în ureche.

— Ora unu, şopteşte, după care ia o muşcătură din pâinea mea prăjită rămasă în aer şi se retrage. Te iubesc, domniţă.

— Ba nu, îl reped eu. Dacă m-ai iubi, nu m-ai abandona aţâţată şi neterminată.

— Hei! strigă furios. Niciodată să nu te îndoieşti de faptul că te iubesc. O să mă superi.

Încerc să-mi lipesc pe mutră o expresie de părere de rău, dar, ambalată şi neexplodată cum sunt, nu reuşesc decât să-l smucesc spre mine ca să mă rezolve. E excitat, se vede cu ochiul liber. Cum poate să plece aşa?

— Zi frumoasă!

Cu ochi ceva mai îmblânziţi, se apleacă şi-şi lipeşte buzele de obrazul meu.

— O să mor de dorul tău, iubito!

A, sunt sigură de asta. Dar mai sunt doar şase ore până ne întâlnim ca să luăm prânzul. O să supravieţuiască.

* * *

Când sunt gata, cobor şi clicăi pe tocuri prin foaier, cotrobăind prin geantă după ochelarii de soare.

— Bună dimineaţa, Ava, mă salută Clive.

— Bună dimineaţa.

Îmi pun ochelarii şi ies în soare, dar pun frână brusc când îl văd pe John sprijinit de Range Rover.

Pe bune?

Își ridică ochelarii și dă din umerii mari către mine.

Mă duc la el:

— John, pot să merg la lucru cu mașina mea, spun pe ton obosit.

Am nevoie azi de mașina mea ca să-mi iau lucrurile de la Matt după serviciu.

— Nu cred că poți, fată, tună el.

Ce tot spune?

— Mașina ta e la spălat.

Ridică iar din umeri și se strecoară la volan. Mă răsucesc și văd o armată de bărbați care-mi spală mașina.

Ei, fir-ar a naibii! Îmi pescuiesc cheile din geantă și descopăr că lipsește cheia de la mașină. O să trebuiască să-i explic mai târziu domnului Tiran că e o mojicie crasă să cotrobăi prin geanta — și telefonul — unei femei. Asta e o veste proastă. Am nevoie de mașină ca să-mi iau lucrurile de la Matt după muncă. O s-o rog pe Kate să mă ducă.

Sar lângă John, care poartă obișnuita lui ținută, compusă din costum negru cu cămașă neagră. Câte costume negre poate să aibă un om?

— Crezi că e irațional și dificil? întreb degajat, lăsând în jos oglinda ca să mă dau cu luciu pe buze.

— Da, fată, tună el. Dar, cum am spus, numai cu tine. Înainte de tine, nu i-a păsat suficient de nimeni.

Mă las pe spătarul scaunului meu și-l ascult pe John cum începe să fredoneze în ritm cu bătăile din picior. Nu se poate ca lui Jesse să nu-i fi păsat *niciodată* de nimeni. Doar are treizeci și șapte de ani.

— Câți ani are? întreb zâmbind și obțin încă un răspuns care mă lasă mască.

— Treizeci și șapte. Dar acum știi asta, nu, fată?

Îmi vine să intru pe loc în pământ și fac fețe-fețe. Uitasem că pe Jesse a trebuit să-l salveze cineva. Pun pariu că John a dat cu ochii de-o priveliște de neuitat. În sinea mea mă apucă râsul când mă gândesc peste ce-a nimerit John — un dormitor cu un zeu gol pușcă legat cu cătușe de pat, un vibrator bătut în ștrasuri, lenjeria mea de dantelă neagră și sus-menționatul zeu

făcând apoi o gaură în perete cu respectivul vibrator. Sunt cumplit de stingherită şi faptul că m-am cufundat cu totul în scaun confirmă asta.

Facem restul drumului în tăcere, întreruptă doar de fredonatul lui John. Mă lasă în Berkeley Square şi o iau la fugă spre birou ca să scap de disconfort, aruncându-i doar un fluturat din mână peste umăr şi întrebându-mă cum naiba o să mai dau vreodată ochii cu el. Mă duc la biroul meu şi o văd pe Sally lângă fişete. Arată de parcă e pe cale să se sinucidă. Bluza pe gât din poliester a reapărut şi oja roşie ca focul a dispărut. Evident că s-a întâmplat ce am bănuit. Bărbaţii sunt nişte labagii. Aleg să nu deschid subiectul, fiindcă nu cred că i-ar plăcea.

— 'Neaţa, Sally.

Înalţă cu greu capul şi-mi aruncă un zâmbet mic, după care se întoarce la îndosariat. Îmi pare rău pentru ea.

— Unde e lumea?

Ridică din umeri. Vai, e grav de tot, aşa că mă resemnez să-mi ţin gura şi să-mi văd de treabă.

* * *

Intru în bar la ora unu şi-o văd pe Kate la masa noastră obişnuită. Mă aşez şi mă trezesc cu un pahar mare de vin sub nas.

— Kate, fir-ar a dracului, ia-l de aici! spun, împingându-l spre ea.

Îmi aruncă pumnale din priviri.

— Am crezut că ţi-ar prinde bine.

Şi încă cum, dar Jesse o să apară acuşi şi cum o să dea să mă găsească stând aici şi dând vin pe gât? Ar fi o cruzime şi un gest de o imensă nesimţire. Dau să iau paharul lui Kate, dar se aruncă pe el să şi-l apere.

— Kate, trebuie să apară!

— Alo! Ia mâna de pe vin! îmi ordonă pe ton sever. Nu e iubitul meu.

Refuză să-i dea drumul şi las paharul, uitându-mă urât la ea. Îl ridică şi trage o duşcă zdravănă cu ochii la mine.

— Ce vacă eşti! îi arunc, iar ea rânjeşte cu paharul la gură.

Înşfac paharul meu şi-l dau pe tot pe gât dintr-o înghiţitură. Kate izbucneşte în râs. Vai, Doamne, ce bun a fost! N-am mai băut nimic de

aproape două săptămâni, ceea ce e un record pentru mine. Oftez lung, satisfăcută.

— Chiar că-ți trebuia, confirmă ea ceea ce era evident.

— Da. Și probabil că mi-ar trebui încă unul ca ăsta.

Mă posomorăsc și sunt copleșită de vinovăție din cauza slăbiciunii mele. Mă uit peste umăr și alerg la bar să-mi las paharul gol. Mă simt ca un copil neascultător.

— A, și nu-i mai spune lui Jesse că-l iubești. I se urcă la cap.

Mă așez la locul meu oftând:

— Poți să mă duci până la Matt după muncă să-mi iau lucrurile?

— Bineînțeles, numai să nu mă pui să vorbesc cu el, scuipă printre dinți. Te iau de la birou?

— La șase. E bine?

— Sigur. Ai vorbit cu el?

— Mda, mă așteaptă, dar Jesse nu știe că mă duc și așa vreau să rămână, o avertizez.

Kate ridică din sprâncene, dar nu spune nimic.

— O să dea buzna, ridic eu din umeri.

Cred că vinul ăla mi s-a urcat direct la cap. Mă simt amețită.

— Ce face Sam?

— Ajunge și el imediat.

— Da?

— Da.

Răspunsul ei scurt, tăios, nu lasă loc de alte întrebări.

— A pomenit că vine și Jesse la masă cu noi, așa că m-am gândit, de ce nu?

N-am replică la asta, așa că schimb subiectul:

— Auzi? Tu știi ce s-a întâmplat între Victoria și Drew? întreb curioasă.

Kate sigur știe ceva.

Face ochii mari:

— Vai, n-o să-ți vină să crezi!

— Ce? mă aplec în față, complet absorbită de bârfa pe care urmează s-o aud.

— Drew a invitat-o la Conac. Mica preţioasă n-a fost deloc plăcut impresionată!

Kate e încântată, dar eu sunt brusc cuprinsă de groază.

Dacă Victoria ştie de Conac, asta înseamnă şi că ştie cine e proprietarul Conacului? Oare Drew i-a zis tot? Doamne fereşte, sper că nu! Dacă s-a prins, atunci fără îndoială că i-a spus lui Tom şi ultimul lucru de care am nevoie e ca Tom şi Victoria să-mi facă zile fripte şi să dea din gură prin birou.

— Ce vrei să mănânci? întreabă Kate, smulgându-mă din gândurile mele pline de îngrijorare.

— Vreau un sendviş cu şuncă, salată verde şi roşii pe pâine integrală, te rog.

— Şi Jesse?

Mă încrunt în sinea mea. Habar n-am. Nici măcar nu ştiu care sunt mâncărurile lui preferate.

— Întreabă-i dacă au unt de arahide.

— Unt de arahide? spune ea, strâmbându-se scârbită. A, uite-l!

Kate ridică paharul în direcţia uşii şi mă întorc să mă uit, scoţând un oftat admirativ. Kate mă imită când vede că după Jesse intră Sam, împreună cu Drew. Jesse mă pupă cast pe obraz, apoi îşi trage un scaun de la altă masă. Se aşază alături mine, întors un pic către mine, şi-şi pune mâna pe genunchiul meu. Căldura palmei lui se împrăştie în sus pe picior, lovindu-mă direct la îmbinarea coapselor. Încerc să mă adun, dar începe să mângâie şi să strângă, să mângâie şi să strângă.

— Mi-ai luat cheile de la maşină, îl privesc acuzator printre gene.

— Şi voi ce mai faceţi? întreabă el ignorându-mă.

Începe să-şi rotească degetul mare pe interiorul coapsei mele. Îi arunc o privire şi descopăr că zâmbeşte, perfect conştient de ceea ce-mi face. Încerc să-mi trag piciorul din mâna lui, dar refuză să-mi dea drumul. Oricând şi oriunde.

— Eu fac bine, ciripeşte Kate. Şi mă duc să dau comanda. Ce vreţi? întreabă şi se ridică de la masă.

Toată lumea aruncă spre ea comenzile şi ea dispare la bar, lăsându-mă singură cu bărbaţii.

Jesse se lasă pe mine:

— Ai băut.

Mă crispez:

— A fost o greşeală.

— Nu mă deranjează dacă bei ceva când sunt cu tine, Ava.

Îşi îndreaptă din nou atenţia spre băieţi. Nu-l deranjează?

Stau şi mă uit cum Jesse se poartă complet normal cu Drew şi Sam, cum vorbeşte despre sporturi, în principal extreme, şi cum se comportă, în general, ca un bărbat normal. Ăsta e Jesse cel relaxat. Râde cu ei, ochii îi strălucesc şi-n tot timpul ăsta îşi ţine mâna exact unde e. Zâmbesc în sinea mea. E o privelişte foarte plăcută. Şi atunci îmi aruncă o privire şi îmi face cu ochiul, iar mie îmi vine să-l încalec şi să-l mănânc cu totul.

— Şi Victoria ce mai face? lansează Kate întrebarea către Drew când revine la locul ei.

Toată lumea se uită la el. Tare-i mai place femeii ăsteia să răscolească rahatul.

— Nu mă întreba.

Trage o duşcă din sticla lui de bere. Observ că nimeni altcineva nu pare să fie jenat de prezenţa alcoolului pe masă. Oare abordez eu complet greşit situaţia?

— E drăguţă, dar, Doamne, tare i-ar prinde bine să se mai relaxeze.

Mă trag înapoi în scaun. Comentariul lui Drew cu relaxarea e cam dur, mai ales dacă a izbit-o peste ochi cu o invitaţie la Conac. Nu e normal s-o ia peste picior fiindcă e sceptică.

— De ce ai invitat-o acolo?

Întrebarea îmi iese din gură înainte să apuc să mă gândesc la ce spun. Nu e evident de ce a invitat-o? Jesse se uită chiorâş la mine şi simt că-mi iau foc obrajii.

Drew ridică din umeri:

— Ăsta sunt eu şi asta îmi place.

— Amin, spune Sam, ridicând sticla.

Kate ciocneşte sticla lui Sam cu paharul ei şi el îi zâmbeşte larg. Casc ochii mari — şi-a tras-o la Conac!

Vai, să-mi bag picioarele!

Oare Jesse ştie?

— În fine — continuă Drew — trebuie să-mi fac de cap cât mai pot. Ajungi la treizeci şi cinci de ani şi o iei rapid în jos, către un cur fleşcăit şi ţâţe de babă. O să mă gândesc să-mi caut o femeie care să mă iubească pentru mine şi nu pentru trupul meu atunci când o să fie nevoie.

Simt că Jesse se încordează lângă mine. Are treizeci şi şapte de ani, dar cu siguranţă n-are cur fleşcăit şi ţâţe de babă. Îmi pun un picior peste celălalt, făcându-l să-şi înteţească strânsoarea. Cu coada ochiului văd că buzele i s-au transformat într-o linie subţire.

— Păi, nu mai am decât nouă ani la dispoziţie, aşa că ar trebui să-mi fac plinul până atunci, spune sardonic Kate.

Stau cu ochii bulbucaţi şi gura căscată. Sunt la o masă într-un bar normal, în Londra cea normală, cu oameni normali, şi toţi vorbesc despre Conac de parcă e un aranjament cât se poate de banal. Nu, nu sunt oameni normali. Cum să fie? Toţi bărbaţii ăştia trei s-au dedat la plăcerile Conacului, iar acum şi Kate a fost târâtă către partea întunecată a Forţei. Îmi mai trebuie nişte vin.

— Pe noi, femeile, ne loveşte mai rău decât pe voi, continuă Kate, fluturând paharul în direcţia generală a bărbaţilor.

Îl surprind pe Sam că-i face cu ochiul. Nu sunt sigură că relaţia lor e un lucru bun, deşi Kate insistă că doar se distrează împreună.

— Deci asta ţi s-a întâmplat, Jesse? întreb calmă şi sorb o gură de apă.

Mâna i se ridică un pic mai sus pe coapsa mea, dar îmi încleştez coapsele.

— Nu.

Se întoarce spre mine:

— Crezi că las de dorit în privinţa fizicului? întreabă el, ridicând o sprânceană întrebătoare spre mine.

Cred că e cea mai stupidă întrebare din lume.

— Ştii bine că nu.

Rânjeşte:

— Deci sunt în continuare zeul tău?

Mă înroşesc şi în acelaşi timp mă uit urât la el:

— Eşti un zeu arogant, murmur.

Se apleacă şi mă apucă de ceafă, ca să mă tragă spre el şi să-mi trântească un sărut total exagerat. În ciuda circumstanţelor, îl las să mă devoreze. Ca de obicei, mintea mea stă-n loc şi nu mai există nimic decât Jesse şi puterea lui asupra întregii mele fiinţe. Înghiţită, învăluită, cucerită...

Când îmi dă în sfârşit drumul, mă uit la ceilalţi dintr-odată cumplit de jenată de această demonstraţie ostentativă de afecţiune. Sunt întâmpinată de un cor de vocale înduioşate şi de un gest care imită vomatul. Jesse mă trage în braţele lui.

— Frate, pe bune, ne ironizează Kate. A venit mâncarea, deci terminaţi cu rahaturile astea greţoase.

Sam se întinde şi-o pupă apăsat pe obraz:

— Te simţi ignorată?

Ea îl alungă, pocnindu-l în joacă. Chelnerul ne pune mâncarea pe masă.

Toată lumea începe să mănânce, inclusiv Jesse, şi în timp ce mâncăm râdem şi stăm de vorbă cu toţii. Nu-mi scapă faptul că Sam şi Drew aruncă deseori priviri fugare şi afectuoase către mine şi Jesse.

— Trebuie să mă întorc la muncă, spun cu regret.

A fost plăcut să iau un prânz oarecum normal — mă rog, cât de normal se poate când stai la masă cu proprietarul unui cuibuşor de nebunii superluxos şi cu doi dintre membrii acestuia.

— Vin şi eu.

Jesse aruncă pe farfurie jumătatea de sendviş care i-a rămas şi se ridică.

— E chiar după colţ, ajung pe jos în două minute, spun pe ton obosit, dar nu mai obiectez când îmi aruncă o privire furioasă.

Aşa că fac înconjurul mesei şi pup pe toată lumea de rămas-bun, îndesându-i lui Kate în mână nişte bani pentru prânzul meu şi-al lui Jesse.

Mi-i aruncă înapoi.

— Jesse a plătit deja nota.

Da? Mă uit la Jesse, dar e prea ocupat să dea mâna cu băieţii ca să observe. Apoi mă ia de braţ şi ieşim împreună din bar.

— Hei! strigă Kate după mine. Sâmbătă seara bem şi noi ceva, ca fetele?

Mă opresc şi mă răsucesc pe călcâie spre ea ca să-i arunc o privire gen *ce naiba faci?* Nu pare să-mi observe reacţia. Nu, ea e prea ocupată să urmărească reacţia lui Jesse la întrebarea ei. Văd că Sam şi Drew urmăresc şi ei atent, aşteptând răspunsul lui Jesse. Îl simt că se foieşte stingherit lângă mine.

— Poate săptămâna viitoare, spun cât pot de sigură pe mine.

— Poţi să te duci, spune încet Jesse.

Pot să mă duc? Cum adică *pot* să mă duc?

— Nu, mâine avem aniversarea Conacului. O să fiu frântă de oboseală, afirm.

Vreau să mă duc, dar ştiu că-mi va interzice alcoolul, al dracului tiran nenorocit. Nu mă îmbăt tot timpul să cad lată, iar ultima dată când s-a întâmplat asta a fost vina lui. Şi am atâtea să-i povestesc lui Kate! După câte se pare, amândouă avem. Prânzul ăsta frugal abia dacă ne-a stârnit.

— Hai, că a zis că te lasă, se plânge Kate.

— Vorbim mai târziu, spun ca să i-o tai, sperând că va înţelege, naibii, aluzia şi-şi va ţine fleanca.

— A, da, sigur. Mai târziu, spune ea, făcându-mi cu ochiul.

Îmi vine să-i arunc geanta-n cap, dar simt că Jesse mă trage uşurel şi mă opreşte să-mi duc la îndeplinire intenţia, aşa că mă mulţumesc să-i mai arunc o privire furioasă înainte să-l las pe Jesse să mă conducă afară din bar.

Ajungem în Picadilly, în mijlocul mulţimii ieşite să ia prânzul, şi simt uşoara tensiune dintre noi. Îmi dă drumul la mână şi mă ia de după umeri ca să mă lipească de el.

Când intrăm pe Berkeley Street mă opresc şi mă întorc spre el:

— Dacă ies cu Kate, aşa-i că n-o să beau?

— Nu, spune sec.

Dau ochii peste cap şi-mi văd de drum.

— Poţi să bei la petrecere, spune, ajungându-mă din urmă şi luându-mă iar de după umeri.

Da, pot să beau la petrecere fiindcă o să fie el acolo să mă supravegheze. Problema e că nu mă simt în largul meu să beau în faţa lui.

— O să-i pui şi pe portarii de acolo să mă spioneze? bombăn.

— Nu-i pun să te spioneze, Ava. Îi rog să stea cu ochii pe tine.

— Şi să te sune dacă încalc regulile? i-o întorc, făcându-l să mă înghiontească puţin în şold.

— Nu, şi să mă sune dacă eşti lată pe podeaua barului — spune sec — cu rochia ca şi inexistentă ridicată până-n brâu.

Ridic privirea şi-i întâlnesc ochii acuzatori. OK, da, eram pe podeaua barului, dar nu eram lată şi nu eram beată rangă. Nu atunci. Kate era beată şi m-a tras în jos cu ea. Cât despre rochie? Ei, ăla e un subiect delicat, care acum a devenit o colecţie de fâşii după ce istericul aici de faţă a făcut zdrenţe nenorocita aia de cârpă. Aş putea să ies în oraş, să beau vreo două pahare de vin, să port ceva acceptabil şi să nu mă lăţesc pe podea. Atunci portarii n-ar avea de ce să dea alarma. Poate aş rămâne la Kate, ca să nu-i răsucesc lui cuţitul în rană. Mă apucă râsul când îmi aud ideea fantasmagorică. N-o să-mi dea voie niciodată să stau la Kate.

Îl las să mă ţină lipită de el cât mergem spre biroul meu.

— Acum trebuie să-mi dai drumul, spun când ne apropiem.

S-ar putea ca Patrick să fie acolo şi nu i-am pomenit de niciun prânz *de afaceri* cu domnul Ward. Este cumplit de dificil.

— Nu, mârâie el.

— Ce faci în restul zilei?

Asta chiar vreau să ştiu. Dă, Doamne, să spună că are un munte de lucruri de care trebuie să se ocupe, ca să mă pot duce la Matt să-mi iau lucrurile fără să-mi bat capul cu tertipuri care să-l ţină la distanţă. Dacă nu divulg informaţii nu înseamnă că mint.

Se bosumflă.

— O să mă gândesc la tine.

Asta nu mă linişteşte deloc.

— Vin la tine de cum termin munca, spun, dându-mi seama pe loc că tocmai l-am minţit.

E nevoie de fiecare strop de energie ca să mă împiedic să-mi duc mâna la păr.

— La noi! mă corectează. La ce oră?

— Cam pe la şase.

Plus sau minus o oră, adaug în gând.

— Îţi place vorba asta, nu? Cam...

Mijeşte ochii la mine şi mă simt analizată.

— Cam, răspund, întinzându-mă să-l sărut.

Mă apucă, mă lasă pe spate pe braţul lui într-o postură ridicol de teatrală, apoi mă sărută de-mi taie respiraţia în mijlocul lui Berkeley Square. Oamenii ne ocolesc şi ţâţâie dezaprobator când trec pe lângă noi, dar mă doare-n cot.

— Doamne, băga-mi-aş, cât de tare, tare, tare te iubesc!

Rânjesc:

— Ştiu.

Mă trage sus în poziţie verticală, apoi îşi îngroapă faţa în curbura gâtului meu ca să-mi ronţăie urechea:

— Nu mă satur de tine. Hai să te duc acasă.

Sunt tentată să trag chiulul şi să-l las să mă ducă acasă, când începe să-mi sune telefonul, smulgându-mă din gândurile mele rebele. Cotrobăi prin geantă cu Jesse lipit de gâtul meu şi când găsesc telefonul îl ridic deasupra capului lui Jesse ca să văd cine e. Scot un mârâit. Tocmai acum şi-a găsit Mikael să sune?

Jesse se trage înapoi şi mă priveşte întrebător:

— Cine e?

— Un client.

Arunc telefonul în geantă. O să-l sun eu înapoi.

— Ne vedem la tine.

Dau să plec, dar mă înşfacă de mână:

— Ava, fir-ar să fie, *la noi!* Cine era?

Brusca schimbare de dispoziţie mă ia prin surprindere.

— Mikael, scrâşnesc. Un client.

Îmi eliberez mâna cu o smucitură şi parcurg scurta distanţă până la serviciu.

Telefonul începe iar să sune şi răspund intrând în birou.

— Mikael, îl salut.

— Ava, sun ca să confirm întâlnirea de luni.

Vocea lui moale mi se prelinge în urechi ca mierea. Adevărul e că e foarte sexy.

— Ţi-ar conveni să ne vedem la prânz?

Mă prăbuşesc în scaun şi mă învârt cu el către birou, ca să descopăr cu oroare că Jesse e în picioare în faţa mea, pândindu-mă ca o fiară turbată, cu pieptul umflându-se de respiraţii furioase. Tom şi Victoria sunt la birourile lor şi urmăresc scena cu mare atenţie, fără să încerce să-şi ascundă interesul. Mă uit peste umăr şi-l văd pe Patrick la el în birou, dar, slavă Domnului, nu e atent, fiindcă e complet absorbit de ceva de pe ecranul monitorului lui.

— Ava?

— Scuze, Mikael.

Mă uit întrebător în sus către Jesse, care mă ignoră şi-şi continuă demonstraţia ameninţătoare, fără să-i pese nici unde ne aflăm, nici de faptul că avem spectatori.

— Da, bine.

Încerc să am un ton profesionist şi hotărât, dar eşuez lamentabil.

— Ava, ai păţit ceva?

— Nu, n-am nimic, mulţumesc.

— Bun. Deci aşa? Ţi-ai încălcat propria regulă?

Îmi stă inima.

— Pardon? strecor cuvântul printre răsuflările mele neregulate.

— Jesse Ward. Ţi-e client, nu?

Nu ştiu ce să spun. Nu, nu era clientul meu, nu pe vremea când lucram la Lusso, dar nu sunt atât de proastă încât să subliniez asta. Mikael probabil că ştie că se presupune că lucrez pentru Jesse. *Se presupune.* Nu m-am mai întors la Conac şi Jesse n-a insistat.

— De când sunteţi împreună?

Îmi îngheaţă sângele în vene şi cotrobăi prin creier după cuvintele potrivite.

— Ăăăăă, cam de vreo lună, mă bâlbâi în telefon.

De ce mă întreabă asta?

— Hmmm. Foarte interesant.

Sângele îmi îngheaţă în vene. Ce-i aşa de interesant? Încă mă uit în ochii verzi ai bărbatului pentru care mi-aş da viaţa şi la telefon e un alt bărbat, care-mi dă de înţeles că ar avea să-mi spună ceva — ceva ce o să mă azvârle în flăcări la pământ din Al Nouălea Cer din Raiul Jesse. Nu c-aş fi în acest moment acolo.

— De ce? întreb.

Vocea îmi tremură de nelinişte, ceea ce e în regulă, fiindcă aşa mă şi simt. Ce ştie?

— Discutăm când ne vedem.

— Bine.

Închid. A fost o mare mojicie, dar nu ştiu ce să fac sau ce să spun. Jesse e aproape peste mine, cu o mutră de parcă e în stare să-mi rupă capul cu dinţii, dar pentru ce? Fir-ar mă-sa a naibii, în cinci minute am trecut de la mozoleală pe trotuar la schimb de săgeţi din ochi.

Ne sfredelim unul pe altul din priviri, până cedez şi mă uit spre Tom şi Victoria, care par să se fi instalat comod ca să asiste la spectacol. Apoi mă uit iar la Jesse, dar nu-mi vine să fac prima mişcare de teamă să nu explodeze şi să-l scoată pe Patrick din biroul lui, ca să vadă de unde vine gălăgia. Însă nu pot să stau aşa toată ziua, uitându-mă la el.

— Sunt la muncă, spun încet şi tăios, dar fără pic de încredere că falsa mea severitate va avea vreun rezultat.

Pare gata să explodeze de furie.

— N-o să te mai vezi cu el.

Scrâşneşte vorbele tacticos şi răspicat.

— De ce?

Nu-mi bat capul să-i atrag atenţia că Mikael e clientul meu. Ştie asta şi, după expresia de pe faţa lui, nu-i pasă.

— N-o să te vezi şi gata. Nu e o rugăminte, Ava. N-ai să mă sfidezi pe subiectul ăsta.

Începe să-şi morfolească afurisita de buză, tot mohorât şi tot tremurând de furie.

Nu pot să port discuţia asta aici, în mijlocul biroului. Şi nici nu pot să renunţ la contractul pentru clădirea Life.

— Ne vedem la Lusso, spun încet.

— Cu siguranţă.

Se întoarce şi iese cu paşi hotărâţi.

Cad lată pe spătarul scaunului şi dau drumul unei lungi respiraţii pe care nu mi-am dat seama că o ţineam.

— Vai de mine, cât de sexy e bărbatul ăla când e mohorât! ciripeşte Tom. Ai mai fost în ultima vreme pe la Conac, dragă?

Pentru prima dată în două zile, Victoria începe să chicotească. Deci nu mai trebuie să mă întreb dacă s-a prins.

Îmi vine să explodez de frustrare şi stres, dar, din fericire pentru Tom şi Victoria, Patrick le salvează pielea chiar când mă pregăteam să-mi vărs nervii pe ei.

— Floricică, spune cocoţându-se pe colţul biroului meu, care protestează ca de obicei pârâind. Mikael Van Der Haus a luat legătura cu mine şi a insistat să faci o călătorie de documentare în Suedia.

Ah, futu-i.

După ce am obţinut contractul pentru decorarea clădirii Lusso, partenerul lui Mikael ceruse ca totul să provină din Italia, aşa că m-am dus în Italia într-o călătorie de documentare şi de găsire de furnizori. Mikael şi-a subliniat dorinţa de a folosi materiale sustenabile în proiectul Life, dar nu m-am aşteptat la asta.

O călătorie pentru proiectul lui Mikael probabil că-l va băga direct în mormânt pe Jesse.

— E absolut necesar? întreb.

Te rog, spune că nu, te rog, spune că nu.

— Categoric, Mikael a insistat. O să caut zboruri.

Se ridică în scârţâieli de pe masa mea şi se duce înapoi în biroul lui.

Am dat de belea. N-am nicio şansă pe lume să ajung în Suedia fără ca Jesse să calce pe careva în picioare. Şi-atunci eu ce mă fac? Şomeră, asta mă fac. Mă apucă transpiraţia.

— Cafea, Ava?

Sally apare din dulapul cu rechizite cu aceeaşi mutră nefericită ca şi mai devreme. Aş bea un pahar de vin şi cu ochii!

— Nu, Sally, mersi.

Ridic ochii și-i văd pe Tom și Victoria cu capetele în jos. Bun. Pot să-mi petrec restul după-amiezii frământându-mă în liniște din cauza dramei mele. Brusc îmi doresc să nu fiu nevoită să-mi iau lucrurile după serviciu. Ultimul lucru de care am chef acum e să-l văd pe Matt.

Capitolul paisprezece

Se apropie ora şase şi mă apuc să-mi fac ordine pe birou. Toată lumea a plecat deja, deci eu trebuie să fac verificările prin birou şi să încui. Kate trage pe dreapta cu Margo Junior şi eu sar în maşină.

— Care-i treaba cu tine şi cu Sam? o iau la întrebări de îndată ce mă instalez şi-mi pun centura de siguranţă.

Aşa ursuză cum sunt, tot nu mă pot abţine să nu admir cât e de confortabilă noua dubiţă a lui Kate.

— Şi eu mă bucur să te văd, spune şi reintră în trafic.

— Hai, spune tot! Ce se întâmplă cu tine şi cu Sam?

Ridică din umeri.

— Nimic.

Dau ochii peste cap şi oftez dramatic:

— Nimic. Sigur.

— Şi cu ce te îmbraci la marele bal? întreabă ea, schimbând ostentativ subiectul.

Mârâi exasperată în sinea mea. Păi mă mai duc, în condiţiile actuale?

— Nu ştiu. Jesse ar trebui să mă ducă la cumpărături.

— A, da? Te duce el? spune meditativ. Stoarce tot ce poţi de la bogătaş.

— Nu mă încântă ideea. N-am mai fost la Conac de duminica trecută şi o să fie acolo şi ştoarfa aia botoasă, bombăn.

Mă las în scaun şi mă gândesc câte alte lucruri aş prefera să fac mâine-seară în loc de asta, iar acum, că Jesse e absolut turbat de furie pe mine, entuziasmul meu pentru petrecerea asta e complet inexistent. Eu ar trebui să fiu aia turbată de furie. Dacă e să mă iau după aluziile lui Mikael, Jesse are de dat nişte explicaţii.

— Măcar acum ştiu câţi ani are.

Rânjeşte şi-mi aruncă o privire fugară.

— Câţi are şi cum ai aflat?

— Treizeci şi şapte. L-am legat cu cătuşe de pat şi l-am torturat până mi-a spus.

Kate izbucneşte în râs şi mă pufneşte şi pe mine râsul. Chiar că e amuzant.

* * *

Oprim în faţa fostului meu apartament şi văd BMW-ul alb al lui Matt. Mi se face gol în stomac, dar ştiam că avea să fie aici ca să-mi dea drumul în casă.

— Vrei să vin cu tine? întreabă Kate.

Cântăresc preţ de câteva secunde întrebarea, dar hotărăsc că e probabil mai bine dacă mă aşteaptă în Margo Junior. Când vrea ea, Kate e o afurisită pusă pe scandal şi tot ce am de făcut e să intru, să fiu politicoasă şi să ies.

— Nu, le aduc eu aici.

Deschid uşa şi mă dau jos, simţind că mi se întoarce stomacul pe dos.

Urc scările şi apăs soneria apartamentului nostru, apoi mă uit în sus la clădire şi mă simt neaşteptat de tristă că nu mai locuiesc aici.

— Bună, răsună din interfon vocea veselă a lui Matt.

— Bună, spun cât pot de amical.

Nu vreau să port o conversaţie prietenoasă cu el. Încă mai sunt nervoasă că a avut tupeul să-mi sune părinţii.

— Îți deschid acum.

Aud cum se descuie ușa și mă uit în spate la Kate, făcându-i scurt din mână ca să-i semnalez că intru. Ridică degetul mare și-mi arată mobilul. Aprob din cap în semn că am înțeles și pășesc în holul de la parter.

Urc și pe drum respir adânc ca să mă calmez și-mi țin în gând un mic discurs de încurajare. Nu trebuie să pomenesc sub nicio formă de telefonul dat părinților mei și trebuie să evit să mă implic prea mult în conversație cu el.

Când ajung la capătul culoarului, văd că ușa de la intrare e întredeschisă, așa că mă scutur și intru. Nu închid ușa după mine; n-am de gând să fiu prea mult aici. Mă uit după Matt în bucătărie și living, dar nu e nicăieri, așa că mă îndrept spre dormitor și-mi găsesc lucrurile adunate în genți și cutii. Matt tot nu e de găsit, așa că mă apuc să ridic câteva genți, dar când mă întorc și dau să ies din cameră, Matt stă în ușă, cu un pahar de vin roșu în mână. E îmbrăcat în costumul lui bej. Am urât întotdeauna costumul ăla, dar nu i-am spus. Părul lui negru e pieptănat cu grijă cu obișnuita lui cărare pe-o parte.

— Bună! spune el, zâmbind exagerat de larg.

— Bună, m-am uitat după tine, explic ridicând gențile. Mă așteaptă Kate cu dubița. Cobor să duc astea.

Nu-și poate ascunde ostilitatea când aude numele lui Kate, dar îl ignor și mă îndrept hotărâtă spre ușă, unde mă opresc, fiindcă nu face niciun gest ca să se dea din calea mea.

— Pardon.

Politețea asta a mea mă omoară cu zile.

Îmi zâmbește, apoi trage obraznic o dușcă de vin și se dă un milimetru înapoi, făcându-mi loc doar cât să mă pot strecura pe lângă el ca să cobor la Kate. Când mă vede ieșind din clădire, Kate sare din dubă și aleargă să deschidă ușile din spate.

— Ai venit repede, spune luându-mi gențile.

— Mi-a împachetat el lucrurile, răspund arătând cu capul spre genți, cu o sprânceană ridicată.

Se strâmbă:

— Foarte civilizat din partea lui.

Mă întorc în apartament și mai iau câteva genți, gândindu-mă cât de repede ar merge dacă m-ar ajuta și Kate, dar dacă o bag și pe ea în treaba asta situația va exploda cu siguranță. Și, cum Matt nu se oferă să mă ajute, tropăi în sus și-n jos ca să-mi adun singură tot ce am pe lume.

— Câte mai sunt? întreabă Kate, urcându-mi în dubă a noua și a zecea geantă.

— Doar o cutie, spun făcând deja cale întoarsă spre clădire.

Sper să fi împachetat tot, că nu vreau să mai vin aici.

Urc iar și iau ultima cutie, apoi mă întorc să ies cât mai repede, dar descopăr că Matt îmi blochează din nou calea spre ieșire.

— Ava, putem sta de vorbă? întreabă cu speranță în glas.

Mă crispez:

— Despre ce?

— Despre noi, spune fluturând o mână între corpurile noastre.

— Matt, n-o să mă răzgândesc, spun cât pot de categoric, dar nu apuc să mă dezmeticesc, că mă trezesc cu el peste mine, încercând să-și îndese limba pe gâtul meu.

Scap cutia și-l împing cu toată forța de care sunt capabilă.

— Ce dracu' faci?! țip strident.

Gâfâie un pic, apoi se încruntă la mine.

— Îți amintesc cât de bine ne potrivim.

Efectiv izbucnesc în râs. Râd pe bune, în hohote. Îmi amintește? Ce anume? Cât e de bou? Mă lași? Clar nu are *nicio legătură* cu stilul lui Jesse de a-mi aminti diverse chestii.

— Mai ești cu cineva? întreabă.

— Nu e treaba ta.

— Nu, dar părinții tăi sunt foarte interesați.

Trag adânc aer în piept ca să mă calmez și să nu-l pocnesc peste ochi. Nici măcar nu am de gând să-i validez acțiunile cu un răspuns.

— Dă-te din drum, Matt.

Sunt grozav de mândră de mine că nu mi-a tremurat vocea.

— Vacă imbecilă.

Casc ochii stupefiată. Ştiam că are o latură mizerabilă, dar insulte de genul ăsta? Văd roşu în faţa ochilor.

— Da, tot mai sunt cu el şi ştii ceva, Matt? E mai bun la pat decât oricare altul din viaţa mea.

Râde parşiv, un râs care cere palme:

— E un alcoolic înveterat, Ava. Ştii asta? Probabil că e beat mort de fiecare dată când te fute.

Ezit şi rânjetul arogant al lui Matt se lăţeşte. Crede că sunt şocată de bomba cu alcoolul pe care mi-a aruncat-o în braţe, dar nu e aşa. Sunt şocată că ştie ceva despre bărbatul cu care sunt. De unde?

Îmi vine să-i trag o palmă de să-i zboare rânjetul satisfăcut de pe mutră.

— Chiar şi când e rangă, mi-o trage mai bine decât ai fost tu în stare vreodată.

— Eşti jalnică, mârâie la mine.

— Nu, Matt, îmi scot pârleala după patru ani de sex de rahat cu tine.

Îi cam pică faţa. Nu ştie ce să spună. Mă aplec să iau cutia de jos şi ridic brusc capul când aud un bubuit de paşi care urcă în goană scările.

Ah, futu-i!

— Ava! rage el.

Orice speranţă aveam ca Matt şi mutra lui buimacă să rămână neşifonate la plecarea mea s-a dus dracului pe apa Sâmbetei. De unde ştie că sunt aici? O omor pe Kate dacă m-a pârât.

Dă buzna pe uşă şi, dacă aveam până acum impresia că i-am văzut nivelul maxim de furie, mi-e clar în clipa asta că m-am înşelat. Arată ca un dezaxat şi mi-e frică de-a binelea. Nu pentru mine, ci pentru Matt. Jesse arată în stare să facă moarte de om.

Se uită direct la mine şi mă ofilesc sub privirea lui intensă, furibundă.

— Ce *morţii mă-tii* cauţi aici?!

Efectiv îmi tremură picioarele. E cât se poate de evident ce caut aici, nu are nevoie de confirmarea mea şi trebuie să fi văzut genţile din spatele dubei lui Kate.

Matt ia decizia înțeleaptă să stea deoparte și să-și țină gura. A fost și el ținta uneia din crizele de furie ale lui Jesse.

— Ce mama mă-sii ți-am zis? Nu-l suna, nu veni aici. Ți-am spus c-o să vină John!

Vântură din brațe ca un dezaxat.

— Du-te și urcă în morții ei de mașină.

Aud un chicotit scăpat de pe buzele lui Matt și întorc privirea rapid spre el. Se uită la mine cu o licărire de satisfacție bolnavă în ochi. E picătura care umple paharul. N-am de gând să stau aici să urle la mine, mai ales în fața boului de Matt. Îmi iau cutia și ies țâfnoasă din apartamentul meu, mulțumind tuturor sfinților că Jesse n-a intrat cu câteva secunde mai devreme.

— Ne-am sărutat, aud vocea îngâmfată a lui Matt, apoi zgomotul inconfundabil al pumnului lui Jesse în mutra lui.

Îmi vine să plâng. Matt chiar nu știe când să-și țină dracului gura? În urma mea aud bubuitul pașilor lui Jesse. Ies în stradă și o văd pe Kate. Sam e și el aici — a, și John, desigur.

Uriașul se sprijină de Range Roverul lui, cu ochelarii negri la locul lor, emanând, ca întotdeauna, un aer amenințător, dar cu fața complet inexpresivă. Kate se plimbă în sus și-n jos pe lângă dubă, iar Sam stă deoparte și-o privește cam îngrijorat. De ce e nevoie să fie toată lumea aici? Mă apropii de ea, fixând-o cu o privire care spune *nici să nu te-aud.*

Îmi ia cutia din mână.

— Vai, băga-mi-aș, Ava, șoptește aruncând cutia în dubă.

— I-ai spus lui Sam că sunt aici? o întreb tăios.

— Nu! țipă.

O cred. Nu mi-ar face așa ceva.

— John, strigă Jesse, ieșind din clădire. Pune lucrurile ăsteia în Rover.

Își scutură mâna convalescentă și simt o urmă de îngrijorare în adâncul sufletului. Cretinul pământului. Nu putea să-și folosească stânga? Apoi îmi dau seama cum s-a referit la mine.

Ăsteia?

— Lasă-le acolo, John! strig și John înlemnește în loc. Nu mă duc cu el. Haide, Kate.

O iau spre dubă ca să mă aşez pe scaunul din dreapta, şi, când ajung la portieră, ridic ochii şi-l văd pe Sam cu mâna pe braţul lui Kate. Ea se uită la Sam, el clatină încet din cap, apoi se uită iar la mine. Se vede că în ea se dă o luptă.

— Ia genţile, John! bubuie Jesse, coborând scările.

— Lasă-le acolo! zbier şi eu.

Îl văd pe John că oftează exasperat şi se uită la Jesse pentru a primi instrucţiuni, dar probabil că decide că furia mea e răul cel mai mic, fiindcă începe să-mi transfere lucrurile în Range Rover. N-are decât să le ia. Nu înseamnă că mă duc cu el. Urc în dubă şi mă trântesc în scaun plină de draci.

În două secunde, portiera zboară în lături.

— Jos!

Vocea îi tremură de furie. Mă doare-n cur.

Apuc mânerul ca s-o închid la loc, dar el o blochează cu corpul.

— Jesse. Cară-te în morţii mă-tii.

— Cum vorbeşti?!

— *Cară-te dracului!* urlu.

Mă usturǎ gâtul şi corzile vocale mă imploră să mă calmez. N-am urlat niciodată în halul ăsta. Tremur toată de furie. Cum îndrăzneşte? Cum îndrăzneşte să se poarte aşa după ce-am trecut prin ce-am trecut cu el?

— Vezi cum pizda mă-tii vorbeşti!

Se apleacă şi mă ia în braţe.

Mă lupt cu el, dar comparativ cu el puterea mea fizică e o glumă. Mă scoate cu forţa din Margo Junior şi mă pune în picioare cu spatele la el, timp în care continui să mă lupt să-i scap din mâini. Mă apucă de talie cu un braţ, mă ridică de la pământ cu totul şi mă duce la maşina lui în timp ce eu ţip şi mă zbat ca un copil de trei ani.

— Dă-mi drumul!

— Tacă-ţi gura aia spurcată, Ava, scrâşneşte el, întărâtându-mă să mă opun şi mai tare.

Îmi vine să intru în pământ de ruşine că am ajuns să fiu tratată în halul ăsta în mijlocul cartierului Notting Hill, sub privirile şocate ale celei

mai bune prietene, ale iubitului ei şi ale lui John. Îmi vine să urlu. Mă zbat în continuare şi încerc să-i desfac braţele încleştate pe mine.

— Termină, că faci o scenă, Ava.

Ridic privirea şi văd numeroşi trecători opriţi din treburile lor zilnice ca să se uite la circul care se desfăşoară sub ochii lor. Renunţ la luptă, în primul rând pentru că am obosit. Îl las să mă înghesuie în maşina lui, lovindu-l cu palmele când încearcă să-mi pună centura de siguranţă.

Mă apucă de bărbie şi-mi smuceşte faţa spre el:

— Să nu dea dracu' să te clinteşti de-aici!

Ochii lui verzi ard de furie. Îl privesc sfidător şi mă smucesc din mâna lui. Stau în scaunul de piele neagră şi caldă şi încerc să-mi trag sufletul, uitându-mă cum se duce înapoi la John, Kate şi Sam. Discută, dar n-am idee despre ce. Jesse lasă capul în jos şi-o văd pe Kate că-i pune mâna pe braţ. Trădătoare ordinară! De ce e el ţinta compasiunii şi încurajărilor, când eu sunt cea răpită de un dezaxat turbat, fir-ar a dracului de viaţă?

John clatină din cap şi-i atinge maxilarul cu pumnul, în glumă, dar Jesse se trage înapoi, cu un gest aspru. Citesc pe buzele lui John un *calmează-te* şi văd că Jesse se îndepărtează de ei, azvârlindu-şi braţele în aer şi apoi smulgându-şi părul din cap de nervi. John clatină din cap şi de data asta ştiu sigur că a zis *al dracu' ticălos*.

Bun! E un semn că John e de acord cu mine. *Trăsături urâte* — parcă aşa a spus John. Mai urât de atât nu prea cred că se poate. A pierdut complet contactul cu realitatea.

Când urcă în maşină mă uit pe geam. Porneşte şi demarează în urlet de cauciucuri, azvârlindu-mă în scaun. Şi în mod normal e înfricoşător când eşti într-o maşină cu el la volan. Nu mă încântă deloc perspectiva acestui drum.

— De unde ai ştiut că eram aici? întreb cu ochii lipiţi de imaginile care gonesc pe lângă geamul meu.

Ia o curbă şi-l simt tresărind, iar cu coada ochiului îl văd că-şi scutură mâna.

— N-are dracului nicio importanţă.

— Ba are.

Mă întorc și mă uit la profilul lui schimonosit de mânie. Tot frumos e, bestia.

— Mă descurcam foarte bine până să apari tu.

Întoarce brusc capul spre mine. Îi susțin privirea cu aceeași ferocitate ca și cea din ochii lui.

— Sunt furios ca dracu' pe tine. L-ai sărutat?

— Nu! zbier. A încercat și l-am izbit. Ieșeam pe ușă când ai venit.

Mă dor mușchii frunții de atâta încruntare.

Sar în sus când dă un pumn în volan.

— Să nu-ndrăznești în viața ta să-mi mai spui că sunt posesiv și exagerat, m-ai auzit?

— Ești stupid de posesiv!

— Ava, în două zile am surprins doi bărbați în timp ce încercau să-ți intre în chiloți. Dumnezeu cu mila ce s-o întâmpla când nu sunt cu tine!

— Nu fi tâmpit, pufnesc scârbită. Astea-s numai prostii din capul tău.

Sunt perfect conștientă că nu e așa.

— De unde-l cunoști pe Mikael?

— Ce? mă repede.

— Ce-ai auzit.

Îmi dau seama după faptul că buza de jos i-a dispărut între dinți că se gândește intens la un răspuns.

— Ava, am cumpărat apartamentul de lux. De unde crezi că-l știu?

— I s-a părut foarte interesant când i-am spus că suntem împreună cam de vreo lună. De ce ar spune asta?

Își sucește brusc capul spre mine, mai să-și rupă gâtul:

— De ce puii mei vorbești cu el despre noi?

— N-am vorbit. El a întrebat și eu am răspuns! De ce i s-ar părea așa de interesant, Jesse?

Simt că-mi pierd controlul. Îmi iau privirea de la el, trăgând aer în piept ca să mă calmez.

— Crede-mă, bărbatul ăla te vrea.

— De ce? țip la el, răsucindu-mi fața înapoi spre el, dar el refuză să se uite la mine.

Dă iar un pumn în volan.

— Vrea să mi te ia!

— Dar de ce?

— Uite de-aia!

Mă arunc la loc în scaun, şocată şi nemulţumită de răspunsul lui vag şi furios. Conversaţia asta n-o să rezolve nimic. Trebuie să se calmeze şi eu la fel. O să-i pun întrebări când n-o să arate de parcă e gata să spargă parbrizul cu pumnul.

* * *

Opreşte în faţă la Lusso şi cobor înainte să apuce să oprească motorul. Îl văd pe John că parchează şi intru în foaier. Mă duc glonţ spre lift, ignorându-l pe Clive care iese de după pupitrul său.

Mă aştept ca Jesse să împiedice uşile să se închidă ca să intre şi el, dar n-o face. E clar că s-a gândit şi el că e nevoie să ne calmăm amândoi.

Ies din lift, pescuiesc cheia din buzunarul lateral al genţii şi intru, trântesc uşa în urma mea şi azvârl geanta pe jos plină de draci.

— Morţii mă-sii de bărbat! înjur singură.

— Bună ziua, spune o voce mică.

Ridic ochii şi văd în faţa mea o femeie grizonantă de vârstă mijlocie. Presupun că ar trebui să mă îngrijoreze prezenţa acestei străine în apartamentul lui Jesse, dar sunt prea furibundă.

— Tu cine dracu' mai eşti? o reped scârboasă.

Femeia se dă un pic înapoi şi atunci observ spray-ul de lustruit mobila şi pămătuful de praf din mâna ei.

— Cathy, spune. Lucrez pentru Jesse.

— Ce? întreb nervoasă.

Şi atunci, furia care-mi stăpâneşte întreaga fiinţă se retrage cât să permită creierului meu să asimileze acea informaţie măruntă — pe lângă soluţia pentru mobilă din mâna ei.

Vai, fir-ar a naibii!

Uşa se deschide în spatele meu. Mă întorc şi văd că intră Jesse. Se uită la mine, apoi la femeia care stă în faţa noastră.

— Cathy, probabil că ar fi bine să pleci acum. Vorbim mâine, spune calm, dar încă îi mai detectez mânia în voce.

— Desigur.

Își pune soluția și pămătuful pe măsuța de la intrare și apoi își scoate șorțul, pe care-l împăturește în grabă, dar cu grijă.

— Am pus cina la cuptor. Mai las-o jumătate de oră.

Ia de jos o geantă din pânză țesută și-și îndeasă șorțul deasupra. Draga de ea, îmi zâmbește înainte să plece. Nu merit.

Jesse o pupă pe obraz și-o mângâie liniștitor pe umăr. Mă uit după ea cum iese pe hol și-i văd pe John și Clive aducându-mi genţile din lift. Ceea ce e o pierdere de timp, fiindcă nu rămân aici. Dau iama în bucătărie și smucesc ușa frigiderului, sperând că s-a rătăcit pe-acolo ca prin minune o sticlă de vin. Dezamăgirea mea e cruntă.

Închid cu o bufnitură ușa de la frigider, ies trântind și bușind din bucătărie și urc în dormitor. Nici nu mă pot uita la el în clipa asta. Intru în dormitor și trântesc și ușa aceea, apoi rămân în picioare în mijlocul lui și mă întreb... și-acum ce fac? Ar trebui să plec, pur și simplu — să avem amândoi timp și spațiu ca să ne calmăm. Ce e între noi e prea intens și se întâmplă prea repede. E toxic, nociv.

Suspin epuizată și-mi prind deznădăjduită fața în palme, simțind cum lacrimile îmi umplu ochii și mi se pune un nod în gât. Sunt îndrăgostită lulea de un bărbat cu temperament exploziv și comportament imposibil. Pe de altă parte, însă, e cel mai afectuos, sensibil și protector bărbat din univers. Dacă John are dreptate și e așa numai cu mine, atunci poate că nici n-ar trebui să fim împreună. O să moară de atac de cord înainte să facă patruzeci de ani și o să fie vina mea. Cu Jesse, când avem momente bune, ele sunt incredibile, dar când sunt rele, sunt insuportabile.

Credeam că încep să aflu ce voiam să știu, dar treptat devine tot mai clar că nu e așa. Și, din câte văd, nici n-o să aflu prea curând... poate doar dacă-l întreb pe Mikael.

Ușa se dă de perete și Jesse dă buzna, arătând de parcă a fost electrocutat. Tremură vizibil și artera de pe gât e umflată. Ridică mâna în care ține ceva.

— Ce *morții mă-sii* e asta?

Zici că poate să-i explodeze capul în orice clipă. Mă încrunt, dar apoi îmi dau seama că are în mână o foaie cu orare de zbor. Probabil că mi le-a strecurat Patrick în geantă.

Of, Doamne, acum să te ții!

Ia stai așa!

— Mi-ai umblat în geantă?

Sunt șocată. Nu știu de ce, că doar îmi încalcă tot timpul dreptul la intimitate, în puii mei. Nu pare nici rușinat, nici măcar reținut. Îmi flutură hârtia sub nas, cu pieptul umflându-se neregulat.

Îl împing din cale și mă reped jos, la geanta mea. Îl aud că vine după mine respirând așa de zgomotos că aproape acoperă tropăitul pașilor furioși. Îmi smulg geanta de pe jos și o duc în bucătărie.

— Ce dracu' faci? zbiară. Nu e acolo, e aici.

Îmi îndeasă hârtia sub nas. Îmi arunc geanta pe insulă și încep să cotrobăi prin ea.

Habar n-am ce caut.

— Nu te duci nici moartă, băga-mi-aș, nici în Suedia, nici în Danemarca, nici nicăieri, dacă vrei să știi!

Tonul vocii lui e undeva între furie și frică.

Mă uit la el. Da, clar i se întrezărește frica pe față.

— Nu-mi umbla în geantă.

Scrâșnesc vorbele cu furie și-l privesc acuzator.

Face un pas înapoi și aruncă hârtia pe insulă păstrându-și expresia furibundă.

— De ce? Ce mai ascunzi acolo de mine?

— Nimic!

— Ascultă la mine, domniță! zice înaintând hotărât și-și apropie fața la un milimetru de a mea. Mai bine mor decât să-ți dau voie să pleci din țară cu fustangiul ăla mizerabil.

Chipul îi e traversat de un val de groază pură.

— El nu vine! urlu, dând cu geanta de pământ pentru un efect dramatic.

Nu ştiu sigur asta şi adevărul e că bănuiesc că probabil va veni şi el. Are un plan şi are motiv.

— Ba o să vină. Crede-mă, o să vină după tine acolo. Când vrea o femeie, o vânează necontenit.

Mă apucă râsul de-a binelea.

— Aşa ca tine?

— Aia a fost altceva! se răsteşte la mine.

Închide ochii şi-şi ridică degetele la tâmple, masându-le pentru a scăpa de tensiune.

— Eşti imposibil, scuip printre dinţi.

— Şi pentru ce iei vitamine, întreabă, uitându-se la mine urât de tot. Eşti gravidă, aşa-i?

Înşfac vitaminele din geantă şi i le arunc în cap. Cască ochii şi se fereşte dibaci din calea lor, iar flaconul se sparge de perete şi cade pe podeaua bucătăriei. Trebuie să-mi recapăt cât de cât controlul, că mi l-am pierdut aproape de tot.

— Pentru tine le-am cumpărat! urlu.

Se uită la mine de parcă se teme că am înnebunit de tot. Nu încă, dar nici mult nu mai am.

— De ce? întreabă uitându-se la flaconul de pe jos.

— Ţi-ai trecut organismul prin toate chinurile iadului. Sau ai uitat?

Pufneşte dispreţuitor:

— Ava, ţi-am spus că n-am nevoie de pastile.

Înaintează cu paşi mari şi mă apucă de braţe ca să mă tragă spre faţa lui.

— Nu sunt un nenorocit de alcoolic. Dacă o să beau acum o să fie din cauză că *tu* m-ai scos din minţi de furie.

Ultima parte mi-o zbiară în faţă.

— Dai vina pe mine pentru toate astea, declar.

N-am de gând s-o formulez ca întrebare, fiindcă deja mi-a răcnit-o în faţă.

Îmi dă drumul şi se îndepărtează.

— Ba nu.

Se trage nervos de păr.

— Ce altceva îmi mai ascunzi? Călătorii de afaceri cu olandezi bogați — se uită furios la mine —, vizite intime la fostul iubit?

— Intime, mă bâlbâi stupefiată.

Crede că întâlnirea cu Matt a fost ceva intim?

— Idiot mai ești, în puii mei!

— *Vezi cum vorbești!*

— Du-te dracului! urlu.

Ăsta e căzut în cap! Dacă m-ar cunoaște așa de bine pe cât spune, nu mi-ar mai arunca niște acuzații așa de stupide.

— Nu pot să fiu în preajma ta în clipa asta, rage.

Își încleștează fălcile și mușchii îi joacă sub piele.

— Te iubesc, Ava, jur. La nebunie, dar nici nu mă pot uita, în puii mei, la tine. E o demență!

Iese ca o furtună din bucătărie.

Aud cum se trântește ușa de la intrare și, după câteva clipe, aud o bubuitură cumplită. Ies în foaierul din fața apartamentului și Jesse nu e de găsit, în schimb ușa cu oglindă a liftului e făcută praf. Chiar și în adâncurile negre ale deznădejdii care m-a cuprins, mă gândesc imediat la ce nenorocire a mai făcut bietei lui mâini. Apoi încep să plâng. Cu disperare, cu urlete și bolboroseli. Mă simt complet neajutorată și lipsită de orice urmă de control. Am senzația că sunt pusă la încercare, de parcă mă testează să vadă dacă am tăria să-l ajut să treacă prin nebunia asta. În plus, nu reușesc să alung gândul enervant de sâcâitor că eu l-am adus în halul ăsta. Nu e deloc sănătos.

Intru înapoi în vastul living și-mi văd toate gențile aliniate ordonat lângă scară. Ce să fac cu ele? Rămân aici?

Le las acolo și, neștiind ce să fac, mă duc și mă așez pe un șezlong de pe terasă și-mi plâng de milă la propriu — plâns în hohote, de saltă bluza de pe mine, cu valuri de lacrimi, iar între timp încerc să mă orientez un pic, să găsesc o cât de vagă direcție. Privesc în gol și nu simt decât o devastatoare senzație de abandon. Sunt inundată de sentimente familiare, pe care mi-am dorit să nu le mai trăiesc niciodată — senzația de gol în suflet, deznădejdea, singurătatea, senzația de rătăcire, toate emoțiile care mă

transformaseră în locatar permanent al celui mai de jos nivel al iadului pe vremea când Jesse nu făcea parte din viaţa mea. Cum am ajuns să am atâta nevoie de el? Cum am ajuns să mi se întâmple aşa ceva? A plecat şi acum aflu pe pielea mea cum s-a simţit când i-am făcut acelaşi lucru. Parcă lipseşte o imensă parte din mine.

Aşa şi e.

Urc înapoi la etaj, fac un duş şi stau o veşnicie sub picăturile de apă, săpunindu-mi absentă trupul. Oriunde întorc ochii, ne văd pe noi doi — eu cu Jesse pe lavoar, lipiţi de perete, în duş. Suntem peste tot. Ies în grabă, dintr-odată disperată să scap de amintirea momentelor noastre intime. Îmi usuc părul, apoi mă prăbuşesc pe pat. Nu ştiu cât stau acolo holbându-mă la tavan. Minute. Ore întregi. Ar trebui să-mi pot da seama după faptul că mă strânge şi mă usturǎ pielea feţei de la lacrimile uscate. Încerc să n-o fac, dar mă gândesc de câte ori s-a pus pe băut în trecut, când eram despărţiţi. Oare o să bea şi acum? Gândul îmi face inima să o ia la un galop dureros, de parcă ar vrea să-mi iasă din piept. Posibilitatea ca Jesse să se repeadă iar la alcool mă face s-o rup la fugă spre bucătărie ca să-mi găsesc telefonul.

Când intru, mă izbeşte o aromă delicioasă. Aoleu! Alerg să închid cuptorul, înşfac telefonul şi-l sun pe John.

Aud tunetul vocii lui după primul apel:

— E aici, Ava.

— La Conac?

Sunt incredibil de uşurată, dar în acelaşi timp mă întreb ce caută acolo.

— Mda, spune John cu regret în glas.

Asta mă face să ciulesc urechile.

— Să vin?

Nu ştiu de ce mai întreb, când sunt deja în drum spre dormitor, ca să mă îmbrac.

Murmură în telefon:

— Probabil că da, fată. S-a dus direct la el în birou.

Închid, trag ceva pe mine şi o iau spre uşă. Cheile mele de la maşină! Jesse nu mi-a dat înapoi cheile de la maşină. Bag mâinile până la cot prin

cutiile cu lucrurile mele, rugându-mă să găsesc setul de rezervă şi, până la urmă, dau de el.

În două secunde sunt în foaierul de la Lusso, pe care-l traversez în fugă. Tocurile îmi ţăcăne rapid pe podea. Îl văd pe Clive în genunchi sub birou, dar trec iute pe lângă el fără un cuvânt. În seara asta nu am timp de el. Bietul om se va întreba cu ce m-a supărat.

— Ava! îl aud că strigă după mine.

Nu m-aş opri, dar după tonul lui îmi dau seama că e vorba de ceva grav. Poate s-a întors femeia misterioasă.

— Ce s-a întâmplat, Clive?

Aleargă panicat spre mine.

— Nu poţi să pleci!

Ce tot spune?

— Domnul Ward — spune Clive printre gâfâituri — a spus că n-ai voie să pleci din Lusso. A insistat foarte mult.

— Clive, n-am timp de aşa ceva.

Îmi văd de drum, dar mă apucă de braţ.

— Ava, te rog. Trebuie să-l sun.

Nu-mi vine să cred. Acuma l-a pus pe portar să mă păzească?

— Clive, asta nu face parte din îndatoririle tale, subliniez. Te rog să-mi dau drumul la braţ.

— Păi, aşa am zis şi eu, dar domnul Ward poate să fie foarte insistent.

— Cât, Clive?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spune repede, rearanjându-şi chipiul cu mâna liberă.

Arată cum nu se poate mai vinovat.

Îmi trag braţul din strânsoarea lui şi mă duc la pupitrul recepţiei.

— Unde ţii numerele de telefon ale domnului Ward? întreb eu, trecând în revistă monitoarele de ultimă generaţie din faţa mea.

Observ că pe birou e şi mobilul lui Clive.

Acesta vine spre mine cu o mutră buimacă.

— Toate sunt conectate la telefon prin sistem. De ce întrebi?

— Ai numărul domnului Ward în mobil? întreb.

— Nu, Ava, totul e programat în sistem. Chestie de confidenţialitate a locatarilor.

— Bun.

Smulg cablurile care duc de la sistemul de telefonie la calculator şi le las să cadă pe jos. Lângă falca lui Clive.

În drum spre ieşire mă urmăresc bombănelile bietului bătrânel şocat şi simt o mică înţepătură de vinovăţie în inimă. Încă o factură de reparaţii care va ateriza pe covoraşul de la intrarea în apartamentul de lux. Sar în maşină şi remarc pe loc că pe bord se află o cutiuţă neagră. Ştiind ce e, o apăs şi porţile de la Lusso încep să se deschidă.

Tot drumul până la Conac mă rog în gând să nu-l găsesc pe Jesse cu un pahar în mână. Asta e prima oară când mă întorc acolo după ce am descoperit ce activităţi le oferă oaspeţilor, dar nevoia de a-l vedea pe Jesse e mai puternică decât emoţiile şi reţinerile pe care le am.

Capitolul cincisprezece

John deschide uşa Conacului înainte să ajung la ea şi-mi prezintă un zâmbet mic, ca să mă liniştească:

— S-a calmat? întreb, trecând pe lângă bar şi intrând în veranda închisă.

Văd oameni aşezaţi peste tot, vorbind şi bând, discutând probabil despre ce-i aşteaptă în seara asta, şi sunt asaltată de zeci de priviri curioase. Mă crispez toată.

— Al dracului ce efect ai asupra ticălosului ăstuia, râde John, oferindu-mi ocazia să-i văd pentru o clipă dintele de aur.

Expir lung în semn de aprobare.

— Bărbatul ăsta al meu e tare dificil.

John se uită zâmbind la mine:

— Dificil? E puţin spus. Eu zic că e o belea afurisită. Dar nu pot să nu admir cât e de hotărât.

— Hotărât? întreb încruntându-mă. Hotărât să fie dificil?

Ajungem la biroul lui Jesse şi John se opreşte.

— Nu l-am văzut niciodată aşa de hotărât să trăiască.

— Ce vrei să spui? întreb fără să-mi pot ascunde buimăceala din voce.

Nu-l văd deloc hotărât să trăiască. Îl văd doar hotărât să se sinucidă stresându-se. E total autodistructiv.

Mi se taie respirația.

Autodistructiv. Asta a spus și Jesse — când m-a luat cu el pe motor.

— Crede-mă, e de bine, spune John, privindu-mă cu afecțiune. Nu-l lua prea tare.

— De când îl cunoști, John?

— De destul timp, fată. Te las.

Își cară muntele de trup pe coridor în jos.

— Mersi, John, spun după el.

— În regulă, fată. În regulă.

Stau în fața biroului lui Jesse cu mâna deasupra clanței. Informația neașteptată primită de la John, așa vagă cum e, mi-a stârnit și mai tare curiozitatea. Prin minte îmi vâjâie gânduri despre alcool, dedat la plăceri, pantaloni din piele și cicatrici. Răsucesc clanța și intru cu precauție în biroul lui Jesse.

Și nu-mi place ce văd.

Jesse stă în fotoliul lui mare, întors cu fața spre Sarah, care e cocoțată pe colțul biroului lui. Simțul proprietății mă lovește ca o palmă peste față, dar mult mai tare mă îngrijorează sticla de vodcă din fața lui Jesse. Pot să mă lupt cu atenția nedorită a altor femei, cu condiția să fie nedorită. Dar cu vodca e cu totul altă poveste.

Ridică amândoi odată privirea spre mine, iar ea îmi aruncă un zâmbet fals. Apoi observ pe mâna lui Jesse o pungă cu gheață. Am avut dreptate să fiu geloasă. Cei doi par, ca să folosesc vorba lui Jesse, foarte intimi. Acum nu mai am nici urmă de îndoială că ăștia doi au făcut sex. Se vede pe fața ei, clar ca lumina zilei. Mă simt scârbită, geloasă și periculos de posesivă.

Mă uit la Jesse și el la mine. E tot în pantalonii gri-închis, dar are mânecile cămășii negre suflecate. Părul lui blond-murdar e o ciufuleală minunată în vârful capului, dar, cu toată frumusețea lui, pare temător

și stingherit. Mi se pare normal. Tocmai am dat peste el într-o ipostază intimă cu altă femeie și cu o sticlă cu licoarea diavolului în față. Scena reprezintă cumularea tuturor coșmarurilor mele.

Întoarce încet scaunul cu picioarele, de la Sarah către mine.

— Ai băut?

Am vocea fermă și puternică. Adică exact opusul felului în care mă simt.

Clatină din cap.

— Nu.

Nu știu sigur dacă vocea timidă e din cauza femeii ăsteia sau a vodcii. Pleacă puțin capul și se așterne o tăcere stânjenitoare, dar apoi Sarah îi pune o mână pe braț și-mi vine să mă arunc peste birou și să-i smulg părul din cap. Jesse tresare și-mi aruncă iute o privire.

Cine pizda mă-sii se crede asta? Nu sunt atât de naivă încât să îmi închipui că încearcă să fie o bună prietenă. Brusc, mă apucă furia pe mine însămi, că am dat altei femei ocazia să-l aline, în special acestei femei. Asta e treaba mea.

— Scuză-ne, te rog, spun și-o privesc în față, ca să nu încapă nicio îndoială că vorbesc cu ea.

Se uită la mine, dar nu-și ia mâna de pe Jesse:

— Pardon?

— M-ai auzit.

Îi arunc o uitătură gen „nu te pune cu mine“, iar ea se strâmbă aproape imperceptibil.

Jesse își trage brațul și mâna ei cade pe birou, apoi se uită neliniștit când la mine, când la ea. Amărâtul de el nu scoate niciun piuit, dar javra se apleacă și-l pupă pe obraz, poposind cu buzele acolo mai mult decât e necesar.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, scumpule, spune cu cea mai ridicol de seducătoare voce pe care am auzit-o vreodată.

Jesse se crispează din cap până în picioare și se uită la mine cu ochii mari, alarmat. Are dreptate să fie agitat, mai ales după ce tocmai m-a făcut de tot căcatul din cauza unui client și a unui fost iubit. Dacă el m-ar fi surprins pe mine într-o postură similară, Mikael și Matt ar fi acum un morman de organe și membre făcute bucăți.

Apăs pe clanţă şi deschid uşa larg, apoi o pironesc cu privirea pe ştoarfa blondă, caricaturală:

— La revedere, Sarah, spun, fără drept de apel.

Mă priveşte plină de sine, alunecă de pe biroul lui Jesse şi străbate alene încăperea sfidându-mă din priviri şi unduindu-şi şoldurile. Îi susţin căutătura cu ochi severi până ajunge la uşa pe care i-o ţin deschisă şi în clipa în care platformele ei de cinşpe centimetri trec pragul, trântesc uşa după ea, sperând în sinea mea că a pocnit-o peste fundul tonifiat.

Şi-acum, să mă ocup de bărbatul meu dificil. Când l-am văzut acolo, cu Sarah, mi-a devenit foarte clar un lucru: e al meu. Punct.

Mă întorc spre el. Nu s-a mişcat din scaun, sticla de vodcă e tot în mijlocul biroului şi-şi mestecă buza aia nenorocită, în timp ce rotiţele creierului mai că scot fum.

Arăt cu bărbia spre sticlă:

— Aia ce caută acolo?

— Nu ştiu.

Are chipul tulburat şi mă omoară că sunt în cealaltă parte a camerei.

— Vrei s-o bei?

— Nu acum, că eşti tu aici.

Vorbele lui rostite pe ton moale mi se înfig în creier.

— Ai plecat şi m-ai lăsat singură, îi amintesc.

— Ştiu.

— Şi dacă nu veneam?

Asta e întrebarea-cheie aici. Frământ în minte iar şi iar acelaşi gând. Se poartă ca şi cum nu e mare lucru, dar apoi îl găsesc în compania unei femei şi a unei sticle de vodcă fiindcă ne-am certat. Nu se poate să mă îngrijorez în halul ăsta de fiecare dată când avem o neînţelegere.

— N-aş fi băut-o... spune şi o împinge mai încolo.

— Atunci de ce e aici?

Ridică nonşalant din umeri. Asta mă scoate din sărite. Temerile mele au fost justificate, iar el are pretenţia să-i accept răspunsurile vagi şi ridicările din umeri?

— N-aveam de gând s-o beau, Ava, spune pe ton uşor iritat.

— Ai bea-o dacă aş pleca?

Mă priveşte imediat şi panica îi invadează chipul frumos.

— Mă părăseşti?

— Trebuie să-mi dai nişte răspunsuri.

Îl ameninţ, dar ştiu că e singura mea opţiune. Trebuie să-mi spună nişte lucruri.

— De ce e Mikael aşa de interesat de relaţia noastră?

— Nevastă-sa l-a părăsit, mitraliază iute vorbele.

— Fiindcă te-ai culcat tu cu ea.

— Da.

— Când?

— Cu câteva luni în urmă, Ava.

Mă priveşte cu ochi plini de sinceritate:

— Ea era femeia care a venit la Lusso. Îţi spun, până nu mă ameninţi iar că mă părăseşti, spune cu o urmă de sarcasm în voce, pe care aleg s-o ignor.

— N-a venit că era îngrijorată pentru tine, aşa-i?

— Ba probabil că da, dar şi pentru că mă doreşte.

— E de înţeles, spun, incredibil de calmă.

Aprobă uşor din cap.

— Am fost cât se poate de clar, Ava. M-am culcat cu ea cu luni în urmă, iar ea plecase înapoi în Danemarca. Nu ştiu de ce s-a hotărât acum să mă curteze.

Îl cred şi, oricum, Mikael s-a ocupat de problema cu divorţul şi durează ceva timp să divorţezi de cineva. Trebuie să le fi luat câteva luni.

— Deci, vrea să mă ia de lângă tine, aşa cum şi tu i-ai luat nevasta.

Capul îi cade în palme.

— Nu i-am luat-o eu, Ava. A plecat de bunăvoie, dar da, vrea să mi te ia.

— Dar eraţi în termeni amicali, doar ai cumpărat un apartament de la el, în Lusso.

Mă doare capul.

— E doar o faţadă, Ava — pentru el. Nu mă avea cu nimic la mână, nimic cu care să-mi poată face rău, fiindcă nu-mi păsa de nimic. Dar acum te am pe tine.

Ridică privirea.

— Acum știe unde să înfigă cuțitul.

Lacrimile încep să-mi înțepe ochii și văd cum îi cade fața și încep să i se umezească și lui ochii. Gata, nu mai pot să stau așa departe de el. Mă duc spre fotoliul lui și el deschide brațele. Îi ignor mâna umflată, mă cațăr în poala lui și-l las să mă înghită în brațele lui și să-mi invadeze toate simțurile. Atingerea și mirosul lui mă calmează imediat și inevitabilul se întâmplă, ca de fiecare dată când ne contopim așa: toate problemele care ne chinuie par insignifiante și neimportante. Suntem doar noi, în mica noastră bulă de mulțumire, liniștindu-ne reciproc, calmându-ne reciproc.

— O să te iubesc până la moarte. Nu pot să te las să pleci în Suedia.

— Știu, suspin eu.

— Și ar fi trebuit să mă lași pe mine să mă ocup de lucrurile tale. Nu voiam să-l mai vezi, adaugă el.

Acum îi cedez, dar nu-mi pasă.

— Știu. Știe despre tine.

Simt că înțepenește sub mine.

— Știe despre mine?

— Mi-a spus că ești un alcoolic înveterat.

Se relaxează și începe să râdă.

— Sunt un alcoolic înveterat?

Ridic ochii la el, șocată de reacția lui nonșalantă la un lucru așa de dăunător pentru reputația lui.

— Ce-i de râs? De unde știe?

— Ava, jur că n-am nici cea mai mică idee.

Oftează.

— Și oricum, e prost informat, fiindcă nu sunt alcoolic.

— Da, știu, cedez eu, deși sunt sigură că problema lui Jesse cu alcoolul se încadrează în zona alcoolismului.

— Jesse, ce mă fac? Mikael e un client important.

Brusc, îmi trece prin cap un gând oribil.

— M-a angajat cumva din nou și pentru clădirea Life din cauza ta?

Zâmbește:

— Nu, Ava. Nici nu știa de noi până ieri. Te-a angajat fiindcă ești o decoratoare talentată. Faptul că ești și uluitor de frumoasă a fost un beneficiu adițional. Iar faptul că s-a întâmplat să mă îndrăgostesc eu de tine a fost un bonus și mai mare pentru el.

— Te-ai expus, spun încet. Dacă n-ai fi dat buzna în întâlnirea mea, poate că n-ar fi făcut niciodată legătura.

— Când ți-am văzut agenda, am acționat impulsiv.

Ridică din umeri.

— Oricum te-ar fi curtat, fie că știa că ești cu mine, fie că nu. Cum spuneam, e necruțător.

Îmi amintesc cum i s-au bulbucat ochii și i s-au încleștat fălcile când mi-a văzut agenda. Motivul nu era c-o înlocuisem, ci că văzuse numele lui Mikael mare cât toată pagina.

— De unde știi? E însurat. Mă rog, a fost însurat.

— Asta nu l-a împiedicat niciodată, Ava.

Sunt în plină cădere nervoasă. E imposibil să mai lucrez acum cu Mikael, după descoperirea asta. Nu vreau să am nimic de-a face cu el. Vai, Doamne, ar trebui să mă întâlnesc cu el luni. O să iasă urât tare de tot. Îmi vine să zbier la Jesse fiindcă n-a fost în stare să și-o țină în pantaloni. Îmi amintesc de creatura răutăcioasă pe care John a dat-o afară de la Conac în ziua în care am descoperit ce era de fapt acolo. Făcea scandal și tot zicea ceva despre soți și despre cum Jesse nu se lasă împiedicat de conștiință. Oare câte căsnicii a distrus Jesse? Câți soți vor să se răzbune?

Sunt smulsă din gândurile nedorite când Jesse îmi cuprinde fața în palme:

— Cum ai ajuns aici?

Zâmbesc larg.

— I-am distras atenția gardianului pe care l-ai lăsat să mă păzească.

Îi sclipesc ochii și-și înăbușă un zâmbet amuzat:

— Va trebui să-l concediez. Cum ai reușit?

Îmi piere zâmbetul când mă gândesc la factura pentru reparații pe care-o s-o primească Jesse.

— Jesse, are şaizeci de ani bătuţi pe muchie. Am deconectat sistemul telefonic ca să nu te poată anunţa că am evadat din turnul tău din cer.

— Turnul nostru. L-ai deconectat?

Ridul încruntării e doar o umbră care-i traversează fruntea.

Îmi îngrop faţa la pieptul lui:

— Am smuls cablurile.

— Aha, spune sec, dar ştiu că-şi înăbuşă râsul.

— Ce-i în capul tău, de-ai pus un pensionar să încerce să mă ţină în casă? întreb acuzator.

Aş fi putut să scap cu fuga de Clive chiar şi pe tocuri cui.

Mă mângâie tandru pe păr.

— Nu voiam să pleci.

— Păi, atunci ar fi trebuit să rămâi acasă.

Îi scot cămaşa din pantaloni şi-mi strecor mâinile sub ea ca să-mi iau doza vitală de atingere a pieptului lui cald. Mă strânge mai tare şi simt cum îi bate inima sub palma mea. E minunat de reconfortant.

— Eram turbat de furie.

Oftează.

— Mă faci să turbez de furie.

Mă pupă pe tâmplă şi-şi îngroapă faţa adânc în părul meu.

— Ce-ţi face mâna?

— Ar fi bine dacă n-aş izbi-o tot timpul de diverse lucruri, răspunde sec.

Mă strecor din îmbrăţişarea lui.

— Ia să văd.

Mă îndrept în poala lui şi el îşi ia mâna de pe spatele meu aşezând-o între noi. O iau cu grijă. Nu tresare, dar îi arunc iute o privire să văd dacă i se citeşte durerea pe faţă. Uşa de sticlă a liftului era ţăndări şi mă aşteptam ca şi mâna lui să fie la fel.

— N-am nimic.

— Ai spart uşa de la lift, spun, mângâindu-i pumnul convalescent.

— Eram furibund.

— Mi-ai mai spus asta. Şi când ai dat buzna peste mine la birou azi după-amiază? Tot furibund erai şi atunci?

— Da.

Mă privește cu ochi mijiți, apoi rânjește.

— Cam cum erai și tu mai adineauri.

— Nu eram furioasă, Jesse.

Mă uit la mâna lui rănită cu mila pe care-o simt pentru femeia jalnică pe care tocmai am dat-o afară din biroul lui.

— Îmi marcam teritoriul. Te vrea. N-ar fi putut să fie mai clară în privința asta nici dacă te-ar fi încălecat și ți-ar fi pus țâțele pe nas.

Mă strâmb scârbită de disperarea ei, iar când ridic ochii văd că rânjetul lui s-a transformat într-un surâs de star de cinema, orbitor ca un reflector. Zâmbetul ăsta e la un alt nivel față de cel rezervat exclusiv femeilor. Zâmbetul ăsta mi-e rezervat exclusiv mie. Nu-mi pot stăpâni micul surâs care-mi ridică colțurile buzelor.

— Pari foarte încântat de tine.

Îmi dă deoparte mâinile ca să nu mă mai agit în privința mâinii lui.

— A, păi sunt! Îmi place când ești toată posesivă și protectoare. Asta îmi arată că ești îndrăgostită nebunește de mine.

— Sunt, deși ești ridicol de dificil. Și să nu te mai aud că-i spui lui Sarah *scumpo*, îl iau peste picior.

Își freacă nasul de al meu și-și apasă buzele de ale mele.

— Nu mai fac.

— Te-ai culcat cu ea.

E o afirmație, nu o întrebare. Se trage înapoi, cu ochii lui verzi mari și temători. Dau ochii peste cap.

— Te-ai dedat un pic? întreb.

Pleacă puțin ochii.

— Mda.

Expresia și limbajul trupului îmi arată cât se poate de clar că nu e deloc în largul lui. Nu-l încântă subiectul conversației ăsteia.

Fir-ar a dracului, eram sigură! În fine, nu-i nimic. Pot să gestionez situația asta, atâta timp cât o ține pe târâtură la un metru distanță — sau mai mult. S-ar putea să fie al naibii de greu când femeia lucrează pentru el și se ține după el peste tot, ca un cățel.

— Vreau doar să-ţi spun un singur lucru, continui.

Trebuie să-i fie foarte clară chestia asta, dacă vreau să mai am vreodată de-a face, social şi profesional, cu alţi bărbaţi, deşi sunt perfect conştientă că latura posesivă a lui Jesse n-o să dispară niciodată de tot.

— Nu exişti decât tu.

Îi depun un sărut pe buze ca să-mi întăresc declaraţia.

— Nu exist decât eu, mormăie cu gura lipită de a mea.

Zâmbesc larg:

— Bravo.

Se trage înapoi şi-şi trece degetele peste ceafa mea în jos, cu o privire plină de satisfacţie.

— Te iubesc, Ava.

Îmi pun obrazul pe umărul lui.

— Ştiu.

— Ia-ţi liber mâine.

Nici nu l-am anunţat pe Patrick că am întâlnire după-amiază cu domnul Ward, dar am nevoie de o pauză şi e greu de refuzat un weekend lung cu Jesse. N-am nicio întâlnire şi sunt jenant de pusă la punct cu toate celelalte sarcini. Patrick îmi e dator cu câteva zile de recuperare. N-o să aibă obiecţii.

Mă trag de la pieptul lui.

— Bine.

Se încruntă, de parcă se aşteaptă să-mi retrag răspunsul sau să adaug un *dar.*

— Pe bune?

Ochii îi sclipesc şi zâmbeşte uşor.

— Eşti foarte înţelegătoare. Nu te recunosc.

Îmi ies ochii din cap la auzul comentariului lui. Ştiu că e conştient că *el* e cel total neînţelegător şi iraţional. Mă întărâtă, dar nu muşc momeala.

— Te ignor, mormăi.

— Nu pentru multă vreme. Te duc acasă, la turnul *nostru* din cer. A trecut mult prea multă vreme de când n-am mai fost în tine.

Se ridică şi mă pune în picioare.

— Mergem?

Îl iau de brațul îndoit pe care mi-l oferă. Mi se strânge stomacul când mă gândesc ce mă așteaptă când ajung acasă.

— Nu mă dau în lături de la un pic de vâslit, arunc degajat.

Ridică la mine o sprânceană sardonică.

— O să vâslim altă dată, iubito. Vreau să facem dragoste, spune blând privind în jos, la mine.

Zâmbesc.

Mă conduce către holul de la intrare și ignor mutrele dezamăgite ale tuturor femeilor pe lângă care trecem, care evident că sperau toate să plecăm separat. John ne întâmpină la ușă și-mi oferă zâmbetul lui distins.

— Ne vedem mâine, îl informează Jesse, deschizând ușa ca să ies.

— În regulă.

Îl bate pe Jesse pe umăr și pleacă în direcția barului.

Jesse îmi pune o mână pe mijloc ca să mă conducă afară și, când mă întorc, o surprind pe Sarah stând la intrarea în bar. Îl salută pe John, dar ne pironește cu privirea pe mine și pe Jesse, care tocmai ieșim pe ușă. Expresia plină de ciudă de pe fața ei bosumflată e cât se poate de evidentă. Îi prezic o dimineață cu pungi sub ochi.

— Lasă-ți aici mașina, o recuperăm mâine, spune deschizând portiera Aston Martinului său.

Nu mă opun.

În timp ce mergem pe lunga alee care duce la poartă, trecem pe lângă Porsche-ul lui Sam, care se îndreaptă spre Conac. Sar în scaun.

— Hei! Uite-o pe Kate! strig.

Sam claxonează și ridică spre Jesse degetul mare, iar eu întind gâtul când trecem pe lângă ei. Kate ridică mâna spre mine într-un gest șovăitor.

— Ce caută aici?

Mă uit la Jesse, care rămâne cu ochii la drum. Vai, Doamne!

— E membră aici, nu-i așa? întreb acuzator.

— Nu vorbesc despre membri. Le protejez confidențialitatea, spune fără să i se clintească un mușchi pe față.

— Deci *este* membră!

Ridică din umeri şi apasă pe buton ca să deschidă porţile. A naibii parşivă! De ce nu mi-a spus? E aici ca să se bucure de toate perversiunile puse la dispoziţie de club în general sau doar de Sam? Doamne, tocmai când credeam că focoasa mea prietenă nu mă mai poate surprinde!

Jesse goneşte pe drum şi se joacă la nişte butoane de pe volan. Sistemul de sunet porneşte şi ne înconjoară o voce masculină deosebită.

— Cine e?

Începe să bată ritmul pe volan.

— John Legend. Îţi place?

Mult de tot! Mă întind spre volan şi Jesse îşi lasă mâinile în partea de jos ca să-mi ofere acces la butoane. Îl găsesc pe cel care-mi trebuie şi dau mai tare.

— O s-o iau drept un răspuns afirmativ.

Zâmbeşte plin de sine şi-mi pune o mână pe genunchi. I-o acopăr cu a mea.

— Te doare mâna?

— N-am nimic, nu te mai agita, domniţă.

— Trebuie să-i trimit un SMS lui Patrick.

— Da, te rog. Abia aştept să fii numai a mea mâine şi tot weekendul.

Îşi ia mâna de pe genunchiul meu şi-o pune la loc pe volan.

Îi scriu rapid un mesaj lui Patrick şi, aşa cum mă aşteptam, răspunde imediat, spunându-mi să-mi iau o binemeritată zi liberă.

Perfect. Trei zile la rând, fără întreruperi, în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse.

Capitolul șaisprezece

Intrăm de mână în Lusso şi Clive îmi aruncă o privire urâtă, dezaprobatoare. Mă uit ruşinată spre el, dar nu pare impresionat.

— Domnule Ward, spune precaut, tot cu ochii la mine.

— Clive, dă Jesse din cap spre el, după care mă conduce către lift fără niciun cuvânt.

Când se închid uşile, nu sunt surprinsă să mă trezesc ridicată pe perete, cu tot trupul lui lung acoperindu-l pe al meu, ca un cocon. Puternica zvâcnire, cu care sunt aşa de bine familiarizată, se prăbuşeşte direct în vintre şi venele mi se înfierbântă pe loc. Îşi strecoară piciorul între coapsele mele şi-l ridică, apăsându-mi miezul şi, uite-aşa, deja gâfâi.

— L-ai supărat pe portar, şopteşte cu buzele aproape de ale mele.

— Vai de mine, reuşesc să împing vorbele printre respiraţii strangulate.

Îşi izbeşte gura de a mea, devorând-o hotărât şi meticulos, în timp ce-şi freacă de mine erecţia pulsândă. Vai, Doamne, îmi vine să rup hainele de pe el. Asta sigur nu se cheamă că facem dragoste, dar nici prin cap nu-mi trece să mă plâng.

— De ce nu eşti îmbrăcată în rochie? întreabă iritat, între străpungeri nerăbdătoare cu limba în gura mea.

Mă întreb acelaşi lucru. Până acuma rochia ar fi deja ridicată în jurul taliei, iar el ar fi deja în mine.

— Am rămas fără rochii.

Geme în gura mea.

— Mâine cumpărăm numai rochii.

Îşi repede şoldurile în faţă şi-n sus, izbindu-se şi frecându-se de miezul meu.

Suspin de plăcere pură, neinhibată.

— Mâine cumpărăm o rochie.

Duc mâna în faţă şi-i desfac pantalonii. Îmi eliberează gura şi-şi roteşte fruntea umedă peste a mea, cu ochii sclipind aprobator şi cu buzele întredeschise. Îmi frec dosul mâinii de pantalonii lui şi simt cum tresare şi zvâcneşte sub atingerea mea, în timp ce-mi plimb limba pe buza lui de jos. Apoi îi desfac prohabul şi bag mâna ca să-i eliberez erecţia de fier. Îl apuc ferm de baza penisului şi strâng uşor.

Închide ochii cu putere.

— Gura, ordonă cu blândeţe.

Uşile liftului se deschid în foaierul apartamentului de lux şi n-am fost în viaţa mea aşa de uşurată că e singurul lift care urcă până la ultimul etaj. Cu spatele lipit de peretele ascensorului, alunec în jos până ajung pe vine în faţa lui, dar scula lui fierbinte, care zvâcneşte, nu e singurul lucru care mă interesează. Cicatricea lui mânioasă îmi reţine atenţia. Am făcut un pact cu mine însămi să nu mai întreb, dar nu-mi pot stăpâni curiozitatea, mai ales după ce-a spus John că Jesse e autodistructiv. Ridic ochii la el şi-l găsesc cu braţele rigide, sprijinite de perete, deasupra capului meu, cu ochii la mine.

— Ce mai aştepţi? mă întreabă, împingându-şi nerăbdător şoldurile înainte.

Orice gând despre cicatrici misterioase dispare când îmi aduc aminte de ultima dată când am făcut-o aşa — cât de brutal a fost. Oare va fi şi acum tot aşa?

Îmi desprind ochii din privirea lui flămândă și-mi flexez strânsoarea de pe măciuca lui ce pulsează, apoi mă aplec în față și lipăi mărgica de spermă care se prelinge pe capul umflat și trag încet mâna în față. Îl aud cum geme gros, din gât, și șoldurile îi tremură puțin. Respirația i se accelerează cu fiecare mișcare leneșă de du-te vino a mâinii mele și văd cum abdomenul i se ridică și coboară chiar sub ochii mei. Când îl aud înjurând, îi șfichiuiesc obraznic boașele cu limba, apoi îmi alunec limba încet, dar apăsat, pe sub sculă, pe toată lungimea, ridicându-mă puțin în mușchii picioarelor ca să mă asigur că ajung până la vârf.

— Ava, până la capăt, gâfâie el.

Îmi dau seama că ușile liftului se închid la loc. Jesse se întinde și dă un pumn butonului care le ține deschise, apoi revine cu mâna pe peretele din spatele meu.

Îi cuprind capul cu buzele și rotesc limba încet, delicat. Se cutremură. Îmi place la nebunie să-i fac asta. Îmi place la nebunie să-i smulg sunetele astea din gură și reacțiile astea din trup.

Aștept să se repeadă înainte, dar n-o face. Se luptă să se stăpânească. Simt cum tensiunea i se prelinge în trupul meu prin punctul nostru de contact; văd cum îi tremură ușor șoldurile în fața mea. Îi curm suferința și-l primesc adânc în gura mea, până îmi lovește fundul gâtului. Parcă am catifea pe limbă. E perfect. E cum trebuie să fie. Strigătul înăbușit care-i scapă când mă retrag, ling încet și-l primesc din nou, mă umple de satisfacție și încredere în mine. De data asta, șoldurile lui se reped înainte și, pentru că am capul lipit de perete, nu am unde să mă dau înapoi. Îmi cuprinde capul la spate cu mâinile ca să amortizeze loviturile de perete și se-mpinge cu un urlet în față, aruncându-și capul pe spate și pompând cu forță în gura mea.

Îmi propun să mă relaxez, fiindcă reflexul de vomă mă încearcă din greu. Mâinile mele îi caută fundul ferm. Când îl găsesc, îmi înfig unghiile în carnea lui tonifiată.

— Mai tare!

Are vocea severă și animalică. Înfig degetele și mai adânc.

— Ah, băga-mi-aș!

Își continuă invazia agresivă și știu că e aproape de orgasm. Îmi dezlipesc o mână de pe-o fesă și o bag între coapsele lui, ca să-i apuc testiculele în pumn. E ultima picătură.

— Sfinte Isuse! țipă și se retrage ca să-și apuce singur baza în pumn. Ține-mă așa și deschide gura.

Mă sfredelește cu privirea.

Fac ce mi se spune — îi țin strâns scrotul greu și deschid gura, fără să-mi desprind privirea din ochii lui. Își pistonează pumnul înainte și înapoi, cu mușchii gâtului umflați și, cu un strigăt sugrumat, își pune capul lat al sculei pe buza mea de jos și-și dă drumul în mine. Lichidul fierbinte, cremos, mă lovește în fundul gâtului și-mi îmbracă interiorul gurii. Înghit frenetic.

Frecările lui încetinesc și-mi slăbesc și eu strânsoarea ca de menghină în jurul sacului ouălor lui. Îmi trec încet mâna, cu palma în sus, printre coapsele lui, până ajung la mângâierile lui lente. Îi cuprind pumnul cu mâna și-l aducem împreună până la capătul orgasmului, iar eu îi ling și înghit esența sărată care se revarsă în gura mea.

— Vreau una de-asta în fiecare zi, tot restul vieții mele.

O spune cu față serioasă și voce gravă, iar eu sper că le vrea de la mine.

— De la tine, adaugă, de parcă mi-a citit gândurile.

Zâmbesc și-mi îndrept din nou atenția spre lungimea lui de oțel, care încă se contractă în mâinile noastre. Trasez cercuri și ling, ca să mă asigur că nu mi-a scăpat niciun strop din el, apoi îl sărut tandru pe vârf.

Flexează degetele și atunci îi dau drumul.

— Vino încoace.

Mă trage în sus, la pieptul lui.

— Te iubesc, cu tot cu gura ta spurcată, spune încet, frecându-mi nasul de al lui.

— Știu.

Mă aplec să-i bag penisul la loc și să-i închei pantalonii.

Mă lasă să termin, apoi mă ia de mână și mă trage afară din lift către ușa apartamentului.

— Aia a fost o totală pierdere de timp. O să-i scot imediat ce te bag în casă.

De cum intrăm, îmi inundă nările un miros delicios.

— Ah! Cina!

Uitasem complet de asta. Slavă Domnului că am oprit cuptorul, că altfel am fi găsit pe-aici maşini de pompieri şi mai multe facturi pentru reparaţii.

Mă duce în bucătărie şi-mi dă drumul la mână ca să ia o mănuşă şi să scoată o lasagna aproape arsă. O aruncă pe blat, clătinând din cap:

— Angajez o menajeră şi o bucătăreasă şi tot reuşeşti să arzi cina.

Cu scandalul nostru şi împăcarea ulterioară, uitasem de tot de biata femeie cu care am fost atât de impardonabil de mitocancă. O să trebuiască să dreg busuiocul cu ea. Probabil că mă crede o scârbă nenorocită.

— Se întoarce?

Începe să râdă.

— Sper!

Împunge cu degetul stratul tare de deasupra al lasagnei.

— Cathy face o lasagna delicioasă.

Se uită iar la mine.

— Se pare că va trebui să găsesc altceva de mâncat.

Păşeşte încet spre mine cu ochii verzi plini de promisiuni şi plăcere, mă înconjoară cu braţul şi mă ia pe sus, strângându-mă tare la pieptul lui. Ridic mâna şi-mi trec degetele răsfirate prin ciuful lui moale, zbârlit, apoi mă încrunt când trece pe lângă scări, către terasă.

— Unde mergem? întreb uitându-mă în urmă, la scări.

— Un futai în aer liber.

Îşi lipeşte gura de a mea.

— E o seară plăcută. Să profităm de ea.

Mă duce pe terasă, unde zgomotele nocturne ale Londrei răsună limpede în aerul răcoros al serii. Mă lasă jos şi începe să-mi descheie bluza. Degetele lui mari se luptă din greu cu năsturaşii aurii, iar pe frunte îi pluteşte o încruntare concentrată. Întind mâna şi încep să-i desfac cureaua şi prohabul, apoi să-i deschei încet nasturii de la cămaşă, unul

câte unul, de jos în sus, până ce-i simt pieptul apetisant, cald şi ferm sub palmele mele. Îi încercuiesc sfârcurile cu degetele mari, iar el ajunge la ultimul nasture al bluzei şi trece la pantalonii mei.

— Te dai mare, murmură el.

Buzele lui le găsesc pe ale mele şi începe să mă pipăie în căutarea fermoarului pantalonilor. Sunt crudă, dar îl las să caute mai departe. Pipăie prin faţă, apoi îşi mută mâinile la spate, iar când nici acolo n-are noroc, scoate un mârâit.

— Unde-i fermoarul? geme cu gura pe a mea.

Îi iau mâinile de la spate şi le ghidez într-o parte, către fermoarul pantalonilor, iar el îl trage rapid în jos. Apoi mă ridică să-mi azvârl pantofii din picioare, şi îmi trage pantalonii în jos.

— Încă un motiv să porţi numai rochii, se plânge el, împingându-mi bluza de pe umeri. Orice mă împiedică să ajung cât mai iute la tine trebuie să dispară.

Zâmbesc în sinea mea. Acum dă buzna şi în garderoba mea?

Aerul rece îmi atacă pielea şi-mi ţuguiază şi mai mult sfârcurile deja tari ca piatra. Face un pas înapoi şi-şi aruncă din picioare pantofii Grenson, îşi scoate şosetele, pantalonii şi restul cămăşii, plimbându-şi ochii sclipitori în sus şi-n jos pe trupul meu.

— Dantelă, spune aprobator, apoi îşi trage încet boxerii în jos pe coapse, iar măciuca îi sare-n sus eliberată şi gata de acţiune.

Îmi vine să cad în genunchi şi să-i iau din nou în gură scula splendidă şi delicioasă, dar zvâcnirea în crescendo din propriul meu pântece îşi cere drepturile. Duc mâna la spate şi-mi desfac sutienul, îl las să cadă pe grilajul de lemn şi, într-o secundă, îşi lipeşte trupul de al meu şi-mi respiră în faţă.

Simt că-mi strecoară un deget sub elasticul chiloţilor şi mi-l trece uşor peste clitoris, făcându-mă să-mi las capul pe pieptul lui şi să-l prind strâns de braţe ca să-mi ţin echilibrul, fiindcă atingerea lui îmi trimite şocuri electrice către fiecare terminaţie nervoasă din corp.

— Udă, spune gros şi răguşit, lungind cuvântul în timp ce-şi roteşte vârful degetului de jur-împrejur şi apasă uşor când ajunge la vârf. Numai pentru mine?

— Numai pentru tine, gâfâi.

Mârâitul satisfăcut care-i scapă de pe buze vibrează în aerul serii. O să fiu întotdeauna a lui.

Ridic capul şi-mi atinge uşor buzele cu ale lui, aţâţându-mă să le întredeschid. Îmi împinge în jos chiloţii şi îşi strecoară limba între buzele mele cu un geamăt uşor. Gustul lui dă dependenţă, iar eu îi întorc fiecare lins, lipăit şi dezmierdare cu propria mea limbă. Se trage înapoi, îngenunchează în faţa mea şi-mi trage chiloţii de pe mine. Fără să piardă vremea, îşi îngroapă nasul în părul de la împreunarea coapselor mele, apoi trage cu limba o dezmierdare lungă, fierbinte, chinuitoare, direct pe mijlocul miezului meu.

Scot un geamăt, genunchii mi se înmoaie şi fix în vârful sexului meu se declanşează o vibraţie aproape dureroasă.

— Ahhhhhh.

Îşi încleştează şi mai tare mâinile pe şoldurile mele şi-şi continuă călătoria fierbinte în sus, pe mijlocul corpului meu, până ajunge la gât şi apoi la gură, pe care-o devorează cu respect şi pasiune, mârâind cu buzele lipite de mine.

Îmi eliberează buzele, îşi fixează ochii într-ai mei şi privirea lui verde se prelinge în mine.

— Eşti viaţa mea.

Vorbele lui clar articulate mi se înfig în inimă. Se apucă iar să-mi adore cu delicateţe gura şi-şi trece palma peste fundul meu şi-n jos pe coapsă. Trage uşurel ca să-mi ridice piciorul, astfel încât interiorul coapsei mele se sprijină de piciorul lui. Apoi se retrage.

— Mă iubeşti? întreabă, privindu-mă cercetător în ochi.

— Ştii că da, şoptesc.

— Spune-o. Am nevoie s-o aud, spune cu o voce tensionată de disperare.

— Te iubesc, spun fără ezitare.

Îi sărut gura umedă, voluptuoasă, îl iau de gât cu braţele şi apoi mă ridic graţios în sus pe corpul lui, pe care-l cuprind cu picioarele.

— O să te iubesc toată viaţa.

Privesc țintă în ochii lui frumoși, de un verde-tulbure, iar el se poziționează la intrarea mea. Rămâne suspendat acolo, iar eu mă lupt cu impulsul de a mă lăsa în jos pe el.

— Ai nevoie de mine? întreabă.

— Am nevoie de tine.

Știu că asta îi provoacă la fel de multă satisfacție, dacă nu și mai multă, decât un „Te iubesc."

— Mereu, confirmă el, apoi se împinge încet și controlat în mine, dintr-o singură mișcare răbdătoare.

Împreunarea ne face pe amândoi să tragem scurt și zgomotos aer în piept.

Mă ține lipită de el cât ne potolim respirația, apoi merge cu mine către șezlong și mă lasă pe el, coborându-și și el trupul, ca să nu întrerupă conexiunea. Se uită la mine cu ochi din care se revarsă o incredibilă avalanșă de sinceritate.

— Simți cât de perfect ne potrivim?

Se retrage încet și se cufundă înapoi, stabilind un ritm lin și constant pentru ceea ce urmează. Vrea să facem dragoste *pe bune*.

— Simți? întreabă blând, repetând mișcarea devastatoare, accentuându-mi foamea de el.

— Da, confirm încet.

Am simțit-o de prima dată când ne-am atins, probabil chiar de când ochii noștri s-au întâlnit pentru prima dată.

Își continuă penetrările lente, controlate, iar eu îmi cobor mâinile în jos pe spatele lui, marcându-mi traseul cu lovituri ușoare pe carnea lui caldă.

— Și eu, șoptește. Hai să facem dragoste.

Mă concentrez să-l absorb în ființa mea când se strecoară în mine încet și se retrage la fel de încet, rotindu-și șoldurile la fiecare pătrundere și purtându-mă tot mai aproape de juisare. Mă privește cu devotament și adorație depline, ne sfredelim cu privirea, iar răbdarea și voința cu care-și menține ritmul constant, voluptuos, mă fac să-l iubesc și mai mult. Chiar că face dragoste, dulce și leneș.

Ridul încruntării e umplut de transpirația care-i lucește pe frunte, cu tot aerul răcoros care ne înconjoară. Nu rezist și-i cuprind obrazul cu palma, disperată după atingerea lui, iar el mă soarbe din priviri și trupul lui tremurător vibrează cu totul deasupra mea. Pulsează în mine și, instinctiv, mă contract pe el, iar el lasă să-i scape un oftat.

— Ah, Doamne, Ava, gâfâie, cufundându-se în mine și apoi frecându-și tare vintrele de mine.

Loviturile precise primite de peretele meu interior mă scot din minți și turbez de nevoia de a-mi împinge șoldurile în sus, ca să prind orgasmul care se apropie.

— Nu mă mai pot abține, gâfâi.

— Împreună, icnește el, iar eu îmi încordez coapsele când se împinge din nou în mine, dar de data asta mai repede, mai puțin controlat.

Pufăie puternic și scurt și-și lipește fruntea de a mea, redobândindu-și controlul cu o altă străpungere delicioasă.

— Sunt la capăt, Jesse, scâncesc și simt cum autocontrolul mi se risipește cu un mic pocnet.

Mă cutremur sub el cu un țipăt puternic.

Își accelerează ultimele mișcări ca să ajungă și el la extaz odată cu mine.

— Ah, Isuse, strigă, străpungându-mă cu forță o ultimă dată.

Rămâne în adâncurile mele și se prăbușește peste mine ca să mi se alăture în dulcele extaz de după eliberare. Erecția îi zvâcnește și se zbate când își dă drumul în mine, umplându-mă, încingându-mă, completându-mă.

— Fuuuutuuuu-iiii, spun încet, gânditoare, închizând ochii de satisfacție și relaxare.

Bărbatul ăsta are o conexiune directă cu butonul meu de juisare.

— Ai grijă cum vorbești, murmură cu gura pe gâtul meu, printre gâfâieli epuizate. Crezi că ai să încetezi vreodată să mai înjuri?

— Înjur numai când îmi faci zile fripte sau îmi oferi plăcere, mă apăr.

Cu vârful degetului desenez pe spinarea lui cuvântul *fut*. Se ridică într-un cot, alunecând din mine ca să mă privească în ochi. Apoi trasează încet cu degetul cuvintele *ai grijă* peste sânii mei, după care mă sărută pe

fiecare sfârc. Zâmbesc larg când se uită în sus la mine. Cu ochi ghiduşi, prinde mugurul meu tare între dinţi şi strânge uşor.

— Au! spun râzând.

Îmi dă drumul şi trasează cu limba un cerc ud în jurul sânului meu, după care mă prinde de şold. Tresar puternic sub el cu un strigăt scurt, iar el îmi prinde iar sfârcul între dinţi. Mă prind imediat ce joc face şi trupul îmi rămâne nemişcat imediat.

— Nu! strig când începe să-mi maseze încet şoldul cu vârful degetelor, rămânând cu dinţii încleştaţi pe sfârcul meu.

Strâng tare ochii şi îmi încovoi degetele de la picioare, încercând să-mi stăpânesc reflexul de a-l arunca de pe mine cu o arcuire de spate.

— Jesse, te implor, opreşte-te!

Îl aud chicotind şi simt cum mă apasă şi mai tare pe şold şi-mi strânge şi mai tare sfârcul.

— Te implor! ţip ascuţit printre chicoteli.

Probabil că m-ar durea sfârcul dacă nu mi-ar distrage atenţia de la asta insuportabila tortură a şoldului. Mă înnebuneşte!

Plămânii urlă un „mulţumesc" când expir în sfârşit şi reuşesc să-mi adun forţele ca să blochez chinul. Rămân neclintită sub el şi, după o vreme cât o veşnicie, îmi lasă în pace şoldul şi începe să-mi sugă sfârcul ca să-l readucă la viaţă.

Suspin.

— Tu o să fii ăla care o să primească un futai de răzbunare.

Mă prinde iar de şold.

— Ava! mă ceartă obosit, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre sânii mei.

Îmi golesc plămânii de aer cu o imensă expiraţie mulţumită şi închid ochii în timp ce Jesse mă alintă cu limba.

— Tremuri, spune el de pe pieptul meu. Hai să te duc înăuntru.

Se ridică, iar eu mormăi o obiecţie sonoră şi-l smucesc din nou în jos, peste mine, făcându-l să chicotească.

— Stai confortabil?

— Îmhmmm.

Nici nu pot vorbi.

— La culcare.

Mă ridică în braţe pentru a mă putea încolăci pe el, ceea ce fac neîntârziat şi-mi cufund nasul în mirosul reconfortant al gâtului său.

În dormitor, mă lasă pe pat şi, de cum se strecoară lângă mine, mă cuibăresc la pieptul lui. Îmi sărută părul şi apoi mă alintă uşor pe spate cu palma. Mă trag mai aproape de el; parcă nu mă pot apropia destul. Ca de obicei, între noi nu e binevenită nicio urmă de spaţiu.

Capitolul șaptesprezece

Mă trezesc cu Jesse îngropat adânc în mine, cu pieptul lui lipit de spatele meu. Mă ține de talie și pompează la greu în mine. Creierul meu nu e singurul care se trezește. Trupul sare direct în poziție de drepți și duc o mână în spate ca să-mi încleștez degetele în părul lui, îmi arcuiesc spatele și-mi las capul pe spate ca să-i găsesc buzele.

Îl las să-mi devoreze gura. Limbile noastre străpung frenetic în timp ce el pistonează înainte. Mă împing în spate, în scula lui, și fiecare străpungere mă ațâță din ce în ce mai tare.

— Ava, nu mă satur de tine, icnește el pe gura mea. Promiți să nu mă părăsești niciodată?

— Da.

Îmi înfig mâna în părul lui și-i smucesc buzele înapoi peste ale mele. Îi ador gura, chiar și atunci când e dificil și-mi vine să i-o cos. O să mă pună întotdeauna să jur că rămân cu el? O să mă supun întotdeauna, nu încape îndoială, dar tare-mi doresc să știe asta fără să-mi ceară repetat să jur că n-o să-l părăsesc.

Mă retrag ca să mă uit la bărbatul acesta al meu măcinat de nesiguranţă. Dă dovadă de nesfârşită încredere în sine în toate situaţiile, mai puţin când e vorba despre mine.

— Crede-mă, te rog.

Se uită la mine şi-şi continuă cursele ferme, în forţă, zâmbeşte slab, apoi îmi zdrobeşte iar gura cu a lui, accelerând ritmul străpungerilor.

Încerc din răsputeri, dar nu-mi pot ţine gura lipită de a lui când mă pompează cu atâta forţă. Îi dau drumul şi mă uit în faţă, apucând marginea saltelei ca să-mi menţin poziţia când mă smuceşte repetat în scula lui.

Arcul plesneşte şi trupul îmi tresaltă brusc. Ţipăm amândoi odată şi el se aruncă în mine ca un dement, azvârlindu-mă într-un abis de plăcere absolută. Încerc să-mi redobândesc suflul, inima se luptă să-şi recapete controlul, iar trupul mi se zbate în spasme nestăpânite. Jesse trage o înjurătură şi-şi repede şoldurile frenetic înainte o ultimă dată, după care mă inundă senzaţia caldă e ejaculării lui.

— Vai, Doamne, băga-mi-aş picioarele, gâfâie, ieşind din mine şi prăbuşindu-se pe spate.

Mă rostogolesc şi urc pe el, îi încalec şoldurile şi mă întind pe pieptul lui ca să-mi cuibăresc faţa în scobitura gâtului său.

— Asta n-a fost sex somnoros.

— Nu? gâfâie.

— Nu. Asta a fost un futai somnoros.

Mă crispez, dându-mi seama pe loc că tocmai am înjurat şi nici nu ne-am dat încă jos din pat.

— Ava, pentru Dumnezeu, termină cu înjurăturile!

— Scuze.

Îl muşc de gât şi sug puţin.

— Încerci să mă însemni? întreabă, fără să mă oprească.

— Nu, doar te gust.

Mă lasă să-mi fac damblaua şi-mi trec o veşnicie buzele peste tot pe faţa lui, pe gâtul lui, pe pieptul lui.

Oftează adânc.

— Ava?

— Mmmm?

— Am ştiut că tu eşti aceea de cum am dat prima dată ochii cu tine.

— Aceea?

Încerc să mă ridic, dar mă împinge la loc. Întoarce capul şi începe să-mi ciugulească urechea.

— Aceea care avea să mă readucă la viaţă, spune pe tonul ăla degajat al lui, cel care înseamnă, de fapt, că spune ceva ce numai el înţelege.

De data asta reuşesc să scap din îmbrăţişarea lui şi să-l privesc în ochi.

— Cum de ai ştiut?

Mă răstoarnă pe spate, mă înveleşte cu totul cu trupul lui şi mă priveşte direct în ochi. Iazurile verzi sunt pline de înţeles.

— Fiindcă a început să-mi bată iar inima.

Mi se pune pe loc un nod în gât. Asta e o declaraţie profundă rău şi sunt total copleşită. Nu ştiu ce să spun. Bărbatul ăsta devastator se uită în jos, la mine, de parcă sunt singurul lucru care există pe lume.

Îmi smucesc încheieturile din mâinile lui până-mi dă drumul şi-i cuprind trupul cu braţele şi talia cu picioarele şi-l strâng de parcă *el* e singurul lucru care există pe lume.

Pentru mine, chiar aşa şi e.

Nu ştiu dedesubturile sau înţelesurile acelei afirmaţii, dar forţa acelor vorbe chiar spune tot. Nu poate trăi fără mine. Ei bine, nici eu n-aş putea trăi fără el. Bărbatul ăsta e lumea mea.

Stă nemişcat peste mine şi-l strâng în braţe până mă dor muşchii.

— Pot să te hrănesc? întreb, atunci când muşchii coapselor încep să protesteze dureros.

Mă ridică de pe pat, tot încolăcită pe trupul lui, mă scoate din dormitor şi coboară scările.

— O să uit să-mi folosesc picioarele, spun când ajunge jos şi o ia spre bucătărie.

— Atunci o să te duc peste tot în braţe.

— Tare ţi-ar mai plăcea, aşa-i?

Ar fi pretextul perfect ca să mă lege permanent de el.

— La nebunie!

Îmi rânjeşte şi mă parchează pe blatul de marmură. Răceala radiază în fundul meu, amintindu-mi că suntem amândoi despuiaţi, ca-n ziua în care ne-au făcut mamele noastre. Când se duce la frigider îi admir curul perfect. Scoate de acolo un sortiment de chestii pentru micul dejun şi un borcan cu unt de arahide.

Cobor de pe blat.

— Parcă trebuia să-ţi fac *eu ţie* micul dejun.

Îl dau la o parte.

— Stai jos, îi ordon, cu cel mai sever ton al meu.

Rânjeşte, ia borcanul cu unt de arahide, îmi răsuceşte sfârcul şi fuge repede pe un taburet.

— Ce vrei? întreb, băgând nişte pâine în prăjitor.

Mă întorc şi-l văd cu degetul într-un borcan nou.

— Ochiuri, spune cu degetul în gură, încercând vădit să-şi stăpânească un zâmbet larg.

Mă uit în jos, la corpul meu gol. Ar trebui să mă îmbrac dacă vrea să-i prăjesc ceva. Ridic iar privirea spre el şi văd că a pierdut lupta şi rânjeşte cu gura până la urechi, foarte încântat.

— Îţi fac micul dejun dacă mi-l faci şi tu pe al meu, spun cu sprâncenele ridicate, plimbându-mi ochii peste pieptul lui gol.

— Bestie, spune, scoţându-şi degetul din gură.

Brusc, îndreptăm amândoi capetele ca la comandă către arcada bucătăriei când auzim că se deschide uşa de la intrare. Mă uit cu ochi mari la Jesse, care a rămas cu degetul în aer, în drum spre gură. Are aceeaşi expresie care spune „cine puii mei e?" ca şi mine.

Sare-n sus şi dărâmă de pe masă borcanul cu unt de arahide, care se face bucăţi pe podea, împrăştiind cioburi peste tot. De-acum intru în panică.

— Vai, băga-mi-aş! se uită la mine cu ochi holbaţi. E Cathy!

Dumnezeule mare!

Aseară i-am rupt capul cu dinţii, iar acum o să-i arăt fundul gol! Şi, bomboana pe colivă, lasagna ei arsă stă mare cât casa pe insulă, în

mijlocul bucătăriei. O să mă urască. Nu avem cum să ieșim din bucătăria asta fără să mergem direct către sursa agitației noastre. Mă holbez la Jesse. A înțepenit în loc, cu o mutră la fel de nehotărâtă ca și a mea. Probabil că pe Cathy n-o s-o deranjeze să-și clătească un pic ochii cu el. Zâmbesc, dar apoi revin la realitate. Termin cu salivatul pe bărbatul meu impecabil finisat și țâșnesc spre ieșirea din bucătărie.

— Futu-i! strig când o durere ascuțită îmi săgetează piciorul. Au, au, au!

Îmi văd de drum, încercând să ignor durerea.

Jesse vine și el din urma mea, râzând incontrolabil în timp ce fugim în sus pe scări.

— Ai grijă cum vorbești! bolborosește și mă plesnește la fund.

— Doamne, Maica Domnului! aud vocea tulburată a menajerei când ajung în capătul scărilor.

Vai, cum trebuie să fi arătat amândoi! Sprintez spre dormitor și mă arunc sub pături. Simt când Jesse aterizează în pat.

— Unde ești?

Cotrobăie prin pături până mă localizează cu capul îngropat în pernă.

— Aici erai!

Mă întoarce cu fața în sus și-și cufundă capul între sânii mei.

— L-ai supărat pe portar, iar acum ai supărat-o *rău* pe menajera mea.

— Taci! spun, acoperindu-mi disperată fața cu brațele.

Începe să râdă.

— Hai să-ți văd piciorul.

Se lasă pe călcâie și-mi apucă piciorul.

— Mă doare, mă plâng când îi simt degetul pipăindu-mi călcâiul.

— Iubito, ai un ciob de sticlă în talpă.

Mă pupă pe călcâi și sare din pat.

— Unde ai o pensetă?

Ridic un braț de pe față și arăt spre baie.

— Trusa de machiaj, mormăi.

Nu pot să cred că tocmai mi-am arătat fundul gol menajerei lui Jesse. E oribil, îmi vine să mor de rușine. Îmi trebuie un capot.

Simt cum patul se lasă iar sub greutatea lui Jesse, care îmi prinde piciorul între palme.

— Nu te mişca.

Îmi ţin respiraţia şi-mi pun palmele pe faţa roşie ca focul, dar toată jena dispare temporar când simt umezeala caldă a limbii lui pe talpă, lingându-mi dâra de sânge. Mă înfior sub dezmierdare şi-mi iau mâinile de pe faţă ca să mă uit la el, foindu-mă puţin, cu coapsele brusc încordate. Zâmbeşte cu înţeles, cu ochi scăpărători, apoi îşi pune buzele peste ciobul agresor.

— Ce faci?

— Îl scot, spune cu gura pe călcâiul meu.

Suge cu putere, apoi se retrage, ia penseta şi devine de-a dreptul intim cu călcâiul meu.

Zâmbesc când îl văd cum se încruntă de concentrare.

— Gata.

Îmi sărută piciorul şi-i dă drumul. Adevărul e că n-a durut mai deloc.

— De ce te hlizeşti?

— De ridul tău de încruntare.

— N-am niciun rid de încruntare, spune jignit.

— Ba da.

Se târăşte spre mine pe pat şi se lungeşte deasupra mea:

— Domnişoară O'Shea, vrei să spui că am riduri?

Zâmbetul mi se lărgeşte şi mai tare.

— Nu. Apare doar când te concentrezi sau când eşti îngrijorat.

— Da?

— Da.

— Aha.

Se încruntă.

— Acum se vede?

Încep să râd şi mă muşcă de sân, făcându-mă să mă cabrez un pic sub el.

— Îmbracă-te, spune şi mă lasă lată cu un sărut apăsat. Mă duc să văd dacă nu cumva Cathy a fugit urlând.

Râsul îmi piere când îmi amintesc de biata menajeră a lui Jesse, care tocmai a dat cu ochii de fundul meu gol.

— Bine.

— Ne vedem jos.

Se apleacă iar şi mă sărută pe gură incandescent, prelung.

— Grăbeşte-te.

Sare în picioare şi trage pe el o pereche de pantaloni de casă în carouri, apoi mă lasă ca să se ducă să-şi calmeze menajera.

Îmi distrag atenţia de la situaţia penibilă făcând un duş şi pregătindu-mă. Pun pe mine o rochie înflorată — probabil prea scurtă — şi sandalele fără toc. Îmi ridic părul într-o coadă de cal. Arăt suficient de bine.

* * *

Intru în bucătărie timidă ca un copil oropsit, agitată şi neliniştită. Jesse ridică privirea de la croasantul lui cu omletă şi somon şi-mi aruncă un zâmbet. Pieptul lui gol îmi abate atenţia vreo două secunde de la jena mea şi nu-mi scapă uitătura urâtă pe care o aruncă rochiei mele scurte. Îl ignor.

— Uite-o, spune, bătând uşor taburetul de lângă el.

Cathy se întoarce de la frigider ca să se uite la mine.

— Cathy, ea e Ava, iubirea vieţii mele.

Îmi ard obrajii şi-i arunc un zâmbet mic, ruşinat. Mă simt mult mai bine când detectez un val de roşeaţă în obrajii ei. Am fost aşa preocupată de propria mea ruşine, că nu mă gândisem cât de jenată trebuie să fie ea. Mă aşez lângă Jesse, iar el îmi toarnă suc de portocale.

— Îmi place rochia, rânjeşte. Prea scurtă, dar oferă acces excelent.

Mă uit oripilată la el şi-i trag un şut pe sub masă. Râde şi-şi înfige dinţii în croasant. Sunt şocată de comportamentul lui, dar şi plăcut surprinsă că nu m-a făcut de râs, ducându-mă înapoi sus cu forţa ca să mă schimb.

— Ava, mă bucur să te cunosc. Vrei să mănânci ceva?

Vocea lui Cathy e caldă şi prietenoasă. Nu merit niciunul din aceste sentimente.

— Şi mie-mi pare bine, Cathy. Da, aş mânca ceva, mulţumesc.

— Ce ți-ar plăcea?

Îmi zâmbește. Are un chip incredibil de blând.

— Ce mănâncă și Jesse, te rog.

Nu m-ar surprinde dacă s-ar întoarce și mi-ar spune să-mi bag croasantul în fund, dar n-o face. Aprobă din cap și-și vede de treabă.

Iau paharul cu suc și mă uit la Jesse, ca să descopăr că are o mutră plină de sine și nu se ferește s-o arate. Mă bucur că i se pare amuzantă rușinea mea, dar nu cred că situația i s-ar fi părut la fel de simpatică în cazul în care Cathy ar fi fost bărbat. Mă-ntind, bag mâna în pantalonii lui largi și-l apuc lejer de sculă. Sare-n sus și se lovește cu genunchiul de marmură, se îneacă și începe să tușească cu gura plină de mâncare. Cathy se întoarce surprinsă și-i aduce un pahar cu apă, pe care i-l întinde peste masă. El ridică o mână în semn de mulțumire.

— Te simți bine? întreb plină de îngrijorare, începând să-i mângâi încet scula întărită.

— N-am nimic, spune cu voce ascuțită și stresată.

Cathy continuă să-mi prepare micul dejun, iar eu continui să mă joc ghiduș cu sănătatea mintală a lui Jesse. Scapă din mână croasantul și trage adânc și controlat aer în piept, privindu-mă cu ochii ieșiți din orbite.

Îi ignor șocul și-mi rotesc încet degetul mare peste capul umed, apoi îmi trag mâna înapoi, spre bază. Simt în palmă zvâcnirea continuă și umezeala spermei care se prelinge din vârf. Adun lubrifiantul și alunec lin în sus și-n jos pe erecția lui tare ca piatra.

Mă uit la el:

— Îți place? formez cuvintele doar cu buzele, iar el scutură disperat capul.

Sunt în elementul meu. Nu s-a mai întâmplat niciodată asta. Trebuie s-o respecte enorm pe Cathy, fiindcă știu sigur că, dacă ar fi fost de față oricine altcineva, aș fi fost demult scoasă pe sus din bucătărie.

— Poftim, Ava, împinge Cathy o farfurie peste masă, către mine.

Îi dau drumul lui Jesse de parcă frige și-mi bag degetul mare în gură, apoi trag farfuria spre mine. Îl aud icnind înăbușit și simt cum mă sfredelește cu privirea.

— Mulţumesc, Cathy, spun veselă.

Îmi iau croasantul şi muşc zdravăn din el.

— Cathy, e delicios! o informez.

Se opreşte din încărcatul maşinii de spălat vase ca să se uite la mine şi să-mi zâmbească.

Sunt conştientă că ochii lui arzători îmi dau găuri în faţă cât îmi savurez mâncarea, aşa că mă întorc încet spre el şi dau peste o mutră plină de şoc şi groază.

Ridică sprâncenele spre mine, apoi face un gest scurt spre ieşirea din bucătărie.

— Sus, acum, spune încet, ridicându-se de pe scaun. Mulţumesc pentru masă, Cathy. Mă duc să fac un duş.

Mă măsoară din priviri. Încuviinţez.

— Să-ţi fie de bine, băiete. Poţi să-mi spui ce ai vrea să fac azi? Sunt total debusolată şi văd că tu n-ai făcut absolut nimic, doar ai spart uşi şi ai dat găuri în pereţi.

Se şterge pe mâini cu un prosop de bucătărie şi se uită dezaprobator spre spinarea lui Jesse.

Nu se întoarce cu faţa la ea, fiindcă ascunde o erecţie imensă care-i ridică pantalonii în faţă ca un cort. Cu un rânjet satisfăcut bifez în minte: 1–0 pentru mine.

— Ava te poate ajuta cu asta, de îndată ce mă ajută pe mine cu ceva sus, strigă peste umăr, dispărând.

Eu? Nu ştiu cu ce se ocupă Cathy sau ce vrea el să facă ea azi şi n-am absolut nicio intenţie să mă duc sus după el ca să termin ce-am început.

Rămân exact unde mă aflu şi trag adânc aer în piept, luându-mi inima-n dinţi.

— Cathy, voiam doar să-mi cer scuze pentru ieri şi pentru azi-dimineaţă.

Dă ochii peste cap.

— Stai liniştită, drăguţă, zău.

— Am fost aşa de necioplită, apoi azi-dimineaţă... mă rog, să zicem că nu mă aşteptam la musafiri.

Simt că-mi ard iar obrajii şi îmi fac de lucru ciugulind firimituri din croasant.

— Ava, zău, nu-i nimic. Mi-a spus Jesse că ai avut o zi proastă şi a uitat să te anunţe că mă întorc. Înţeleg.

Îmi zâmbeşte netezindu-şi şorţul. E un zâmbet sincer. Îmi place Cathy. Cu părul ei grizonant tuns bob, chipul prietenos şi fustele înflorate, e întruchiparea simplităţii calde, materne.

— N-o să se mai întâmple.

Îmi duc farfuria la maşina de spălat vase şi dau s-o deschid, dar farfuria mi-e smulsă din mână înainte să apuc să-mi fac treaba.

— Mă ocup eu de asta. Tu du-te şi-l ajută pe băiatul meu cu ce-i trebuie.

Ştiu exact ce-i trebuie şi nu mă duc nicăieri. Mă ucide să-l refuz, dar expresia de pe mutra lui face toţi banii.

— Ei, se descurcă şi singur.

— Bun, atunci stabilim de ce vrei să mă apuc? Am lista cu însărcinările mele, dar fiindcă am lipsit atâta timp, s-a dus dracului tot!

Scoate un carneţel şi-un pix din buzunarul şorţului şi se pregăteşte să ia notiţe.

— Probabil că ar trebui să încep cu spălatul şi călcatul.

— Ăăăă, nu ştiu, ridic din umeri. Nici măcar nu locuiesc aici de-adevăratelea, îi şoptesc şi-mi vine să adaug că am fost mutată aici împotriva voinţei mele.

— Nu? întreabă buimăcită. Băiatul meu a zis că da.

— Ei, e o conversaţie pe care n-am purtat-o încă, îi explic. Nu-i place să audă cuvântul *nu*. Mă rog, nu de la mine.

Încreţeşte fruntea lucioasă:

— Ce? Băiatul meu drăguţ şi relaxat?

Pufnesc:

— Da, am mai auzit asta.

Dacă-mi mai zice cineva că e relaxat, cred c-o să şi-o ia rău de tot.

— Ei, e plăcut să avem o domniţă în casă, spune scoţând de sub chiuvetă o soluţie de curăţat. Băiatul meu are nevoie de o fată.

Felul afectuos în care vorbeşte despre el mă face să zâmbesc şi mă întreb de când lucrează pentru el. Jesse spunea că ea era singura femeie fără de care nu putea trăi, deşi am o bănuială că acum situaţia s-a schimbat.

Stropeşte blatul cu spray antibacterian şi se apucă să-l şteargă.

— Atunci îl aştept pe Jesse, dacă preferi.

— Da, mulţumesc. Eu am de dat nişte telefoane.

Îmi văd telefonul pus la încărcat într-o parte a insulei, dar nu-mi văd geanta.

— Mi-ai văzut geanta?

— Am băgat-o în garderob, drăguţă. A, şi l-am pus pe Clive să repare uşa de la lift.

Mă crispez toată.

— A, mulţumesc.

Îmi iau telefonul şi ies din bucătărie să-mi caut geanta. Probabil mă crede şi îngălată, nu doar o vacă necioplită, o vandală şi o perversă. Mă uit la telefon şi văd două apeluri ratate de la mama şi un mesaj de la Matt. Mă dezumflu. Ar trebui să-l şterg direct, dar curiozitatea e mai puternică.

Nu ştiu ce m-a apucat.
Iartă-mă
x.

Mă aricesc toată şi şterg mesajul. Tot ce-mi mai trebuie e să-l găsească Jesse. Matt şi-a mai cerut iertare şi cu alte ocazii şi încă mă frământă că habar n-am de unde ştie de Jesse. Ar trebui s-o sun pe mama mai întâi, dar am o prietenă care are de dat nişte explicaţii. Îi ia ceva timp, dar până la urmă răspunde. Ştiam că se uita la ecranul telefonului şi se întreba ce să spună.

— Eşti membră! îmi scapă pe ton acuzator de îndată ce răspunde.

— Şi ce dacă?

Încearcă să facă pe nonşalanta, dar îi detectez iritarea în glas.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu e treaba ta.

— Mersi!

Mă simt cumplit de jignită. Ne spunem tot una alteia.

— Mă distrez şi eu puţin, Ava, pufneşte enervată.

— O tot ţii cu asta, scrâşnesc în telefon. De ce refuzi să recunoşti că e mai mult decât atât?

— Adică?

Tonul ei indică surprinderea — e şocată că am luat-o direct şi i-am pus întrebarea de un milion de dolari.

— Adică s-ar putea să-ţi placă de el.

Pufneşte.

— Ba nu!

— Vai, eşti de groază, o reped eu.

De ce nu poate să-şi calce odată pe mândrie şi să recunoască? Ce are de pierdut, mai ales cu mine?

— Apropo de groază, ce face Jesse? Să mor eu, Ava, bărbatul ăsta poate s-o ia razna rău de tot!

Încep să râd.

— Aşa e. Matt a încercat să sară pe mine înainte ca Jesse să dea iama în apartament. S-a apucat să-i spună lui Jesse că ne-am pupat un pic. Cred că Matt are un ochi vânăt în dimineaţa asta.

— Ha! Bun!

Începe să râdă şi nu-mi pot stăpâni micul zâmbet satisfăcut care mi se întinde pe faţă. A primit ce-a meritat.

— Ştie de mica problemă cu băutura pe care-o are Jesse, adaug.

Nu mai râd.

— De unde? spune la fel de şocată ca şi mine.

— Habar n-am. În fine, trebuie s-o sun pe mama. Probabil că ne vedem mai târziu.

— A, da! ciripeşte încântată.

Nu mă simt în stare să-i împărtăşesc entuziasmul pentru dineul aniversar de diseară.

— Ne vedem acolo!

— Pa.

Închid şi o sun pe mama până nu mă dă dispărută.

— Ava?

Vocea ei stridentă îmi sparge timpanele.

— Mamă, nu țipa!

— Scuze. Iar ne-a sunat Matt.

Mă duc în livingul deschis și mă așez. Acea mică afirmație îmi face praf orice speranță pe care-o aveam ca mama să mă binedispună.

— Ava, a spus că te-ai mutat cu un alcoolic înrăit care are un temperament îngrozitor de violent. L-a bătut pe Matt!

Mă las să cad pe spătarul fotoliului și ridic exasperată ochii în tavan. De ce nu poate jigodia aia să se târască înapoi în gaura neagră din care a apărut și să crape acolo?

— Mamă, te rog eu, nu mai vorbi cu el, o implor.

Ce ticălos e! Cum să-mi supere părinții cu asemenea mizerii? Asta nu face decât să-mi consolideze părerea despre șarpele parșiv și scârbos.

— E adevărat? întreabă șovăitor.

În mintea mea o și văd aruncându-i tatei o privire îngrijorată.

— Nu chiar.

Nu pot s-o mint cu nerușinare. Până la urmă tot va trebui să afle unde sunt.

— Nu e deloc cum spune Matt, mamă.

— Ei, atunci cum e?

Of, nu pot să fac asta prin telefon. Sunt mult prea multe de explicat și nu vreau să-l judece pe Jesse înainte să-l cunoască. Îmi vine să-l omor pe Matt.

— Auzi, mamă? Hai, că trebuie să plec la muncă.

O mică minciună nevinovată n-are ce să strice.

— Ava, sunt tare îngrijorată din cauza ta.

Îi simt disperarea. Îl urăsc pe Matt pentru c-a făcut așa ceva. Mi-a cerut iertare. Înainte sau după ce mi-a sunat părinții să-i pună la curent cu viața mea amoroasă? Ar trebui să-l trimit pe Jesse să-l calce în picioare.

— Te rog, nu fi îngrijorată! Matt mă voia înapoi. A sărit pe mine când m-am dus să-mi iau ultimele lucruri și a făcut urât când l-am respins. Jesse n-a făcut decât să mă protejeze.

Încerc să scurtez o poveste lungă și omit dinadins toate părțile care l-ar putea pune pe Jesse într-o lumină proastă. Şi sunt destule.

— Jesse? E bărbatul cu care erai când te-am sunat weekendul trecut?

— Da.

— Deci nu e doar un prieten? întreabă batjocoritor.

M-a prins cu minciuna mea nevinovată şi nu e deloc încântată.

— Doar ne vedem. Nu e nimic serios, încerc eu să diminuez importanța relației și, în sinea mea, mă apucă râsul.

Nu-mi vine să cred că am spus aşa ceva.

— Şi e alcoolic?

Scot un oftat exasperat, care știu că n-o să-i placă.

— Mamă, nu e alcoolic. Matt îi poartă pică, ignoră-l. Şi nu-i mai răspunde la telefon.

— Nu-mi place deloc ce aud. Nu iese fum fără foc, Ava.

Într-adevăr, nu pare deloc mulțumită și nu pot s-o învinovățesc. În viața mea n-am fost atât de bucuroasă că locuiesc aşa de departe. Nu cred c-aş putea să dau ochii cu ea.

— Fratele tău se întoarce în curând la Londra, adaugă amenințător.

Sunt sigură că, după ce o să închidă cu mine, o să-l sune imediat pe Dan ca să-l pună la curent.

— Ştiu. Trebuie să plec.

— Bine, vorbim în weekend, spune ofensată. Ai grijă de tine.

Adaugă ultima propoziție pe un ton un pic mai blând. Nu încheie niciodată o conversație într-o notă negativă.

— Da. Te iubesc.

— Şi eu pe tine, Ava.

Închid ochii și încerc să alung toate gândurile despre foşti iubiți oribili și părinți îngrijorați. Nu-mi iese și, de cum îi deschid, văd fața lui Jesse suspendată deasupra mea — stă aplecat peste mine, sprijinit cu mâinile de brațele fotoliului în care stau.

Zâmbetul larg îi dispare când îmi observă expresia.

— Ce s-a întâmplat? întreabă plin de îngrijorare.

Nu vreau să-i spun. Ultimul lucru de care am nevoie după evenimentele de ieri e să-l întărât din nou.

— Alo! Spune-mi!

— Bine, zic, iar el se lasă pe vine în fața mea ca să ne privim în ochi.

Îmi ia mâinile.

— Hai, dă-i drumul, mă îndeamnă el când vede că m-am oprit.

Nu vreau să-mi încep ziua cu o criză de furie à la Jesse.

— Matt i-a sunat pe părinții mei și le-a spus că trăiesc cu un alcoolic înveterat care l-a bătut.

Rostesc totul repede și mă pregătesc de furtună. Deja văd cum i se ridică sângele în cap și-și mușcă buza de jos. M-am răzgândit; nu cred că vreau să-l trimit pe Jesse pe la Matt ca să-l pună la punct. Dacă e să mă iau după expresia de pe fața lui, s-ar putea să-l omoare. Stau și aștept să termine de procesat informațiile.

— Nu sunt alcoolic, scrâșnește în cele din urmă.

— Știu, spun cu cea mai liniștitoare voce a mea, dar mă tem că sună de parcă îl iau de sus.

Nu-i place deloc să i se spună că e alcoolic, iar acum mă întreb dacă are dreptate sau doar refuză să privească adevărul în față. Pare cumplit de furios. Mai bine-mi țineam gura.

— Jesse, de unde a aflat?

Se îndreaptă de spate.

— Nu știu, Ava. Trebuie să stăm de vorbă cu Cathy.

Asta-i tot? N-o să încerce să afle?

— De ce trebuie să stăm de vorbă cu Cathy? întreb iritată.

— A fost plecată. Trebuie să știe niște chestii.

Îmi întinde mâna și-l las să mă ridice.

— Ce chestii?

— Nu știu, răspunde tăios. De aceea trebuie să vorbim cu ea.

Încearcă să mă smucească spre bucătărie, dar îmi trag mâna.

— Nu, *tu*, Jesse. E casa *ta*, e menajera *ta*.

Scutur din cap. Comentariul ăla minor tocmai mi-a adus un mârâit feroce și o uitătură urâtă.

— A noastră!

Întinde mâna prin spatele meu, mă prinde de fund şi mă smuceşte spre el.

— Incredibil cât de bine te pricepi să mă scoţi din minţi. Apropo — spune frecându-şi vintrele de mine — faza aia a fost crudă şi inexplicabilă.

Ridică din sprânceană.

— Te-am aşteptat sus şi n-ai venit.

Îmi scapă un mic chicotit.

— Şi ce-ai făcut?

— Tu ce crezi c-am făcut?

Izbucnesc în hohote de râs la gândul bietului meu bărbat nevoit să recurgă la o labă rapidă fiindcă sunt eu o aţâţătoare nesimţită. Dar sunt redusă imediat la tăcere când îl simt iar că-şi freacă de mine zona inghinală. Îi surprind privirea şi văd că străluceşte de satisfacţie. Îi cunosc jocul şi, cu Cathy în bucătărie, ştiu că nici prin cap nu-i trece să mă termine. Mă strecor din braţele lui şi mă aranjez.

— Îmi pare rău, spun cu gura până la urechi.

Nu-mi pare.

Mijeşte la mine verzii lui ameţitori. Slavă Domnului, toată furia a dispărut.

— O să-ţi pară.

Se repede să mă prindă şi mă aşază la loc în faţa lui.

— Să nu mai faci asta niciodată.

Mă sărută apăsat, îşi unduieşte şoldurile ca să se frece de mine, apoi se dezlipeşte şi pleacă, lăsându-mă ameţită şi dezorientată. Nenorocitul.

* * *

După ce Jesse discută repede cu Cathy, iar eu mă împac cu Clive, adun corespondenţa şi îndes plicurile în geantă, pornesc cu Jesse spre oraş. Aglomeraţia matinală nu-l deranjează câtuşi de puţin. Oasis cântă „Morning Glory" şi-l privesc pe Jesse cum fredonează. Pare foarte bine dispus şi încântat de sine. Ăsta e Jesse cel relaxat despre care-mi tot

vorbeşte toată lumea. Ştiu că are un trecut, şi încă unul destul de sordid, dar e trecut. Mă iubeşte. De asta nu mă îndoiesc nicio clipă.

— Ce e?

Îmi aruncă o privire şi mă surprinde că mă uit la el.

— Mă gândeam doar cât de mult te iubesc.

— Ştiu.

Întinde mâna şi mă apucă de genunchiul gol.

— Deci unde mergem?

— Pe Oxford Street. Acolo sunt toate magazinele care-mi plac.

Se strâmbă dezaprobator.

— Toate magazinele?

— Da.

— Nu ai doar un singur magazin la care te duci?

— Vreau şi nişte pantofi noi. Şi poate şi o geantă. N-o să le găsesc pe toate într-un singur magazin.

— Ba eu le-aş găsi!

Nu mi-l imaginez pe Jesse la cumpărături de haine. Cumpărăturile pentru bărbaţi sunt mult mai simple decât pentru femei. Dacă se aşteaptă la o experienţă similară, o să aibă un şoc.

— Dar unde te duci *tu*? întreb.

— La Harrods. Zoe mă rezolvă de fiecare dată. E rapid şi fără bătăi de cap.

— Da, pentru că plăteşti pentru serviciul pe care-l primeşti.

— Serviciul e impecabil şi merită fiecare bănuţ. Sunt cei mai buni, spune ferm. Oricum, nu tu cumperi rochiile, aşa că eu aleg felul în care facem cumpărături.

Ridic brusc capul.

— O rochie, Jesse, îmi datorezi o rochie, îi reamintesc.

Ridică din umeri, ignorându-mă complet

— O rochie.

— O mulţime de rochii, ripostează încet.

— Nu-mi cumperi tu mie haine!

Se uită la mine de parcă tocmai mi-a mai crescut un cap.

— Ba să moară mă-sa dacă nu!

— Ba nu, nu-mi cumperi.

— Ava, nu discutăm. Punct.

Își ia mâna de pe genunchiul meu ca să schimbe vitezele.

— Așa e, ai dreptate. Îmi cumpăr singură hainele.

Îi dau mai tare pe cei de la Oasis ca să acopăr orice contraatac. Sunt de neclintit pe tema asta. O să-mi cumpăr singură hainele. Punct.

Restul drumului, doar Oasis umple tăcerea. Îl surprind morfolindu-și buza de jos, iar rotițele din capul lui se învârt cu atâta iuțeală, că aproape le aud. Zâmbesc fiindcă, dacă n-am fi în public, pe loc m-ar regula ca să-mi bage mințile-n cap. Însă, în loc de asta, se gândește cum ar putea să facă pentru a obține ce vrea.

Parchează și se întoarce spre mine.

— Am o propunere pentru tine.

Aha, rotițele au funcționat. Nu mă îndoiesc că rezultatul final al acestei propuneri va fi că Jesse va obține ce vrea.

— Nu mă interesează ce propui. Nu-mi cumperi tu hainele, spun mândră și cobor din mașină. Și aici n-ai cum să-mi tragi un futai de băgat mințile-n cap, corect?

— Vezi cum vorbești! Nici măcar nu m-ai lăsat să-ți spun, se plânge sărind din mașină și venind lângă mine. Îmi ești deja datoare cu un futai de răzbunare.

— Serios?

— Da, încă unul pentru micul spectacol pe care l-ai dat azi-dimineață, la masă.

Ridică arogant o sprânceană.

— O să-ți placă ce-o să-ți propun.

Zâmbește larg. Personalitatea lui sigură pe sine a reapărut și sunt intrigată. Îl studiez o clipă și zâmbetul i se lărgește. Știe că mi-a captat atenția.

— Ce?

Ochii îi sclipesc de satisfacție.

— Mă lași să te răsfăț — își pune degetul sub bărbia mea ca să-mi închidă gura când încerc să obiectez —, iar eu o să-ți spun câți ani am.

Își lipește gura de a mea și-și pecetluiește propunerea cu un sărut adânc.

Ce?

Îl las să mă sărute pe trotuarul londonez, gemând în gura mea și lăsându-mă pe spate, până iese din mine toată încăpățânarea.

— Știu câți ani ai, spun zdrobită de buzele lui.

Se trage înapoi și mă privește de sus.

— Serios?

Casc gura la el:

— Ai mințit?

Nu are treizeci și șapte? Atunci câți ani are? Fir-ar a dracului, e mai bătrân?

— Spune-mi, îi ordon, uitându-mă urât.

— A, nu! Mai întâi răsfăț, după aia mărturisiri. Altfel s-ar putea să te răzgândești. Știu că frumoasa mea poate să trișeze.

Rânjește și mă ridică la loc în picioare.

— Ba n-o să mă răzgândesc, pufnesc ofensată.

Ba da!

— Nu-mi vine să cred că m-ai mințit.

Mă privește scrutător.

— Nu-mi vine să cred că m-ai legat cu cătușe de pat.

Nu, nici mie nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva, dar se pare că tot episodul a fost până la urmă inutil.

Mă ia de mână și trecem strada, intrând în magazin.

Capitolul optsprezece

Ochii mei sunt pe loc binecuvântați cu întinderea nemărginită de poșete frumoase de să le visezi noaptea, dar nu mi se dă ocazia să le admir în detaliu. Merge întins și mă târăște după el, iar când ajungem la lift apasă butonul pentru etajul unu. Mă uit pe broșura cu ghidul magazinului.

— Hei, vreau la etajul patru.

Aș prefera să evit colecțiile internaționale de la etajul unu, fiindcă e clar că sunt scumpe, dar el mă ignoră complet.

— Jesse?

Mă uit la el și văd că are fața total impasibilă, deși mă ține bine de mână. Ușile liftului se deschid și mă trage după el.

— Pe aici, spune, târându-mă printre incredibilele haine semnate de creatori celebri și rochiile de seară unicat.

Mă bucur că trece pe lângă ele.

Dar inima mi se face imediat grea când văd indicatorul pentru asistență personalizată la cumpărături.

— Nu, Jesse, nu, nu, nu!

Încerc să-l opresc, dar el merge mai departe, trăgându-mă către intrarea departamentului.

— Jesse, nu, te rog, îl implor, dar iar mă ignoră cu desăvârşire.

Îmi vine să-i trag un şut în fluierul piciorului. Urăsc să mi se dea prea multă atenţie şi să se agite personalul pe lângă mine în magazine. Te pupă-n fund şi-ţi spun că arăţi fenomenal şi ajungi să simţi că *trebuie* să cumperi ceva. Presiunea va fi imensă, iar la cost mi-e şi frică să mă gândesc.

— Am o programare la Zoe, îl anunţă pe tipul în costum, ca scos din cutie, care ne iese în întâmpinare.

De ce m-a mai întrebat unde să mergem dacă ştia deja? Îmi vine să-i sucesc gâtul.

— Domnul Ward? întreabă asistentul.

— Da, spune Jesse, refuzând în continuare să-mi arunce vreo privire, deşi ştie al naibii de bine că mă uit cât se poate de urât la el şi sunt cumplit de stânjenită în situaţia asta.

— Vă rog, pe aici. Doriţi ceva de băut? Poate un pahar de şampanie? întreabă asistentul politicos.

Jesse se uită la mine şi eu clatin din cap. Îmi vine s-o rup la fugă direct spre House of Frasier, unde pot să fac cumpărături în tihnă, cu o cutie de cola în mână şi minimă bătaie de cap.

— Nu, mulţumesc, răspunde Jesse.

Tânărul ne conduce într-o luxoasă zonă privată şi Jesse mă trage spre o canapea imensă de piele. Mă aşez lângă el şi-mi trag mâna dintr-a lui. E foarte posibil ca ăsta să fie cel mai cumplit coşmar al meu.

— Ce e? întreabă, luându-mă iar de mână.

Îl privesc acuzator.

— De ce m-ai întrebat unde vreau să merg dacă făcuseşi deja programarea?

Ridică din umeri.

— Nu înţeleg de ce ai vrea să umbli aiurea prin zece magazine, când poţi să vii aici şi să ţi se aducă totul la picioare.

Nu apuc să răspund, că o tânără blondă îşi face apariţia şi-i zâmbeşte orbitor lui Jesse. E drăguţă şi înţolită într-un costum crem Ralph Lauren.

— Jesse! ciripeşte ea. Ce mai faci?

El se ridică şi ea îl sărută pe amândoi obrajii.

— Bună, Zoe. Fac bine. Tu?

Îi zâmbeşte. E unul din zâmbetele lui cuceritoare — din alea care transformă femeile într-un morman de hormoni la picioarele lui.

— Mă bucur. Ea trebuie să fie Ava. Mă bucur să te cunosc.

Îmi întinde mâna şi mă ridic să i-o strâng, cu un zâmbet pierit. E prietenoasă, nimic de zis, dar tot nu mă simt în largul meu aici. Se aşază pe scaunul din faţa noastră.

— Aşa, Ava, Jesse îmi spune că ai vrea ceva deosebit, pentru o petrecere importantă, spune ea entuziasmată.

Ceva deosebit probabil că va avea şi un preţ deosebit.

— Ceva *foarte* deosebit, întăreşte Jesse, trăgându-mă înapoi pe canapea.

Brusc simt că mă ia cu călduri şi mă apucă claustrofobia în camera asta uriaşă.

— Bun, care-i stilul tău, Ava? Ajută-mă să-mi fac o idee despre ce-ţi place.

Îşi pune mâinile în poală şi mă priveşte întrebător.

Nu ştiu ce stil am. Dacă-mi place un lucru şi mă simt bine în el, îl cumpăr.

— Adevărul e că nu am un stil anume, ridic din umeri, iar ochii ei se luminează.

Probabil că a fost răspunsul corect.

— O mulţime de rochii, intervine Jesse. Îi plac rochiile.

— *Ţie* îţi plac rochiile, bombăn şi mă aleg cu un ghiont dat cu genunchiul.

Zoe zâmbeşte, scoţând la iveală un şir perfect de dinţi prea albi, ca de Hollywood.

— Porţi cam numărul 38, da?

— Da, confirm.

— Să nu fie prea scurte, şuieră Jesse iute.

Mă uit la el cu gura căscată. Eram sigură că asta avea să se întâmple. În general nu sunt genul să port rochii scurte, dar o să devin dacă nu termină cu atitudinea asta primitivă.

Zoe începe să râdă.

— Jesse, are picioare fenomenale. Ar fi păcat să le irosim. Cât porți la pantof, Ava?

Îmi place fata.

— Tot 38.

— Super. Să mergem.

Se ridică și eu o urmez. Jesse se ridică și el.

— Nu pot să cred că mi-ai făcut așa ceva, scâncesc când se apleacă să mă pupe pe obraz.

Îmi place Zoe, dar mi-ar plăcea de o mie de ori mai mult să fiu lăsată să-mi văd de cumpărături de capul meu.

Suspină.

— Lasă-mă și pe mine să mă bucur, Ava.

Se lasă în față, foarte aproape de mine.

— Vreau și eu mica mea prezentare de modă cu domnița mea preferată pe post de manechin, spune bosumflându-se.

— Cine o să aleagă rochia, Jesse?

Își freacă nasul de al meu.

— Tu. Eu sunt doar pe post de observator. Promit. Hai, du-te și fă-ți de cap.

Se așază la loc pe canapea și se apucă să dea un telefon. Mă simt ușurată. Nu cred că aș suporta să se țină după noi prin magazin și să desființeze toate rochiile care mi-ar atrage atenția.

Zoe mă conduce prin departament.

— Deci azi ești răsfățată, spune cu un surâs prietenos.

E frumoasă, dar dinții ăia, pe bune, sunt îngrozitor de albi.

— Da, împotriva voinței mele, îi zâmbesc și eu.

— Nu vrei să fii răsfățată?

Râde, ia o rochie verde lungă și mi-o arată. E minunată, dar e mai degrabă culoarea lui Kate decât a mea. Scutur ușor din cap, scuzându-mă din priviri. Face și ea același gest.

— Nu, așa e. Ce zici de asta?

Pune mâna pe o rochie superbă în stil grecesc.

— Asta e superbă, recunosc eu.

Însă pare şi foarte scumpă.

— Este. O s-o probăm. Dar asta?

— Uau! îmi scapă la vederea piesei crem, strâmte, cu o despicătură până la coapsă pe un picior. Jesse poate fi cam strict în privinţa a ce şi cât expun.

Râd şi desfac şliţul. Ar trebui să razi tot ca s-o poţi purta!

— Jesse?

Mă priveşte cu curiozitate. Jur că dacă spune acum...

— Dar e aşa de relaxat, adaugă ea.

Dau drumul rochiei şi mă duc la una din satin roşu.

— Nu cu mine, murmur. Asta îmi place.

Zoe îşi înlocuieşte expresia insistentă şi curioasă cu un zâmbet.

— Bună alegere. Şi asta?

Traversează intervalul şi mângâie o rochie frumoasă, crem, fără bretele. Oare am voie să port rochii fără bretele?

— E foarte frumoasă, aprob.

Pot s-o probez. Sunt sigură c-o să aflu pe loc dacă o consideră inacceptabilă. Atenţia mi-e atrasă în partea cealaltă a raionului şi mă îndrept într-acolo înainte să-mi dau seama ce fac.

Îmi trec uşor degetul în jos pe rochia neagră, din dantelă delicată. E superbă.

— Trebuie neapărat s-o probezi, spune Zoe, venind lângă mine.

O dă jos de pe stativ şi-o întoarce cu grijă. E prinsă de un fir de securitate, conectat la sistemul de alarmă, ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru.

— Nu-i aşa că e incredibil de frumoasă? întreabă visătoare.

O, absolut. Totodată, e în zona rochiilor ridicol de scumpe dacă magazinul a simţit nevoia s-o conecteze la sistemul de securitate. În plus, pe etichetă nu e trecut niciun preţ — încă un semn clar că aş leşina dacă aş vedea cât costă. Îmi plimb ochii pe spatele rochiei mulate, care de la jumătatea coapsei se lărgeşte şi ajunge puţin pe podea. Croiala e simplă, cu un decolteu adânc în V la spate, cu mânecuţe delicate, căzute puţin de

pe umăr, şi un decolteu adânc în faţă, care pune în valoare bustul. Se vede de la o poştă că e o creaţie de lux.

— Lui Jesse îi place la nebunie cum îmi stă în dantelă, gândesc cu voce tare.

Îi place la nebunie cum îmi stă şi în negru.

— Atunci evident că trebuie s-o probăm, spune Zoe agăţând-o la loc pe stativ. De când eşti cu Jesse?

Întrebarea mă pune imediat în gardă. Ce să-i spun? Adevărul e că sunt cu el cam de vreo lună, din care o săptămână Jesse a fost beat, iar eu am suferit cu inima frântă. Deodată, un gând urât îmi invadează creierul făcut terci.

— Nu de multă vreme.

Apoi încerc să par la fel de degajată ca ea când spun:

— Aduce aici toate femeile cu care iese?

O apucă râsul de-a dreptul. Nu ştiu dacă e un semn bun.

— O, Doamne, nu! Ar da faliment!

E categoric un semn rău.

Probabil că-mi surprinde expresia, fiindcă se schimbă puţin la faţă.

— Iartă-mă, Ava. Nu a ieşit cum trebuia. M-am exprimat eu greşit.

Se foieşte stingherită pe tocurile înalte.

— Voiam să spun că dacă ar fi adus aici toate femeile cu care s-a culcat...

Se opreşte şi face feţe-feţe. Mă ia un pic cu rău de la stomac.

— Fir-ar a dracului! exclamă.

— Stai liniştită, Zoe.

Îmi îndrept atenţia spre o altă rochie. Pe cine vreau să păcălesc? Ştiu că a zburat mult din floare-n floare.

— Ava, adevărul e că n-a fost cu adevărat cu nimeni, niciodată. Cel puţin din câte ştiu eu. E o partidă foarte dezirabilă. Va trebui să alungi cu parul femeile de la Conac, asta-i sigur.

— Mda, încep să râd veselă.

Trebuie să mă îndepărtez de subiectul ăsta. Gândul ăla — ăla despre Jesse cu altă femeie — îmi răsare iar în cap. E evident că Zoe ştie multe despre el.

— Unde mergem acum?

Îmi lipesc pe mutră o expresie ne-geloasă, dacă există așa ceva. Pe dinăuntru fierb, iar pe dinafară m-am aricit toată. De ce a trebuit să fie așa un curvar?

— La pantofi! cântă Zoe, conducându-mă spre scările rulante egiptene.

* * *

O oră mai târziu, ne întoarcem în luxoasa zonă de shopping asistat, cu un tip tânăr care trage după el un stativ cu rochii și pantofi. Jesse e tot cu telefonul la ureche pe canapea.

Zâmbește vesel și întrerupe convorbirea.

— Te distrezi? întreabă și se ridică pentru a-mi acoperi fața cu sărutări. Mi-a fost dor de tine.

— Am lipsit o oră, râd și-l apuc de umeri când mă lasă pe spate.

— Prea mult, mormăie. Ce-ai acolo?

Mă ridică iar la verticală.

— Prea multe alegeri, spun.

Am reușit s-o conving pe Zoe să abandoneze rochia din dantelă. De fapt, am evitat orice era atașat de un fir conectat la sistemul de securitate.

— Du-te să probezi.

Îmi dă o palmă la fund și mă întorc s-o urmez pe Zoe și stativul într-o vastă cabină de probă. Nu-mi scapă expresia admirativă de pe fața lui Zoe.

Petrec următoarele ore strânsă bine dintr-o rochie în alta. Număr douăzeci de rochii, toate splendide și toate aprobate de Jesse.

Zoe dispare o vreme și rămân să mă-ntreb pe care s-o aleg, fir-ar să fie. Toate sunt prea frumoase. Ridic capul când văd că intră cu un alt stativ plin cu rochii, dar astea sunt mai mult rochii de zi și de cocktail, nu de seară. O privesc total nedumerită.

Ridică din umeri:

— Am primit ordine stricte să te pun să probezi o mulțime de rochii, așa că le-am adus pe astea, spune.

Se duce spre capătul din spate al stativului și se întoarce cu rochia de dantelă.

— Şi pe asta.

— Poftim? mă reped, sărind în picioare.

Stau în chiloţi şi sutien şi casc gura ca peştele pe uscat.

— Păi, spune venind spre mine, n-a zis să probezi rochia asta anume, dar a spus că trebuie să primeşti tot ce doreşti.

Zâmbeşte strălucitor.

— Şi ştiu că pe asta ţi-o doreşti foarte tare.

— Zoe, nu pot s-o iau, mă bâlbâi.

Încerc să-mi conving creierul că rochia e hidoasă, scârboasă. De-a dreptul oribilă. A naibii să fiu dacă reuşesc.

— Dacă preţul e problema, nu-ţi face griji, se încadrează în buget.

Agaţă rochia în cuierul de pe perete.

— Există un buget? Care e bugetul? întreb şovăitor.

Se întoarce şi zâmbeşte larg:

— Bugetul e: nu există buget.

Mârâi şi mă prăbuşesc la loc în scaun.

— Pot să întreb cât costă?

— Nu, răspunde ea zglobiu. Pune asta pe tine.

Îmi întinde un corset din dantelă neagră. Mă apuc să-l pun pe mine şi Zoe mă întoarce ca să-mi încheie şirul de moşi şi babe de la spate. Uit de ezitări imaginându-mi mutra lui Jesse când o să vadă atâta dantelă. Zâmbesc. O să aibă pe loc un orgasm.

Zoe mă ajută să intru în rochie şi mă duce în faţa oglinzii imense.

— Vai, să-nnebunesc! exclamă ea, apoi îşi trânteşte palma peste gură. Îmi cer scuze. A fost foarte neprofesionist din partea mea.

Chiar că „să-nnebunesc". Mă întorc puţin ca să văd cum stă la spate şi oftez uşor. Se lipeşte perfect de fiecare curbă pe care-o am şi când mă ridic în vârful picioarelor abia atinge podeaua. Căptuşeala e mată, dând lucire dantelăriei delicate şi alambicate, iar decolteul adânc se potriveşte perfect cu mânecuţele mici, care stau doar puţin lăsate de pe umeri, dezvelindu-mi claviculele. O aud pe Zoe plecând în grabă şi revenind.

Îngenunchează în faţa mea.

— Pune-ţi ăştia, mă îndeamnă.

Îmi dezlipesc ochii de la oglindă şi mă uit în jos, unde descopăr la picioarele mele o pereche de sandalete negre Dior, cu tocuri cui. Mă ia cu leşin. Le pun în picioare şi Zoe face un pas înapoi.

— Ava, rochia asta trebuie să fie a ta, spune cât se poate de serioasă. Du-te să te vadă Jesse.

— Nu! mă răstesc nepoliticos. Scuze, ştiu c-o să-i placă la nebunie.

E din dantelă, e neagră. O să se topească la picioarele mele, asta e sigur, dar ce-o să zică de atâta goliciune? Oare tiranul meu nevrotic n-o să mă trântească la pământ, acoperindu-mă cu trupul lui ca să nu-mi vadă nimeni pielea? Şi, un ultim argument: cât o costa minunăţia asta afurisită?

Duc o scurtă luptă cu propria conştiinţă pe tema nenorocitei ăsteia de rochii. Zoe îmi întinde o poşetă plic asortată cu pantofii. Îmi vine să plâng. Ştiam eu că n-ar fi trebuit s-o probez.

— A văzut-o?

Mă-ntorc spre Zoe, iar ea mă priveşte complet buimacă.

— Rochia asta, a văzut-o pe stativ când te-ai întors cu ea? o întreb.

— Nu, cred că era la toaletă.

Ridic mâna la gură şi încep să bat frenetic în incisivi cu unghia arătătorului.

— Bine, cumpăr rochia, dar nu vreau să ştie Jesse.

E riscant ce fac. Zoe îşi împreunează mâinile cu un pocnet, iar mutra ei încântată mă face să zâmbesc.

— Ce-i cu astea? arăt spre al doilea stativ pe care l-a adus.

— Vrea să ai o mulţime de rochii, ridică ea din umeri.

Încep să râd. Cred că a cam exagerat cu regula asta de a avea acces imediat la trupul meu. Ies din rochie şi mă încearcă iar îndoiala când Zoe o ia şi-i dă instrucţiuni stricte unei tinere să nu-l lase pe Jesse s-o vadă. Mă apuc de probat celelalte rochii. O să iau maximum trei şi să nu îndrăzească să mi se opună.

Ard un milion de calorii punând şi scoţând de pe mine zeci de rochii. Alcătuim trei grămezi — „da“, „nu“ şi „poate“ — şi constat cu surprindere că mă distrez de minune. Jesse se lăfăie pe canapea şi se uită cum apar şi dispar îmbrăcată de fiecare dată în altă rochie.

— Parcă e profesionistă, spune gânditoare Zoe către Jesse când îmi fac apariția într-o rochie Chloé gri, foarte scurtă.

Îmi place de mor, dar, ca toate celelalte rochii cu prețuri de peste trei sute de lire, o să meargă în grămada „nu".

Mă uit cum i se așterne șocul pe mutră când dă cu ochii de picioarele mele și remarcă lungimea rochiei.

— Scoate-o imediat! scuipă printre dinți, iar eu mă întorc râzând în cabina de probă.

Are dreptate, îmi place, dar e mult prea scurtă. Ar putea părea un furou.

Când termin în sfârșit de probat tot, sunt stoarsă de puteri. M-am schimbat în ultimele două ore de mai multe ori decât toată luna trecută. Trec cu Zoe prin grămada cu „da" și mă neliniștesc puțin când îmi dau seama câte piese s-au adunat aici. Iau la rând umerașele de pe stativ și încerc să mai elimin din ele.

— Deci, ce avem? îl aud că se apropie.

Mă crispez.

— O, are câteva creații extraordinare. Sunt foarte invidioasă, spune Zoe. Mă duc să le împachetez și să le pun în sacoșe.

Vai, fir-ar a dracului!

Mi-e și mai rușine când Jesse îi întinde lui Zoe un card de credit. Îl ia și ne lasă singuri.

— Jesse, nu mă simt deloc în largul meu cu chestia asta.

Îi iau mâinile și mă postez în fața lui ca să beneficiez de toată atenția lui.

Lasă umerii în jos, dezamăgit.

— De ce? spune pe ton sincer îndurerat.

Mă uit după Zoe care dispare cu toate rochiile alese de mine.

— Te rog, nu vreau să cheltuiești atâția bani pentru mine.

— Nu-i chiar așa de mult, încearcă el să mă convingă, dar eu am văzut etichetele.

E o sumă mult prea mare și nici măcar nu știu cât costă rochia de seară.

Plec ochii în podea. Nu vreau să stârnesc un scandal în Harrods pe tema asta.

— Cumpără-mi doar o rochie pentru în seara asta. Asta pot accepta.

— O singură rochie? întreabă nefericit. Încă cinci rochii şi batem palma.

Sunt plăcut surprinsă.

— Două, vin totuşi cu o contraofertă, privindu-l în ochi.

— Cinci, îmi aruncă înapoi. Asta nu făcea parte din înţelegere.

Nu, nu făcea, dar nu-mi mai pasă câţi ani are. Şi în plus, am mai trecut prin tentative de a negocia cu el o înţelegere satisfăcătoare pentru amândoi. Ocazie cu care am aflat că-n timp ce eu mai las de la mine, Jesse nu se clinteşte de la oferta iniţială.

Îl privesc printre gene.

— Nu-mi pasă câţi ani ai. N-ai decât să-ţi păstrezi micul tău secret.

— Bine, dar tot cinci rochii rămân, spune el împăciuitor.

Bănuiesc că, oricum, n-avea de gând să se ţină de cuvânt.

— Trebuie să dau un telefon.

Mă sărută.

— Tu du-te şi alege cinci rochii. Cardul meu e la Zoe. PIN-ul e unu, nouă, şapte, patru.

Mă dau înapoi.

— Nu pot să cred că tocmai mi-ai spus codul tău PIN.

— Fără secrete.

Fără secrete? Face mişto de mine? Se îndepărtează, iar eu am o bruscă şi delicioasă revelaţie. Fac rapid un calcul în minte.

— *Chiar ai* treizeci şi şapte de ani, strig după el.

Se opreşte.

— PIN-ul tău. Te-ai născut în 1974.

Nu-mi pot ascunde triumful din voce. Vai, ce l-am ghicit! Bărbaţii sunt aşa de previzibili.

— N-ai minţit, aşa-i?

Se întoarce încet, îmi aruncă zâmbetul lui unic, rezervat numai mie, apoi suflă spre mine o bezea şi mă lasă să mă duc să-mi aleg cele cinci rochii.

* * *

Ies din zona rezervată cumpărăturilor asistate şi-l găsesc pe Jesse aşteptându-mă. Îi dau cardul şi-l pup apăsat pe obraz.

— Mulţumesc.

Nu ştiu sigur dacă-i sunt mai recunoscătoare pentru rochii sau pentru scăparea prin care mi-a dezvăluit că are, într-adevăr, treizeci şi şapte de ani. În orice caz, sunt o fată foarte fericită.

— Cu foarte multă plăcere.

Îmi ia sacoşele din mâini.

— Mai am parte de vreo prezentare? întreabă, ridicând din sprâncene.

— Bineînţeles.

Nu pot să-l refuz după ce a fost aşa de înţelegător.

— Dar n-ai să vezi şi rochia de seară.

— Pe care ai ales-o? întreabă curios.

I-au plăcut toate, dar n-a văzut *rochia*, care e pusă la loc sigur, ascunsă într-o husă de costum.

— O să afli mai târziu.

Îşi cuibăreşte faţa în scobitura gâtului meu şi eu îl inhalez profund.

— Deci aşa, bărbatul meu chiar bate spre patruzeci, îl iau eu peste picior.

Se retrage şi-şi dă ochii peste cap. Apoi mă ia de mână şi mă conduce spre ieşire.

— Te deranjează? întreabă degajat, dar ştiu că îl îngrijorează răspunsul meu.

— Deloc. Dar pe tine de ce te deranjează aşa de tare?

— Ava, mai ţii minte care-a fost unul din primele lucruri pe care mi le-ai spus? întreabă el, coborându-şi privirea la mine.

Cum aş putea să uit? Nici acum nu-mi dau seama de ce mi-a ieşit din gură întrebarea aceea despre vârsta lui.

— De ce ai minţit?

Ridică din umeri.

— Fiindcă n-ai fi pus întrebarea dacă n-ar fi fost o problemă pentru tine.

Zâmbesc.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin câţi ani ai. Vezi că ai un fir de păr alb, spun cu mutră serioasă, urcând pe scările rulante.

Stă cu o treaptă mai jos şi se întoarce cu faţa la mine. Ochii noştri sunt cam la acelaşi nivel.

— Te crezi simpatică?

Nu reuşesc să-mi stăpânesc un chicotit, iar când se lasă în jos şi mă aruncă peste umăr abia reuşesc să-mi înăbuş un chiot. Nu se poate să se poarte aşa în Harrods! Lui Jesse nu-i pasă câtuşi de puţin de părerea celor din jur despre el. O să mă ia pe sus, o să sară pe mine sau chiar o să-mi facă crize de furie turbată oriunde o să-l apuce. Îl doare-n fund şi, sinceră să fiu, şi pe mine la fel.

Mă scoate pe sus din magazin în Knightsbridge. Ajunşi afară, mă aşază jos, iar eu îmi îndrept rochia, îl iau de mâna întinsă şi pornim spre maşină. Nici măcar nu-l cert. Să mă care în braţe peste tot, în public sau în particular, devine rapid un obicei zilnic.

— Luăm prânzul la Conac, spune el, punându-mi sacoşele în portbagaj şi apoi punându-mă pe mine în maşină.

Se strecoară lângă mine şi-mi aruncă zâmbetul rezervat mie, apoi îşi pune ochelarii de soare Wayfarer.

— Îţi place cum ţi-ai petrecut ziua până acum?

Mi-a plăcut, până când mi-a amintit că trebuie să mergem la Conac. Şi mai trebuie şi să suport o noapte întreagă acolo.

— Sigur că da.

Însă nu mă pot plânge, atâta timp cât îl am alături de mine.

— Şi mie. Pune-ţi centura.

Porneşte maşina şi intră cu motorul turat în trafic. Dă tare sistemul audio şi coboară geamul ca să audă toată strada „Dakota", melodia celor de la Stereophonics.

Capitolul nouăsprezece

Jesse oprește cu scrâșnet de cauciucuri în fața Conacului, unde John ne așteaptă pe treptele din față. Nu sunt decât vreo două mașini în parcare, printre care și a mea. Am uitat că e aici.

— Hai. Vreau să termin aici și să mergem acasă, ca să te am câteva ore numai pentru mine.

Mă prinde de mână și o ia înainte.

— Atunci du-mă acum acasă, mormăi eu și mă aleg cu o uitătură încruntată.

— Te ignor, murmură el.

— Ava, înclină John din cap când trecem pe lângă el, urmându-ne apoi înăuntru.

— E totul în regulă? întreabă Jesse, conducându-mă spre bar.

E gol, cu excepția angajaților care mișună agitați. Mă ridică pe un taburet și se așază pe unul din fața mea, ținându-mi mâna în poală. Îl zăresc pe Mario lustruind dozatoarele pentru alcool.

— Totu-n regulă, tună John. Furnizorii de mâncare sunt în bucătărie și trupa va veni la cinci ca să instaleze echipamentul. Sarah are totul sub control.

Îi face semn lui Mario să vină, iar eu mă înnegurez când aud numele *ăleia.*

— Minunat. Unde e? întreabă Jesse.

— La tine în birou, pregăteşte sacoşele cu cadouri.

Sacoşe cu cadouri? Ce poţi să pui într-o sacoşă cu cadouri la o petrecere dintr-un club de sex? Vai, Doamne, nici nu vreau să mă gândesc.

Mario se apropie şi-şi aruncă ştergarul pe umăr. Zâmbetul lui cald mă face să-i răspund automat cu unul la fel. E un dulce.

— Vrei ceva de băut?

Jesse mă strânge de mână.

— Doar apă, te rog.

— Două, Mario.

Se întoarce iar spre mine.

— Ce vrei să mănânci?

Păi, asta chiar că e o alegere simplă.

— Friptură, spun cu ochii mari, plină de entuziasm.

Aici am mâncat cea mai bună friptură din viaţa mea.

Zâmbeşte:

— Mario, spune-i lui Pete că vrem două fripturi, cu cartofi noi şi salată, porţii medii. Mâncăm la bar.

— Desigur, domnule Ward, ciripeşte vesel Mario, punând pe bar două sticle de apă şi un pahar.

— Nu te deranjează să rămâi aici cât mă duc să verific nişte lucruri? întreabă Jesse.

Îmi lasă mâna să-i cadă în poală şi ia o sticlă ca să-mi toarne apă în pahar.

Ridic dintr-o sprânceană.

— O să-l pui pe Mario să mă păzească?

— Nu, spune încet, aruncându-mi o privire precaută.

Aud râsul gros, tunător al lui John.

— Acum nu mai e nevoie, nu?

— Probabil că nu.

Ridic din umeri şi mă uit în jur.

— Unde e toată lumea?

Se ridică şi-mi pune mâna în poala mea.

— Când avem petreceri aniversare închidem în ziua respectivă. Avem multe pregătiri de făcut.

Mă pupă pe frunte şi-şi ia sticla de apă.

— John?

— Când eşti gata, răspunde John.

Îmi dă la o parte părul de pe faţă.

— Vin cât de repede pot. Sigur te simţi bine aici?

— Da, sigur, spun eu şi-l alung cu un gest.

Mă lasă la bar, în mijlocul haosului. Angajaţii lustruiesc frenetic pahare şi umplu frigiderele. Îmi vine să-i ajut, dar aud telefonul urlând în geantă şi-l scot. Numele lui Ruth Quinn îmi luminează ecranul. Ar trebui să las să intre căsuţa vocală, fiindcă e ziua mea liberă, dar ar putea fi ocazia perfectă să scap de ieşirea cu ea la un pahar.

— Bună, Ruth.

— Ava, ce faci?

E aşa de prietenoasă! Prea prietenoasă.

— Bine, tu?

— Minunat. Am primit planul tarifar şi schiţele. Sunt extraordinare!

— Mă bucur că-ţi plac, Ruth.

Cu entuziasmul ei, munca la acest proiect va fi o plăcere... probabil.

— Deci, acum, că mi-ai arătat cât de incredibil poate să arate oroarea mea de la parter, abia aştept să începem.

— Bine, păi, de îndată ce achiţi onorariul pentru consultaţie, pentru care presupun că ai primit factura, putem să-i dăm bătaie.

— Da, am primit-o. O să fac transferul. Ai detaliile bancare ale companiei?

— Nu, Ruth. Te rog să suni la birou. E ziua mea liberă, aşa că nu le am la îndemână acum.

— A, scuză-mă. N-am ştiut.

— A fost o decizie de ultima clipă. Nu-i nimic, stai liniştită.

— Ce faci? Ceva plăcut?

Zâmbesc.

— Sinceră să fiu, da. Am planuri speciale cu iubitul meu.

Ce ciudat a sunat asta!

— Aha.

În telefon se lasă tăcerea.

— Ruth? Mă auzi?

Mă uit la telefon ca să văd dacă mai am semnal. Mai am.

— Alo?

— Da, scuze. Doar că ai spus că nu ai bărbat.

— Necazuri cu bărbații. Am spus că n-am necazuri cu bărbații.

— Înțeleg! Ei, te las să-ți vezi de planurile tale speciale.

— Mulțumesc. Te sun săptămâna viitoare și începem treaba.

— Perfect. Pa, Ava.

Închide și-mi dau seama pe loc că n-am apucat să contramandez întâlnirea. Dar nici ea n-a mai confirmat-o.

Pun telefonul la loc în geantă și-l văd pe Mario venind spre mine cu o cutie plină de ingrediente de cocktail și fructe proaspete.

— Ava, ești bine?

— Foarte bine, Mario. Tu?

Saltă cutia mare pe bar, iar eu îl ajut, trăgând-o spre mine.

— Foarte bine și eu. Vrei să fii...

Se încruntă.

— Cum ziceți voi... cobai?

— O, da! spun eu, mult prea entuziasmată.

Îmi place la nebunie să-i văd cum amestecă, agită și combină tot felul de chestii.

Chicotește și-mi dă un mic tocător și un cuțitaș.

— Tu tai, mă instruiește el, dându-mi un coș cu tot felul de fructe din cutie.

Iau o căpșună, îi scot codița și-o tai în două.

— Da, bine așa, aprobă din cap și începe să toarne diverse lichide într-un recipient mare, argintiu.

Pregătesc o grămadă de căpşune, apoi mă apuc de lămâi. Mario cântă încetişor o melodie care sună a operă. Stăm împreună la bar şi eu tai fructele şi urmăresc cu interes cum măsoară, toarnă şi îşi face de lucru cu diverse echipamente de preparat cocktailuri.

— Acum facem partea bună.

Zâmbeşte, trânteşte capacul pe recipient şi începe să-l agite. Îl aruncă în aer învârtindu-se, îl prinde, îl aruncă deasupra capului, face o piruetă rapidă şi-l prinde din nou. Înlemnesc uluită când îl văd că loveşte recipientul de marginea barului şi apoi toarnă lichidul roz-închis într-un pahar înalt, decorându-l cu nişte mentă şi o căpşună.

— Voilà! cântă oferindu-mi băutura.

— Uau! mă minunez eu, uitându-mă la paharul cu zahăr pe margine. Cum se cheamă?

— Minunăţia lui Mario!

Vocea i se înalţă spre sfârşitul denumirii. E mândru de creaţia lui.

— Gustă.

Împinge paharul spre mine şi mă aplec să-l adulmec.

Miroase grozav, dar îmi aduc aminte că ultima dată când m-a rugat să gust una din băuturile lui mi-a ars gâtul. O iau şovăitor. Mario dă fericit din cap. Ridic din umeri şi sorb puţin din pahar.

— Bun, da?

Mă orbeşte cu chipul lui strălucitor de fericire şi începe să pună capacele la cutiile cu fructe.

— Da!

Iau o gură şi mai zdravănă. E delicios.

— Ce e în el?

Începe să râdă, scuturând din cap:

— O, nu, nu. Asta nu spun la nicio persoană.

— Ce ai acolo?

Tonul răguşit al lui Jesse vine din spate, invadându-mi urechile, şi mă răsucesc cu taburetul. Stă în spatele meu, cu ridul încruntării cât se poate de vizibil pe frunte.

Îi întind paharul şi zâmbesc.

— Gustă şi tu! Vai, Doamne!

Se trage puţin înapoi şi încruntarea i se accentuează:

— Nu, mersi, te cred pe cuvânt.

Se aşază lângă mine.

— Nu bea prea mult.

Aruncă o privire dezaprobatoare către pahar şi creierul meu se activează rapid.

— Iartă-mă! spun eu repede. Nu mi-am dat seama.

Îmi vine să mă arunc peste bar şi să plonjez direct în coşul de gunoi.

Probabil că Mario simte tensiunea din aer şi dispare rapid, lăsându-ne singuri. Pun paharul jos şi mă întorc iar spre bar. Cocktailul delicios nu mi se mai pare acum aşa dulce.

— Hei.

Mă trage de pe taburet în poală şi eu îmi îngrop faţa sub bărbia lui. Nu pot să mă uit la el. Mă simt ca o tâmpită.

— Nu-i nimic. Calmează-te, domniţă.

Începe să râdă. Expresia de pe faţa lui părea însă serioasă. Oare pentru că *nici eu* n-ar trebui să beau? Se lasă pe spate ca să se uite la mine şi-mi ridică bărbia cu un deget. I se îmblânzeşte privirea.

— Termină şi sărută-mă.

Mă supun imediat şi-l iau de ceafă ca să-l trag în jos. Mă relaxez complet în braţele lui şi mă îmbib în el, murmurând în gura lui. Simt că zâmbeşte.

— Îmi pare rău, repet.

Mă simt îngrozitor.

— Am spus să termini, mă previne el. Nu ştiu de ce-ţi faci atâtea griji.

De ce-mi fac griji? Din cauza privirii urâte şi pline de reproş aruncate paharului cu alcool.

— Ai rezolvat tot? întreb.

— Da. Acum mâncăm şi apoi mergem acasă să facem baie şi să ne cuibărim puţin, bine?

— Bine.

— Bravo.

Mă sărută cast şi mă împinge la loc pe scaun.

— Uite că ne-a venit şi prânzul.

Arată cu bărbia spre capătul celălalt al barului şi-l văd pe Pete venind spre noi cu o tavă, pe care o lasă jos.

— Mulţumesc, Pete, spune Jesse.

— Ca întotdeauna, e plăcerea mea. Poftă bună.

Îmi zâmbeşte cald. E foarte drăguţ. De fapt, toţi cei care lucrează pentru Jesse sunt foarte drăguţi, cu excepţia unei persoane, dar n-o s-o las pe aia să-mi strice ziua petrecută în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse.

Scot cuţitul şi furculiţa înfăşurate în şervet şi mă reped direct în salata aia colorată, înecată în sosul acela delicios. Trebuie să aflu ce e.

— Bun?

Ridic ochii, îndesând în gură o furculiţă plină cu salată şi-l văd pe Jesse făcând la fel. Scot un geamăt apreciativ. Aş putea să mănânc asta în fiecare zi, tot restul vieţii mele. Îmi zâmbeşte.

— Jesse, eşti de acord ca trupa să se instaleze în colţul din capătul verandei acoperite?

Umerii mi se tensionează când îmi pătrunde în urechi vocea stridentă a lui Sarah.

— Da. Credeam că am stabilit deja asta.

Jesse se întoarce puţin în scaun ca să se uite la ea. Eu nu. Rămân cu faţa la bar şi încep să mă joc cu salata.

— Da, dar voiam să mă asigur. Ce mai faci, Ava? întreabă ea.

Mă încrunt la farfurie. Oare chiar vrea să ştie? Fiindcă i-aş spune, cu mare plăcere. Simt că Jesse mă priveşte, aşteptând să mă comport civilizat şi să-i răspund vrăjitoarei. Mă răsucesc cu taburetul şi-mi lipesc pe faţă un zâmbet larg şi nesincer.

— Bine, mulţumesc, Sarah. Tu?

Zâmbetul ei e la fel de fals şi mă întreb dacă Jesse simte evidenta animozitate dintre noi.

— Bine. Eşti încântată de petrecerea de diseară?

— O, da, mint eu.

Poate c-aş fi mai încântată de petrecere dacă ea n-ar veni.

Jesse intervine, salvându-mă de amabilitățile forțate.

— Plec. Mă întorc la șase. Asigură-te că totul e în ordine sus. Camera comună și restul încăperilor rămân încuiate până la zece jumate, spune Jesse, arătând cu furculița spre intrarea în bar. Fără excepții, adaugă el sever.

Orice speranță de a-mi termina prânzul se topește complet când îl aud pomenind de camera comună. O să mă uit toată noaptea cum oamenii dispar sus, la etaj.

— Sigur, aprobă Sarah. Vă las. La revedere, Ava.

— Pa.

Zâmbesc și ea îmi răspunde la fel, dar după seara trecută este cât se poate de evident că ne detestăm, așa că toată prefăcătoria asta nu are niciun sens. Mă învârt iar către bar de îndată ce pot și-mi înfig furculița în salată. Nu mă îndoiesc că face pe prietenoasa de ochii lui Jesse. Imposibil să n-o vadă așa cum e de fapt.

— De ce nu ești încântată de petrecerea de diseară? întreabă calm Jesse, continuând să mănânce.

— Sunt, spun fără să mă uit la el.

Îl aud oftând din greu.

— Ava, încetează să te mai joci cu părul. Ai făcut asta și când te-a întrebat Sarah și o faci și acum.

Îmi lovește ușor genunchiul cu al lui, făcându-mă să mă opresc pe loc din răsucitul părului și să dau drumul șuviței.

Las furculița din mână.

— Iartă-mă că nu dau pe-afară de încântare că merg la o petrecere unde, de fiecare dată când cineva se va uita sau va vorbi cu mine, o să mă gândesc că probabil vrea să mă târască la etaj ca să mă fută.

Sar în sus când Jesse își trântește cu zgomot furculița și cuțitul în farfurie.

— În morții mă-sii!

Împinge furios farfuria și văd cu coada ochiului cum își duce mâinile la tâmple, masându-le cu mișcări circulare.

— Vezi cum vorbești, Ava.

Mă înşfacă de bărbie şi mă smuceşte cu faţa la el. Ochii lui verzi ard de furie.

— Nimeni n-o să facă aşa ceva, pentru că toată lumea ştie că eşti a mea. Nu mai spune lucruri care mă scot din minţi de furie.

Mă fac mică la auzul tonului său sever.

— Scuze, spun pe ton posac.

Dar am dreptate. Oamenii ăia pot să gândească orice, el n-are de unde să ştie.

— Te rog, încearcă să fii mai entuziasmată.

Îmi dă drumul ca să-mi cuprindă obrazul cu palma.

— Vreau să te simţi bine.

Chipul lui rugător mă face să-mi vină să-mi dau numai palme peste mutra mea de ratată. A cheltuit Dumnezeu ştie cât pe o rochie de seară şi alte rochii pentru mine, iar asta e o noapte specială pentru el. Sunt o vacă nerecunoscătoare. Mă mut în poala lui şi-l încalec. Lui, desigur, nu-i pasă nici cât negru sub unghie că suntem la bar şi mi-am încolăcit strâns picioarele în jurul taliei lui.

— Mă ierţi? îi zic, muşcându-l în joacă de buza de jos şi frecându-mi nasul de al lui.

— Eşti adorabilă când te bosumfli, oftează el.

— Tu eşti adorabil tot timpul, îi răspund şi-mi lipesc buzele de ale lui. Du-mă acasă, spun lipită de gura lui.

Scoate un geamăt.

— S-a făcut. Hopa sus.

Se ridică, iar eu îmi slăbesc strânsoarea de fier a coapselor de pe şoldurile lui.

— Şi maşina mea?

— O să pun pe cineva s-o aducă acasă.

Mă conduce spre maşina lui. Abia aştept să ajungem în cadă.

* * *

Când ajungem, în sfârşit, la Lusso, mă simt uşurată.

— Cathy mai e aici? întreb.

Sper că nu. Vreau să mă târăsc înăuntrul lui Jesse şi să stau aşa o vreme.

— Nu, i-am spus că poate pleca după ce termină treaba.

Ieşim din lift şi Jesse reuşeşte să bage cheia în broască deşi face acrobaţii cu toate sacoşele mele. Îl urmez înăuntru, după care i le iau din mâini.

— Ce faci? întreabă încruntându-se.

— Duc astea sus în camera de oaspeţi. Nu ai voie să-mi vezi rochia, spun îndreptându-mă spre scări.

— Pune-le în camera noastră, strigă după mine.

— Nu pot, strig şi dispar în dormitorul de oaspeţi care-mi place mie.

Despachetez imediat rochia din husă şi-o agăţ pe dosul uşii, apoi fac un pas înapoi ca s-o văd în toată splendoarea ei şi-mi scapă un oftat. Fie o să-şi dea drumul pe loc, fie o să-şi piardă minţile pe loc.

Despachetez corsetul, pantofii şi geanta şi las celelalte rochii pe mai târziu. Nu trece mult şi aud un ciocănit încetişor în uşă.

— Nu intra! strig.

Alerg la uşă şi-o întredeschid. Jesse rânjeşte cu mâinile înfipte în buzunare.

— Ne căsătorim, cumva? întreabă.

— Vreau să fie o surpriză, îl alung cu un gest. Trebuie să mă dau cu ojă. Pleacă.

Voia să fiu mai entuziastă, aşa că să nu-l aud că se plânge.

Ridică mâinile.

— Bine, te aştept în cadă. Nu sta mult, bombăne el, îndepărtându-se pe coridor.

Închid uşa, îmi scot portfardul din geantă şi caut corespondenţa venită prin poştă pe care mi-a dat-o Clive azi-dimineaţă. O pun pe comoda de lângă uşă, apoi mă aşez pe pat şi îmi dau unghiile cu ojă.

* * *

Intru în baie şi-l găsesc pe Jesse cufundat în apa înspumată, cu o mutră acră. Îmi scot rochia, sutienul şi chiloţii, iar când intru în cadă, expresia lui trece de la jignită la aprobatoare.

— Unde-ai fost?

— Am aşteptat să mi se usuce oja.

Mă instalez între picioarele lui şi mă las pe spate, sprijinită de pieptul lui ferm.

Murmură fericit şi-şi împleteşte picioarele cu ale mele, mă înconjoară cu braţele şi-şi cufundă nasul în părul meu.

— Ah, am uitat să-ţi spun: Clive mi-a dat azi-dimineaţă nişte chestii venite prin poştă pentru tine. Le-am băgat în geantă şi-am uitat de ele. Scuze.

— Nu-i nimic, mă linişteşte el. Îmi place de mor când eşti udă şi aluneci pe mine.

Îmi cuprinde sânii cu palmele şi mă muşcă de gât.

— Mâine stăm toată ziua în pat.

Zâmbesc în sinea mea, dorindu-mi în tăcere să putem face asta chiar acum. Apoi simt cum îi bate inima lipită de spatele meu şi asta mă face să mă gândesc la declaraţia lui cu inima care a început să-i bată atunci când m-a văzut.

— Care-a fost primul lucru la care te-ai gândit când m-ai văzut?

Tace câteva clipe, apoi mârâie:

— A mea, spune şi mă muşcă de ureche.

Mă zvârcolesc peste el râzând.

— Nu te cred!

— Ba, să mor eu dacă nu şi uite că acum eşti a mea.

Îmi întoarce faţa spre a lui şi mă sărută tandru.

— Te iubesc.

— Ştiu. Ţi-a trecut vreo clipă prin cap să mă inviţi la cină în loc să mă urmăreşti, să pui întrebări deplasate şi să mă încolţeşti într-una dintre camerele tale de tortură?

Se uită gânditor în gol.

— Nu. Nu eram în toate minţile. M-ai bulversat rău de tot.

— De ce te-am bulversat?

— Nu ştiu. Ai declanşat ceva în mine. A fost ceva foarte tulburător.

Se lasă pe spate şi-mi sprijin din nou capul de el.

Ce-am declanşat? Bătăile inimii? Aş putea crede că e o declaraţie bizară, dar şi el a declanşat ceva în mine, ceva la fel de tulburător.

— Mi-ai dat o floare, spun încet.

— Mda, încercam să fiu un domn.

Zâmbesc.

— Aşa că atunci când m-ai văzut a doua oară m-ai întrebat cât de tare o să ţip când o să mă fuţi?

— Vezi cum vorbeşti, Ava.

Începe să râdă.

— Nu ştiam ce să fac. De obicei e de-ajuns să zâmbesc ca să obţin ce vreau.

— Ar fi trebuit să încerci să fii mai puţin arogant.

Nu mă încântă gândul că Jesse zâmbeşte şi obţine tot ce vrea. Câtor femei le-a *zâmbit*?

— Poate. Spune-mi la ce te-ai gândit tu, mă înghionteşte, iar eu zâmbesc în sinea mea.

S-ar putea să stăm aici mult şi bine.

— Spune-mi, insistă nerăbdător.

— De ce? Ca să ţi-o iei şi mai tare-n cap?

Pufnesc, iar el mă înghionteşte în şold. Mă smucesc şi apa pleoscăie peste marginea căzii, direct pe podea.

— Încetează!

— Spune-mi! Vreau să ştiu!

Trag adânc aer în piept.

— A fost cât pe ce să leşin, recunosc eu. Şi apoi m-ai sărutat. De ce m-ai sărutat? întreb uluită, prefăcându-mă că mă cutremur.

— Nu ştiu. S-a întâmplat, pur şi simplu. A fost cât pe ce să leşini? întreabă el.

Nu-i văd faţa, dar bag mâna-n foc că rânjetul ăla al lui, şmecheresc, e lipit în clipa asta cu superglue pe tot chipul lui frumos.

Sucesc gâtul să-l văd. Da, exact cum îmi imaginam. Dau ochii peste cap.

— Mi-am spus că eşti un nesimţit arogant, cu atingerile tale, comentariile lipsite de tact şi comportamentul tău deplasat. Dar eram teribil de afectată de tine.

Nici acum nu-mi vine să cred cât de oarbă am fost în privinţa Conacului. Eram prea ocupată să mă lupt cu reacţiile nedorite pe care le stârnea în mine — apoi să le cedez, apoi să lupt din nou cu ele.

Începe să facă rotocoale cu vârfurile degetelor în jurul sfârcurilor mele.

— Simţeam nevoia să te ating întruna, ca să mă asigur că nu visez.

— Ce să visezi?

— Tot corpul meu începea să vibreze de fiecare dată când te atingeam chiar şi cu un deget. Aşa e şi acum.

— Şi la mine, aprob încet.

E o senzaţie absolut incredibilă.

— Îţi dai seama de efectul pe care-l ai asupra femeilor?

Îmi lipesc palmele răsfirate de coapsele lui.

— E similar cu cel pe care-l ai tu asupra mea?

Îşi împleteşte degetele cu ale mele şi continuă:

— Li se opreşte respiraţia câteva secunde de fiecare dată când mă văd?

Îşi apasă buzele pe tâmpla mea şi inhalează profund.

— Vor să mă păstreze sub un clopot de sticlă ca să nu-mi poată face rău nimeni şi nimic?

Aproape că mi se taie respiraţia.

Oftează din rărunchi şi mă ridic şi cobor odată cu pieptul lui.

— Cred că viaţa lor s-ar sfârşi dacă aş dispărea? termină el, cu voce blândă.

Mi se umplu ochii de lacrimi şi mă străduiesc să-mi recapăt respiraţia. Bine, prima chestie e cu siguranţă adevărată, dar cred că următoarele două mi-au fost rezervate mie. Sunt vorbe cu foarte mare greutate, având în vedere că nu ne cunoaştem decât de o lună. Bărbatul ăsta a fost insistent până la obsesie, iar acum sunt nespus de recunoscătoare că s-a purtat aşa. Afacerea lui şi problemele cu băutura sunt irelevante acum. E Jesse şi e al meu.

Mă întorc pe burtă şi alunec în sus pe pieptul lui, iar ochii lui rămân fixaţi într-ai mei până ajung la acelaşi nivel.

— Mi-ai furat replicile, spun tandru.

Vreau să ştie că nu e singurul din relaţia asta care se simte incredibil de posesiv şi protector. E uluitor felul în care acest bărbat mare, dominator, m-a cucerit total şi pe deplin, m-a adus în starea de a mă supune lui fără să pun întrebări şi fără să stau prea mult pe gânduri. I-am dat puterea de a mă distruge pe deplin. E la fel de important pentru mine pe cât ştiu că sunt şi eu pentru el. Pur şi simplu acesta e adevărul.

— Te iubesc enorm, spun cu fermitate. Trebuie să-mi promiţi că *tu* n-o să mă părăseşti *pe mine* niciodată.

Pufneşte scurt.

— Iubito, eşti legată de mine pe vecie.

— Bun. Sărută-mă.

— Îmi dai ordine? întreabă cu ochi scânteietori, înăbuşindu-şi un zâmbet.

— Da. Sărută-mă.

Îşi întredeschide buzele a invitaţie şi elimină spaţiul dintre gurile noastre. Îi savurez respiraţia fierbinte şi mentolată şi-i primesc limba rotitoare cu aceeaşi ardoare ca a lui, în timp ce-şi plimbă palmele pe tot spatele meu ud.

— Ştiu că ai fi foarte fericită dacă am sta aici toată noaptea, dar trebuie să ne punem în mişcare.

Îmi cuprinde fundul cu palmele şi mă ridică mai sus, ca să ajungă la gâtul meu.

— Hai să rămânem acasă, îl rog eu, total inutil.

Alunec iar în jos şi îl prind la fix ca să-mi frec intrarea de el.

Icneşte.

— Ah, trebuie să mă laşi să ies de-aici, fiindcă dacă mai stau nu mai plecăm nicăieri.

Mă sărută nerăbdător şi mă împinge aducându-mă pe călcâie, în faţa lui.

— Atunci stai, mă bosumflu lipindu-mă de el, prinzându-l de gât şi aşezându-mă în poala lui.

Face o tentativă deloc convingătoare să mă oprească.

— Vreau să te însemn, zâmbesc larg şi-i prind pectoralul între buze.

Geme şi se lasă pe spate.

— Ava, o să întârziem, spune el, deloc îngrijorat.

Îl apuc cu dinţii de carne şi sug.

— Băga-mi-aş picioarele, nu pot să-ţi spun nu, geme şi mă ridică pentru a-şi potrivi scula sub mine.

Mă lasă să cobor pe penisul său şi suspinăm amândoi la unison. Strâng un pic mai tare dinţii şi încep să mă mişc în sus şi-n jos, într-un ritm lent, controlat. Îmi cuprinde talia cu palmele, ridicându-mă şi coborându-mă pe el, în ritmul stabilit de mine.

— Vreau să-ţi văd faţa, îmi cere el.

Nu-l mai muşc şi sărut locul respectiv, după care ridic capul.

— Mult mai bine, zâmbeşte el.

Îi dau părul ud la o parte de pe frunte şi-mi împletesc degetele la ceafa lui. Mişcările noastre rămân sincronizate, apa face valuri în jurul nostru, iar noi ne privim fix în ochi. Presiunea din pântecele meu fierbe uşurel până ce, brusc, Jesse îşi saltă şoldurile în sus, făcându-mă să mă prind repede cu mâinile de marginea căzii. Umflu obrajii şi el rânjeşte obraznic, după care repetă mişcarea.

— Încă o dată, poruncesc eu impulsiv, simţind cum uraganul orgasmului iminent se repede spre suprafaţă.

Se supune, iar eu scot un ţipăt şi-mi arunc capul pe spate. O mână de pe talia mea alunecă în sus şi-mi ajunge pe gât.

— Mai vrei? întreabă el cu glas gros şi răguşit.

Capul îmi cade la loc în piept.

— Da, apuc să icnesc înainte să-şi repeadă fulgerător şoldurile în sus.

Închid ochii.

— Ochii, iubito, mă previne el blând şi-şi strecoară mâna în jos înapoi pe talie.

Deschid ochii şi văd că are maxilarele încleştate şi venele de pe gât umflate. Mă ridică iar şi mă trage în jos pe şoldurile lui care saltă în sus. Ţip, luptându-mă cu impulsul de a închide ochii.

— Îţi place? întreabă el, răsplătindu-mă cu încă o mişcare a şoldurilor.

— Da!

Strâng marginea căzii până mi se albesc degetele.

— Nu-ţi da drumul, Ava! Nu sunt gata.

Mă concentrez să controlez orgasmul care se luptă să se manifeste, dar Jesse nu mă ajută deloc cu mişcările lui egale, controlate. Capul îi cade pe spate, dar rămâne cu ochii fixaţi într-ai mei, săltându-mă, smucindu-mă înapoi în jos şi frecându-se apăsat de mine, iar şi iar. Gemem la unison şi-mi simt capul greu din cauza efortului de a-l privi fix în ochi. Nu-mi doresc decât să-mi arunc capul pe spate şi să-mi dau drumul, dar trebuie să aştept permisiunea lui. Nu ştiu cât mai pot să mai aştept.

— Bravo, mă laudă, strângându-mă şi mai tare de talie şi rotindu-mă pe şoldurile lui. Mă simţi, Ava?

— Eşti gata să-ţi dai drumul, icnesc când simt că penisul i se umflă înăuntrul meu.

El zâmbeşte.

— Apucă-ţi sfârcurile cu degetele.

Dau drumul marginii căzii şi-mi ciupesc sfârcurile până se transformă în butoane tari, rotindu-mi degetele sub privirea lui atentă.

— Mai tare, Ava, ordonă şi mă pedepseşte cu încă o izbitură puternică de şolduri.

Ţip şi strâng şi mai tare, iar durerea mă săgetează direct în sex.

— Mai tare! urlă el, înfigându-şi degetele în talia mea.

— Jesse!

— Nu încă, iubito. Nu încă. Stăpâneşte-te.

Înghit nodul din gât şi mă încordez. Fiecare muşchi din trupul meu devine total rigid deasupra trupului său. Nu ştiu cum face. Îi văd chinul de pe faţă şi fălcile încleştate şi simt cum îi pulsează penisul. E incredibil ce autocontrol are. Gonesc cu viteza luminii spre un orgasm furibund şi, cu cât mă apropii mai tare de el, mă strâng şi mai tare de sfârcuri. Apoi Jesse îşi strecoară mâna între picioarele mele şi-mi mângâie uşor sexul, iar înălţarea şi coborârea şoldurilor sale fac ca degetele să i se frece de mine în acelaşi ritm cu pompările lui meticuloase.

Încep să scutur capul cu disperare.

— Jesse, te rog!

— Vrei să-ți dai drumul?

— Da!

Își împinge degetul mare spre vârful clitorisului meu.

— Dă-ți drumul, îmi ordonă cu încă o izbitură în sus, azvârlindu-mă în delir când trupul îmi explodează.

Țip și strigătul meu disperat stârnește ecouri în toată baia.

Urlând o înjurătură, mă ridică din nou și mă smucește în jos pe scula lui, repetând mișcarea iar și iar. Zbier, șocată de loviturile brutale și mă prăbușesc pe pieptul lui, în spasme incontrolabile. Simt că-mi ridică greutatea moale și mă coboară înapoi când se repede în sus, menținându-și scula în mine. Coapsele lui tari îmi provoacă durere când se lovesc de corpul meu inert.

— Ahhh, Isuse! expiră el sonor, vărsând apa din cadă cu mișcările lui. Ava, mâine te leg cu cătușe de pat, gâfâie. Acum sărută-mă.

Îmi ridic cu greu capul de pe pieptul lui și-i găsesc buzele. Își rotește încet șoldurile, storcând și ultimul strop de plăcere din împreunarea noastră. Îmi vine să adorm chiar aici, pe pieptul lui ud.

— Du-mă în pat, mormăi cu gura lipită de a lui.

— Nu te bag în seamă, răspunde sever.

Îi cuprind obrajii cu palmele ca să-l imobilizez și-i acopăr fața cu sărutări, într-o încercare disperată de a-l convinge să rămânem acasă.

— Lasă-mă să te iubesc, șoptesc, ducându-mi mâinile la ceafa lui ca să-l apuc de păr.

Tot ce-mi doresc e să stau acasă, dar știu că n-am nicio șansă să obțin ce vreau.

— Iubito, nu face asta, știi că nu suport să te refuz. Hai, dă-te jos de pe mine.

Mă împinge de pe el ca să alunece din mine și se ridică din cadă, acompaniat de bombănelile mele ursuze.

Nu suportă să mă refuze? Sigur, dar numai atunci când îi ofer trupul meu, că în rest...

— Să-ţi laşi părul pe umeri în seara asta, spune el, luându-şi un prosop.

Ies din cadă şi pornesc duşul.

— S-ar putea să am chef să mi-l ridic, i-o tai intrând sub duş şi turnându-mi şampon în cap.

Întâmplarea face că aveam de gând să-l las liber, dar sunt obraznică numai aşa, de-a naibii.

Scot un chiot când palma lui ia contact puternic, usturător, cu fundul meu. Îmi clătesc repede şamponul din păr şi deschid ochii, trezindu-mă faţă în faţă cu un bărbat extrem de nemulţumit care mă priveşte furios.

— Gura, spune pe tonul acela care mă provoacă să mă opun. O să-ţi laşi părul liber.

Îşi trece uşor buzele peste ale mele.

— Da?

— Aşa o să fac.

— Ştiam eu că aşa o să faci.

Iese din duş.

— Tu pregăteşte-te aici, că eu o să folosesc altă cameră.

— Nu camera crem! ţip panicată. Nu intra în camera crem!

— Calmează-te, domniţă.

Mă uit cum iese din baie cu umerii plini de picături de apă şi mă lasă să-mi termin duşul.

Capitolul douăzeci

Stau în faţa oglinzii cât peretele şi mă uit lung la imaginea mea, cu stomacul strâns ghem. Mi-am uscat părul cu föhnul şi acum cade în valuri lucioase, m-am machiat delicat şi natural şi m-am îmbrăcat cu rochia. Senzaţia e fantastică, dar sunt cu nervii întinşi la maximum. Nu sunt sigură că e din cauza destinaţiei din seara asta sau din cauza iraţionalului atac de anxietate pe care-l am de teamă că lui Jesse n-o să-i placă rochia.

Mă întorc în oglindă ca să studiez spatele decoltat, care acum pare mult mai dezgolit decât în magazin. Oare o să se înfurie? A fost cât pe ce să facă atac de cord din cauza unor decupaje dintr-o rochie de vară.

Îmi dau părul la o parte de pe faţă, îmi pun cerceii simpli, pe lob, din aur alb — dantela nu permite nimic mai extravagant — şi-mi transfer luciul de buze şi pudra în plic, împreună cu telefonul. Se aude o bătaie în uşă şi inima mi se strânge la fel de tare ca şi stomacul.

— Ava? Trebuie să plecăm, iubito, spune el încet prin uşă.

Nu încearcă să intre, iar acest mic gest, însoţit de vocea lui moale, şovăielnică, îmi arată că s-ar putea să fie şi el emoţionat. De ce? În mod

normal ar da buzna înăuntru, nu tu bătut blând la uşă, nu tu chemare duioasă.

— Două minute, strig cu voce subţire şi tremurătoare.

Mă dau cu parfumul meu preferat Calvin Klein. Nu se aude niciun mârâit, nicio voce iritată care-mi ordonă să-mi mişc fundul. Mă lasă, pur şi simplu, să-mi calmez nervii.

Respir adânc de câteva ori ca să mă liniştesc, îmi iau poşeta şi mă îndrept de umeri. Degeaba. Sunt ridicol de emoţionată. Trebuie să dau ochii cu toţi membrii Conacului. Femeile alea mi-au dat de înţeles cât se poate de clar că sunt o intrusă şi nu-mi închipui că opinia lor se va schimba doar pentru că port o rochie de designer sau pentru că sunt iubita oficială a lui Jesse.

Trag adânc aer în piept, ridic puţin poala rochiei ca să-mi admir pantofii şi ies din dormitor, oprindu-mă în capul scărilor.

Când avansez destul ca să văd imensul living, se revarsă peste mine din difuzoarele integrate notele joase, hipnotice ale melodiei „Nights in White Satin", de Moody Blues. Zâmbesc în sinea mea. Apoi îl văd.

Înlemnesc pe prima treaptă şi încerc să-mi recapăt respiraţia. Parcă-l văd pentru prima dată. Arată devastator de bine în costumul lui negru, cămaşa albă, impecabilă şi cravata neagră. E proaspăt bărbierit, aşa că-i pot vedea chipul în toată splendoarea lui. Cu nişte ceară şi-a convins părul să stea pe-o parte. Of, Doamne, o să fiu nevoită să dau în dreapta şi-n stânga cu parul în seara asta, ca să ţin femeile departe de el.

Încă nu m-a zărit. Se plimbă încet, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu ochii în podea. E neliniştit. Fostul meu fustangiu sigur pe sine, dominator, are emoţii. Mă uit în tăcere cum se aşază, îşi încleştează mâinile, îşi roteşte puţin degetele mari, se ridică şi începe iar să se plimbe. Zâmbesc în sinea mea şi, ca şi cum a simţit că sunt în apropiere, ridică brusc capul către mine, iar eu primesc impactul deplin al splendidului meu bărbat, în toată minunăţia lui. Mi se taie respiraţia şi mă prind de balustrada scărilor ca să-mi păstrez echilibrul.

Mărește puțin ochii.

— Vai, Doamne, șoptește el.

Mă foiesc stânjenită sub căutătura lui intensă. Privirile ni se întâlnesc și vine încet către scări. Aș începe să cobor ca să-i ies în întâmpinare, dar picioarele mele cretine sunt înghețate în loc și, oricât le-aș îndemna în mintea mea, nu le pot convinge să se clintească. S-ar putea să fie nevoie să mă coboare scările în brațe.

Urcă treptele, nedezlipindu-și ochii de privirea mea, iar când ajunge la mine îmi întinde mâna cu un mic zâmbet. Respir adânc, adun poalele rochiei și-i dau mâna ca să mă conducă în jos pe trepte. Acum, că mă ține el, picioarele mele și-au recăpătat consistența.

Când ajungem jos, se oprește și se întoarce spre mine ca să-și plimbe ochii în sus și-n jos pe trupul meu înfășurat în dantelă. Mă înconjoară încet, iar eu închid ochii strâns, rugându-mă să nu fi făcut o greșeală colosală cu alegerea mea curajoasă de a purta o rochie cu spatele gol. Îl aud trăgând scurt și sonor aer în piept. Apoi vârful cald al degetului lui îmi atinge ceafa. Trasează o potecă lentă, lascivă, în jos, pe coloana mea vertebrală, sfârșind-o în josul spatelui. Apoi simt fierbințeala inconfundabilă a gurii lui pe piele când depune un sărut în mijlocul spatelui meu. Trupul mi se relaxează, efectiv, sub căldura buzelor lui.

Își continuă încet ocolul și când ajunge în fața mea mă privește în ochi.

— Nu mai am aer, murmură el, strecurându-și brațul în jurul taliei mele și trăgându-mă spre el.

Îmi capturează gura tandru, de parcă am devenit la fel de delicată ca dantela care mă învăluie.

Toate ghemele și emoțiile s-au risipit. Acum nu mai trebuie să-mi fac griji decât în privința șirului nesfârșit de femei care o să i se arunce la picioare. Se desprinde și-și împinge vintrele în abdomenul meu ca să-mi dovedească fără echivoc cât de mare îi e erecția. Doar n-o să mă pună să mă dezbrac — nu acum, nu?

— Îmi place *mult* rochia ta, spune cu un mic zâmbet. Pe asta n-ai probat-o. Mi-aș fi amintit-o.

Se uită în jos la rochie, plin de adoraţie.

— Mereu în dantelă, îi repet eu vorbele, iar privirea îi zboară înapoi în sus, către ochii mei.

— Ai ales rochia asta pentru mine?

Aprob uşor din cap, iar el dă un pas înapoi şi-şi bagă la loc mâinile în buzunare. Începe să-şi morfolească buza şi rotiţele i se învârtesc sfârâind. Încuviinţează... cu înţeles.

Privirea i se caţără în sus pe trupul meu ca să o prindă pe a mea.

— Aşa cum eu am ales asta pentru tine?

Scoate mâna din buzunar şi văd atârnat de degetul lui un colier delicat, din platină, cu şiruri multiple de lănţişoare.

Aproape îmi înghit limba în clipa în care dau cu ochii de bijuterie. Am văzut-o azi-dimineaţă într-o vitrină de sticlă, când am trecut cu Zoe prin raionul de bijuterii. Mi-a arătat colierul şi am fost vrăjită de cum l-am văzut aşa, expus separat, cu şiruri delicate de platină şi un diamant masiv, pătrat, agăţat la capăt. După ce am citit cartonaşul de lângă el, pe care era trecut preţul, era să fac infarct.

Mă uit în ochii lui.

— Jesse, colierul ăsta costă şaizeci de miare! mă bâlbâi eu.

N-o să uit niciodată. Am numărat zerourile de mai multe ori.

Dintr-odată mi se face foarte cald şi mă uit ba la Jesse, ba la diamantul care se leagănă pe degetul lui. Zâmbeşte şi se duce în spatele meu, îmi adună părul şi mi-l dă peste umăr. Inima mea face flic-flac-uri în piept când îmi trece colierul peste cap şi mi-l pune pe piept. Îl simt ca pe o imensă greutate care-mi apasă cuşca toracică. Încep să tremur.

Când închide cheiţa îmi atinge uşor spatele cu mâinile, apoi îmi cuprinde umerii cu palmele şi-şi lipeşte buzele de ceafa mea.

— Îţi place? îmi şopteşte în ureche.

— Ştii bine că da, dar...

Ridic mâna şi pipăi diamantul, apoi îmi vine imediat să iau o bucată de catifea şi să-mi şterg amprenta de pe el.

— Zoe ţi-a spus că mi-a plăcut?

Îmi vine să vomit. Ştiu că treaba ei e să vândă, dar să-i spună lui Jesse că am fost total cucerită de un colier cu un diamant obscen de scump se cheamă deja că a profitat de situaţie. Şaizeci de miare! Fir-ar a naibii!

— Nu, *eu* am rugat-o pe Zoe să ţi-l arate.

Mă răsuceşte în braţele lui şi-şi trece vârful degetelor peste colier şi în jos, pe mijlocul pieptului meu.

— Eşti demenţial de frumoasă.

Îmi sărută blând buzele.

El a pus-o? Izbucnesc într-un râs nervos.

— Vorbeşti cu mine sau cu diamantul?

— Numai tu contezi, spune el, ridicând o sprânceană. Şi aşa va fi întotdeauna.

Râsul meu piere instantaneu.

— Jesse, dacă-l pierd? Dacă...

Buzele lui mă reduc la tăcere.

— Taci din gură, Ava.

Îmi aşază pletele la loc pe spate.

— E asigurat şi e un cadou din partea mea. Dacă nu-l porţi, o să turbez de furie. Ai înţeles?

Tonul lui îmi dă de înţeles că nu e cazul să mă cert cu el pe tema asta, dar sunt total copleşită şi chiar mai neliniştită decât înainte.

Inspir adânc şi-mi pun mâinile pe pieptul lui.

— Chiar nu ştiu ce să spun, rostesc cu voce puţin tremurătoare, la fel ca trupul meu.

— Ai putea să spui că-ţi place la nebunie, spune şi surâde uşor. Ai putea spune mulţumesc.

— Sigur că-mi place la nebunie. Mulţumesc.

Mă întind şi-l sărut.

— Cu nespusă plăcere, iubito. Dar nu e aşa de frumos ca tine. Nimic nu e.

Îmi ia mâinile de pe pieptul lui.

— Misiunea mea a fost îndeplinită. Hai, că ţi-ai făcut zeul să întârzie.

Mă conduce la uşă, opreşte muzica, ia cheile şi ieşim. Observ că sticla liftului a fost înlocuită.

Uşile se deschid, intrăm şi mă uit la el cum formează codul, după care face un pas înapoi. Se uită în jos la mine şi-mi face cu ochiul.

— Eşti demenţial de frumos, spun visătoare şi întind mâna ca să-i şterg cu degetul mare urmele rujului meu de pe buza de jos. Şi eşti numai al meu.

Mă ia de mână şi-mi sărută vârful degetului.

— Numai al tău, iubito.

Când traversăm foaierul de la Lusso, Clive îşi suceşte gâtul, uitându-se după noi cu gura căscată. Braţul lui Jesse e aşezat ferm pe umerii mei. Ştiu că asta arată cum vor decurge lucrurile astă-seară, ceea ce-mi convine, fiindcă n-am de gând să mă dezlipesc de el toată noaptea.

Mă ajută să urc în DBS şi pornim cu toată viteza spre Conac. L-am făcut să întârzie la propria lui petrecere aniversară, dar nu pare foarte deranjat. Îmi aruncă din când în când câte o privire şi zâmbeşte uşor când îl surprind că se uită la mine.

Îmi pun palma pe coapsa lui fermă şi mă relaxez de tot când îmi ia mâna şi mă strânge ca să mă liniştească. În momentul ăsta sunt nespus de îndrăgostită de el şi, pe neaşteptate şi pentru prima dată, aştept cu nerăbdare seara asta. Jesse cel pus pe distracţie a ieşit la iveală în seara asta, iar în aceste mici frânturi de timp văd şi eu personajul relaxat despre care-mi tot vorbeşte toată lumea. Însă e limpede ca lumina zilei că e aşa numai când îi merge bine, când fac ce mi se spune şi când obţine ce vrea. Dar nu sunt nicicând mai fericită, mai mulţumită, decât atunci când e aşa. Sunt cu adevărat în largul meu în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse.

* * *

Nu mă surprinde deloc să-l văd pe John pe treptele Conacului când oprim în faţa clădirii. Jesse mă ajută să ies din maşină şi mă conduce spre intrare, unde John dă instrucţiuni mai multor bărbaţi în uniformă de valet de parcare. Jesse îi aruncă cheile lui John, care le prinde şi le dă

unuia dintre valeţi, cu ordine stricte să mute Aston Martinul numai dacă e absolut necesar.

Flutur mâna spre John, iar el îmi zâmbeşte aşa de larg când trecem, de văd cum îi sclipeşte dintele de aur. E îmbrăcat în obişnuitul său costum negru, doar că a înlocuit cămaşa neagră cu una albă şi poartă papion. Ochelarii de soare sunt, însă, ferm plantaţi pe nas şi emană în continuare prin toţi porii un aer imperturbabil.

— Ai apărut, în sfârşit!

Vocea panicată a lui Sarah e primul lucru care-mi ia cu asalt urechile când intrăm în Conac. Tropăie grăbită spre noi, dar picioarele îi sunt forţate să se mişte din şold ca să păşească mărunt, din cauza rochiei strâmte din satin roşu, lipit pe ea ca o a doua piele. Probabil că a fost cusută pe ea. Dacă mai existau îndoieli legate de situaţia sânilor ei, tocmai au fost spulberate definitiv. Sunt împinşi atât de sus în rochia fără umeri, că dacă şi-ar apleca buzele şi i-ar putea săruta.

Se opreşte din înaintarea grăbită spre Jesse şi mă măsoară din priviri, terminându-şi inspecţia la gât unde rămâne cu ochii lipiţi, ceea ce nu e deloc surprinzător, fiindcă e imposibil de ratat ce e acolo. Dar nu e hipnotizată de frumuseţea diamantului. Nici vorbă. Se gândeşte de unde l-aş putea avea şi, judecând după schimonoseala mutrei ei pompate cu Botox, a ghicit la fix. Ridic instinctiv mâna şi apuc diamantul, încercând, parcă, să-l protejez de ochii ei mici. Se uită plină de ranchiună, apoi îşi trece privirea peste corpul meu acoperit cu dantelă. Mă îndrept de spate şi-i zâmbesc drăgălaş.

— Acum sunt aici, da? bombăne Jesse, trăgându-mă după el.

Intrăm în bar şi-l găsim pe Mario împărţind instrucţiuni ferme angajaţilor. Barul s-a triplat ca mărime şi-mi dau seama că uşile pliante care îl separă de restaurant au fost deschise şi între încăperi au fost aşezate, ici şi colo, mese de bar şi taburete înalte.

— Poftim, ia loc.

Jesse mă ridică pe un taburet de la bar şi-l cheamă pe Mario, apoi se aşază în faţa mea.

Sarah arată spre un tabel pe care-l ţine în mână.

— Putem măcar să trecem în revistă...

— Sarah, lasă-mă puţin, i-o taie Jesse fără să-şi ia ochii de la mine.

Îmi vine să-l pup.

— Ce vrei să bei?

Simt crivăţul care suflă din direcţia lui Sarah, care stă acolo ca tuta şi aşteaptă ca Jesse să se ocupe de mine, înainte s-o bage în seamă. S-ar putea să mai dureze până mă hotărăsc ce vreau de băut. Pot să beau alcool? A spus că pot să beau dacă sunt cu el.

Mario îşi face apariţia. Arată foarte fercheş cu vesta lui albă şi papion, părul pieptănat cu cărare precis trasată şi mustaţa tunsă perfect. Zâmbeşte vesel şi-mi amintesc de cocktailul savuros pe care mi l-a făcut mai devreme.

— Vreau Minunăţia lui Mario, îi zâmbesc larg barmanului.

Acesta începe să râdă în hohote.

— Da! spune şi începe să se agite prin bar.

— Dumneavoastră, domnule Ward?

— Doar apă, te rog, Mario, răspunde Jesse şi se apleacă spre mine ca să mă sărute.

Simt cum mă arde privirea lui Sarah, aşa că bineînţeles că îi fac pe plac lui Jesse şi-l las să facă ce vrea. Nu c-ar trebui să fie Sarah în preajmă pentru asta. El face ce vrea oriunde şi oricând doreşte.

— Un gin cu porumbele, îi aruncă şi Sarah cu ciudă, apoi începe să pufnească nerăbdătoare în timp ce Jesse îşi ia porţia de Ava.

Chiar n-are pic de consideraţie pentru ea, ceea ce mă face să mă simt mult mai bine. Femeia asta nici măcar nu e o ameninţare reală.

— Jesse, aş avea mare nevoie de ajutorul tău în birou, insistă ea.

El mârâie, iar eu încerc să-i transmit telepatic s-o calce în picioare.

— Sarah, te rog! i-o retează el printre dinţi, ridicându-se de pe scaun. Iubito, vrei să rămâi aici sau să vii cu mine?

Nu mă uit la ea, dar ştiu că tocmai a dat ochii peste cap şi, cu toate că mi-ar plăcea la nebunie s-o calc şi mai tare pe nervi, sunt foarte mulţumită să stau aici cu Mario cel vesel şi să-mi beau Minunăţia.

— Stau bine aici. Du-te şi vezi-ţi de treabă.

Își ia apa și mă pupă apăsat pe frunte.

— Vin repede.

Pleacă grăbit, iar Sarah e nevoită să țopăie efectiv pe tocurile ei amețitoare ca să țină pasul cu el. Înainte însă se apleacă peste bar, în fața mea, ca să-și ia ginul cu o strâmbătură furioasă. O ignor și-mi iau paharul de la Mario cel zâmbăreț.

— Mulțumesc, Mario.

Îi surâd și eu și sorb o gură, apoi oftez recunoscătoare.

— Domnișoară Ava, îmi permiteți să vă spun că arătați magnific în seara asta? îmi zâmbește el cald, făcându-mă să roșesc puțin.

— Mario, îmi permiți să-ți spun că *și tu arăți* al naibii de atrăgător în seara asta?

Ridic paharul spre micuțul italian care a ajuns să-mi fie tare drag.

Scoate un hohot ascuțit de râs și dă o palmă în tejghea, apoi ochii îi cad pe diamantul suspendat la gâtul meu. Înalță iar privirea spre mine, ridicând o sprânceană:

— Te iubește foarte mult, da?

Dau stânjenită din umeri, brusc stingherită în prezența prietenosului italian. Nu vreau să gândească toată lumea inevitabilul, așa cum a făcut Sarah.

— E doar un colier, Mario.

Un colier de șaizeci de miare, așa e, dar nu e nevoie să afle și alții chestia asta. Ridic mâna și-l ating din nou. Simt nevoia să tot verific că e la locul lui, deși îi simt cât se poate de clar greutatea.

— Văd că și tu îl iubești foarte mult pe domnul Ward.

Zâmbește și-mi umple iar paharul.

— Asta mă face fericit.

Îi atrage atenția zgomotul unui pahar spart și pleacă grăbit, fluturând brațele și strigând ceva în italiană.

Stau fericită la bar și mă uit cum întreg personalul se pregătește pentru petrecere. Unii toarnă șampanie în pahare, alții lustruiesc în mod repetat barul, iar Mario strigă instrucțiuni, gesticulând în toate direcțiile ca să-și dirijeze oamenii. Micul italian e un perfecționist și are grijă ca

totul să fie impecabil. Încăperea imensă arată splendid aranjată. Totul e așezat cu grijă și cu cea mai mare atenție la detalii. Candelabrele imense licăresc subtil, emanând o lumină blândă, de culoarea caisei — în minte îmi vin pe loc cuvintele *senzual* și *tonic*, cuvinte pe care le-am mai auzit.

Pete își face apariția cu o tavă de tartine minuscule.

— Ava, arăți minunat.

Îmi întinde tava.

— Vrei una?

Inhalez mirosul fantastic de somon afumat și zăresc bucățelele de lipie încărcate cu cremă de brânză.

— Vai, Pete, spun și-mi duc mâna la stomac, sunt încă sătulă de la prânz.

Habar n-am cum o să mă descurc cu o masă cu trei feluri de mâncare. O să-mi crape rochia pe la cusături.

— Ava, abia dacă te-ai atins de mâncare, se uită el la mine cu reproș, apoi își vede de drum. Distracție plăcută!

— Și ție, Pete, răspund.

Mă simt imediat ca o proastă că i-am urat distracție plăcută unui angajat al lui Jesse când pe ei îi așteaptă o noapte de muncă pe brânci. Dar are dreptate, nu mi-am terminat prânzul pentru că mi-a pierit pofta de mâncare atunci când a apărut Sarah și probabil că nici acum nu mi-e foame din același motiv.

Mă întorc spre bar și descopăr că paharul mi-a fost umplut din nou. Îl caut din priviri pe Mario și-l zăresc în cealaltă parte a barului, rearanjând niște scaune. Îmi surprinde privirea și-mi aruncă un zâmbet ghiduș, iar eu ridic paharul spre el, încruntându-mă. Mă ignoră și-și vede de mutatul scaunelor. Va trebui să am grijă. Am băut deja două pahare din Minunăția asta de licoare și habar n-am ce e în ea. Nu se poate să cad din picioare când încep să vină invitații.

— Ava!

Sar de pe scaun direct în poziție de drepți când mă izbește dintr-o parte țipătul entuziasmat al lui Kate.

— Uau!

Se oprește brusc când ajunge în fața mea și se uită la mine cu ochii ieșiți din orbite.

— Vai, să moară mă-sa!

— Știu, mormăi. Mi-e frică de mor să nu pierd nenorocirea asta. Ar trebui să stea într-un seif.

Ridic mâna și pipăi din nou diamantul, iar Kate îmi dă una peste mână ca să-l atingă și ea.

— Uau! Asta e o chestie specială, pe bune.

Lasă diamantul și face un pas înapoi ca să mă măsoare din priviri.

— Uită-te la tine! Cineva a fost răsfățată la greu azi.

Încep să râd. Cred că ce s-a petrecut azi a depășit cu mult granițele răsfățului.

— Și tu?

O iau de mâini și i le ridic în lateral.

— Îmi place mult rochia.

O învârt într-o piruetă. Arată senzațional, ca de obicei, într-o rochie lungă, verde, cu pletele ei roșii-strălucitoare, adunate într-un coc înalt pe creștet.

— Vrei ceva de băut? Trebuie să încerci chestia asta, spun luându-mi paharul de pe bar și ridicându-l. Uite, stai aici. Unde e Sam?

Se cocoață pe taburet și-și dă ochii peste cap.

— N-a vrut să lase niciun valet să-i parcheze mașina. Crede că toți sunt niște idioți la volan, care nu sunt capabili să controleze forța unui Porsche Carrera, spune ea râzând. Unde e Jesse?

Îmi piere zâmbetul.

— L-a târât Sarah după ea pe undeva.

Mă uit la ceas și observ că lipsește de mai bine de o oră.

— În fine, n-am putut să nu remarc aseară un anume Carrera, cu o anume roșcată în el, trăgând în fața Conacului, spun degajat, sorbind din băutură și urmărindu-i reacția pe deasupra buzei paharului.

Focoasa mea prietenă mă săgetează cu o privire iritată.

— Da, Ava. Ai mai remarcat o dată asta, spune de sus. Fă-mi rost de băutura aia.

Clatin din cap, dar nu mai insist.

— Mario? strig, iar el îmi face cu mâna venind spre noi. Ea e prietena mea, Kate. Kate, el e Mario.

— Da, ne-am cunoscut, îi zâmbeşte Kate.

— Şi tu cum te simţi în seara asta, Kate? o binecuvântează Mario cu unul din zâmbetele lui adorabile, calde.

— O să mă simt mai bine după ce-mi aduci şi mie o chestie de-asta, spune ea, arătând spre paharul meu.

Mario râde şi se duce după carafa cu Minunăţia lui de licoare.

Normal că s-au mai întâlnit. Dar oare de câte ori? Mario se întoarce cu carafa, iar eu pun repede palma peste pahar când încearcă să mi-l umple din nou şi-l cert în glumă din priviri. Ridică din umeri, bombănind ceva în italiană şi înăbuşindu-şi un zâmbet, încercând vădit să se prefacă jignit.

— Cine mă iubeşte?

Ne întoarcem amândouă şi-l vedem pe Sam stând proţăpit la intrarea barului, cu picioarele depărtate şi cu braţele deschise. Arată neobişnuit de elegant, faţă de tradiţionala lui combinaţie de blugi lălâi şi tricou. Îşi îndreaptă haina costumului şi păşeşte sigur pe el în bar, strigând să i se aducă o sticlă de bere. O fi el îmbrăcat elegant, dar părul castaniu şi ondulat îi e la fel de ciufulit, iar zâmbetul obraznic şi gropiţele sunt pe poziţii, ca întotdeauna.

— Doamnelor! Îmi permiteţi să vă spun că amândouă arătaţi al naibii de bine în această frumoasă seară?

Mă pupă pe obraz, apoi tăbară pe Kate cu un sărut ca-n filme. Ea îl alungă râzând.

— Unde-i al meu? întreabă el, uitându-se prin bar.

Îmi vine să-l corectez şi să-l informez că Jesse e, de fapt, al meu, dar mă tem să nu încep şi eu să calc oamenii în picioare ca şi el.

— E la el în birou, spun eu şi iau încă o gură de băutură.

Încerc s-o iau uşor, dar chestia asta e delicioasă şi se duce pe gât ca unsă.

* * *

O oră mai târziu, barul e plin ochi şi Jesse tot n-a apărut. În fundal se aude un jazz uşor, aproape acoperit de zgomotul discuţiilor care

plutește în aer. Bărbații arată foarte bine în smochinguri și costume, iar femeile și-au scos la înaintare fel de fel de rochii de seară și de cocktail. Nu-mi scapă faptul că par să fiu subiectul de conversație al mai multor grupuri, în special de femei, care nu reușesc deloc să-și ascundă interesul pentru mine. Însă cel mai tare mă deranjează că mintea mea curioasă se întreabă în mod absurd cu câte dintre ele s-a culcat Jesse. E un gând deprimant și nu cred c-o să reușesc niciodată să-l alung.

Sorb cu precauție din cel de-al treilea pahar de Minunăție. A venit și Drew și arată exact ca de obicei, aranjat la patru ace. Expir și mă relaxez când simt două palme mari pe șolduri și în nări îmi ajunge o delicioasă prospețime mentolată.

Își pune bărbia pe umărul meu.

— Te-am neglijat.

Mă-ntorc spre el.

— Da, m-ai neglijat. Unde-ai fost?

— N-am putut să fac doi metri fără să mă oprească cineva. Acum sunt doar al tău, promit.

Se lipește de spinarea mea și se apleacă să dea mâna cu băieții, apoi se înclină spre Kate ca să-l pupe pe obraz. Pot să jur că toate persoanele care l-au oprit din doi în doi metri erau femei.

— Se simte toată lumea bine? întreabă el, făcându-i semn lui Mario să-i aducă niște apă.

— O să ne simțim bine după ce-o să scăpăm de cină, rânjește Sam și-și ciocnește sticla cu a lui Drew.

— Zece și jumătate, spune Jesse sever.

Mă ridică de pe taburet și se așază el, după care mă trage în poala lui și-și îngroapă fața în scobitura gâtului meu. Sam și Drew fac un schimb de priviri dezaprobatoare, iar Kate refuză să se uite la mine, accentuându-mi suspiciunile *și* îngrijorarea.

— Îmi vine să te întind pe barul ăsta și să desfășor de pe tine pe îndelete, fără grabă, toată dantela asta, îmi șoptește la ureche împingându-și sexul în sus, în fundul meu.

Înțepenesc și-i comand telepatic să tacă din gură înainte să mă supun și să mă cațăr pe bar ca să mă pun la dispoziția lui.

— Ce ai pe sub rochie?

— Alte rânduri de dantelă, spun încet zâmbind, iar el îmi geme în ureche.

— Mă omori cu zile, în puii mei.

Îmi mușcă ușor urechea, declanșând în mine frisoane care mă traversează ca niște fulgere.

— Trebuie să te oprești, îl previn, destul de neconvingător.

I-ar lua o săptămână să mă scoată din rochia asta și să mă bage la loc în ea. De fapt, nu cred că ar irosi atâta timp. Și-ar pierde răbdarea și-ar sfâșia-o de pe mine, caz în care n-aș mai avea ce pune la loc pe mine.

— Niciodată.

Limba lui se cufundă în urechea mea, iar eu închid ochii suspinând.

— Hai, măi! spune Kate, plesnindu-l în joacă pe Jesse peste umăr. Las-o jos!

— Da, nouă ne restricționezi nevoile sexuale, dar tu poți să-ți pipăi femeia de față cu noi, se plânge Sam.

Jesse se uită urât la Sam.

— Încearcă, numai, să mă oprești. Închid pe loc șandramaua și-o duc acasă.

— Deci acum îți calci în picioare și prietenii, zic eu, începând să râd și toți fac la fel.

Îl simt pe Jesse că începe iar să-mi ciugulească ceafa, dar atenția mi-e atrasă de o femeie de la intrarea în bar, îmbrăcată într-o rochie crem.

— Cine-i aia? întreb.

— Cine să fie?

Își înalță capul de pe gâtul meu și i-o arăt cu o mișcare a capului. Să tot aibă vreo treizeci și ceva de ani, părul negru, tuns drept și trăsături frumoase. Nu i-aș fi dat mare atenție, dar se uită fix la noi și e singură.

Pornește spre noi și-l simt pe Jesse că se încordează sub mine. Sam și Drew amuțesc pe loc, ceea ce nu face decât să mă pună și mai tare în gardă. Cine naiba e?

Când ajunge la grupul nostru, se oprește cu ochii la Jesse. Tensiunea e tangibilă și arunc o privire spre Kate, iar pe chipul ei descopăr o încruntare feroce. Apoi, brusc, mă trezesc în picioare și imediat înapoi pe scaun, dar fără Jesse sub mine.

— Coral, vrei să vii la mine în birou? o-ntreabă el, pe un ton mult prea blând și cald pentru gustul meu.

Ea dă din cap și văd că are ochii plini de lacrimi.

— Hai.

Se întoarce spre mine și-mi zâmbește a scuză, apoi o conduce spre ieșire cu mâna pe spatele ei. Eu rămân întrebându-mă ce naiba se petrece și poruncindu-i în gând să-și ia mâna de pe ea.

John îi face semn cu capul când ies împreună din bar, apoi anunță mulțimea că masa va fi servită imediat. Mulțimea se înghesuie spre verandă. Femeile îmi aruncă priviri insistente și curioase când trec pe lângă mine. Le ignor; sunt prea preocupată de ce face Jesse cu femeia misterioasă.

Tăcerea care a cuprins micul nostru grup e spartă de Kate:

— Cine era aia? întreabă ea, ajutându-mă să mă dau jos de pe taburet.

Mă uit la Drew și Sam, care ridică din umeri la unison, dar după stânjeneala lor bruscă îmi dau seama că știu exact cine e Coral.

— Nu știu. N-am mai văzut-o niciodată, spun încruntându-mă și îndreptându-mă și eu către verandă. Dar Jesse pare s-o cunoască, spun sec.

Găsim masa și sunt mai mult decât ușurată să văd că am fost așezată lângă Kate, Sam, Drew și John. Dar nu sunt prea încântată că e și Sarah cu noi. Ni se alătură un alt bărbat, pe care nu-l cunosc. Ne e prezentat drept Niles — genul de școlar drăgălaș, de familie bună, cu plete pleoștite —, deloc genul de bărbat pe care m-aș aștepta să-l găsesc la Conac. Dar care e genul de bărbat specific Conacului?

Veranda a fost golită de canapele și măsuțe, iar în locul lor a fost pusă o mare de mese rotunde, de câte opt sau zece oameni. Încerc să le număr, dar pierd șirul la cea de-a treizecea. Culorile decorului sunt negru și auriu. Mă întreb dacă e o alegere întâmplătoare.

Lumânări aprinse ard peste tot, accentuând ingredientul-cheie: senzualitatea. Era şi pe lista cu cerinţele lui Jesse pentru noua aripă şi la acea vreme, când nu ştiam ce activităţi se desfăşoară la conac, mi s-a părut o cerere bizară. Acum totul are logică.

În colţ e instalată o trupă, dar pe tot parcursul cinei muzica e asigurată de patru saxofonişti. Scaunul de lângă mine e tot gol, iar în următorul stă aşezată cu grijă Sarah. Presupun că ea a făcut planul de aşezare a invitaţilor şi cred că a făcut o criză de nervi când s-a văzut nevoită să mă aşeze de cealaltă parte a lui Jesse.

Unde e?

Kate ridică o punguţă din satin auriu, ţeapăn, şi-o flutură spre mine. Astea trebuie să fie punguţele cu cadouri şi decid că nici măcar n-am să trag cu ochiul în ele, mai ales când o văd pe Kate că-şi bagă nasul într-a ei şi-apoi o închide repede la loc, cu ochii albaştri căscaţi de mai să-i iasă din orbite. Sam încearcă să i-o smulgă din mână, dar ea îl pocneşte, aşa că bombănind, ia punga neagră, pentru bărbaţi, aşezată în dreptul lui. Se uită şi el în ea, dar în loc de expresia stupefiată, cu ochi holbaţi, a lui Kate, arborează un zâmbet cu gura până la urechi, privindu-şi partenera. Curioasă, Kate se repede la cadoul lui, dar Sam o împinge de lângă punguţă.

E adus la mese un aperitiv cu scoici şi preparatul divin îmi distrage temporar atenţia de la speculaţiile mele. La Conac se mănâncă extraordinar de bine.

— Ava, am auzit că tu te-ai ocupat de decorarea clădirii Lusso, spune peste masă Niles. E o realizare fenomenală, spune el, ridicând paharul spre mine.

— Nu mi-a stricat s-o adaug la portofoliu, răspund nonşalant.

— Eşti modestă, râde el.

— E foarte bună, intervine Kate. Acum lucrează la aripa nouă de sus, spune arătând către tavan cu furculiţa, ca o mare doamnă.

— Înţeleg. Aşa l-ai cunoscut pe Jesse? întreabă Niles, puţin surprins.

— Da, confirm politicos, fără să detaliez.

Nu-mi place să vorbesc despre mine și Jesse, mai ales cu mutra împietrită a lui Sarah la jumătate de metru de mine. Iar întrebarea lui Niles tocmai mi-a amintit că Jesse tot nu e aici.

— Tu cu ce te ocupi? întreb, ca să abat conversația de la mine și mintea mea sucită.

Pune jos furculița și se șterge la gură cu șervetul.

— Eu sunt furnizorul lui Jesse, spune zâmbind subțire.

Reușesc să mă abțin și să nu-i pun cea mai stupidă întrebare din lume. Nu e furnizorul de mâncare sau băutură al Conacului. Nu, Niles furnizează alte articole, esențiale — pentru etajele superioare ale Conacului. Dau din cap că am priceput, nedorind să dezvolt acel subiect de conversație.

Sarah profită de pauza din discuție ca să-l întrebe pe Niles cum a fost recenta lui călătorie la Amsterdam. Îi sunt recunoscătoare, deși îmi abat repede atenția și de la *acea* conversație.

Mă uit spre Kate, care-mi aruncă o privire obraznică, apoi face un semn din cap spre Sarah și se apucă de sâni, rânjind cu gura până la urechi. Încerc să nu zâmbesc, dar neobrăzarea ei mă face să nu-mi pot stăpâni un mic zâmbet. E fenomenal de neafectată de tot ce e în jur. O iubesc.

Îmi termin Minunăția și accept paharul cu vin alb oferit de chelner, din care iau imediat o gură. Încep să râd când Drew dă să-și împlânte furculița în ultima scoică și aceasta zboară în mijlocul mesei. Se înfurie pe vinovata alunecoasă când încearcă s-o recupereze, bombănind și împungând-o repetat, dar zadarnic, cu furculița, ca în final să renunțe și s-o ia cu mâna. O aruncă pe farfurie plin de draci, apoi ridică privirea spre restul mesenilor care, cu excepția lui Sarah, se amuză copios de micul lui scheci. Se potolește și se ridică pentru a face o plecăciune, reluându-și obișnuitul aer rafinat. Spectacolul lui, amuzant și vesel, e la ani-lumină depărtare de Drew cel distant pe care-l știu eu.

Aperitivele sunt luate rapid de pe masă și sunt înlocuite cu somon și o grămadă de legume colorate. Mă bucur că mâncarea e relativ ușoară. Stomacul meu n-ar face față la mai mult de atât cu Sarah în coasta mea.

Nu mi-a adresat nicio vorbă pe toată durata cinei și n-a întrebat unde e Jesse, deci presupun că știe. Îi spune chelnerului să ia aperitivul neatins al lui Jesse și să nu-i aducă deocamdată felul principal. Dacă n-ar fi Kate aici, m-aș enerva rău de tot.

— N-ai adus-o pe Victoria? lansează Kate întrebarea către Drew, iar el reacționează fără urmă de șoc sau surpriză.

— Nu. E drăgălașă, dar pretențioasă.

Trage o dușcă de vin și se lasă pe spătarul scaunului.

— Sunt foarte mulțumit de situația în care mă aflu exact în momentul ăsta.

Ridică paharul și toată lumea îi urmează exemplul, inclusiv eu, deși nu sunt deosebit de mulțumită de situația în care mă aflu în momentul ăsta.

— Oricum, nu mă lăsa s-o ating nici cu un deget până nu stingeam lumina.

Cât pe ce să împroșc vinul din gură pe toată masa când izbucnesc în hohote de râs.

Kate îmi aruncă un șervet peste masă. Îl iau și mă apuc să șterg vinul care-mi picură pe bărbie, fără să mă opresc din râs.

Drew se uită și el la mine și la Kate, cu fața lui serioasă strâmbată într-un zâmbet superior.

— Pentru ce aveam eu de gând, e destul de important să vezi ce faci.

— Termină, strig eu, încercând cu disperare să-mi potolesc hohotele.

Arunc o privire spre Sarah și dau de o uitătură urâtă, plină de furie. Rezist imensei tentații de a o trânti cu mutra în somonul din fața ei.

Tresar și mă îndrept brusc de spate — ca și Sarah — când îl văd pe Jesse apărând alături de femeia misterioasă din coridorul care duce la biroul lui. Cred că John ne-a surprins reacția vizibilă, fiindcă sare de la masă și se duce la Jesse. Poartă o discuție în surdină, apoi John o preia pe femeie și o conduce afară din verandă.

Jesse se uită prin cameră până-mi întâlnește privirea și apoi o ia spre noi. Când trece pe lângă diverse mese e oprit de zeci de ori de tot felul de femei și bărbați, dar nu se întinde la discuții. Se mulțumește să strângă mâinile bărbaților și să se aplece ca să sărute femeile zâmbind politicos,

după care se uită iar după mine. Până la urmă ajunge, se așază și mă prinde de genunchi pe sub masă. Sam îi întâmpină sosirea cu urale și-i toarnă niște apă în paharul pentru vin. Kate se încruntă la mine, iar Sarah lasă baltă conversația cu Niles ca să se ocupe de Jesse.

Acesta se întoarce spre mine și mă privește cu ochi plini de remușcare.

— Mă ierți?

— Cine era femeia aia? întreb încet.

— Nimeni pentru care să-ți baţi tu capul.

Face un semn către farfuria mea pe jumătate goală.

— Cum e mâncarea?

Nimeni pentru care să-mi bat capul? Păi asta mă face să-mi bat capul și mai tare.

— E bună. Să mănânci, spun tăios, uitându-mă după un chelner, dar mă mișc cam încet.

Se pare că Sarah s-a ocupat deja de asta. Porţia lui de somon îi aterizează în față și se apucă să înfulece, fără să-și ia palma de pe genunchiul meu, tăind și manevrând furculiţa cu o singură mână. Când John se întoarce și face tipicul lui gest din cap către Jesse, mă uit insistent la el, plină de curiozitate. Jesse îmi surprinde privirea și îmi calcă pe loc în picioare curiozitatea vădită, lipindu-se de mine și răsfăţându-mă cu buzele lui. Îi întorc fără chef sărutul, perfect conștientă că încearcă iar să-mi distragă atenţia.

Se trage înapoi și se uită la mine întrebător:

— Te ferești de mine?

— Dar tu? îi dau replica.

— Auzi? scrâșnește el cam tare, având în vedere ce aproape se află cei din anturajul nostru. Cu cine ai impresia că vorbești? întreabă încruntat, strângându-mă mai tare de genunchi.

Scutur din cap.

— Aș vrea să văd cam care ar fi reacţia ta dacă un bărbat misterios m-ar rupe de lângă tine mai mult de o oră.

Îl privesc fix în ochi și în spatele lui observ zâmbetul parșiv al lui Sarah. N-are decât să se ducă dracului. N-am chef de tâmpeniile ei.

Ochii i se îmblânzesc, maxilarele își mai slăbesc încleștarea și-mi dă drumul la genunchi ca să mă mângâie în sus, pe interiorul coapsei, până la împreunarea picioarelor. Mă crispez. Știe exact ce face.

— Ava, te rog să nu mai spui lucruri care mă fac să turbez de furie.

Vocea i s-a mai calmat, dar încă mai detectez o urmă de furie în ton.

— Ți-am spus să nu-ți faci griji, deci nu-ți face griji. Punct.

Mă întorc iar cu fața la masă și-i ignor atingerea fierbinte prin rochie. Fierb de gelozie. Sunt pe cale să ajung la fel de rău ca el, iar conversația asta nu duce nicăieri — în orice caz, nu purtată aici și acum.

Capitolul douăzeci și unu

Când ajungem la desert şi cafea şi mă dor obrajii de cât am râs de prostiile lui Kate şi ale lui Sam, John se ridică şi, cu vocea lui tunătoare, anunţă că toată lumea trebuie să părăsească încăperea pentru ca aceasta să poată fi pregătită pentru restul serii.

Jesse se ridică şi-mi ţine scaunul ca să mă ridic, copleşindu-mă ostentativ şi demonstrativ cu atenţie. Mă descotorosesc irascibilă de el şi dau să mă îndepărtez de masă, când mă înşfacă de cot şi mă răsuceşte cu faţa la el.

Mă sfredeleşte cu iazurile verzi care dau pe-afară de nemulţumire.

— Ai de gând să te porţi toată seara ca un plod răzgâiat sau trebuie să te duc sus şi să te fut până-ţi vine mintea la cap?

Atitudinea lui ostilă mă face să mă trag înapoi. Se uită peste capul meu şi zâmbeşte, salutându-se, evident, cu cineva aflat în spatele meu. Revine cu ochii într-ai mei şi zâmbetul îi dispare instantaneu. Mă înconjoară cu braţul şi-mi pune o palmă fermă pe fund ca să mă tragă spre vintrele lui, rotindu-şi lent şi apăsat afurisitele alea de şolduri. Îmi blestem trupul trădător pentru că se încordează sub atingerea lui şi mâinile pentru că zboară instinctiv să-l prindă de umeri.

Se apleacă spre urechea mea:

— O simți?

Se freacă iar tare de mine.

Pierd bătălia și-mi scapă un geamăt de plăcere. Nu vreau să mă apuce cheful de sex, fiindcă nici nu mă gândesc să-l las să mă posede cât suntem aici. Niciodată.

— Răspunde la întrebare, Ava.

Îmi apucă lobul urechii și-l strecoară printre dinți. Îl strâng și mai tare de umeri.

— Da, o simt, spun cu voce spartă și groasă.

— Bun. E a ta. Toată.

Se împinge mai tare, mai apăsat, în mine.

— Deci termină cu figurile, în puii mei. M-ai înțeles?

— Da, oftez cu fața îngropată în umărul lui.

Îmi dă drumul și se trage înapoi ridicând expectativ din sprâncene, iar eu încuviințez și încerc să mă adun. Oare o să aibă întotdeauna o asemenea influență asupra mea? Tremur și promisiunea mea de a evita să fac sex la Conac intră brusc sub semnul întrebării. Aș putea foarte ușor să-l târăsc sus, într-una dintre încăperile private, și să-l las să mă devoreze.

Mă uit în spatele lui și surprind privirea veninoasă și furioasă a lui Sarah, așa că, într-o demonstrație penibilă de marcare a teritoriului, mă cuibăresc iar la pieptul lui Jesse și mă uit în sus la el cu ochi plini de remușcări.

Aprobă din cap și se apleacă să-și pună buzele pe ale mele.

— Așa, vezi, spune lipit de gura mea.

Mă întoarce și mă conduce afară din veranda acoperită.

— Fac eforturi să îndur nenumăratele priviri admirative pe care le atragi, îmi zice și-și pune ferm mâna pe talia mea.

Pufnesc.

— Nici tu nu treci tocmai neobservat, spun visător exact când trecem pe lângă o brunetă atrăgătoare.

Aceasta îi zâmbește strălucitor lui Jesse și-l mângâie pe braț.

— Jesse, arăţi mai delicios ca niciodată.

Nu-mi pot stăpâni micul hohot şocat de râs care-mi zboară de pe buze. Are tupeu cât casa, iar eu sunt groaznic de jignită că-şi imaginează c-o să-i trec cu vederea flirtul nesimţit fără să spun nimic. Mă pregătesc să mă opresc şi s-o pun la punct, dar Jesse mă împinge din spate şi-mi înăbuşă în faşă intenţia de a o lua la rost pe ştoarfa obraznică.

— Natasha, ca de obicei, flirtezi cu neruşinare, răspunde Jesse crispat, luându-mă de umeri şi sărutându-mă cast, simţindu-mi, evident, iritarea.

Ea zâmbeşte parşiv şi mă priveşte îngăduitor printre gene.

S-a culcat şi cu ea? Simt cum recent apărutul meu spirit posesiv fierbe la foc mic, dar constant înăuntrul meu. Nu mă văd petrecând prea mult timp aici dacă o să stârnesc de fiecare dată astfel de reacţii. Nu că mor de drag să mă aflu aici, dar având în vedere că e locul de muncă al lui Jesse, ar fi folositor să pot veni aici şi să mă simt în largul meu, nu să simt cum calc pe nervi un milion de femei frumoase. Iar asta e altă problemă. Jesse oferea statutul de membru al clubului numai femeilor de minimum nota opt pe scara atractivităţii? Retragerea mea din activitate începe să devină de la o zi la alta o posibilitate tot mai reală. Îmi vine să stau nedezlipită de Jesse ca să le pot ţine la distanţă pe toate femeile astea.

Când intrăm în bar descopăr că taburetul pe care mă aşez de obicei e ocupat de un bărbat. Îmi face imediat loc când ne vede venind şi ne salută ridicând paharul. Sunt ridicată pe taburet şi Mario îşi face apariţia pe loc, lăsând un alt barman să-i servească pe ceilalţi membri ai Conacului.

— Ce vrei să bei?

Jesse se cocoaţă pe taburetul lui, în faţa mea, şi mă ia de mână.

— Minunăţia?

Ridică din sprâncene. Mă întorc spre Mario:

— Te rog, Mario, spun, iar el îmi zâmbeşte cald, ca de obicei, deşi pare mai agitat decât mai devreme.

Nu mă miră; aleargă dintr-o parte într-alta de-i sfârâie călcâiele.

— Vreau şi eu unul, ni se alătură Kate şi se sprijină de umărul lui Jesse, oftând cu năduf. Pantofii ăştia mă omoară cu zile! exclamă ea cu o expresie de reală durere pe chipul palid. Pe bune! N-am nicio îndoială că un bărbat a inventat tocurile înalte, şi a făcut-o ca să vă fie vouă, tipilor, mai uşor să ne placaţi pe noi, muierile, la pământ şi să ne târâţi în paturile voastre.

Jesse îşi lasă capul pe spate şi râde în hohote. Îşi fac apariţia Sam şi Drew.

— Care-i treaba? întreabă Sam când îl vede pe Jesse râzând la greu.

Se uită la mine şi la Kate şi ridicăm amândouă din umeri cu gurile până la urechi. Kate îl plesneşte afectuos pe Jesse pe umăr. Nu mă pot abţine să nu împărtăşesc amuzamentul lui Jesse la auzul comentariului sec al lui Kate. Când râde aşa, din colţurile ochilor săi de un verde-sclipitor ţâşnesc riduri fine care i se răsfiră ca un evantai pe tâmple. Arată extraordinar de frumos!

— Scuze, beţi ceva? întreabă stăpânindu-şi râsul şi făcându-mi cu ochiul.

Deja sunt udă şi-i transmit telepatic să mă ducă imediat acasă. Soarele din Al Nouălea Cer din Raiul Jesse se întoarce în forţă.

Drew şi Sam îi comandă băuturi lui Mario, dar el e deja în drum spre frigider ca să le aducă berile. Iau paharele de cocktail şi îi întind unul lui Kate, ocazie cu care o surprind făcând un semn din cap. Mă încrunt la ea, aşa că repetă gestul şi-mi dau seama de ce-mi face semn. Mă sprijin de Jesse şi el se opreşte imediat din discuţia cu băieţii ca să se uite la mine.

— Ce-i, iubito? întreabă cu un aer îngrijorat.

— Nimic, mă duc la toaletă.

Mă dau jos de pe taburet şi-mi iau poşetuţa de pe bar.

— Vin repede.

— Bine, spune şi-mi sărută mâna.

Plec şi mă întâlnesc cu Kate.

— Am nevoie de-o ţigară, turuie nerăbdătoare.

— Pe bune? Credeam că vrei să mă târăşti sus, la etaj, o iau eu peste picior mergând către ieşire. Mă duc repede la toaletă. Ne vedem afară.

— În faţă, strigă după mine croindu-şi drum spre holul de la intrare, în timp ce eu o iau în direcţia opusă, spre toalete.

Găsesc toaleta femeilor goală şi intru într-o cabină, apoi îmi ridic repede rochia până în talie. Nu sunt singură multă vreme. Aud cum se deschide uşa şi câteva voci care pălăvrăgesc vesele.

— Ai văzut-o? E cam tinerică pentru Jesse al nostru.

Încremenesc şi-mi ţin respiraţia. Jesse al nostru? Cum adică? L-au împărţit? Mă prăbuşesc pe toaletă şi-mi golesc vezica. Acum, că am început, nu mă mai pot opri.

— E tot călare pe ea. Să-mi bag picioarele, aţi văzut ce diamant are la gât? spune topită de admiraţie vocea numărul doi.

— E cam greu să-l ratezi. E clar ce o atrage la el, intervine vocea numărul trei.

Câte sunt, frate? Termin şi-mi trag rochia în jos, gândindu-mă ce să fac. Îmi vine să ies şi să le pun la punct în privinţa chestiei cu banii.

— Ei, hai, Natasha, dă-o-ncolo! Jesse e un super-zeu. Banii sunt doar un bonus.

Aia e vocea numărul doi şi acum ştiu că vocea numărul trei e Natasha, cea care flirtează cu nesimţire. În plus, e zeul *meu*!

— Deci, se pare că ne-am chinuit degeaba să ne aranjăm aşa în seara asta. Auzisem, dar n-am crezut până n-am văzut cu ochii mei. Se pare că Jesse al nostru ne-a fost furat de sub nas, râde vocea numărul unu.

Stau în cabină, dorindu-mi să plece ca să pot evada, dar aud plescăit de buze ca după reaplicarea rujului şi fâsâit de atomizoare de parfum.

— Păcat, e cel mai bun pe care l-am avut în viaţa mea şi acum n-o să mai am ocazia să-l mai am, spune visătoare vocea numărul trei —, adică Natasha.

Mi se zbârleşte părul pe ceafă. Deci *s-a culcat* cu ea. Mă uit în tavan, încercând cu disperare să invoc nişte gânduri liniştitoare, dar e imposibil, mai ales cu trei haite dincolo de uşă bârfind ca la carte talentele sexuale ale zeului meu.

— Da, şi eu, adaugă vocea numărul unu, iar eu stau ca proasta, cu falca pe podea, aşteptând-o pe cea de-a treia să completeze tabloul.

— Păi, nu știu ce-aveți voi de gând, dar a fost prea bun ca să renunț să mai încerc, îmi dă lovitura de grație vocea numărul doi.

Nu mai pot să ascult mizeriile astea. Trag apa, reducându-le la tăcere pe toate trei, mă asigur că nu mi-am prins rochia în corset, apoi dau ușa de perete și ies degajată din cabină. Le zâmbesc amabil celor trei femei, toate cu câte-un produs de machiaj încremenit în mișcare, holbându-se stupefiate la mine. Mă duc la o oglindă din celălalt capăt al băii, mă spăl calmă pe mâini, mă șterg, îmi aplic un nou strat de luciu de buze, toate în tăcere, urmărită de privirile precaute ale celor trei ștoarfe tupeiste din celălalt capăt al sălii de baie. Trec pe lângă ele și ies fără nicio vorbă, cu demnitatea încă intactă.

Inima dă să-mi spargă pieptul și-mi cam tremură picioarele, dar reușesc să ajung în holul de la intrare. A fost oribil. Mai mult m-a supărat decât m-a înfuriat să le aud pe femeile alea vorbind așa despre Jesse. Chiar că și-a pus-o la treabă... peste tot... cu o groază de femei. Cred că am și eu nevoie de-o țigară.

Îmi dau seama că se aude că mârâi exasperată când Sarah apare de sub arcada care duce de obicei la restaurant. A așteptat toată seara momentul ăsta și, după ce-am trecut prin ce tocmai am trecut, mi-e și mai greu s-o tolerez decât de obicei. E a patra femeie pe care Jesse a regulat-o și cu care mă-ntâlnesc în decurs de câteva minute — ba nu, secunde! Mi se întoarce stomacul pe dos, mi-e greață și n-am niciun chef de Sarah și de limba ei de viperă.

— Sarah, ai făcut o treabă extraordinară cu petrecerea din seara asta, spun politicoasă.

Îi arunc o amabilitate, ca să nu încapă îndoială că încerc din răsputeri să păstrez un ton civilizat, deși e nevoie de toată tăria mea.

Își îndoaie brațul și și-l pune sub piept, ridicându-și și mai tare sânii, apoi se uită la mine cu paharul cu gin de fructe suspendat în dreptul gurii. Toată ținuta ei emană superioritate.

— Ți-ai luat de pe masă punga cu cadouri? întreabă ea zâmbind.

Mă bulversează. Credeam că am trecut de etapa amabilităților false atunci când Jesse nu e prin preajmă.

— Nu, răspund cu precauție.

După ce-am văzut ce mutră a făcut Kate, chiar n-am vrut.

I se lățește zâmbetul:

— Vai, ce păcat. Era în ea ceva ce cred că ți-ar fi prins bine.

— Adică?

Nu-mi pot stăpâni curiozitatea din voce. Ce pune la cale?

— Vibratorul. Am observat că al tău era făcut bucăți pe podeaua dormitorului lui Jesse.

— Poftim? îmi scapă cu un hohot de râs.

Zâmbește parșiv și mi-e groază de vorbele pe care se pregătește să le rostească.

— Da, miercuri dimineață, când l-am salvat după ce l-ai lăsat legat de pat.

Clatină din cap.

— N-a fost deloc înțelept din partea ta.

Mi se întoarce pe dos stomacul. O văd că-mi studiază atent reacția la dezvăluirile ei nesolicitate. Jesse a chemat-o pe Sarah? Când era gol pușcă, încătușat de pat, cu un vibrator lângă el, pe Sarah a ales-o ca să vină să-l elibereze?

Credeam că l-a eliberat John. De ce-am crezut asta? Nici măcar nu mă pot gândi la niște lucruri petrecute cu atâta timp în urmă. Deocamdată mă mulțumesc să mă uit la creatura scârboasă din fața mea, care-mi savurează satisfăcută nefericirea. O să-l omor, dar mai întâi o să-i șterg ei rânjetul ăla parșiv de pe mutra umflată cu pompa.

— Ai auzit de bandă adezivă pentru țâțe, Sarah? o întreb calmă.

Îi cade fața și ochii i se prăbușesc spre propriul piept. Pășesc către ea. Ah, ce-o să și-o mai ia!

— Pardon? râde ea.

— Bandă adezivă pentru țâțe. E foarte populară și folosită ca să țină sânii la locul lor. Asta desigur, dacă nu... — clatin din cap — dacă nu cumva agresezi intenționat privirile oamenilor cu pieptul tău superpompat.

Mă opresc în fața ei.

— Mai puţin e mai de efect, Sarah. Ai auzit vreodată vorba asta? Nu ţi-ar strica s-o ţii minte, mai ales la vârsta ta.

— Ava?

Nu!

Mă întorc şi-l descopăr pe Jesse în spatele meu, cu ridul încruntării cât se poate de vizibil. Bun, fiindcă are toate motivele să fie îngrijorat. Şi atunci aud tocurile lui Sarah dispărând în restaurant. Sigur, a aruncat bomba şi acum s-a cărat ca să evite schijele.

— Ce se întâmplă? întreabă el, cu chipul plin de confuzie şi îngrijorare.

Nici nu ştiu ce să spun. Mă uit prin holul de la intrare şi văd că mulţi dintre membri încep să se ducă sus. Probabil că e trecut de zece jumate.

— Ava?

Revin cu privirea la Jesse, care dă să se apropie de mine, dar fac un pas înapoi şi el încremeneşte în loc.

— Plec, spun cum nu se poate mai hotărâtă.

Nu pot să stau aici şi să ascult femeile cum se laudă cu futaiurile lor cu Jesse, să ascult cum îmi judecă motivele pentru care sunt cu el. Nici n-o să stau să mă uit cum dispare cu altă femeie, fără nicio explicaţie. Şi, cu siguranţă, n-o să mă pun în situaţia de a fi umilită de Sarah. Mă întorc şi pornesc decisă, cu inima bubuind în piept şi cu lacrimi de frustrare în ochi, spre imensele uşi duble care-o să mă scoată din iadul ăsta.

— Ava! îl aud strigând, apoi aud bubuitul inconfundabil al paşilor lui venind după mine.

Habar n-am ce-o să fac când o să ajung afară. Ştiu c-o să mă prindă şi ştiu că n-o să mă lase să plec. O să fur o maşină. Mă doare-n cot că am depăşit cu mult limita consumului de alcool. Nu pot să mai îndur tortura asta nicio secundă. Îmi dezintegrează raţiunea şi mă transformă într-un monstru gelos, plin de ură. N-ar fi trebuit să vin aici.

— Ava, mişcă-ţi curul încoace, în puii mei!

Ajung la scări şi mă ciocnesc de Kate.

— Unde-ai fost? întreabă ea tăios, după care face ochii mari când dă cu ochii de Jesse alergând după mine.

— Am plecat, bolborosesc, adunându-mi poalele rochiei şi coborând scările.

Se uită cum trec în viteză pe lângă ea cu o expresie gen „ce mama dracului?" pe toată faţa ei palidă. Zbor în jos pe scări iresponsabil de repede şi mă izbesc de pieptul lui solid, tras la costum. Fir-ar mă-sa a dracului de piept! Mă ia pe sus şi mă aruncă pe umăr fără strop de efort.

— Nu te duci, în puii mei, nicăieri, domniţă! mârâie şi-o ia înapoi în sus pe scările de la intrarea în Conac.

Îmi dau la o parte pletele de pe faţă şi mă împing cu mâinile în şalele lui, încercând să mă eliberez.

— Dă-mi drumul! urlu isteric, zbătându-mă.

Dar mă ţine strâns şi ştiu că mai bine moare decât să-mi dea drumul.

— Jesse!

Kate se uită cu gura căscată cum trecem pe lângă ea, apoi îşi aruncă chiştocul pe jos şi ne urmează înăuntru.

— Ce se întâmplă?

— E un tâmpit! Asta se întâmplă! zbier, atrăgând atenţia tuturor angajaţilor de la parcare, care se opresc din treaba lor şi se uită în tăcere cum sunt dusă cu forţa înapoi în Conac.

— Lasă-mă jos, Jesse!

— Nu!

Merge mai departe prin holul de la intrare spre verandă.

— Nu-i nimic, Kate. Trebuie doar să am o mică discuţie cu Ava, spune calm, strângându-mă mai tare în timp ce eu continui să mă opun strânsorii lui.

Mă uit în sus şi-o văd pe Kate că se opreşte la intrarea în bar şi ridică din umeri către mine. Îmi vine să ţip la ea, dar ştiu că nu mi-ar fi de mare ajutor ca să-l desprind pe Jesse de pe mine. Sunt transportată prin veranda acoperită, de unde au fost scoase toate mesele şi s-a aranjat un ring de dans, iar trupa se opreşte din verificarea echipamentului de sunet ca să se uite cum trece Jesse cu paşi mari, cu mine aruncată pe

umărul lui. Îmi lungesc gâtul să mă uit în jur şi-l văd pe John venind dinspre biroul lui Jesse. Începe să râdă şi clatină din cap. Nu văd ce mama dracului e aşa de amuzant. Trecem pe lângă el pe coridor, dar nu spune nimic. Se dă doar deoparte ca să ne facă loc, apoi îşi vede de drum, ca şi cum aşa ceva se întâmplă zi de zi şi e cât se poate de normal. Presupun că aşa şi e.

Jesse închide după el uşa biroului cu un şut şi mă lasă jos. Are chipul schimonosit de mânie, ceea ce-mi înteţeşte furia. Îndreaptă un deget spre faţa mea.

— Să nu te mai prind *vreodată* că-mi întorci spatele şi pleci! răcneşte.

Tresar.

Îşi azvârle braţele în sus a frustrare şi se duce la dulapul cu băuturi, iar eu dau să ies din nou pe uşă. O să bea dacă plec? În clipa asta sunt prea nervoasă ca să-mi pese. Pun mâna pe clanţă, dar nu apuc să mai fac şi altceva. Mă prinde şi mă smuceşte în spate, apoi mă aşază în picioare şi mută cu şuturi un dulap ca să blocheze ieşirea.

— Ce pizda mă-tii te-a apucat?

Mă ia de umeri şi mă clatină uşor.

— Ce se întâmplă?

Îl scutur de pe mine şi mă îndepărtez. Mârâie, dar mă lasă în pace. E clar că nu mai pot pleca acum.

Mă răsucesc spre el şi-i arunc cea mai veninoasă privire posibilă.

— Nu pot să cred că tu te repezi să calci în picioare orice bărbat numai cât se uită la mine, dar ţi se pare absolut normal să primeşti o altă femeie în dormitor când eşti întins pe pat gol puşcă!

Vocea îmi devine stridentă. Spumeg de furie.

— Credeam că John te-a eliberat!

Se cam schimbă puţin la faţă când pricepe tot ce am zbierat la el.

— Ei, bine, nu! urlă. Era la Conac, Sam nu era disponibil, iar Sarah era în apropiere. Ce-ai fi vrut să fac?

Mă uit la el cu gura căscată. Cum adică? Tot el e supărat pe mine?!

— Păi, n-aş fi vrut să chemi altă femeie!

— Păi, atunci n-ar fi trebuit să mă laşi încătuşat de afurisitul nostru de pat!

— E patul tău, îl întărât.

Cască ochii.

— *Al nostru!*

— Al tău!

Îşi azvârle capul pe spate şi aruncă înjurături către tavan. Mă doare-n cot! N-o să-l las să întoarcă discuţia împotriva mea.

— Şi, fiindcă tot veni vorba, tocmai am avut plăcerea să ascult cum trei femei îşi comparau impresiile despre talentele tale sexuale. Asta chiar mi-a făcut mare plăcere. Şi cine dracu' era tipa aia?

Încerc să mă adun puţin. Nu prea reuşesc. Constantele gânduri şi imagini mentale cu Jesse satisfăcând alte femei îmi otrăvesc mintea. E ridicol. Are treizeci şi şapte de ani.

Vine spre mine.

— Ava, ştii că am un trecut bogat, spune enervat.

— Da, dar chiar le-ai futut pe toate membrele Conacului?

— Vezi cum vorbeşti, fir-ar mă-sa a dracului!

— *Nu!*

Mă duc la bar şi înşfac prima sticlă cu alcool care-mi pică în mână — întâmplarea face să fie o sticlă de vodcă — şi îmi torn într-un pahar fără picior. Îl ridic cu mâini tremurătoare şi dau pe gât tot conţinutul. Abia acum mă întreb de ce ţine alcool în birou dacă vrea să-l evite. Îmi arde gâtul, mă cutremur şi trântesc paharul pe suprafaţa din lemn lăcuit. Nu sunt atât de proastă încât să-mi mai torn unul. Rămân cu braţele proptite de dulap şi mă uit fix la perete.

Tace mâlc.

Mă doare gâtul, sunt răguşită şi simt că mi-am pierdut complet controlul, mistuită de gelozie şi ură.

— Cum te-ai simţi dacă un alt bărbat m-ar vedea complet goală, prinsă cu cătuşe de pat?

Respiraţia grea care traversează scurta distanţă dintre noi şi-mi încălzeşte tot spatele îmi dă răspunsul la întrebare.

— Mi-ar veni să-l omor, mârâie.

— Cum te-ai simţi să auzi pe cineva spunându-şi în gura mare părerea despre comportamentul meu la pat? Spunând că n-are de gând să renunţe la mine şi că va încerca să mi-o tragă din nou?

— Taci!

Mă întorc şi-l găsesc privindu-mă atent, scrâşnind din dinţi ca un nebun.

— Am încheiat demonstraţia, spun sec şi mă îndrept spre uşă.

Bufetul care-o blochează pare greu, dar nu am ocazia să încerc să-l mut. Jesse îmi taie calea, oprindu-mi înaintarea. Trag aer în piept ca să mă calmez şi ridic ochii la el.

— Vreau să ştii că nu plec, dar numai pentru că nu am cum. O să ies de-aici şi o să beau ceva, iar mâine-seară o să ies cu Kate. Iar tu n-o să mă opreşti.

— Asta mai vedem noi, îmi aruncă sigur pe el.

— Da, o să vedem.

Începe să-şi morfolească buza, străpungându-mă cu privirea.

— Nu pot să-mi schimb trecutul, Ava.

— Ştiu. Şi se pare că nici eu n-am cum să uit de el. Mută, te rog, bufetul.

— Te iubesc.

— Te rog să muţi bufetul.

— Trebuie să ne împrietenim, spune serios, iar eu casc ochii.

— Nu!

Face un pas spre mine, iar eu dau un pas înapoi.

— O să folosesc forţa, Ava, mă avertizează calm.

Mai fac un pas înapoi şi observ cum mă priveşte atent.

— Ai de gând să mă refuzi?

Ridică o sprânceană a avertisment, iar eu dau înapoi până mă lipesc de dulapul cu băuturi. Dacă pune mâna pe mine sunt terminată definitiv şi vreau să fiu furioasă în continuare. Trebuie să rămân furioasă! Ajunge la mine şi-şi pune mâinile peste ale mele. Faţa îmi ajunge la nivelul gâtului lui şi încerc să-mi blochez simţul mirosului. Eşuez lamentabil.

— Mâine mă mut înapoi la Kate, spun cutezătoare.

Am nevoie de timp ca să-mi gestionez mentalitatea de femeie geloasă. Se pare că Jesse Ward a scos şi el din mine nişte trăsături urâte.

— Ava, asta n-o să se întâmple niciodată. Simplul fapt că spui aşa ceva mă face să turbez, în puii mei.

— Ba da, îi răspund.

Sunt iresponsabil de îndrăzneaţă, dar vreau să ştie cât de tare mă supără situaţia asta.

Se apleacă astfel încât să fim ochi în ochi.

— Să turbez, Ava, mă avertizează el încet. Uită-te la mine, îmi suflă în faţă.

Scâncesc slab.

— Nu.

— Uită-te la mine, am spus.

Clatin uşor din cap şi el oftează din toţi rărunchii.

— Trei.

Instinctiv, privirea îmi zboară spre ochii lui, dar nu fiindcă a început numărătoarea inversă şi nu vreau să ajungă la zero, ci pentru că sunt de-a dreptul şocată. Fără să vreau, m-am supus ordinului lui şi acum mă uit fix în lacuri verde-închis pline de poftă.

— Sărută-mă, îmi comandă.

Strâng buzele şi scutur din cap, încercând să-mi eliberez braţele.

— Trei, începe iar şi eu îngheţ şi casc gura, şocată.

Îşi atinge uşor buzele de ale mele.

— Doi.

Nu e corect. Ar putea să mă sărute, dar ştiu că n-o va face. Vrea să cedez şi încerc cu disperare să rezist, deşi trupul meu trădător urlă după el.

— Unu.

Buzele lui se lipesc iar de ale mele.

Îmi smucesc capul într-o parte şi mă zbat în strânsoarea lui, încercând cu disperare să-l resping.

— Nu, Jesse, n-ai să-mi distragi atenţia.

Scoate un urlet de frustrare, îmi dă drumul și îl împing tare cu mâinile în piept. Ne luptăm — eu flutur mâinile și-l plesnesc pe unde apuc, iar el încearcă să-mi prindă încheieturile.

— Ava! urlă el, imobilizându-mă și răsucindu-mă.

Nu știu de ce fac asta. N-am cum să câștig, deși e clar că e atent să nu mă rănească.

— Oprește-te dracului, femeie nebună ce ești!

Îl ignor și continui să mă lupt cu el cu o vigoare ințețită de furie și adrenalină.

— Da' băga-mi-aș picioarele! strigă și mă trântește la podea, unde mă imobilizează sub trupul lui.

— Termină!

Gâfâi sub el. Mă doare fiecare mușchi și inima bubuie să-mi spargă pieptul. Deschid ochii și descopăr pe chipul lui o expresie perplexă. Nu știe ce să facă cu mine. Îmi pierd total controlul.

Ne privim îndelung, amândoi gâfâind din cauza efortului depus în timpul luptei. Și apoi ne repezim amândoi înainte — gurile ni se zdrobesc una de alta și limbile se duelează frenetic.

E 1–0 pentru Jesse. Geme, îmi dă drumul la mâini, își umple pumnii cu părul meu și-mi devorează gura cu o forță egală cu cea cu care o devorez și eu pe a lui. E un sărut posesiv. Îmi marchez teritoriul, încercând să-l fac să înțeleagă cât de puternice sunt sentimentele mele pentru el, cât de tare turbez și eu numai când mă gândesc că a fost cu alte femei. Mă prinde brutal de sân cu mâna prin dantela rochiei și geme în timp ce frământă și strânge.

Mă doare limba, mă usturǎ buzele, dar niciunul din noi nu dă înapoi. Încercăm amândoi să demonstrăm ceva aici. Îmi duc mâinile de la bicepșii lui la cap, îl trag de păr și apoi apăs ca să-l împing în mine. Îmi sfârâie pielea din cap până-n picioare și sunt mistuită de flăcări, zvârcolindu-mă sub el pe podea, marcându-mi al naibii de clar teritoriul. Apoi ne rostogolim, iar buzele mele se dezlipesc de ale lui, coboară pe trupul lui acoperit de costum și ajung la fermoarul pantalonilor. Smucesc de el. Măciuca îi țâșnește liberă și-o apuc pe loc în pumn.

Cuprinsă de o frenezie sălbatică, îl cuprind cu gura şi-l iau cu totul, fără mângâieri duioase, fără limbi delicate, fără frecat aţâţător. Îl devorez cu disperare.

— Futu-i! spune scurt când simt că se loveşte de fundul gâtului meu. Futu-i, futu-i, futu-i!

Nu mă înec, nu-mi vine să vomit. Îl reped în gura mea iar şi iar, neobosit, strângându-l de baza sculei, şi întind mâna între coapsele lui ca să-l apuc de ouăle grele. Strâng cu putere.

— *Isuse Cristoase!*

Saltă şoldurile.

— Ava!

Îşi duce mâinile la capul meu şi mă trage de păr. Nu ştiu dacă mă imploră sau mă pedepseşte.

Mă concentrez să-mi demonstrez fără tăgadă nevoia disperată de el şi-l lucrez rapid şi cu duritate. Carnea lui parcă e mătase în gura mea, iar fricţiunea provocată de viteza cu care mă mişc în sus şi-n jos ne încinge pe amândoi.

— Nu-mi da drumul din gură, Ava, ordonă el, repezindu-şi şoldurile la fiecare înaintare a mea.

Mă dor obrajii, dar nu mă las.

Apoi recunosc semnele când scula i se expandează în gura mea, respiraţia îi devine neregulată şi pumnii i se încleştează în părul meu. Gem cu gura plină şi-l strâng şi mai tare de testicule. Îmi bag cealaltă mână sub cămaşa lui, îl apuc de sfârc şi strâng tare.

Scoate un răget, vintrele îi sar în sus şi-mi împinge capul în jos, pe scula lui, vârful ajungând să-mi împungă fundul gâtului.

Îşi dă drumul.

Înghit.

Gemem la unison.

— Vai, băga-mi-aş, femeie, gâfâie retrăgându-se din gura mea şi ridicându-mă de-a lungul trupului său. Băga-mi-aş, băga-mi-aş.

Îmi cotropeşte din nou buzele, trecându-şi limba prin toată gura mea, ca să-şi împartă cu mine esenţa sărată.

— Înţeleg că ăsta a fost felul tău de a-mi spune că-ţi pare rău, pufăie el printre şfichiuiri ferme cu limba.

Fără să vreau, tocmai i-am oferit un futai de scuze. Îmi pare, oare, rău? Că am fost o proastă total posesivă şi iraţională... ca şi el?

— Nu, nu-mi pare, declar eu.

Chiar nu-mi pare. Limbile noastre ţin pasul una cu alta. Gemem împreună şi ne plimbăm mâinile unul pe trupul celuilalt, peste tot.

Duc o mână jos şi-l apuc de penisul pe jumătate sculat. Îl frământ neîndurătoare în timp ce ne devorăm gurile cu agresivitate. Nu sunt pregătită să mă opresc. Se retrage gâfâind, pieptul i se umflă şi coboară, dar nu mă dau bătută. Îmi lipesc iar buzele chinuite de ale lui şi-mi reped limba în gura lui, continuând să-i frec frenetic scula.

— Opreşte-te, Ava.

Îmi ia mâna de pe sexul lui şi-şi întoarce capul, desprinzându-se de buzele mele.

Nici acum nu mă dau bătută. Mă lupt cu el şi-l înăbuş nerăbdătoare cu gura. Nu m-a mai refuzat niciodată până acum.

— Ava! Te rog!

Îşi pierde răbdarea şi mă împinge pe spate pe podea, ţintuindu-mă sub trupul lui.

Simt în ochi usturimea lacrimilor. Sunt mai disperată decât oricare dintre celelalte femei. Nu gestionez deloc bine situaţia asta. Îmi scapă un suspin printre buze şi-mi întorc faţa de la el, complet ruşinată.

— Nu, iubito, mă roagă blând şi-mi trage faţa înapoi spre el ca să-mi dea la o parte de pe faţă părul ciufulit.

Se uită lung la mine, aproape cu milă.

— Înţeleg, şopteşte trecându-şi degetul mare pe sub ochii mei. Nu plânge.

Îmi atinge uşor buzele cu ale lui.

— Nu exişti decât tu.

Clipesc ca să-mi alung lacrimile.

— Nu fac faţă bine situaţiei.

Ridic mâna să-i mângâi fața.

— Mă simt capabilă de violență, recunosc.

Nu-mi vine să cred că tocmai i-am oferit onest și de bunăvoie această informație și sunt uluită de sentimentele mele.

— Al meu, spun încet.

Aprobă din cap. Înțelege.

— Întotdeauna numai al tău.

Îmi ridică palma la buze și-o sărută apăsat.

— Te rog, ignoră-le. Sunt doar șocate, atâta tot. Au fost puse grav cu botul pe labe de o tânără cu ochi întunecați, de o frumusețe ce-ți taie respirația. Frumusețea mea.

— Tu ești frumusețea mea, declar cu asprime.

— Cu totul, Ava. Fiecare bucățică din mine.

Își mută trupul și poposește pe mine, acoperindu-mă complet. Îmi cuprinde fața cu palmele și mă privește intens cu ochii lui verzi.

— Ava, sunt al tău.

Își lipește buzele de ale mele.

— M-ai înțeles?

Dau din cap în palmele lui și mă simt slabă și jalnică.

— Bravo, șoptește. Tu ești a mea și eu sunt al tău.

Aprob iar din cap, temându-mă c-o să izbucnesc în hohote de plâns dacă deschid gura. Nu credeam că-l pot iubi mai mult.

Îmi mângâie obrajii cu palmele și-mi cercetează atent fiecare centimetru al chipului.

— Știu că-ți vine greu, dar, crede-mă, nu am ochi pentru ele. Doar pentru tine.

— Te iubesc, reușesc cu greu să strecor cuvintele printre buze.

— Știu. Și eu pe tine.

Se ridică și și-o bagă în pantaloni, după care mă ajută să mă ridic.

— O să ne împrietenim ca lumea mai târziu. Nu vreau să-ți distrug rochia.

Zâmbește puțin și mă pune să fac o piruetă.

— Se pare că e nevoie de ceva răbdare ca s-o scoţi şi ştim amândoi cât de puţină răbdare am când vine vorba de tine.

Mă întoarce cu faţa la el şi-şi freacă nasul de al meu.

— Te simţi mai bine?

— Da.

— Bun. Haide.

Mă ia de mână şi mă conduce la uşă. Mută bufetul la locul lui, apoi mă ia din nou de mână şi mă conduce înapoi la petrecere. Ştiu că mă înţelege.

Capitolul douăzeci și doi

Trupa a început să cânte și oamenii au luat-o spre veranda închisă.

— Motown? întreb puțin surprinsă în timp ce sunt condusă printre cele câteva mese rămase.

— E o trupă excelentă. Vrei să dansezi?

Mă privește cu o umbră de zâmbet și-mi amintesc că bărbatul meu se mișcă într-un mare fel.

— Mai târziu.

Sunt conștientă că probabil Kate se întreabă ce s-a întâmplat și unde sunt. Dă din cap și mă conduce la bar.

Locul meu e liber și el mă ridică pe taburet. Kate, Drew și Sam ocupă toți poziții strategice la bar și toți par bine afumați, iar alcoolul curge în valuri în continuare.

— Unde-ai fost? întreabă Kate, aruncând o privire precaută, dar furioasă spre Jesse.

— În biroul lui Jesse, unde am discutat despre o anume femeie pe care-a sunat-o să-l elibereze după ce l-am lăsat legat cu cătușele de pat, vărs repede totul în șoaptă, cu ochii la Jesse, ca să mă asigur că nu mă aude.

E prea ocupat să-i comande lui Mario băuturi.

— L-ai lăsat așa?

Încearcă să se abțină să nu râdă. Nu i-am spus de asta până acum.

— S-a înfuriat rău de tot.

Țuguiază buzele.

— Și a chemat-o pe Sarah să-l elibereze?

— Da, scrâșnesc eu. Și s-a culcat cu ea.

— Vai, face Kate ochii mari. De ce-ar fi chemat-o tocmai pe ea?

Se apropie mai tare, făcându-și loc între mine și Jesse ca să stea în fața mea.

— N-a găsit pe nimeni altcineva. John era aici și Sam era ocupat în altă parte.

— Când a fost asta?

— Miercuri.

Ridic din sprâncene și-o văd cum trage filmul din urmă, până la ziua de miercuri. E clar că-i pică fisa, fiindcă pe față îi apare o expresie vinovată. Nici n-o să mai întreb de ce n-a putut Sam ajunge la Jesse.

— Sarah abia aștepta să-mi spună. Asta, pe lângă experiența neprețuită de a asculta trei femei comparând impresii despre priceperea la pat al lui Jesse, a fost mai mult decât puteam îndura, mormăi.

— Of, Doamne, îmi spune Kate, cu o mutră plină de compasiune. E de domeniul trecutului, Ava.

— Știu.

Clatin din cap dezgustată.

— Kate, am așa de multe să-ți spun! Putem să ieșim mâine-seară? Am nevoie să mă răcoresc.

Încuviințează, apoi scoate un chiot când Jesse o ia pe sus și o dă la o parte ca să ajungă la mine. Kate îl plesnește în joacă pe umăr și chicotește.

— Bea.

Îmi bagă sub nas un pahar cu apă, pe care-l iau fără comentarii, îl dau pe gât cu ochii la mutra lui zâmbitoare și i-l înapoiez. Dă din cap aprobator și surprins, apoi înlocuiește paharul de apă cu o Minunăție a lui Mario.

— Vezi cât de simplu e totul când faci ce ţi se spune?

Mă prefac că mă uit urât la el şi clatin din cap la auzul tupeului său. Aşa e, dar pretenţiile lui nu sunt întotdeauna aşa de simple ca un pahar cu apă. Se întoarce cu spatele la mine ca să stea de vorbă cu Drew şi Sam, dar rămâne cu mâna ferm încleştată pe genunchiul meu.

— Ia uite! şopteşte Kate.

Îi urmăresc privirea şi-o văd pe Sarah cu un grup de bărbaţi, râzând, mângâindu-i, atingându-i şi pipăindu-i pe fiecare dintre ei cu orice ocazie. Ochii ei mici aterizează pe mine şi mă priveşte lung cu o mutră arogantă, plină de satisfacţie... până când simt buzele lui Jesse pe obrazul meu. O las să fiarbă de furie că micul ei plan n-a funcţionat şi-mi îndrept atenţia spre Jesse. Îmi face cu ochiul, mă ridică în picioare, îmi pune braţele pe după gâtul lui, apoi mă ia de talie şi mă trage spre el ca să-şi sprijine fruntea pe a mea. E un gest care mă asigură că totul e în regulă. Îi sunt recunoscătoare pentru asta.

— Eşti bine?

Zâmbesc şi mă trag înapoi ca să-i admir chipul frumos.

— Perfect.

— Bine.

O lumină puternică ne face pe amândoi să tresărim şi când ne întoarcem o vedem pe Kate cu un aparat de fotografiat îndreptat spre noi. Jesse mă înşfacă şi mă lasă pe spate, suspendată în braţele lui, iar eu dau capul pe spate şi râd. În tot timpul ăsta, clicurile şi bliţul aparatului foto continuă fără oprire.

Îşi pune gura pe gâtlejul meu.

— Zâmbeşte pentru mine, iubito.

Ridic capul şi văd că ochii lui verzi licăresc de mulţumire... de fericire. Îl fac fericit. Îl fac să fie hotărât să trăiască. Îl fac să vrea să lase în urmă stilul ăsta de viaţă. Zâmbesc şi-mi împletesc degetele în părul lui ca să-i trag gura spre a mea.

— Gata! ţipă Kate. Ajunge!

Jesse mă copleşeşte, luând tot ce vrea, fără să dea doi bani pe faptul că avem public, fără să-i pese unde suntem, după care mă aşază în picioare

și mă urcă la loc pe taburet. Îmi întinde băutura, apoi se întoarce la conversația cu băieții, de parcă n-ar fi redus la tăcere întreaga încăpere cu o demonstrație de afecțiune care nu-i stă deloc în fire. Arunc o privire în cealaltă parte a barului și-o văd pe Sarah care face spume la gură.

— Deloc nu mă place femeia aia, Kate.

— Mai dă-o-n mă-sa! scuipă nervoasă Kate. Ce-ți pasă ție?

— Nu-mi pasă. Dar mă calcă pe nervi că n-am de ales și trebuie să suport că Jesse vine zilnic aici, unde e și ea.

Oare ar da-o afară dacă i-aș cere?

Kate dispare din fața mea când Sam o înșfacă și-o scoate din bar.

— Hai la dans, Ava! strigă înainte să dispară.

Îmi distrage atenția de la ea un bărbat care vine să dea mâna cu Jesse. Îl recunosc. Jesse i-o strânge scurt, foindu-se și aruncându-mi o privire. Discută puțin și tipul ridică paharul în direcția mea, făcându-l pe Jesse să se uite spre mine și să meargă câțiva pași împreună cu el. Probabil că e trecut de patruzeci de ani și pare ușor pilit.

— Ava, el e Chris, spune Jesse, pe un ton care-mi sugerează c-ar fi preferat să nu mă prezinte lui Chris. A fost agentul imobiliar pentru clădirea Lusso.

Bineînțeles. Știam eu că-mi pare cunoscut. Îmi zâmbește libidinos și-l antipatizez pe loc.

— Bună.

Îi întind mâna șovăielnic. Are palma transpirată.

— Mă bucur să te cunosc, spun cu un zâmbet fals și observ că Jesse se uită cu un zâmbet afectuos cum îmi împletesc degetele pe o șuviță de păr.

— E o deosebită plăcere, rostește el tărăgănat.

Îi arunc o privire neliniștită lui Jesse când Chris se apropie și mai tare, ținându-mă în continuare de mână.

— Îmi place mult rochia ta.

Își plimbă ochii pe trupul meu, făcându-mă să mă las puțin pe spate.

Ăsta e un bărbat teribil de curajos... sau teribil de prost. Într-o fracțiune de secundă, Jesse e lângă el, cu fălcile încleștate și cu mușchii

tresăltându-i sub pielea obrazului. Efectiv zvâcneşte şi, într-o clipă, îl smuceşte zdravăn de umăr, iar Chris dispare din spaţiul meu personal. Rămâne unde l-a pus Jesse şi se uită de la distanţă cum Jesse îi ia locul, mă ridică, se aşază pe scaunul meu şi apoi mă trage în poala lui.

— Chris, fă bine şi ţine-ţi mâinile şi ochii acasă. Dacă faci aşa s-ar putea să nu-ţi rup dracului picioarele, ai priceput? spune Jesse teribil de calm, dar cu un ton tăios cât se poate de clar.

Mă uit cum Chris dă înapoi cu o mutră pe drept cuvânt îngrijorată.

— Jesse, îmi cer scuze. Am presupus că e la dispoziţia oricui.

— Pardon? mă înec eu.

Simt că Jesse se încordează şi intru în panică, aşa că-i pun mâna pe coapsă şi strâng uşor. Trupul lui arde şi inima îi bate aşa de tare că o simt pe spate. Mi-ar plăcea să-l asmut asupra porcului ăstuia neobrăzat, dar aş vrea şi să trecem de seara aceasta fără să fiu nevoită să pun gheaţă pe pumnul rănit al lui Jesse. Dacă nu-l ţin, Chris o să ajungă în spital.

Se ridică de pe taburet şi mă trage la pieptul lui.

— Îţi sugerez să te cari dracului în clipa asta, mârâie ameninţător.

Mă lipesc şi mai tare de el şi-i arunc lui Chris o privire care spune „cară-te dracului, dacă ţii la pielea ta". Dă înapoi cu ochii în patru şi mă îndoiesc foarte tare c-o să-l mai vedem prea curând.

Întind gâtul să privesc în jur şi mă uit întrebător la Jesse.

— Îţi vine să-l omori?

Se-ncruntă la mine, după care îmi acoperă faţa cu sărutări.

— De tot.

— Toate femeile sunt la dispoziţia oricui?

Asta e o noutate.

Ridică din umeri:

— Nu te înscrii la Conac dacă nu eşti aventuros din punct de vedere sexual.

Ce drăguţ. Mă uit prin bar, unde mulţimea s-a rărit de tot de când a început să cânte trupa şi s-au deschis camerele de sus. Cei cu care împart încăperea par nişte oameni obişnuiţi, dar sunt toţi aici pentru un singur motiv şi acesta nu e în niciun caz luxoasa sală de sport a Conacului. Un

lucru e sigur: judecând după numeroasele maşini scumpe parcate deseori afară, toţi sunt foarte bogaţi.

— Cât costă să devii membru?

Curiozitatea îmi învinge orice reţinere.

Îşi freacă faţa de gâtul meu.

— De ce? Vrei să te înscrii?

— S-ar putea.

Mă muşcă de gât.

— Sarcasmul nu-ţi stă bine, domniţă.

Mă ridică mai sus în poala lui.

— Patruzeci şi cinci.

— Pe lună?

Nu-i mult deloc.

Începe să râdă.

— Nu, patruzeci şi cinci de mii pe an.

— Vai, băga-mi-aş!

Îşi încleştează dinţii pe urechea mea şi-şi unduieşte şoldurile ca să se frece de fundul meu.

— Vezi cum vorbeşti.

Vădita lui erecţie mă face să scot un mic geamăt. Patruzeci şi cinci de mii pe an e o sumă ridicol de mare. Oamenii ăştia trebuie să fie ori proşti, ori disperaţi, dar, uitându-mă în jur, nu văd bărbaţi şi femei urâţi cu spume. Toţi arată ca şi cum ar putea să şi-o pună cu oricine dacă ar vrea.

— Auzi? Kate plăteşte şi ea atâta?

Ştiu că are ceva bănuţi, dar e foarte chibzuită cu ei.

— Tu ce crezi? întreabă râzând.

De unde să ştiu? S-o fi scutit Jesse de taxa de membru fiindcă e prietena mea? Ar face aşa ceva?

— Sam, spun când îmi pică fisa. Sam a plătit pentru ea.

— Cu reducerea pentru prieteni, desigur.

Aplică reduceri pentru prieteni la taxa de membru pentru cuibuşorul lui de nebunii sexuale? Sunt, pur şi simplu, pe altă planetă

pentru moment. Genul ăsta de lucruri sunt mult peste capacitatea mea de înțelegere și iată-mă totuși aici, mâncând și bând alături de oamenii ăștia și trăind cu proprietarul clubului.

— Mi-aș dori s-o fi refuzat, mormăi.

O fi Kate relaxată, dar nu pot să nu mă gândesc că se îndreaptă spre un dezastru de proporții.

— Ava, ce fac Sam și Kate e treaba lor.

Mă încrunt în sinea mea.

— Câți membri sunt?

Își pune palma pe fruntea mea și-mi apasă capul pe umărul lui.

— Ești foarte băgăcioasă, mai ales dacă te gândești cât urăști locul ăsta.

Mă pupă pe obraz.

— Nu sunt băgăcioasă.

Ridic din umeri cu degajare, dar chiar *sunt* interesată. Mulțumită locului ăstuia e un bărbat foarte bogat, chiar dacă totul se datorează unchiului Carmichael.

Râde amuzat.

— La ultima numărătoare, Sarah spunea ceva de vreo mie cinci sute, dar nu sunt toți activi în momentul ăsta. Pe unii nu-i vedem decât o dată pe lună, unii cunosc pe cineva și încep relații, iar alții iau o pauză de la acest stil de viață.

Fac rapid un calcul în minte și-mi rezultă o groază de milioane de lire.

— Sunt incluse în taxă consumațiile la restaurant și la bar?

— Nu! spune el șocat.

Nu știu de ce. Pentru patruzeci și cinci de mii de lire pe an aș vrea să primesc mai mult decât o invitație deschisă să fac sex cu oricine și cu toată lumea.

— Barul și restaurantul sunt o afacere separată. Unii membri mănâncă aici micul dejun, prânzul și cina de patru-cinci ori pe săptămână. N-aș face prea mulți bani dacă aș include toate mesele și băuturile în taxa de membru. Au conturi pe care le achită lunar. Întoarce-te, să-ți văd fața.

Mă înghionteşte ca să mă ridic şi mă aşază între coapsele lui. Îmi dă părul pe spate şi-mi îndreaptă diamantul la gât, apoi îmi ia mâinile într-ale lui.

— Vrei să vezi cum e sus? întreabă, apoi începe să-şi muşte buza.

Mă trag puţin înapoi. Ştiu că nu se referă la camerele private. Pe alea le-am văzut, sau, mă rog, am văzut una dintre ele. Se referă la camera comună. Vreau oare s-o văd?

Vai, futu-i!

Cum naiba să nu vreau? Nu ştiu dacă Minunăţiile lui Mario mi-au dat curaj sau e doar pură curiozitate, dar vreau foarte mult să ştiu ce se întâmplă acolo.

— Bine, murmur încet înainte de a mă convinge singură că nu e o idee bună.

Dă aprobator din cap puţin, aproape gânditor.

Se ridică şi-l las să mă conducă în holul de la intrare, la baza scării interioare. Ridic privirea spre imensul palier de la etaj, de unde se aud oameni intrând şi ieşind din camere. Apoi îl las pe Jesse să mă ducă uşurel în sus, pe scări. Ştiu că mă ia uşor ca să-mi dea timp să mă întorc din drum, iar mie-mi vine să-i spun să se grăbească până nu mă răzgândesc. Ajungem sus şi păşim pe palier până ajungem la fereastra cu vitralii. E plin de oameni care mişună peste tot, toţi îmbrăcaţi, unii în faţa uşilor de la camere, unii doar stând de vorbă. E bizar.

— Săptămâna viitoare trebuie să ne apucăm de treabă la chestiile alea, spune Jesse arătând spre extensia de dincolo de arcadă.

Acum înţeleg de ce e nevoie de ea.

— Eşti gata?

Ştiu că mă studiază cu atenţie în timp ce mă uit la uşile duble care duc în camera comună, iar ochii lui mă atrag ca nişte magneţi, ceea ce şi sunt, din punctul meu de vedere. Iazurile lui verzi, adânci, mă străpung cu privirea. Ştie că totul la locul ăsta mă face să mă simt groaznic de stânjenită, dar asta nu pare să-l deranjeze. E aproape încântat de reacţia şi aversiunea mea.

Se apropie cu ochii tot fixaţi într-ai mei, până ce piepturile noastre se lipesc.

— Eşti curioasă.

— Da, mărturisesc.

— N-are de ce să-ţi fie atât de teamă. O să fiu cu tine ca să te călăuzesc. Dacă vrei să pleci, spune şi-am ieşit imediat.

În mod ciudat, încercările lui de a mă calma funcţionează. Mă strânge de mână şi sunt mai liniştită şi mai relaxată, iar el mă trage blând spre scări. Îmi pun picioarele în mişcare şi-l las să mă conducă sus, cu inima bătându-mi tot mai tare pe măsură ce ne apropiem.

— O să vezi tot felul de acte sexuale aflate în desfăşurare. Unele o să fie blânde, altele nu prea. E important să reţii că totul se întâmplă pentru că toate părţile implicate au fost de acord. Doar pentru că eşti în încăperea asta nu înseamnă neapărat că doreşti să participi la vreunul din acte.

Se uită în jos şi rânjeşte.

— Nu că ai face-o vreodată. E obiectivul meu numărul unu să mă asigur că fiecare bărbat ştie care vor fi consecinţele dacă te abordează.

Se uită iar în faţă.

— S-ar putea să le trimit o informare oficială.

Îmi scapă un mic hohot de râs. E în stare să facă şi asta. Îmi aruncă o privire ghiduşă şi un zâmbet blând, iar dragostea mea pentru el creşte şi mai mult.

Îl las să mă conducă dincolo de uşile duble din lemn închis la culoare, în camera comună.

Capitolul douăzeci și trei

Când cuprind cu privirea întreaga încăpere, mă concentrez să-mi păstrez respirația egală. Nu e ușor. Muzica de fundal copleșitoare e esența absolută a sexului și nu face decât să-mi accelereze și mai tare pulsul.

Vasta încăpere e la fel de frumoasă cum mi-o amintesc, cu toate grinzile de lemn la vedere și candelabrele aurii aruncând o lumină difuză. Draperiile ridicate de obicei în falduri în partea de sus a ferestrelor sunt acum lăsate în jos, iar asta, în combinație cu lumina aurie a candelabrelor, creează o atmosferă senzuală și erotică, dar nu vulgară. Nu reușesc să identific exact ce face atmosfera așa de specială. Ce ironic că sunt înconjurată de atâția oameni goi, iar eu admir decorul și ambianța! Jesse salută numeroși oameni *dezbrăcați* în timp ce traversăm camera. Femeile se topesc și se îndreaptă de spate când îl văd, cu toate că mă ține ferm de mână. Mă simt teribil de nelalocul meu, în principal pentru că sunt complet îmbrăcată. Mă uit la el și văd cât e de netulburat de ce e în jurul lui. De ce n-ar fi? Pentru el, asta e ceva normal. Sub ochii mei se desfășoară diverse scene — toate-mi fac mintea să stea în loc, dar în același timp toate mă captivează pe deplin. E greu să nu privesc.

Se uită la mine și zâmbește, strângându-mă un pic de mână.

— Totul e-n regulă? întreabă el, oprindu-se și întorcându-se ca să-mi arunce o privire.

Aprob din cap, îi zâmbesc timid și mă uit în jos la mâinile noastre unite când simt cum îmi mângâie dosul mâinii cu degetul mare. Atingerea lui efectiv mi-a evaporat din suflet toată anxietatea și, când îl privesc, văd că și el se uită la mâinile noastre. Continuă să-și plimbe degetul mare pe pielea mea în timp ce se întoarce spre o tipă de vreo treizeci de ani, legată de o ramă suspendată, ca aceea din noua aripă. La ochi are o eșarfă de satin negru și ține gura ușor întredeschisă.

Un bărbat gol de la brâu în sus, cu picioarele ușor îndepărtate, stă în fața ei cu o cravașă în mână. Privirea din ochii lui e dorință și admirație pură și încet, atent, trasează cu vârful cravașei curbele sânilor ei. Ea se unduiește sub atingerea lui.

Mâna lui Jesse își schimbă puțin poziția într-a mea, dar când mă uit la fața lui văd că e atent la scena din fața noastră. Revin cu privirea la femeia legată. Bărbatul îi trece cravașa încet în jos printre sâni, către abdomen, rotindu-i vârful în jurul buricului cu mișcări meticuloase, măsurate. Ea scâncește.

Mă foiesc de pe-un picior pe altul și Jesse îmi aruncă o privire curioasă. Îl ignor și mă uit cum bărbatul coboară și mai mult cravașa, până când ajunge la îmbinarea coapselor femeii, iar când ea scoate un geamăt puternic, îi zdrobește gura cu a lui ca să-i înghită sunetele. Aruncă din mâini cravașa și o înlocuiește cu degetele. O despică și începe s-o frece lent, în sus și-n jos, intețindu-i plăcerea și gemetele. Trupul ei se arcuiește, tensionând legăturile care-i prind mâinile de ramă, semn că e aproape de orgasm.

Transpir și simt că mă cuprinde claustrofobia, iar pulsul mi se accelerează tot mai tare. Partenerul ei reacționează la sunetele scoase de femeie mărind viteza mișcărilor și sărutând-o din ce în ce mai brutal. Zgomotul limbilor care se împletesc și se duelează devine disperat și, cu un țipăt înăbușit, femeia ajunge la extaz și trupul îi întinde la maximum toate legăturile, în timp ce bărbatul își încetinește străpungerile ca să extragă din

ea fiecare strop de plăcere. Trupul femeii se lasă moale şi bărbia îi cade în piept. Icnesc fără să vreau şi simt că Jesse mă strânge de mână aprobator. Experienţa e foarte intensă şi sunt surprinsă de tot ceea ce văd. Nu suntem singurii care se uită la scena erotică din faţa noastră. A captat interesul mai multor persoane, care s-au adunat în jurul celor doi. Mă uit în jur şi recunosc mai multe figuri de la bar şi de la cină, doar că acum toţi sunt goi sau semidezbrăcaţi. Trebuie să fii al naibii de sigur pe tine ca să frecventezi camera comună.

Jesse mă strânge de mână ca să-mi atragă atenţia. Mă uit la el, dar îmi face doar semn cu capul către aceeaşi scenă şi când întorc privirea îl văd pe bărbat c-o sărută plin de recunoştinţă pe partenera sa. Recuperează cravaşa de pe jos şi, târând-o pe podea, se duce agale în spatele femeii. Ea nu-i vede mişcările, dar trupul îi încremeneşte brusc, devenind atentă. Înalţă capul gâfâind. El începe să-i mângâie spinarea, trecându-şi vârfurile degetelor în sus şi-n jos pe coloana ei, apoi în jos, pe fese. Femeia mormăie satisfăcută şi cred că şi mie mi-a scăpat un mormăit. Simt că Jesse se uită la mine. M-a auzit şi el.

Bărbatul îi mângâie fesele perfecte, tari, frecându-le şi frământându-le cu palma, iar ea geme şi-şi arcuieşte spatele, apoi îl relaxează din nou. După câteva minute în care-i mângâie fundul obraznic, el îşi retrage mâna şi-o văd pe femeie că se încordează.

Ştie ce urmează. Ştiu şi eu ce urmează. Strânsoarea mâinii lui Jesse îmi confirmă şi ea ce urmează, dar tot nu-mi pot desprinde ochii de la scenă. Bărbatul ridică cravaşa şi, cu o singură mişcare rapidă, puternică, o coboară pe una din fesele femeii. Ea ţipă, iar pocnitura puternică mă face să tresar şi să întorc capul ca să-mi ascund faţa în vastitatea pieptului lui Jesse. N-apuc să mă dezmeticesc, că mâna lui liberă îmi cuprinde capul, îmi împinge faţa în umărul lui şi mă lipeşte şi mai aproape de el. Mă strânge şi mai tare de mână când aud încă o plesnitură. Îmi dă drumul la mână şi mă îmbrăţişează, iar braţele mele rămân adunate şi înghesuite între noi. Sunt complet învăluită de trupul lui şi, în ciuda locului în care ne aflăm şi a lucrurilor care au loc în jurul nostru, nu m-am simţit nicăieri mai în siguranţă ca aici.

— Nu e pe gustul tău chestia asta, hai să mergem mai departe, îmi şopteşte în ureche.

Să mergem unde? Către o scenă ce va fi poate pe gustul meu? Când Jesse îmi dă drumul din coconul trupului lui detest senzaţia de goliciune cu care rămân. Cu sunetul cravaşei care-mi pocneşte la nesfârşit în urechi, îl las să mă ia de mână şi să mă ducă de acolo. La fiecare pocnitură închid strâns ochii şi-mi ţin respiraţia. Nu reuşesc să gestionez ceea ce tocmai am văzut. Dar atunci îmi aduc aminte că am fost şi eu legată cu cătuşe şi Jesse îmi dădea palme tare peste fund în timp ce se izbea în mine. Nici măcar n-am de gând să mă prefac că nu mi-a plăcut futaiul acela de răzbunare.

— Ce muzică e asta? întreb când dăm colţul şi ne apropiem de un grup.

Se uită zâmbind la mine.

— Enigma. Te excită?

— Nu! pufnesc cu dispreţ.

Ba da! Totul mă excită, dar n-am de gând să recunosc, deşi sunt trădată pe loc de degetul care răsuceşte frenetic o şuviţă de păr. Începe să râdă şi-mi dă peste mână, apoi ne oprim în faţa unei femei şi a trei bărbaţi.

Jesse se înclină pe spate şi mă priveşte în ochi.

— Ca să fie clar: nimic din ce vezi aici n-o să se întâmple vreodată cu noi.

Mă uit la el şi-mi face cu ochiul. Vorbele lui mă umplu de-o afecţiune amară şi-i sunt recunoscătoare pentru clarificare, fiindcă nici eu n-aş vrea să-l împart cu nimeni.

— Şi cum rămâne cu celelalte lucruri? întreb încercând să par nonşalantă, nicidecum plină de speranţă.

Cred că-mi iese.

Întoarce iute ochii la mine.

— Nu te împart cu nimeni, Ava. Nici măcar cu privirile lor.

Pare jignit, iar eu zâmbesc, dar nu m-am referit neapărat la încăperea asta. Există camere private. Fir-ar a dracului, ce naiba m-a apucat? Îmi îndrept din nou atenţia asupra scenei din faţa noastră.

O femeie e lungită pe o pătură căptuşită de blană, cu mâinile legate lejer cu o fâşie de piele moale. Privirea îi zboară spre Jesse şi se linge pe buze. Neruşinarea ei mă face să râd, la propriu. Alta? E complet goală şi ochii i se umplu de dorinţă când îşi dezlipeşte privirea de pe Jesse şi şi-o mută spre cei trei bărbaţi goi care stau în jurul ei. Îl vrea şi pe Jesse şi sunt sigură că tot ceea ce urmează îi va fi dedicat lui.

Cei trei bărbaţi se poziţionează în genunchi în diverse locuri lângă corpul ei răşchirat pe jos şi îşi pun mâinile pe ea în diverse poziţii. Niciunul nu se ocupă de aceeaşi zonă; fiecare îşi cunoaşte locul pe trupul femeii. Unul îşi lasă încet capul spre sânul ei şi începe să-şi rotească limba în jurul sfârcului, transformându-l într-un vârf tare, după care îi cuprinde areola cu gura şi suge în timp ce masează movila de sub gura lui.

Un altul execută aceleaşi operaţiuni la celălalt sân, lucrând la unison cu colegul lui de club, ca şi când ştiu exact cum s-o satisfacă pe deplin. Femeia răspunde cu suspine şi oftaturi care dau de înţeles că eforturile lor dau roade. Fără voia mea, propriile mele sfârcuri încep să mă furnice şi să se întărească, iar eu mă foiesc în loc, sub privirea atentă a lui Jesse. Mă uit spre el şi îşi fereşte repede privirea, dar colţurile gurii îi sunt ridicate într-un mic rânjet satisfăcut. Ştie că mă afectează ce văd. Mă crispez şi mă uit iar la scenă, ordonându-i trupului să mă asculte. Acum s-a alăturat şi al treilea bărbat, care o mângâie şi o freacă între coapse.

Umezeala ei face ca degetele să-i alunece cu uşurinţă peste marginile exterioare ale intrării. Bărbatul îşi retrage mâna ca să-şi treacă degetele ude peste buza de jos a femeii, iar limba ei ţâşneşte ca să lipăie umezeala. Degetele îi coboară pe bărbia ei, apoi îşi încep traseul lent în jos, pe mijlocul corpului ei, până la sex. Femeia se cabrează sub atingerea lui, scoţând un strigăt frustrat când el îşi ia mâna de acolo şi-i pune braţul liber de-a curmezişul abdomenului împiedicând-o să se mişte. Apoi o străpunge iute cu două degete, zâmbind când ea se zbate să se elibereze.

Mă uit total fascinată cum absoarbe lacomă toată atenţia, cu gemete sacadate care îi anunţă pe cei trei bărbaţi că fac din ea o femeie foarte

fericită. Descopăr şocată că sunt incredibil de aţâţată. Aceşti bărbaţi o copleşesc cu atenţia lor, iar singura lor plăcere este plăcerea ei.

Ştiu că Jesse se uită iar la mine, dar nu mă pot uita la el.

Exact atunci, tipul dintre coapsele ei le face semn cu capul celorlalţi doi şi, la acest semnal tăcut, îşi iau toţi mâinile de pe ea. Dispariţia atingerii o face să strige, dar apoi scoate un ţipăt când unul dintre ei îi ridică picioarele, îi desface genunchii şi-şi repede gura peste pliurile umflate ale vaginului ei excitat. Îmi încrucişez picioarele, apoi simt cum mâna lui Jesse se relaxează peste a mea, după care o strânge cu putere.

Un altul îi cotropeşte lacom gura, iar ultimul se întoarce la sânii ei. Mâinile lui îi cuprind ambele moviliţe, pe care le mângâie şi le aţâţă în timp ce trasează cu limba o potecă între ele, pentru ca în cele din urmă să-şi împartă atenţia la intervale egale între cele două. Toţi trei se uită des la chipul ei şi, de fiecare dată, sunt răsplătiţi cu o expresie de satisfacţie pură, care pare să le sporească avântul. E adorată de trei masculi magnifici şi doar o călugăriţă nu ar fi excitată de imaginea asta.

Dintr-odată, corpul femeii se tensionează vizibil — demonstraţia vizuală că e pe cale să juiseze. Mă încordez şi eu. Când primesc semnalul că e aproape de extaz, atenţia bărbaţilor se înteţeşte şi totul devine brusc imperios. Bărbatul de la gura ei îi prinde gemetele cu sărutul lui brutal, iar genunchii îi sunt desfăcuţi şi mai mult ca să-l primească mai bine pe cel dintre coapsele ei. Lucrează în echipă, înfierbântând-o tot mai tare, până la explozie.

Apoi se dezintegrează cu un ţipăt asurzitor, care e înăbuşit de gura unuia dintre bărbaţi. Cei trei o frământă pe tot parcursul orgasmului, încetinind frecările şi reducând viteza străpungerilor şi limbilor. Ea se relaxează şi amuţeşte, iar bărbaţii revin la mângâieri blânde, cu gurile şi mâinile pe tot trupul ei. Bărbatul de la gura ei îi eliberează buzele şi întinde mâna să-i dezlege încheieturile din fâşia de piele. Zâmbeşte, iar ea îşi masează uşor încheieturile şi se întinde pe pătura de blană, imaginea satisfacţiei întruchipate. Privirea îi cade din nou asupra lui Jesse.

Clatin uluită din cap. Acuma o să se ridice şi-o să facă o reverenţă? Însă, în ciuda neobrăzării ei, a fost ceva de-a dreptul incredibil, iar eu am

fost fascinată, dar acum a revenit senzaţia aia sâcâitoare că nu am ce căuta în lumea asta. Jesse a fost aici, în încăperea asta, a făcut lucrurile astea şi le-a făcut cu o mulţime de femei, dintre care unele sunt acum aici. Câte femei au fost şi până unde a mers cu ele? Simt dintr-odată că Jesse îşi flexează degetele şi-mi dau seama că-l strivesc ca într-o menghină. Ridic ochii la el şi slăbesc strânsoarea.

Mă priveşte atent, încercând să-şi dea seama ce gândesc, apoi se întoarce cu totul ca să stea faţă în faţă cu mine şi mă prinde de ambele mâini.

— Tu nu eşti o exhibiţionistă, Ava, şi pentru asta te iubesc şi mai mult. Eşti a mea şi numai a mea, iar eu sunt numai al tău. M-ai înţeles?

Vocea lui e plină de îngrijorare. A ghicit la ce mă gândeam.

Oasele mi se transformă în gelatină, inima îmi stă în loc şi mă clatin puţin pe picioare. Mă trage spre el, cu fruntea pe umărul lui. E ferm şi cald şi numai al meu.

— Fir-ar să fie! şopteşte, inspirând profund. Nici nu pot să-ţi spun cât de mult te iubesc.

Mă sărută pe creştet.

— Hai, vreau să dansez cu tine.

Se desprinde şi mă cuibăreşte sub braţul lui, apoi pornim spre uşă. După ce-a văzut toate astea, el vrea să danseze cu mine? Îmi murmură la ureche:

— Pun pariu că dacă te verific eşti udă leoarcă.

Mi se taie respiraţia şi-l aud râzând încet.

— Numai pentru mine, îmi reaminteşte.

De parcă ar mai fi nevoie.

Arunc o privire peste umăr şi încremenesc şocată când văd că femeia e întoarsă şi azvârlită în patru labe, iar unul dintre bărbaţi se împlântă violent în ea pe la spate, în timp ce un altul îngenunchează în faţa ei şi-şi repede măciuca direct în gâtul ei, astupându-i ţipetele şocate. Casc ochii la vederea bruştei schimbări de atitudine. Pompează amândoi în ea, câte unul la fiecare capăt al trupului ei, iar cel de-al treilea începe să dea târcoale masei de trupuri îngenuncheate. El ce naiba mai face?

Mă uit cum ia ceva din dulapul din apropiere, apoi se lasă în genunchi pe podea în spatele femeii. Celălalt bărbat se retrage din ea și-i desface fesele, oferindu-i celui de-al treilea acces la fundul ei. Trebuie să mă îndepărtez. Ar trebui să plec de-aici, dar mă uit cu groază cum îi bagă ceva în anus. Habar n-am ce, dar e mare și, când termină, e doar pe jumătate cufundat în ea. Nu reușesc să-mi dezlipesc ochii de scenă. Apoi se îndepărtează ca să permită celuilalt s-o străpungă din nou, cu un urlet, după care se așază pe spate, sub femeie. Cu o mână o apucă de un sân, înalță capul și-l ia pe celălalt în gură, apoi se apucă de sculă cu mâna liberă.

Vai, Doamne! Jesse mă smucește de mână și când ridic ochii văd că mă privește precaut. Probabil că expresia de pe chipul meu e foarte grăitoare. Te rog, Doamne, nu-mi spune că a făcut și el așa ceva.

— Hai, ai văzut destul.

Mă trage spre ușile care mă vor scoate din oroarea asta. Doamne ferește, bietul meu creier inocent tocmai a conștientizat ce e locul acesta, cu adevărat.

— Jesse?

— Ava, nu face asta.

Scutură din cap fără să se uite la mine. Știe ce gândesc. Senzația că n-am ce căuta aici a revenit mai puternică, mai intensă ca înainte.

— Nu am nevoie decât de tine.

— Ai...

— Am spus să nu faci asta! repetă el, refuzând în continuare să mă privească.

Nu insist. Nu mă pot gândi la Jesse în ipostaza aia.

Când ajungem la ușă, Natasha ne interceptează evadarea. E goală, cu excepția unei perechi microscopice de chiloți din satin, iar balcoanele îi saltă în toate părțile când se oprește în fața noastră. Nu știu unde să mă uit.

— Ești cam prea îmbrăcat, Jesse, toarce ea.

După experiența de adineauri, asta e picătura care sigur îmi umple paharul. Îmi vine să-i trag o palmă. Strâng pumnul și încleștez maxilarele, dar Jesse schimbă direcția ca s-o ocolim.

— Fir-ar a naibii, Natasha, poartă-te cu puțin respect, o repede el.

La auzul replicii tăioase a lui Jesse, furia mea înăbuşită se transformă în satisfacţie îngâmfată. Ieşim din camera comună lăsând în urmă o Natashă cât se poate de acră.

— Aş vrea să trimit şi eu o informare oficială, spun sardonic, coborând treptele.

— Cum doreşti tu, Ava, spune râzând. Vrei ceva de băut? întreabă când ajungem la bar.

— Te rog.

Încerc să-mi ascund durerea din voce, dar ştiu că eşuez lamentabil. N-o să reuşesc niciodată să-mi şterg din minte acele imagini, doar că nu-i văd pe bărbaţii îngenuncheaţi de sus satisfăcând diverse femei. Îl văd doar pe Jesse. Mi-e greaţă, dar mi-am făcut-o cu mâna mea. Mă priveşte gânditor şi-mi dau seama că regretă că m-a dus sus.

— Voiai să fiu mai deschis, spune încet.

Aşa e, şi acum regret.

— Nu vreau să mai urc niciodată acolo.

— Atunci n-o să urci, răspunde pe loc.

— Şi nu vreau să mai urci nici tu acolo.

Ştiu că nu e logic să-i cer să evite epicentrul afacerii lui.

Mă studiază cu atenţie.

— N-am de ce să mă duc sus. Tot ce-mi trebuie e la o jumătate de metru de mine şi am de gând să o ţin mereu aici.

Aprob din cap, plimbându-mi rapid ochii pe trupul lui.

— Mulţumesc, spun încet şi mă simt vinovată că am emis asemenea pretenţie şi chiar şi mai vinovată că s-a supus fără ezitare, fără scandal şi fără să se bosumfle.

Îmi dă cu blândeţe părul la o parte de pe faţă.

— Tu du-te, caut-o pe Kate şi vin eu cu băuturile.

— Bine.

— Fugi.

Mă răsuceşte şi mă trimite la dans.

Ringul de dans e plin, dar o zăresc imediat pe Kate, căci părul ei roşu e ca un far în mulţime. Păşesc pe ring când trupa începe să cânte „Love

Man", a lui Otis Redding, iar Kate țipă, încântată de întoarcerea mea și de melodie.

— Unde ai fost? strigă ca să acopere muzica.

— Am vizitat camera comună.

Ridic din umeri, dar apoi gândul oribil că și Kate se duce acolo mi se împlântă adânc în creier. O, Doamne, nu!

Cască uluită ochii mari, albaștri, după care pe chipul ei palid se lățește un rânjet larg. Ceea ce nu mă ajută deloc să-mi alung din cap aceste gânduri oribile. Mă ia de mână, iar eu ridic poala rochiei ca să pot dansa. Sam și Drew sunt beți rangă și execută niște mișcări de dans absolut mortale, atrăgând atenția multor femei din ring, dar pe Kate nu pare s-o deranjeze. Mă ține în continuare de mână și dă ochii peste cap la vederea amantului ei ușuratic și a zâmbetului lui neobrăzat. Ea e la fel de relaxată și deloc posesivă ca de obicei, dar se pare că nu e și cazul lui Sam. În câteva minute o smucește de lângă un bărbat care dansa un pic prea aproape de ea pentru gustul lui.

Sar în sus și am un mic atac de panică când se lipește cineva de spatele meu, dar sunt invadată imediat de mirosul lui. Întorc fața și o lipesc de bărbia lui, care-mi poposește pe umăr.

— Salut, fata mea frumoasă.

— M-ai speriat.

Zâmbește.

— Acum o să te fac un dans murdar.

Serios? Întinde mâna și-mi ridică foarte puțin rochia, apoi se lasă în jos în spatele meu, trăgându-mă după el. Începe să-și rotească încet șoldurile, cu palma pe pântecele meu ca să mă călăuzească de jur împrejur odată cu el. Șoldurile mele îi prind repede ritmul și ne sincronizăm unul cu altul și cu trupa, care cântă o versiune excepțională a celebrului cântec. Îmi azvârl capul pe spate râzând când brațul lui apare într-o parte, plutind în sus și-n jos în timp ce-și freacă șoldurile de ale mele. Mișcările noastre circulare accelerează și încetinesc la unison cu ritmul muzicii, iar eu sunt legănată dintr-o parte în alta și înainte și înapoi. Kate și Sam sunt încleștați într-o îmbrățișare strânsă, iar Drew înșfacă o femeie care și-o căuta cu lumânarea.

Îmi pun mâna pe pântece, peste a lui Jesse, şi-l las să se dezlănţuie, fără rezerve şi fără să-i pese câtuşi de puţin de zecile de femei din jurul nostru. Toate sunt brusc conştiente de prezenţa lui Jesse pe ring şi toate şi-au scos la înaintare cele mai tari mişcări de dans. Tentativele lor de a-i atrage atenţia sunt toate sortite eşecului. Numai eu exist.

— Ah, Doamne, cât te iubesc, îmi spune la ureche.

Mă sărută pe tâmplă, apoi mă ia de mână şi mă lansează într-o piruetă, după care mă trage înapoi la pieptul lui. Dansatorii aplaudă, iar trupa începe să cânte „Superstition" a lui Stevie Wonder. O aud pe Kate chiţăind în spatele meu.

— Mai dansăm?

Jesse ridică dintr-o sprânceană cu un zâmbet larg, sigur pe sine, legănându-mă încet dintr-o parte în alta.

— Vreau să beau ceva, îl implor.

— Nu ţii pasul cu zeul tău, ispită dulce, spune el răguşit.

Suntem singurii îmbrăţişaţi, fiindcă toţi cei din jur dansează cu figuri pe melodia cântată acum de trupă. Are dreptate Jesse — sunt foarte buni.

Îşi trece nasul peste obrazul meu, apoi face încet cercuri cu el.

— Eşti fericită?

— În delir, spun fără ezitare.

E cea mai simplă întrebare care mi-a fost pusă vreodată. Îl trag mai aproape de mine. E prea mult spaţiu între noi.

— Atunci mi-am îndeplinit misiunea.

Îşi bagă faţa în scobitura gâtului meu şi trage adânc aer în piept, iar eu zâmbesc plutind de fericire în timp ce mă ţine strâns înfăşurată în braţele lui. N-am fost în viaţa mea aşa de fericită şi ştiu că nici n-o să mai fiu vreodată. Pot să-i fac faţă trecutului lui.

— Ispita ta moare de sete, spun încet.

Simt că zâmbeşte cu gura lipită de gâtul meu.

— Doamne fereşte, spune, dându-mi drumul fără chef. Hai, nu vreau să fiu acuzat că te neglijez.

Mă răsuceşte în braţele lui şi mă conduce înapoi la bar.

— Poftim.

Mă aşază pe taburetul meu obişnuit şi-i face semn cu mâna lui Mario, care-mi scoate pe loc de după bar băutura şi două sticle de apă.

Iau una din sticle şi încep să dau pe gât apa de bunăvoie, înainte să apuce Jesse să-mi ordone.

Se suie pe scaunul din faţa mea şi se întinde să-mi îndrepte diamantul.

— Eşti bine?

Aprob din cap, înăbuşindu-mi un căscat:

— Da.

Zâmbeşte.

— Te duc acasă. A fost o zi lungă.

John intră în bar, îl bate pe umăr pe Jesse şi-mi face semn cu capul.

— Totu-n regulă, fată? întreabă, iar eu aprob din cap.

Mi-a pierit deodată darul vorbirii. Sunt total epuizată.

— O duc acasă. E totul în regulă sus?

— Totu-i bine, confirmă John.

Înclină din cap spre mine şi eu casc din nou.

— Cer să-ţi aducă maşina. Du-o acasă.

Scoate telefonul şi dă câteva instrucţiuni scurte, precise, apoi îi face semn din cap lui Jesse.

— Trebuie să-i spun ceva lui Kate, reuşesc să mormăi obosită.

John scoate râsul ăla profund, baritonal, care reverberează în tot trupul.

— Cred că tocmai am văzut-o dispărând sus cu Sam.

Jesse se amuză alături de John.

— Vrei să te duci să-ţi iei rămas-bun?

— Nu!

Ştiu că faţa mi s-a schimonosit de dezgust, ceea ce-i face să râdă şi mai tare. Of, Doamne, oare o să li se mai alăture şi alţii? Unde-i Drew? Mă scutur ferm de gândurile astea nedorite.

— Du-mă acasă.

Mă cutremur şi cobor de pe taburet, aterizând pe tălpile obosite.

Jesse şi John schimbă câteva cuvinte, dar creierul meu nu permite urechilor să le audă. Însă reuşesc să mă concentrez cât să aud că-i spune

lui John să nu-l aştepte mâine, ceea ce înseamnă că o să am parte de multă lenevеală cu el. Şi zău că o să fac o criză de nervi demnă de un Oscar dacă îndrăzneşte să mă trezească în zori ca să mă bage în echipamentul de alergare.

Îmi iau la revedere de la Mario şi John şi-mi las capul să cadă pe umărul lui Jesse în timp ce mă conduce afară din Conac. Mă urcă în maşină, apoi se strecoară la volan.

— A fost cea mai frumoasă zi, murmur visătoare, în timp ce trupul mi se cufundă în pielea moale, răcoroasă.

Aşa şi e, dacă exclud ştoarfele tupeiste.

Simt că-şi pune uşor palma pe coapsa mea şi mă mângâie cu mişcări leneşe, circulare.

— Iubito, a fost cea mai grozavă zi. Mulţumesc.

— Pentru ce-mi mulţumeşti?

Casc iar cu pleoapele grele. Doar eu am fost cea răsfăţată şi copleşită cu atenţie.

— Pentru că mi-ai dat voie să-ţi reamintesc, spune încet.

Întorc spre el ochii cârpiţi de somn şi zâmbesc. Porneşte motorul şi demarează în viteză. Închid ochii şi cedez în faţa epuizării. Chiar că mi-a reamintit şi acum îmi pare nespus de bine că l-am lăsat s-o facă.

— Mâine îţi recuperăm toate lucrurile de la Kate, spune în timp ce ne îndepărtăm de Conac. Luni îi spunem lui Patrick. Şi cred c-ar trebui să-ţi anunţi părinţii că nu sunt doar un prieten de-al tău.

Mormăi ceva neinteligibil, în semn că l-am auzit. Mutarea oficială cu el nu mai pare acum o problemă aşa de mare, dar sunt conştientă că e foarte posibil ca lucrurile să stea cu totul altfel cu Patrick şi părinţii mei. În ochii lumii, probabil că Jesse pare un tiran dominator şi aşa şi e, într-o anumită măsură. Dar e mult mai mult de-atât. Nu sunt sigură că mama şi tata vor vedea dincolo de nevoia lui evidentă de a mă sufoca şi de a mă controla. Vor vedea pornirea lui ca fiind nesănătoasă, dar, dacă o accepţi, mai e nesănătoasă? Nu pentru că eşti înspăimântat sau vulnerabil, ci pentru că-l iubeşti nemăsurat pe omul respectiv. Şi momentele în care îţi vine să urli de frustrare ori chiar să-l strângi de gât pălesc în

comparaţie cu momentele ca ăsta de acum. E adevărat că e dificil, şi mă opun lui până la un punct, dar nu mă amăgesc cu ideea că eu aş fi cea care poartă pantalonii în relaţia noastră. Ştiu exact de ce se poartă aşa cu mine. Ştiu că trăieşte cu frica în sân că o să rămână fără mine, dar şi eu trăiesc cu aceeaşi frică. Şi nu sunt sigură că teama lui Jesse e complet neîntemeiată — mai ales când mă gândesc la lucrurile pe care le tot aflu despre trecutul lui.

Capitolul douăzeci și patru

— Bună dimineața.

Deschid ochii sub invazia de lumină naturală și aud în fundal muzica erotică din camera comună. Fața frumoasă a lui Jesse e suspendată deasupra mea. Încă nu s-a bărbierit. Arată foarte apetisant.

Mișc brațele încercând să-l iau de gât, dar fără rezultat.

Ce naiba?

Pe față i se lățește rânjetul lui malefic neobrăzat, și-mi dau seama pe loc ce-a făcut. Ridic ochii și descopăr că mâinile îmi sunt legate cu cătușe de tăblia patului.

— Aveai planuri să te duci undeva? întreabă.

Mă uit în ochii lui întredeschiși, umbriți de gene lungi. Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— Ce-ai de gând? întreb cu voce răgușită, și nu doar din cauza orei matinale.

— O să ne împrietenim, spune cu un zâmbet ușor. Nu-i așa că vrei să ne împrietenim? ridică din sprâncene întrebător.

— Sex somnoros? încerc cu voce pierită.

— Nu, nu sex somnoros. Încă n-am găsit un nume pentru asta, spune, întinzându-se spre noptieră ca să ia punguța din satin auriu cu cadouri de la dineul aniversar.

Nu țin minte s-o fi adus acasă, dar, pe de altă parte, nu țin minte nici cum am ajuns eu acasă.

Îmi încalecă șoldurile cu trupul lui gol și-mi așază punguța pe abdomen.

— Ia să vedem ce avem aici.

Jesse scoate un vibrator auriu.

— Nu avem nevoie de ăsta.

Îl privește scârbit și-l aruncă peste umăr. Aterizează cu o bufnitură pe podeaua dormitorului.

— Ce mai avem?

Scoate o cutiuță și-o aruncă și pe aia peste umăr cu o mutră și mai scârbită.

— Nici de astea nu avem nevoie.

— Ce era aia? întreb, dar mă ignoră complet și cotrobăie mai departe în pungă.

Scoate un chilot tanga din satin argintiu, îl studiază îndeaproape, apoi îl aruncă și pe acesta peste umăr.

— Nu-i dantelă, bombăne el și revine la sacoșă.

Mă uit la el ușor amuzată, cum stă călare pe mine, încruntat și grav. Nu e deloc impresionat. Scoate o bucățică de carton, o citește, pufnește disprețuitor, apoi o rupe și o aruncă pe podea, alături de celelalte victime.

— Ce era? întreb, curioasă la culme.

Îmi aruncă o privire scurtă:

— Nimic de care să ai vreodată nevoie.

— Adică?

— Un voucher pentru Botox, murmură.

Încep să râd și-mi aruncă un rânjet diabolic. E clar că Sarah s-a ocupat de sacoșele cu cadouri. Păcat că l-a rupt, că i l-aș fi donat ei.

— Pungile astea sunt de căcat, spune nervos, apoi scoate un ultim obiect și aruncă sacoșa pe podea, alături de restul conținutului ofensator. Dar chestia asta pare interesantă.

Ridică un inel din cauciuc negru, ataşat de un dispozitiv mic din metal, asemănător unui glonţ.

— Ce naiba e aia? zic eu repede.

O ridică şi-şi plimbă privirea pe ea, apoi la mine. Zâmbeşte atotştiutor, se apleacă să afâneze o pernă de sub capul meu şi să mă sărute cast pe buze.

— Vreau să ai o privelişte cât mai bună, spune, apoi revine la poziţia lui — călare pe şoldurile mele, dar ridicat în genunchi.

Începe să-şi tragă cercul de cauciuc pe erecţie şi, foarte rapid, totul devine *foarte* clar.

— O, nu! Dacă eu nu am parte de aparate cu baterii, nici tu nu ai! strig eu, dar mă ignoră.

Rulează cercul în jos, spre baza penisului, şi apoi poziţionează glonţul pe ţeavă. Pufnesc şi-mi arunc capul pe pernă, cu privirea aţintită în tavan.

— Uită-te la mine, îmi ordonă, dar eu rămân cu ochii fixaţi în sus.

Simt că salteaua se lasă-n jos lângă capul meu sub pumnul în care se sprijină, apoi cu cealaltă mână mă apucă strâns de maxilar.

— Uită-te.

Tonul lui mă provoacă să-l sfidez.

Îmi scutură uşor falca şi, fără să vreau, privirea îmi cade pe ochii lui, care sunt două iazuri pline de dorinţă. Are buzele întredeschise.

— Sărută-mă acum, Ava.

Îşi lasă capul în jos şi eu îl ridic pe-al meu să-i ies în întâmpinare.

Îmi atacă gura cu nerăbdare, plonjând cu limba în ea şi gemând satisfăcut. Ştiu că o să mă lase gâfâind ca un câine, într-un lac de transpiraţie, şi n-o să am ce face. Sărutul lui agresiv, animalic, îmi umple simţurile de o nevoie imperioasă de mai mult şi, într-o clipă, se retrage. Scâncesc.

— O să te uiţi, spune, muşcându-mă de buză.

— Opreşte muzica! spun sfidător, zvârcolindu-mă.

Mă înşfacă strâns de şold şi-mi aruncă o privire ameninţătoare.

— De ce? Te excită?

Vai, mă aşteptă iadul pe pământ! Se ridică, mă prinde strâns de sfârc şi suge cu putere. Trupul mi se arcuieşte cu un geamăt şi închid ochii, căutând un loc în care să-mi îngrop faţa. Nu-l găsesc.

— Deschide-i! se răsteşte el şi-şi înfige iar degetele în şoldul meu.

Casc ochii imediat, iar el trece la celălalt sân, unde repetă acelaşi program: supt, lins, muşcat şi întins sfârcul la maximum. Încerc din răsputeri să nu închid strâns ochii şi să nu-ncordez picioarele. Îmi vine să-mi îndoi genunchii, dar picioarele lui le ţin între ele ca într-o menghină pe ale mele, împiedicându-mi orice mişcare.

— Eşti rău, gem şi mă uit în ochii lui plini de satisfacţie.

E clar că se răzbună cu vârf şi îndesat.

Se ridică în genunchi, îşi prinde scula cu o mână şi cu cealaltă apasă butonul dispozitivului în formă de glonţ. Aud cum se porneşte pulsul constant al unei vibraţii şi Jesse cască gura larg.

— Uau! şopteşte el fără aer.

Închid o clipă ochii, dar el mă înşfacă de şoldul sensibil şi îi casc la loc. Inspir adânc şi-mi trec privirea de la ochii lui în jos pe pieptul lui tare, peste cicatrice, către masa de păr pubian. Îl descopăr frecându-se încet înainte şi înapoi, cu muşchii coapselor încordaţi. Ţip, disperată să-l ating. Acum ştiu cum s-a simţit şi să mor eu dacă e plăcut. Vreau să-l ating, să-l simt şi nu pot. Sunt neajutorată.

Strânge pumnul trăgându-l spre el pe sculă şi capul umed al erecţiei luceşte.

— Ce bine e, iubito, spune răguşit şi vocea lui îmi vibrează între picioare. Vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Îl privesc în ochi.

— Du-te-n pizda mă-tii, spun încet şi calm.

Mă doare-n cot de limbajul meu obscen. N-are cum să mă pedepsească mai rău de-atât.

— Vezi cum vorbeşti, screme cuvintele odată cu un geamăt.

Scutur mâinile încătuşate.

— Ava, o să te învineţeşti. Nu te mai zbate, şuieră el cu vocea spartă, trecându-şi în continuare încet mâna strânsă pumn pe toată lungimea penisului lui întărit.

Mă agit şi mai mult.

— Potoleşte-te! se răsteşte la mine.

Brusc începe să se mişte mai iute. Mă omoară cu zile, dar Dumnezeule, ce bine arată în genunchi deasupra mea, masturbându-se. Mă uit cum fiecare muşchi din pieptul, braţele şi coapsele lui se încordează şi mai tare şi vena de la gât i se zbate, umflată.

— Te rog, îl implor.

Trebuie să-l ating.

— Aşa-i că nu-i plăcut? întreabă. Să-ţi aduci aminte de asta data viitoare când nu mă laşi să te ating.

— Aşa o să fac! Jesse, dă-mi drumul, te implor!

Strâng tare pleoapele urlând în sinea mea ca să acopăr muzica dată tare.

— Ava, deschide, în puii mei, ochii!

— Nu!

Încep să-mi azvârl capul dintr-o parte în alta. E cea mai cumplită tortură posibilă. N-o să-i mai refuz niciodată accesul la trupul meu. Niciodată. Simt cum degetele îi alunecă prin sexul meu, adună nişte umezeală şi-o împrăştie în jur, apoi degetul lui intră brutal în mine. Casc ochii pe loc.

— Te implor!

Faţa i se schimonoseşte şi continuă să şi-o frece.

— O să te uiţi, decretează el, în timp ce mâna lui prinde viteză şi începe să facă mişcări necontrolate.

— Băga-mi-aş!

Se pune brusc în mişcare şi se sprijină în genunchi, de-o parte şi de alta a capului meu, cu sexul deasupra feţei mele.

— Deschide gura! răcneşte, iar eu fac ce mi se spune fără să ezit.

Se prinde cu mâna liberă de tăblia patului şi pistonează înainte şi înapoi cu pumnul pe sculă.

— Ah, Doamne!

Îi cade capul în piept, îşi aşază scula în gura mea şi mi se revarsă tot peste limbă, esenţa lui sărată alunecându-mi pe gât în jos. Profit de ocazie să-l apuc cu buzele şi să mă bucur de puţin contact.

Pieptul lui Jesse se ridică şi coboară în timp ce continuă să şi-o frece încet, către finalul orgasmului. Vibraţiile glonţului se transmit pe toată

lungimea penisului şi-mi gâdilă buzele în timp ce ling şi sug. Mădularul i se zbate pe limba mea, iar eu i-l rotesc, i-l ling şi i-l sug după pofta inimii. El tremură deasupra mea şi încearcă să-şi recapete suflul. Deschide cu greu ochii să se uite la mine, apoi se foieşte şi vibraţiile încetează. Plescăitul elasticului şi mica bufnitură îmi spun că dispozitivul a fost azvârlit pe jos.

Îşi face loc între coapsele mele şi mă priveşte lung, gânditor, mângâindu-mi dosul braţelor atârnate de tăblia patului. N-are de gând să-mi dea drumul? Armoniile erotice ale trupei Enigma încă-mi inundă urechile şi nu mă ajută deloc în starea mea pre-orgasmică.

— S-ar putea să te ţin aşa pentru totdeauna.

Îşi lipeşte buzele de ale mele şi-şi trece limba prin gura mea.

— Aşa o să ştiu tot timpul unde eşti.

— Cred că aşa ceva ar putea fi periculos de aproape de sclavia sexuală, mormăi eu.

— Şi de ce-ar fi asta o problemă?

— Fiindcă mi-ar plăcea să cred că vrei mai mult de la mine, nu doar trupul meu.

— A, păi chiar vreau mai mult.

Îşi trece buzele în sus pe faţa mea, apoi în jos ca să-şi implânte iar limba în gura mea.

— Vreau să fii soţia mea.

Poftim?!

Cât pe ce să-l las fără vârful limbii din cauza şocului. Continuă să-mi devoreze gura, de parcă n-ar fi rostit acum două secunde acele vorbe, după ce m-a legat de pat şi mi-a ejaculat în gură.

Într-un final se retrage şi se uită la chipul meu stupefiat.

— Mărită-te cu mine, îmi comandă cu blândeţe.

— Nu poţi să mă ceri în căsătorie când sunt prinsă cu cătuşe de pat!

— Ai nevoie cumva de-un futai de băgat minţile-n cap? întreabă calm, după care îmi cotropeşte din nou gura.

Sunt înlemnită. Nu se poate să mă fută ca să scoată un „da" de la mine şi pe subiectul ăsta! În sinea mea mă apucă râsul, fiindcă bineînţeles că se poate şi probabil răspunsul meu ar fi da.

Se trage înapoi, lasă ochii în jos și oftează.

— Am glumit. A fost o glumă foarte proastă.

Începe să-și muște buza și rotițele din mintea aia frumoasă a lui încep să se învârtă.

— Mă mistui cu totul, Ava. Nu pot să funcționez fără tine. Sunt complet dependent de tine, iubito.

Are vocea moale și nesigură. Fostul meu fustangiu sigur pe sine și dominator e emoționat.

— Ești stăpâna mea. Mărită-te cu mine.

Mă uit lung în sus, la fața lui dureros de frumoasă. Sunt complet șocată în continuare. Nu m-aș fi așteptat la asta, nici într-o mie de ani. Abia aseară m-am decis cu adevărat să mă mut cu el, deși Jesse, în demența lui, a pus să fiu mutată acum o săptămână. Își mușcă frenetic buza în timp ce mă privește cum încerc să pricep ce se întâmplă. Am douăzeci și șase de ani, el are treizeci și șapte. De ce mă gândesc tocmai acum la diferența de vârstă dintre noi? Până acum n-a contat deloc. Ceea ce ar trebui să mă îngrijoreze mai mult e personalitatea lui dificilă. Nici măcar n-are sens să mă gândesc că o să se schimbe dacă mă mărit cu el. N-o să se schimbe niciodată, dar așa e el; e o parte din bărbatul pe care-l iubesc.

— Bine.

Cuvântul șoptit mi se prelinge de pe buze pe negândite. Asta e evoluția naturală a relației noastre. Că mă cere acum sau peste un an, răspunsul va fi oricum același. Vreau să fiu legată de el pe vecie, chiar așa dificil cum e. Îl iubesc. Am nevoie de el.

Expresia stupefiată care-mi cuprinsese chipul s-a transferat acum pe chipul lui Jesse. Rotițele i se învârt așa de repede că aproape încep să scoată fum.

— Da? întreabă încet.

— E un răspuns instinctiv, ridic din umeri, ocazie cu care îmi dau seama că sunt încă încătușată de pat. Nu e nevoie de niciun futai de băgat mințile-n cap. Poți să-mi dai drumul acum?

Intră în panică, se repede să ia cheia de pe noptieră și desface cu iuțeală cătușele. Mă apuc de încheieturi ca să le readuc la viață frecându-le

puţin, dar sunt întreruptă într-o clipă când Jesse mă trage de sub el şi mă trezesc învăluită cu totul de el când mă strânge tare la piept.

Vai, futu-i! Tocmai am acceptat să mă mărit cu acest fost playboy tiranic şi nevrotic pe care-l cunosc doar de câteva săptămâni. Vai, Doamne, părinţilor mei o să le crape o venă în cap.

Se prăbuşeşte la loc pe pat, trăgându-mă după el, şi-şi îngroapă faţa în gâtul meu. Mă strânge ca-ntr-o menghină şi nu mă lasă nici inima, nici voinţa să-i spun s-o lase mai moale. De-acum nu mai plec nicăieri — niciodată.

— O să te fac incredibil de fericită, spune el cu voce sugrumată.

Mă zvârcolesc puţin ca să mă eliberez, dar rămâne exact unde e, aşa că mă zbat mai tare. Într-un final reuşesc să mă dezlipesc de el şi să-i văd ochii. Sunt plini de lacrimi.

— Deja mă faci fericită.

Îl mângâi pe faţă şi-i trec degetul mare pe sub ochi ca să şterg o lacrimă răzleaţă.

— De ce plângi? spun luptându-mă să nu-mi tremure vocea.

Scutură uşor din cap şi-şi freacă tare faţa cu palmele.

— Vezi ce-mi faci?

Îmi cuprinde faţa în mâini şi-şi sprijină fruntea de a mea.

— Nu-mi vine să cred că exişti în viaţa mea, nu-mi vine să cred că eşti a mea. Nu-ţi poţi imagina cât de inportantă eşti pentru mine, iubito.

Privirea i se plimbă pe toată faţa mea şi-mi mângâie obrajii, de parcă vrea să se asigure că sunt reală.

— Şi tu eşti important pentru mine, spun încet.

Sper că înţelege cât de important e el. El e totul... e lumea mea întreagă.

Zâmbeşte uşor.

— Suntem prieteni?

— Întotdeauna, îi răspund cu un surâs.

— Bun, misiunea mea e îndeplinită.

Se rostogoleşte ca să ajungă între coapsele mele, apoi se cufundă încet în mine.

— Şi acum facem sex festiv şi somnoros.

Întinde mâna după telecomandă și oprește muzica.

— Vreau să te aud doar pe *tine* când juisezi pentru mine.

Își lipește gura de a mea și când îi primesc buzele scoate un geamăt. Apoi mă prinde de mâini și mi le ridică deasupra capului. Se trage înapoi și se împinge înainte.

— Deci ăla a fost futai de cerut în căsătorie, spun cu gura pe a lui.

Simt că zâmbește, dar nu spune nimic, nici măcar nu mă ceartă că vorbesc urât. Se mulțumește să alunece încet în și din mine într-un ritm lent, visător, pătrunzând adânc, rotindu-și tandru șoldurile și apoi retrăgându-se.

Starea mea euforică de mai devreme revine, arcul dorinței începe iar să se tensioneze, și mă pregătesc din nou de explozie. Pompările leneșe și unduirea șoldurilor sale au obișnuitul efect magic asupra trupului meu.

Se desprinde de gura mea și-și continuă străpungerile voluptuoase.

— O să fii doamna Ward.

Respirația lui mentolată mă izbește în față când se uită în jos la mine.

— Așa e.

O să fie ciudat.

— O să fii a mea pentru totdeauna.

— Deja sunt.

În privința asta, a zburat puiul cu ața.

Strânge pleoapele și simt cum semnele orgasmului lui iminent zvâcnesc în adâncurile mele, accelerând sosirea propriei mele juisări.

— O să te ador în fiecare zi, tot restul vieții.

Se repede în mine.

— Doamne Dumnezeule!

— Ah, Doamne! suspin, înțepenind sub trupul lui.

Miezul meu tremurător accelerează spre o pulsație rapidă, continuă.

Pompează în mine iar și iar, sărutându-mă cu disperare și mârâimd la fiecare frecare apăsată a șoldurilor. Îmi ține mâinile deasupra capului și continuă să mă pătrundă neobosit. Explodează cu un urlet și-mi încolăcesc picioarele în jurul șoldurilor lui, trăgându-l mai aproape, ceea ce mă împinge într-o cădere liberă. Trupul mi-e scuturat de tremurături și

fulgere îmi spintecă ființa. Rămân gâfâind transpirată sub el. Capul îi cade peste gâtul meu, cu respirația întretăiată.

— Nu pot să respir, spune el, dându-mi drumul la mâini.

Îl cuprind imediat cu brațele și mă topesc sub el. Simt că înalță capul și se freacă de obrazul meu până-mi găsește buzele.

— Sunt nebun după tine, iubito. Mă bucur că suntem prieteni.

Zâmbesc. Ne rostogolim și-i încalec șoldurile. Îmi pun palmele pe pieptul lui și el le acoperă cu mâinile. Îmi rotesc leneș șoldurile pe el.

— Știu. Dar dacă e să mă mărit cu tine, trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări.

Folosesc un ton hotărât, gen *„să nu îndrăznești să mă sfidezi"*. Nu știu dacă o să aibă efect, dar merită să încerc.

Ridică din sprâncene.

— Zici tu?

— Da, zic eu, răspund cu aroganță.

— Atunci, hai, dă-i drumul. Ce vrei să știi?

Oftează exasperat și mă încrunt la el.

— Scuze.

Măcar are decența să mimeze părerea de rău. Rămâne cu mâinile peste ale mele, pe pieptul lui.

— Cine era femeia de aseară?

— Coral, spune sec, fără ezitare, de parcă aștepta demult întrebarea.

Dau ochii peste cap.

— Știu că o cheamă Coral. Cine e?

— E soția scârbei nenorocite pe care am dat-o afară de la Conac în ziua în care ai găsit camera comună.

Da? Mă gândesc în urmă la ziua aia blestemată și-mi aduc aminte de creatura lașă, veninoasă, care-i arunca vorbe urâte lui Jesse.

— Ai avut o aventură cu ea?

— Nu, clatină din cap încruntat. Au apelat la mine fiindcă voiau pe cineva pentru o partidă de sex în trei.

Mă dau puțin înapoi. Nu e nevoie să-mi spună mai mult.

— Tu? șoptesc.

Dă din cap, aproape ruşinat.

— De ce ai face aşa ceva?

— M-a rugat ea.

— S-a îndrăgostit de tine.

Face ochii mari la auzul concluziei mele. E evident. Se foieşte stânjenit sub mine.

— Cred că da.

A, păi asta tocmai a deschis calea spre o nouă serie de întrebări lămuritoare. Nu sunt aşa surprinsă că s-a îndrăgostit de el. Ce vreau eu să ştiu e ce-a fost cu vizita-surpriză la Conac de aseară şi de ce a stat Jesse atâta cu ea în birou la el.

— Ce voia ieri? Ai lipsit foarte mult.

Trage adânc aer în piept şi mă ţintuieşte cu o privire hotărâtă.

— L-a părăsit pe Mike... pentru mine. Nu ştiu de ce. Nu i-am dat niciodată vreun motiv să creadă că o voiam în felul acela.

Face o scurtă pauză ca să-mi evalueze reacţia. Nu prea ştiu ce simt. Oftează.

— A dat-o afară, i-a luat maşina şi i-a blocat accesul la conturi. Nu mai are nimic.

— A venit să-ţi ceară ajutorul?

— Da.

— Şi tu ce-ai spus?

Nu sunt sigură c-o să-mi placă răspunsul la întrebarea asta.

— Am spus c-o să fac tot ce pot.

Începe iar să-şi muşte nenorocita aia de buză.

Am avut dreptate. Nu-mi place răspunsul. Ce-ar putea să facă el? Dacă o ajută nu va face decât s-o încurajeze şi să-i dea speranţa că lucrurile ar putea evolua între ei. Înclin puţin capul pe-o parte.

— Nu cumva chestia asta are legătură cu poliţia?

Râde scurt. Nu ştiu de ce, că nu e amuzant.

— Mike se ţine de prostii. A anunţat poliţia că jumătate din angajaţii mei sunt imigranţi ilegali. Situaţia a fost lămurită foarte repede, nicio problemă. A fost doar o mică neplăcere.

— De ce nu mi-ai spus pur şi simplu toate astea, în loc să mă laşi să-mi imaginez tot ce e mai rău?

Se încruntă.

— De ce te-aş încărca pe tine cu rahaturi de-astea, banale?

Îl înţeleg, dar tot ar trebui să ştiu, mai ales dacă e vorba despre o altă femeie care-mi vrea bărbatul dificil. Îl privesc în continuare în ochi, iar el trasează mai departe cercuri cu degetele mari pe dosul mâinilor mele.

— Deci ai luat parte la partida de sex în trei şi gata?

— Da, spune foindu-se şi evitându-mi privirea.

— Mă minţi.

Strâng din dinţi.

— N-a fost gata, aşa-i?

— Nu chiar, nu.

Se foieşte iar, tot fără să se uite la mine.

— Chiar trebuie să continuăm discuţia asta? întreabă iritat. Ea avea impresia greşită că aş vrea mai mult, dar nu voiam. Punct.

— Deci, ai avut o relaţie cu ea?

— Da! Bine? Da, am avut, dar a fost doar sex, nimic altceva.

Ochii lui verzi mă privesc cu ferocitate.

— Gata. Hai să nu mai discutăm.

— Mi-ai spus la un moment dat că n-ai simţit niciodată nevoia să i-o tragi unei femei mai mult de o singură dată, cu excepţia mea.

N-o să uit niciodată declaraţia aia şi, aşa stupid cum sunt convinsă că sună, având în vedere câte nume a înscris Jesse pe răboj din cauza asta, mă încânta gândul că numai pe mine m-a avut de mai multe ori.

— N-am spus niciodată că n-am avut o femeie de mai multe ori. Am spus că n-am *dorit* o femeie de mai multe ori. Doar m-am folosit de ea, atâta tot. Mi-a oferit-o pe tavă.

— Deci nu sunt singura pe care-ai futut-o de mai multe ori? spun pe un ton îndurerat.

Ce penibil! Înainte să mă cunoască era un fustangiu care alerga cu limba scoasă după plăceri carnale. Iar acum păşesc pe un teritoriu care fără îndoială că va pune gaz pe focul geloziei mele.

— Ava, ia vezi cum vorbeşti!

— Nu, nu când discutăm despre cum ai futut tu alte femei! Nu m-ai regulat numai pe mine de mai multe ori, aşa e?

Mârâie la mine şi mă uit urât la el.

— Nu, nu doar pe tine, recunoaşte el, frecându-mi foarte repede dosul palmelor. Dar trebuie să înţelegi, niciuna n-a însemnat nimic pentru mine. Le-am folosit, le-am tratat ca pe nişte obiecte. Nu sunt mândru de asta, dar aşa a fost să fie. Acceptau orice condiţii, numai să mă aibă, Ava. Toate îşi doreau mai mult, dar cu siguranţă nu se aşteptau să primească. Însă acum au văzut că pot să fiu bărbatul unei singure femei.

Mi-e puţin greaţă. Conversaţia asta n-avea cum să nu-mi întoarcă stomacul pe dos. La câte femei să mă aştept să apară în căutarea tiranului meu nevrotic? Nevasta lui Mikael a venit deja, iar acum Coral.

— E încă îndrăgostită de tine, spun încet.

Asta e un alt motiv pentru care a venit aseară la Conac.

— Nu te poate avea, spun, niciuna nu te poate avea, adaug, ca să ştie că sunt conştientă c-o să mai apară şi altele.

Parcă mă pregătesc de război.

Privirea i se îmblânzeşte şi zâmbeşte uşor.

— Nu poate. I-am spus asta. Niciuna nu poate. Nu exişti decât tu.

— Şi nu vreau nici s-o ajuţi pe Coral. E nedrept să-mi ceri să accept asta.

— Ava, nu pot să-i întorc spatele.

Pare sincer şocat de pretenţia mea.

— Bine, atunci o să continui să lucrez cu Mikael.

Habar n-am de ce am spus asta. Ce tâmpită sunt! Expresia lui blândă şi liniştitoare s-a transformat pe loc într-una întunecată şi aspră. Oare chiar nu mă învăţ minte?

— Fă bine şi retrage-ţi cuvintele.

Pieptul i se ridică şi coboară sub mine, iar fălcile i se încleştează de zici că o să-şi spargă dinţii. Exact asta simt şi eu când îl aud că vrea s-o ajute pe Coral.

— Nu! zic, conştientă că mă joc cu focul.

— Trei, începe.

— Nici să nu îndrăzneşti!

Dau să mă cobor de pe el, dar îşi sporeşte strânsoarea pe mâinile mele, încleştându-le cu ferocitate.

— Doi.

— Nu! Nu mă iei cu numărătoarea inversă pe subiectul ăsta! Nici gând, Ward! N-ai decât să-ţi iei zero-ul şi să ţi-l bagi în *cur*!

Mă zbat să mă eliberez şi, cu cât mă strânge mai tare, cu atât mă înfurii mai mult.

— *Vezi cum vorbeşti!*

Mă întoarce cu faţa-n jos şi mă acoperă cu corpul lui.

— Unu.

— Du-te dracului!

De data asta, n-am de gând să cedez.

— Zero, iubito.

Degetele lui se duc direct la şoldul meu şi mă apucă zdravăn.

Zbier din răsputeri, aruncată în adâncurile iadului de degetele lui, care mă gâdilă fără milă. Vai, nu se abţine deloc şi, deodată, vezica mea parcă e o pară de antrenament luată la pumni.

— Bine! Bine, iartă-mă! Iartă-mă! Iartă-mă!

Nu mai pot să îndur.

Se opreşte imediat şi mă-ntoarce cu faţa în sus, ţintuindu-mă sub trupul lui.

— Sărută-mă, îmi ordonă şi-şi aduce buzele deasupra gurii mele.

— Nu fac nimic până nu recunoşti că eşti nedrept.

Văd cum creierul lui absoarbe vorbele mele şi încep să i se învârtă rotiţele ca să le analizeze. Aşa că, înainte să apuce să spună ceva, continui:

— Vrea să mi te ia şi n-o să permit niciodată să se-ntâmple aşa ceva. Dacă e să mă mărit cu tine, trebuie să-mi apreciezi şi să-mi respecţi sentimentele. Nu vreau să te vezi şi nici să vorbeşti cu ea. Mi-e milă de ea,

dar nu atât de mult încât să-i permit să ne afecteze relația și sper că și tu gândești la fel.

— Bineînțeles că gândesc la fel, oftează el.

— Deci n-ar trebui să-ți fie greu să-mi îndeplinești rugămintea.

— N-o să fie. Iartă-mă.

Își freacă nasul de al meu.

— Nu m-am gândit. N-o să mă mai văd cu ea. Iartă-mă.

— Ești iertat. Sărută-mă.

Fără să ezite o secundă, își lipește gura de a mea și mă sărută de-mi sar capacele mormăind pe gura mea — un sunet profund, de satisfacție pură.

— Spune-mi că mă iubești, îmi cere.

— Te iubesc.

Ochii verzi îi sclipesc și colțurile gurii i se ridică imperceptibil.

— Spune-mi că te măriți cu mine.

— Mă mărit cu tine.

— Abia aștept. Acum sărută-mă *tu* pe *mine.*

Mă ia cu amețeală când îi aud vocea răgușită. Îl iau de după gât și-i trântesc un sărut plin de adorație. Simt că zâmbește sub buzele mele și se ridică de pe pat. Mă țin deja cu brațele de el, așa că-mi încolăcesc pe loc coapsele în jurul șoldurilor lui. Continui să-l sărut până în baie, unde cu mâna liberă îmi descolăcește picioarele de pe trupul lui. Mârâi nemulțumită și începe să râdă.

— Tu spală-te pe dinți și eu mă apuc de făcut micul dejun.

Își duce mâinile la ceafă și-mi desface brațele, apoi mă așază în fața oglinzii. Mă sărută pe umăr, îmi dă o palmă la fund și iese hotărât din baie.

Deci, să înțeleg că mă mărit? Mă uit la reflexia din oglindă și văd că părul meu negru e o încâlceală de onduleuri ciufulite, îmi strălucesc ochii, am buzele roz și obrajii aprinși. Arăt bine.

Iau distrată periuța de dinți și trântesc pe ea niște pastă, întrebându-mă dacă mă și simt la fel de bine. Nu m-am simțit niciodată așa

de revigorată şi de vie şi singurul motiv este domnul Dificil. Vai de capu' meu! Kate o să cadă pe jos şi nici nu vreau să mă gândesc ce-o să spună părinţii mei despre toate astea.

Duc periuţa la gură şi încep să mă spăl fericită, cu mâna liberă dând pe spate o şuviţă rebelă. Dar ceva îmi atrage pe loc atenţia.

Ce mama mă-sii e chestia aia?

Capitolul douăzeci și cinci

Cu un icnet şocat scuip pasta de dinţi pe toată oglinda şi periuţa îmi cade trăncănind în chiuvetă. Mă holbez în jos la mâna mea stângă, care deodată e grea ca plumbul, şi apuc strâns marginea chiuvetei ca să-mi recapăt echilibrul. Apoi clipesc de câteva ori şi scutur din cap de parcă ar putea dispărea, ca o halucinaţie sau ceva de genul ăsta. Dar nu, am înaintea ochilor un diamant cât casa, care şade ţanţoş pe inelarul meu.

— Jesse! ţip ascuţit, după care mă îndrept poticnit, ţinându-mă de marginea mesei de toaletă, către şezlongul pe care mă prăbuşesc.

Pun capul între picioare, încercând să-mi controlez respiraţia şi bătăile inimii. Cred c-o să leşin.

Îl aud intrând furtunos pe uşa de la baie, dar nu reuşesc să-mi ridic capul greu dintre picioare.

— Ava, iubito, ce-ai păţit? întreabă pe ton panicat.

Se prăbuşeşte în genunchi în faţa mea şi-şi pune palmele desfăcute pe coapsele mele.

Nu pot vorbi. Am un nod în gât cât diamantul care-mi trage-n jos mâna stângă.

— Ava, Doamne ferește! Ce-ai pățit?

Îmi ridică blând capul și-mi cercetează ochii. Ai lui sunt plini de disperare, pe când ai mei sunt plini de lacrimi.

— Te rog! Spune-mi!

Înghit în sec și încerc să spun ceva, dar nu reușesc, așa că ridic mâna. Of, Doamne, ce grea mi se pare!

Mă uit printre lacrimi cum ridul încruntării îi apare pe frunte și se uită buimăcit când la mine, când la mâna mea.

— Deci l-ai găsit? întreabă sec. Da' știu că nu te-ai grăbit deloc. Doamne ferește, Ava, am făcut o mie de infarcturi.

Mă ia de mână și-și lipește buzele de ea, chiar lângă noul meu prieten.

— Îți place?

— Vai, Doamne! strig fără să-mi vină să-mi cred ochilor.

Nici nu vreau să știu cât a costat. E o responsabilitate mult prea mare. Icnesc speriată și duc repede mâna la piept în căutarea celuilalt prieten.

— E în seif.

Mă ia de mână și o trage în jos, alături de cealaltă, aflată în poala mea goală. Mă relaxez, iar el mă mângâie ușor pe dosul palmelor.

— Spune-mi, îți place?

— Știi bine că da.

Privesc inelul. E din platină, iar banda plată e împodobită cu un diamant pătrat orbitor. Mă uit la el. Știu că fața mi-e strâmbată într-o expresie nedumerită. S-ar putea să am nevoie, până la urmă, de voucherul ăla pentru Botox.

— Când mi-ai pus ăsta pe deget?

Strânge buzele într-o linie subțire.

— Imediat după ce ți-am pus cătușele.

Fac ochii mari.

— Nu ți se pare că ai fost cam sigur pe tine?

Ridică din umeri.

— Nu strică să fii optimist.

— Tu zici că e optimism, eu zic că e încăpățânare.

Rânjește.

— Zi-i cum puii mei vrei. Fata a zis da.

Se aruncă pe mine, îmi trântește trupul gol pe podeaua rece și tare a băii, mă rostogolește pe spate și-și îngroapă fața între sânii mei. Mă răvășește și eu râd în hohote.

— Termină!

— Nu!

Mă mușcă de sân.

— Te marchez.

Nu l-aș opri nici dacă aș putea. Oricum e singurul care o să mă vadă goală. Îl las să-și facă de cap și-mi împletesc degetele prin părul lui, rămânând iar cu gura căscată când dau cu ochii de inel. Nu-mi vine să cred că mi l-a pus pe deget înainte să mă ceară de nevastă, măgar arogant ce e. Cum de nu l-am observat?

Mi-a distras atenția... apoi m-a provocat.

— Poftim, spune pupând cast semnul. Acum ne asortăm.

Mă uit în jos, la cercul perfect pe care mi l-a făcut pe sân, apoi la Jesse, care-și admiră satisfăcut opera.

— Mulțumit? întreb.

— Da. Tu?

— În extaz.

— Bun, misiunea mea e îndeplinită. Următoarea misiune: să-mi hrănesc ispita. Hopa sus.

Mă ridică în picioare.

— Ai de gând să cobori în curând?

— Cam în cinci minute.

— Cam.

Se apleacă să mă muște de ureche.

— Grăbește-te.

Îmi dă o palmă la fund și mă lasă iar singură.

Pe chipul îmbujorat mi se întinde un zâmbet până la urechi. Am spus da. Nu am absolut niciun dubiu, nicio îndoială. Locul meu e lângă Jesse.

Fac repede un duș, apoi iau de pe jos cămașa lui de la costum și-o pun pe mine, cu niște pantaloni scurți din jerseu. Traversez palierul și-mi

aduc aminte de corespondența pe care încă nu i-am dat-o lui Jesse, așa că fac un ocol rapid în camera crem, iau plicurile de pe comodă și apoi cobor scările, ignorând faptul că am stat despărțită de el doar douăzeci de minute și deja mi-e dor de el.

Îl găsesc în bucătărie cu degetul într-un borcan cu unt de arahide, privind atent ecranul laptopului. Scot un suspin la vederea feței lui frumoase superconcentrate, apoi strâmb dezgustată din nas când își îndeasă în gură degetul plin de mâzgă lipicioasă.

— Poftim, am uitat să-ți dau astea.

Îi întind plicurile și-mi torn niște suc de portocale.

— Deschide-le tu.

Îmi văd pe blat cheile de la mașină.

— Mi-a venit mașina?

— A adus-o John, spune, continuând să studieze ecranul calculatorului.

Zâmbesc în sinea mea, închipuindu-mi-l pe uriașul John la volanul Mini Cooperului meu.

— Ești religioasă? întreabă pe ton firesc.

Mă încrunt cu nasul în paharul cu suc.

— Nu.

— Nici eu. Ai vreo preferință în privința datei?

— Ce dată? întreb pe un ton nedumerit, ceea ce e în regulă, fiindcă așa și sunt.

Ridică privirea la mine foarte încruntat.

— Ai în minte vreo dată anume când ți-ar plăcea să devii doamna Ava Ward?

— Nu știu, ridic din umeri. La anul, peste doi ani...

Iau o felie de pâine prăjită și încep s-o ung cu unt. M-a cerut de nevastă abia acum jumătate de oră. Am nevoie de un răgaz ca să mă dezmeticesc. E destul timp pentru toate chestiile astea și, pentru început, trebuie să vorbesc cu părinții mei.

Lasă borcanul cu unt de arahide să cadă cu zgomot pe blatul de marmură, făcându-mă să tresar.

— La anul?! exclamă cu o mutră nemulțumită.

— Bine, peste doi ani.

La anul era cam din scurt, să zicem. Îmi tai felia de pâine în două și-mi înfig dinții într-un colț.

— Peste doi ani?!

Mă uit la el și descopăr că fața lui frumoasă e schimonosită de stupoare. Mi-e complet egal. Atunci peste trei ani, poftim, nu mă deranjează. Ridic din umeri și-mi mestec pâinea.

Expresia i se transformă într-o încruntare feroce:

— Ne căsătorim luna viitoare.

Își ia borcanul și-și implântă agresiv un deget în el.

Cât pe ce să mă înec cu tartina mea, așa că mestec frenetic ca să-mi eliberez gura. Luna viitoare? E nebun?

— Jesse, nu pot să mă mărit cu tine luna viitoare!

— Ba poți și o s-o faci, mă repede fără să se uite la mine.

Mă retrag imperceptibil. Nu le-am spus mamei și tatei nici măcar că locuiesc cu el, darămite că mă mărit. Am nevoie de timp.

— Nu, nu pot, spun aproape râzând.

Mă pironește cu o privire feroce și trântește borcanul pe blat, făcându-mă iar să tresar.

— Poftim?! spune pe ton sincer șocat.

— Jesse, părinții mei nici nu știu de tine. Nu poți să ai pretenția să-i sun și să le dau astfel de vești prin telefon.

Îl implor în gând să fie rezonabil. Am văzut de nenumărate ori expresia aia și înseamnă întotdeauna că nu are de gând să cedeze niciun milimetru.

— Mergem să-i vizităm. N-am de gând să pierd vremea umblând în vârful picioarelor, Ava.

Iau neliniștită o gură de suc de portocale, în timp ce el mă sfredelește cu o privire profund nemulțumită. Gândul de a-l prezenta pe Jesse părinților mei mă umple de groază.

Mă ofilesc sub privirea lui mânioasă, dar trebuie să mă țin tare pe poziții de data asta.

— Eşti iraţional. Oricum nu avem cum să organizăm o nuntă într-o lună.

Mai muşc o dată din tartină şi sunt scăldată în resentimentul emanat din toţi porii de bărbatul meu cel dificil.

— Mă iubeşti? întreabă tăios.

Îl privesc printre gene.

— Nu pune întrebări stupide.

— Bine, mârâie pe un ton categoric. Şi eu te iubesc. Ne căsătorim luna viitoare.

Arunc exasperată tartina pe farfurie.

— Jesse, nu mă mărit cu tine luna viitoare.

Mă ridic de pe taburet şi mă duc să arunc la gunoi micul dejun abia atins. Mi-a pierit de tot pofta de mâncare.

— Vino-ncoace, mârâie în spatele meu.

Mă răsucesc cu faţa la el şi descopăr că expresia mânioasă a reapărut.

— Nu, îi arunc eu.

Cască ochii.

— Şi nici n-ai să scoţi de la mine un accept cu un futai. Nici să nu te gândeşti.

— Vezi, în morţii mă-sii, cum vorbeşti, Ava.

Faţa i se schimonoseşte şi buzele i se strâng într-o linie subţire. Mă ţintuieşte cu o privire furioasă:

— Trei.

— O, nu! încep să râd. Nici prin cap să nu-ţi treacă!

— Doi.

— Nu!

— Unu.

— Jesse, n-ai decât să te duci în pizda mă-tii!

Mă cert în sinea mea pentru limbajul vulgar, care probabil că l-a enervat şi mai tare.

— Vezi cum vorbeşti! se răsteşte el. Zero.

Începe să dea ocol insulei ca să ajungă la mine şi instinctiv o iau în partea cealaltă.

— Vino încoace, scrâşneşte el.

Am grijă ca masa să rămână între noi.

— Nu! Ce atâta grabă? Nu plec nicăieri.

— De asta poţi să fii sigură. De ce tragi de timp?

Continuă să vină calm spre mine.

— Nu trag de timp. E nevoie de cel puţin un an ca să organizezi o nuntă.

— Nu şi pe-a noastră.

Se repede ameninţător înainte, iar eu mă arunc în direcţia opusă.

— Nu mai fugi de mine, Ava. Ştii că mă face să turbez de furie.

— Atunci nu mai fi aşa de iraţional!

Mai că mă apucă râsul când schimbă brusc direcţia şi eu ţâşnesc în partea cealaltă.

— Ava!

— Jesse! îl imit la mişto.

Cântăresc şansele pe care le am să ajung la arcadă şi în sus pe scări înainte să mă prindă. Nu sunt prea mari.

O rupe la fugă spre mine şi, cu un chiţăit, ţâşnesc spre arcadă. Ştiu că n-o să ajung niciodată sus, aşa că zbor în sala de sport şi încerc să închid uşa de sticlă. E în partea cealaltă, împingând-o ca să o deschidă, dar ştiu că nu-şi foloseşte toată forţa, ca să nu mă rănească.

— Dă drumul la uşă, urlă el.

— Ce-ai de gând să faci?

O lasă imediat mai moale cu împinsul şi se uită la mine prin sticlă, puţin îngrijorat.

— Ce crezi că am de gând să fac?

— Eu ştiu?

Mint. Ştiu al naibii de bine ce are de gând să facă. O să-mi tragă un futai de băgat minţile-n cap, dar faptul că am mâinile ocupate cu împinsul uşii mă împiedică să mă joc cu părul. Nerăbdarea lui pare să se intensifice şi nu se mai împinge atât de tare în uşă. Profit de asta şi-o trântesc, încuind-o imediat.

Îi cade faţa.

— Nu cred că ai făcut asta!

Apasă clanța. Eu mă dau înapoi.

— Ava, deschide ușa.

Clatin din cap. Pieptul gol începe să i se ridice și să coboare violent.

— Ava, știi ce simt când nu pot să te ating. Deschide ușa!

— Nu, spune-mi că putem discuta rațional despre nunta *noastră*.

— Asta făceam.

Încearcă iar clanța și zgâlțâie ușa.

— Ava, te rog, deschide ușa.

— Nu, Jesse, nu discutam. Tu îmi spuneai cum o să fie. Tu chiar n-ai avut în viața ta o relație, așa-i?

— Nu, ți-am mai spus.

— Se vede. Ești de tot rahatul.

Mă privește fix cu ochii lui verzi, panicați.

— Te iubesc, spune tandru, de parcă asta explică totul. Deschide ușa, te rog.

— Ești de acord?

Știu cât de mult urăște să nu poată ajunge la mine, iar eu profit acum de slăbiciunea lui. Dar e singura slăbiciune pe care i-o cunosc, așa că, dacă trebuie s-o folosesc, o s-o fac, mai ales într-o situație de asemenea importanță.

Dinții îi fac varză buza de jos în timp ce rumegă cererea mea.

— De acord. Deschide ușa.

Apucă clanța, dar atunci mă mai gândesc la ceva — ceva ce-mi va aduce mai târziu încă o numărătoare inversă. Nu văd de ce n-aș prinde doi iepuri deodată.

— Ies în oraș cu Kate mai încolo, spun cu îndrăzneală.

Așa cum mă așteptam, îi ies ochii din cap.

— Ce?

— Ți-am spus aseară că ies cu Kate, îi reamintesc.

— Și ce dacă? Deschide ușa.

— Nu poți să mă împiedici să-mi văd prietena. Dacă e să mă mărit cu tine n-o fac ca să-mi controlezi tu fiecare mișcare. O să ies mai târziu în oraș cu Kate și tu o să mă lași... fără să faci crize.

Am vocea calmă și hotărâtă, deși în sinea mea mă pregătesc sufletește de un futai de băgat mințile-n cap cum n-am mai avut parte până acum.

— Te joci cu focul, domniță, spune el printre dinți.

Oftez din greu, exasperată.

Mă joc cu focul fiindcă vreau să ies cu prietena mea? Îi întorc spatele și mă duc la bancheta pentru ridicat greutăți, unde mă așez confortabil. Nu deschid ușa aia până nu cedează, așa că s-ar putea să stau o vreme aici.

— Ava, ce faci? Deschide dracului ușa.

Mă uit la el cum o zgâlțâie frenetic. Doamne, îl iubesc, dar trebuie s-o lase mai moale cu pretențiile iraționale și cu grija asta exagerată.

— Nu deschid ușa până nu începi să te porți mai rezonabil. Dacă vrei să te însori cu mine, trebuie să te mai relaxezi.

Se uită la mine de parcă-s proastă.

— Nu e irațional să-mi fac griji pentru tine.

— Tu nu-ți faci griji, Jesse, tu te torturezi singur.

— Deschide ușa.

Zgâlțâie iar clanța.

— Ies mai încolo cu Kate.

— Bine, dar nu bei. Deschide dracului ușa!

O, da, ar trebui să mă opun și la asta, dar i-am provocat destule atacuri de cord pentru o singură dimineață. Arată total distrus, ceea ce e ridicol, fiindcă sunt chiar aici. Oftez și mă ridic, mă duc la ușă, descui până nu moare sub ochii mei și fac un pas înapoi. Dă năvală înăuntru, mă smucește la pieptul lui și mă trântește jos, pe una din saltele.

Mă înăbușă cu totul sub trupul lui și respiră greu în pletele mele.

— Te implor să nu-mi mai faci așa ceva.

Anxietatea care-l cuprinde în situația asta e una din cele mai iraționale trăsături ale lui.

— Promite-mi.

— Numai așa reușesc să te fac să mă asculți.

Încerc să-l liniștesc mângâindu-l pe spate și-i simt inima cum bubuie.

— Te ascult, numai să nu mai pui niciodată obstacole între noi.

— Nu se poate să fii cu mine tot timpul.

— Ştiu, dar când nu pot să fiu, eu o să decid în ce condiţii o să se întâmple asta.

Încep să râd şi îmi azvârl braţele deasupra capului.

— Şi cu mine cum rămâne?

Îşi înalţă capul şi se uită urât la mine.

— O să te ascult, bombăne morocănos. Eşti foarte dificilă, viitoarea mea soţie.

Îşi îngroapă bosumflat faţa în gâtul meu.

Doamne, cât e de nesimţit. Dar nu mă obosesc să mă cert cu el pe tema asta. Mă aşteptasem ca, după abaterile comise, să fiu azvârlită pe perete şi regulată până intru în comă, aşa că mă surprinde faptul că se mulţumeşte să mă ţină în braţe. Poate că mi-am găsit pârghia de negociere.

Se ridică în capul oaselor şi mă trage în poala lui.

— De ce nu te duci să bei ceva cu Kate la Conac?

— Nici prin cap nu-mi trece!

— De ce? întreabă cu mutră jignită.

— Ca să mă poţi tu supraveghea?

— Are sens. Tu poţi să bei, iar eu pot să mă asigur că eşti în siguranţă. Apoi te aduc acasă.

Chiar sună logic în gura lui, dar n-am de gând să-mi tai singură craca de sub picioare. Dacă accept asta, n-o să mai calc niciodată în vreun bar.

— Nu. Punct.

Pune bot, iar eu scutur din cap ca să-mi întăresc răspunsul. Şi, oricum, *ea* o să fie acolo, aruncând în stânga şi-n dreapta cu privirile şi comentariile ei pline de răutate. Nu, mersi.

— Femeie imposibilă, se bosumflă el.

Se ridică ţinându-mă în braţe. Mă lasă jos şi-mi dă un sărut cast.

— Mă duc să fac un duş şi-o să vii şi tu.

Ridică sugestiv din sprânceană şi-mi zâmbeşte neruşinat. Când îmi dă ordine de genul ăsta, nu mă deranjează prea tare.

— Urc într-un minut. Trebuie s-o sun pe Kate.

Mă desprind din braţele lui şi mă întorc în bucătărie.

— Unde mi-e telefonul?

— La încărcat. Vino repede.

Îmi găsesc telefonul și o sun pe Kate.

— Alo? se aude în telefon o cârâială.

Se pare că e mahmură.

— Salut! Te simți rău?

— Nu, sunt obosită. Cât e ceasul?

Mă uit la ceasul de la cuptor.

— Unsprezece.

— Fir-ar a naibii! exclamă ea și aud în fundal zgomote puternice. Samuel, nenorocitule, am întârziat! Ava, ar trebui să fiu în Cbelsea ca să livrez un tort! Te sun mai târziu.

— Stai! Mai ieșim diseară? strig înainte să apuce să închidă.

— Sigur. Îți dă voie?

— Da! La șapte sunt la tine.

— Super! Ne vedem.

Închid și imediat telefonul mă anunță că am primit un mesaj. Deschid căsuța poștală exact când interfonul începe să țipe la mine. Mă duc spre receptorul fără fir care mă va conecta cu Clive și pe drum mă uit la ecranul telefonului.

Îmi îngheață sângele în vine. E Mikael.

Nu vreau să citesc mesajul, dar degetul meu mare apasă pe „Deschide" înainte să-mi conving creierul să-l șteargă fără să-l citesc.

Nu pot veni luni. M-am întors temporar
în Danemarca. Luăm legătura când mă întorc
ca să reprogramăm întâlnirea.

Stomacul mi se face ghem și se ridică în gât, sufocându-mă, iar telefonul începe să-mi tremure în mână. Ce naiba mă fac? Șterg imediat mesajul, știind că, având în vedere proastele maniere telefonice ale lui Jesse, sigur ar da peste el. Nici nu răspund. Măcar acum am mai mult timp la dispoziție să găsesc o soluție și să vorbesc cu Patrick. Oare cât va fi plecat? Cât timp am să mă pregătesc pentru întâlnirea aceea? Mă gândesc

să-i răspund la mesaj ca să-i spun că știu deja de aventura soției lui cu Jesse. Dar exact atunci interfonul sună din nou, făcându-mă să sar în sus.

Îi răspund lui Clive.

— Ava, am aici o livrare pentru tine. Ți-o aduc în cinci minute.

Nu apuc să întreb ce anume e sau de la cine, că închide. Mă întorc în bucătărie temătoare și neliniștită și mă apuc să cotrobăi prin telefon căutând setarea necesară ca să introduc un cod de securitate. Vreau să-l împiedic pe Jesse să intercepteze alte mesaje pe care mi le-ar putea trimite Mikael. O să devină groaznic de suspicios când o să vadă că am pus lacăt pe telefon, dar prefer să am de-a face cu mutrele lui ofensate decât cu un uragan de un metru nouăzeci și doi devastând apartamentul. Deschid ușa și aud liftul, apoi bombănitul inconfundabil al lui Clive. Mă duc curioasă spre lift și-l găsesc descărcând cutie după cutie și sacoșă după sacoșă.

— Ava, ai o problemă gravă. Cred că ai ceea ce se numește dependență de cumpărături. Vrei să ți le aduc pe toate înăuntru? pufăie el.

— Ăăăă, îhî.

Mă uit și văd peste tot numai sacoșe și cutii de cadouri de la Harrods. Ce naiba? Mă simt complet pe dinafară — stau cu gura căscată și țin ușa deschisă, iar Clive le cară pe toate înăuntru și le lasă în apartament.

Nu pot să cred că a făcut așa ceva. Cum de n-am bănuit că pune ceva la cale în momentul în care mi-a acceptat de bunăvoie condițiile când m-am târguit cu el în magazin? Sau, mai degrabă, când m-a făcut să cred că mi-a acceptat condițiile. Trebuie să fi spart o grămadă de bani ieri.

Clive lasă din mână ultima sacoșă și-o ia spre ușă.

— Ăsta-i tot transportul. A mai rămas ceva?

Mă uit buimăcită la spinarea lui Clive.

— Poftim?

Se întoarce și se încruntă.

— La magazin. L-ai golit de tot?

— Ăăăăă, mda. Mersi, Clive.

— A, a trecut pe-aici o tânără, mă informează Clive, după care închide imediat gura, dându-și seama de greșeală.

Asta îmi risipește pe loc amețeala.

— Da?

Cască ochii bătrâni la mine.

— Ăăăăă... nu știu...

Începe să dea înapoi, către ușă.

— De fapt, s-ar putea să fi fost pentru alt locatar. Nu sunt sigur.

Râde neliniștit.

— Vârsta, deh.

— Păr scurt, negru? întreb.

A spus *matură* când s-a referit la blonda cu păr ondulat, despre care acum știu că e soția lui Mikael — sau fosta lui soție.

— Nu sunt sigur, Ava.

Adevărul e că mi-e puțin milă de el. Bietul om n-ar trebui să fie nevoit să ajungă în astfel de situații.

— Hai să păstrăm chestia asta între noi, ce zici?

— Da? spune el, vizibil ușurat.

— Da. Tu nu-i spui lui Jesse despre *tânără*, iar eu nu spun nimănui despre obiceiurile vecinilor noștri.

Icnește scurt. O, da. Nu mă dau în lături să joc murdar, tataie. Mă duc și-i închid ușa în nas. Oare cât mai poate duce bietul meu creieraș? Nu-i spun lui Jesse. Nu vreau s-o contacteze pe Coral, nu vreau s-o ajute, nu vreau s-o vadă. Sunt plină de temeri și nesiguranță, mă lupt să-mi controlez gelozia turbată și tocmai m-am băgat în chestia asta pe viață. Am acceptat să mă mărit cu el. Cât de proastă pot să fiu?

Telefonul lui Jesse începe să sune în bucătărie și mă trezesc că mă duc și mă uit la ecran. O fi bine, n-o fi bine, răspund, ignorându-mi conștiința care în acest moment mă anunță că sunt o ipocrită.

— Coral? spun eu calm și limpede.

Tace, dar nu închide.

— Ce vrei, Coral?

— Jesse e acolo? întreabă cu voce mică și sunt puțin surprinsă că n-a închis.

— E la duș. Cu ce te pot ajuta? spun politicos, dar cu o umbră de iritare în ton.

— Cu nimic, trebuie să vorbesc cu el.

Ea nu pare politicoasă. Pare ofensată.

— Coral, te rog să nu-l mai deranjezi.

Din moment ce lui Jesse se pare că i-a crescut o conştiinţă, trebuie să fiu cât se poate de explicită.

— Ava, aşa te cheamă?

Nu cred că-mi place tonul ei.

— Corect.

— Ava, o să te facă să ai nevoie de el ca de aer, apoi o să te abandoneze. Pleacă acum, cât mai poţi.

Închide.

Rămân cu telefonul lui Jesse la ureche şi mă uit aiurea prin bucătărie, cu mintea iar supraîncărcată, încercând să-mi conving creierul că e doar invidioasă. Toate femeile astea sunt geloase şi ranchiunoase fiindcă Jesse le-a amăgit pe toate, le-a folosit şi le-a aruncat când s-a plictisit sau când a terminat cu ele. Ştiu cum m-am simţit eu fără el, deci dacă aşa se simt şi ele, atunci le înţeleg pe deplin. Mi-e foarte milă de ele, dar nu e vina mea că nu suportă ideea că el s-a schimbat pentru mine — nu pentru una dintre ele... ci pentru mine. Pentru mine s-a lăsat de băut. Pentru mine nu se mai dedă la plăcerile Conacului. Toate sunt de domeniul trecutului. Un trecut urât, dar totuşi trecut. Mă îndrept de umeri într-o mică demonstraţie privată de hotărâre. N-o să-i întorc niciodată spatele. E drept că *m-a făcut* să am nevoie de el ca de aer, dar ştiu că şi el are nevoie de mine. Nu plec nicăieri.

Las telefonul să alunece pe blat, mă întorc în livingul imens şi, înconjurându-mi trupul cu braţele, mă uit la muntele de cutii şi sacoşe din faţa mea. Nu ştiu dacă să fiu încântată sau furioasă. Mi-a ignorat opiniile şi dorinţele la tot pasul, în stilul lui nevrotic şi dificil, şi acum mă tem c-o să devin şi eu nevrotică şi dificilă. Îngenunchez şi împung delicat una din sacoşe, aruncând un ochi precaut înăuntru, de parcă din ea ar putea sări ceva care să mă atace. Ce? Asta nu era în grămada cu rochii care mi-au plăcut. Scot o rochie Calvin Klein din mătase bleumarin. Asta era în grămada cu „poate“. Deschid o cutie şi găsesc o rochie Chloé neagră cu crem,

cu o croială sofisticată. Asta era în grămada „nu". Era mult peste pragul financiar pe care mi-l fixasem.

O, nu! Le-au încurcat pe toate! Trag altă sacoşă spre mine şi găsesc o pereche de blugi Diesel cu turul lăsat. Hai, că ăştia nu erau în *nicio* grămadă. Iau la rând toate sacoşele şi cutiile şi găsesc şi lenjerie din dantelă, de toate modelele şi culorile imaginabile.

Dumnezeu ştie cât îmi ia, dar la final stau pe podea, înconjurată de oceane de haine, pantofi, poşete şi accesorii. Fiecare obiect pe care l-am probat e aici, cu excepţia rochiei de seară — toate „da"-urile, „nu"-urile, tot ce era în grămada de „poate" şi o groază de alte lucruri pe care nu le-am probat. Sunt sigură că trebuie să fie o greşeală la mijloc, fiindcă am găsit până şi rochia Chloé cenuşie, iar Jesse nu mi-ar fi cumpărat-o *niciodată* de bunăvoie. Dar îmi place de nu mai pot.

Mă las să cad pe spate pe podea şi mă uit în sus, la tavanul înalt. E mult prea mult — rochia, colierul, inelul — şi acum toate astea. Sunt total copleşită şi un pic sufocată. Nu vreau toate lucrurile astea. Îl vreau doar pe el, fără trecut, fără celelalte femei şi fără complicaţia cu Mikael.

— Ce faci, iubito?

Mă trezesc cu chipul ud şi frumos al lui Jesse deasupra mea.

— Te-am aşteptat. Care-i treaba?

Pufnesc şi fac un semn în direcţia generală a târgului de obiecte de lux din jurul meu. Nu le vede? Se uită în jur, complet netulburat de mormanele de produse pentru femei care mă înconjoară.

— Deci au venit?

Îmi arunc dramatic braţele peste cap exasperată, iar el oftează la fel de dramatic, după care se lungeşte pe podea, lângă mine.

— Uită-te la mine, îmi ordonă blând.

Îmi întorc faţa spre el şi mă-ntâmpină răsuflarea lui mentolată.

— Care-i problema?

— E prea mult, mă plâng. Nu te vreau decât pe tine.

Zâmbeşte, cu ochii sclipind de plăcere.

— Mă bucur, dar, Ava, n-am avut niciodată cu cine să-mi împart banii. Te rog, fă-mi hatârul.

— Lumea o să creadă că mă mărit cu tine pentru bani, dau eu cărţile pe faţă.

Deja mi-a fost aruncată în faţă acuzaţia asta.

— Mă doare-n cur de ce crede lumea. Numai noi contăm.

Se întoarce pe-o parte şi mă trage de şold ca să mă întorc şi eu cu faţa la el.

— Şi-acum, taci.

— O să rămâi fără niciun ban dacă mai cheltuieşti în continuare ca ieri, bombăn încet.

— Ava, am spus să taci.

— Obligă-mă, i-o întorc cu un surâs uşor.

Şi asta şi face. Mă mănâncă de vie în mijlocul a jumătate din departamentul de modă pentru femei de la Harrods.

Capitolul douăzeci și șase

Revin în dormitor după un nou duş şi clatin din cap când îl văd pe Jesse răstignit pe pat, cu faţa-n sus, îmbrăcat doar cu boxerii lui albi şi având grijă să-mi dea foarte clar de înţeles că nu e deloc mulţumit. Mă aşez pe jos în faţa oglinzii imense şi mă apuc să-mi usuc părul. Am petrecut toată ziua cărând la etaj cantitatea obscenă de haine şi accesorii. Acum am propria mea secţiune în dressingul colosal, iar bărbatul meu era foarte fericit... până am început să mă pregătesc ca să ies în oraş cu Kate. Mulţumirea i s-a topit rapid, dar eu abia aştept, fiindcă Tom şi Victoria vor veni şi ei şi am o groază de chestii pe care vreau să i le povestesc lui Kate. Aşa că Jesse va trebui să înveţe să mă împartă.

Când termin cu uscătorul de păr, aud dinspre pat numai pufnituri, oftaturi şi mârâieli. Se poartă ca un băieţel, aşa că-l ignor şi mă duc în baie, ca să mă dau cu cremă şi să mă fardez. Tocmai mă dau cu rimel când intră peste mine, făcând pe nonşalantul şi, cu un oftat din rărunchi, se lungeşte pe şezlong, cu braţele ridicate deasupra capului, ca să accentueze fiecare muşchi lucrat al trunchiului. Încerc să-l ignor, dar e greu să

nu-l bag în seamă pe Jesse când se fâţâie pe lângă mine într-o pereche de boxeri Armani albi şi strâmţi. O face dinadins.

Ies în grabă din baie ca să-mi caut desuuri şi ceva de îmbrăcat. S-ar putea să-mi ia ceva timp, mai ales cu privirea atentă a lui Jesse aţintită asupra mea. Dar nu apuc nici să ajung la noul meu sertar cu lenjerie că mă trezesc azvârlită pe pat, fără prosop. Ar fi trebuit să mă aştept la asta. O să mă supună cu forţa, o să-şi marcheze teritoriul şi-o să mă trimită în lume mirosind a el, al dracu' tiran nevrotic.

Mă întoarce, mă pune în patru labe şi-mi desface picioarele, apoi mă prinde de talie ca să mă imobilizeze.

— N-o să-ţi dai drumul, mârâie înfigându-şi două degete în mine ca să mă întindă şi să mă pregătească.

Invazia neaşteptată mă face să-mi îngrop faţa în aşternuturi ca să-mi înăbuş ţipătul. O să mă lase baltă în prag de orgasm, sunt sigură.

— Asta e pentru plăcerea mea, nu a ta, scrâşneşte hotărât.

Începe să se rotească la intrarea mea şi eu gem deznădăjduită cu faţa în aşternuturi. E tortura supremă. Ştie exact ce face. Mă încordez din cap până în picioare sub atingerea lui.

— Ava, relaxează-te. Nu vreau să te rănesc.

Îşi împinge degetele în mine şi instinctul îmi dictează să-mi încordez muşchii ca să-i opresc invazia.

Scot un ţipăt.

— Relaxează-te! urlă el şi eu încerc să-mi conving trupul să se supună ordinului, dar acesta refuză categoric.

Mă lupt cu inevitabilul, mai precis cu faptul că Jesse mă va abandona înainte să explodez. Nu vreau să ies în oraş cu pântecele greu de tensiune sexuală. Vreau să fiu satisfăcută şi relaxată şi el poate să mă ajute cu asta. Măgar ordinar! Simt cum îşi aşază penisul la deschizătura mea.

Scâncesc.

— Fir-ar a dracului, Ava! spune enervat. Nu te mai opune.

— O să mă laşi baltă, aşa-i? N-o să mă duci până la capăt.

— Asta e decizia mea, iubito.

Îmi trage o palmă la fund.

— Relaxează-te!

— Nu pot!

Usturimea mi se răspândește în tot trupul de la impactul dur cu palma lui, iar el urlă frustrat și bagă mâna sub mine ca să-mi mângâie cu vârful degetelor miezul care pulsează.

— Aaahhhhhhhh!

Mă relaxez instantaneu, iar atingerea lui îmi biciuie simțurile și mă propulsează spre extaz, ca prin apăsarea unui buton cu care el are o conexiune directă. Mă înec într-o mare de plăcere intensă și încep ascensiunea rapidă spre o juisare furioasă. Încerc să mă agăț și să mă țin strâns de ea, dar atunci el își retrage degetele.

— Nu! țip plină de frustrare.

— Ba da.

Degetele lui intră din nou în mine, se rotesc încă o dată înăuntrul meu, iar degetul mare îmi atinge ușor vârful clitorisului, făcându-mă să mă împing în spate ca să mă frec mai bine de el. Se retrage și îmi unge despicătura cu umezeală.

— Nu, Jesse!

Îi simt scula țeapănă că-mi împunge deschizătura.

— Te rog!

— Hai că-ți place, Ava.

Avansează și mă pătrunde, încet și controlat.

— Ahh, *futu-i.*

Îmi vine să plâng de furie și frustrare, dar asta nu mă împiedică să mă împing în spate și să-l cuprind cu totul. Știu că n-o să-mi dau drumul, dar nu mă pot stăpâni.

Urlă, mă prinde de talie și apoi se repede cu toată forța în mine, scoțându-mi tot aerul din plămâni.

— Vai, Doamne! țip când mă umple pe deplin.

Se repede înainte, fără să-mi dea timp să mă adaptez la prezența lui. E pus pe treabă.

— Ah, Ava, gâfâie el, rămânând înăuntru. E o senzație incredibilă când sunt în tine, iubito.

Se rotește ca să se frece de mine cu un geamăt lung, iar eu încerc să-mi controlez respirația neregulată.

— Sprijină-te de tăblia patului.

Trag adânc aer în piept și apuc cu mâinile una dintre plăcile de lemn. Scot un țipăt când mă penetrează și mai adânc, odată cu schimbarea poziției. Rămâne apoi nemișcat, mângâindu-mă tandru cu palma pe mijlocul spinării. Focurile de artificii care se aprind în miezul meu sunt aproape dureroase.

— Te ții bine?

— Da, șuier tăios, alegându-mă cu o palmă zdravănă la fundul gol.

O să urlu și nici măcar n-a terminat cu mine. De ce naiba nu pun capăt mizeriei ăsteia?

Îl aud cum trage scurt aer în piept printre dinți când începe să se retragă din mine, diminuând puțin senzația de preaplin, dar apoi sunt aruncată în față când intră din nou în mine cu o străpungere violentă. Țip din nou.

— Încordează-ți brațele, Ava!

Repetă mișcarea aceasta delicioasă, iar eu îmi înțepenesc brațele și-mi pun fruntea asudată pe antebraț.

— Te rog, Jesse, îl implor.

— Îți place, așa-i? întreabă el cu voce flămândă, animalică.

— Da.

— Îți place la nebunie când ți-o trag violent, așa-i, Ava?

— Da!

— Știu.

Își ia mâinile de pe talia mea și mă apucă bine de umeri, apoi se aruncă în mine iar și iar, urlând satisfăcut la fiecare pătrundere. Întinde o mână sub mine și-și trece ușor degetele peste clitorisul meu tremurător.

Țip și-mi înfig disperată dinții în braț când încep să amețesc din cauza amestecului de plăcere extraordinară și junghiuri ascuțite de durere. Simt cum se apropie orgasmul și, într-o încercare frenetică de a-l atinge, mă împing în el la fiecare dintre izbiturile nemiloase.

— O, nu, nici să nu te gândeşti, mârâie el, luându-şi degetele de pe mine şi retrăgându-şi penisul.

Scot un urlet de furie când îmi smulge mâinile de pe tăblie, mă răsuceşte şi mă împinge pe pat. Îmi încalecă abdomenul imobilizându-mi braţele cu genunchii şi începe să-şi plimbe fulgerător pumnul în sus şi-n jos pe scula pulsândă. Închid ochii.

— Deschide ochii, Ava! răcneşte el şi mă prinde de şold, făcându-mă să zbier şi să mă cabrez sub el.

— Eşti un ticălos nenorocit! îi arunc, odată cu cea mai urâtă privire de care sunt în stare. O să mă îmbăt rangă diseară!

— Ba nu.

Continuă să se mulgă deasupra mea, iar eu strâng din buze. Cade în faţă, se sprijină cu mâna liberă de tăblie şi ejaculează peste sânii mei, cu un urlet asurzitor care stârneşte ecouri în tot dormitorul. Gâfâie deasupra mea şi-şi încetineşte frecările în timp ce eu mă zvârcolesc în zadar. Sânii îmi sunt glazuraţi cu sperma lui caldă, am părul răvăşit în toate direcţiile, machiajul probabil că trebuie refăcut şi simt că plesnesc din cauza presiunii imense din vintre. Nu sunt deloc mulţumită.

— Vrei să-ţi dai drumul? întreabă, uitându-se la mine cu fruntea udă de transpiraţie.

— Ies în oraş! mă răstesc, ca să-i fie clar că nu mă târguiesc cu el pe tema asta.

Nici nu mă gândesc!

— Încăpăţânată muiere.

Îşi trece palma pe tot pieptul meu, ca să-şi împrăştie esenţa pe fiecare centimetru pătrat al torsului meu.

— Eu mi-am terminat treaba aici, spune zâmbind uşor.

Se apleacă să mă sărute apăsat.

Deschid buzele fără să vreau şi absorb gemând şfichiuirile lacome ale limbii lui, gemând, implorând, dornică de mai mult, dar el se retrage şi eu mişc capul dintr-o parte în alta, după care mă arunc pe burtă. Îl aud râzând, apoi mă plesneşte tare cu palma la fund şi se dă jos din pat.

— Să nu-ţi faci duş!

— Nu mai am timp!

Sar din pat şi încep să mă aranjez. Onduleurile mele sunt acum mai degrabă o masă de şuviţe zburlite şi sunt îmbujorată. Arăt fututã zdravăn, ceea ce e ironic, fiindcă nu sunt. Îmi strâng coapsele cu un geamăt şi iau un prosopel ca să-mi şterg de pe piept rămăşiţele de Jesse. Dar muşcătura imensă de pe sân nu am cum s-o şterg. Nici vorbă de decolteu în seara asta şi nu numai din cauza vânătăii.

* * *

După ce-mi reîmprospătez machiajul şi mă îmbrac, cobor scările cât pot de silenţios. Studiez imensitatea livingului şi nu-l văd nicăieri, aşa că merg în vârful picioarelor spre bucătărie şi mă iţesc pe după arcada de la intrare.

— Să nu dea dracu' să te îmbraci cu aia!

La auzul vocii sale feroce, picioarele îmi intră în viteză şi-o rup la fugă spre uşă, pe care-o trântesc în urma mea ca să-i încetinesc urmărirea şi mă rog ca uşile liftului să fie deschise. Mulţumesc tuturor sfinţilor şi mă arunc în lift, formând repede codul. Uşile se închid, dar apuc să văd mutra furibundă a lui Jesse prin deschizătură. Îi fac obraznic cu mâna şi mă întorc să mă uit în oglindă.

Ce-i drept, rochia cenuşie de la Chloé e un pic cam provocatoare, dar picioarele mele arată incredibil în ea, iertată fie-mi lipsa de modestie. Şi-a căutat-o cu lumânarea.

Uşa liftului se deschide şi ţopăi grăbită pe podeaua de marmură, căutându-mi cheile. Trebuie să pună ceva pe el şi să aştepte ca liftul să urce din nou la apartament, aşa c-ar trebui să fiu în siguranţă.

Îl aud însă venind înainte dau ochii cu el. Mă întorc şi mă uit cum zboară prin foaierul de la Lusso, arătând ca un diavol scăpat din iad. Strâng din buze ca să nu izbucnesc în râs. Arată gata să facă moarte de om. Vine ca trenul spre mine, desculţ şi splendid în goliciunea lui, îmbrăcat doar în boxeri. Rămân pe loc. Ştiam că n-o să ies în oraş cu rochia asta. Că mă prindea aici sau la bar, m-ar fi târât oricum acasă acoperită de ruşine, ca să mă îmbrace cu ceva mai potrivit, conform standardelor lui Jesse.

Mă înşfacă şi mă aruncă pe umăr, ţinându-mi cu o mână tivul rochiei, după care intră imediat înapoi în clădire.

— Incredibil, ce ghinion nenorocit am, să mă îndrăgostesc la nebunie de cea mai imposibilă femeie de pe afurisita asta de planetă. Bună seara, Clive.

— Domnule Ward, înclină Clive capul fără să ne dea prea mare atenţie. Bună, Ava.

— Salut, Clive! ciripesc printre hohote de râs.

Jesse urcă în lift şi tastează codul, bombănind neinteligibil.

— Tot n-ai schimbat codul ăla?

— Gura, Ava.

— Nu mai suntem prieteni? spun zâmbind în sinea mea.

— Nu!

Îmi trage o palmă zdravănă la fund şi scot un ţipăt.

— Nu te juca aşa cu mine, frumoaso. Ar cam trebui să ştii de-acum că eu câştig întotdeauna.

— Ştiu. Te iubesc.

— Şi eu pe tine, dar eşti o mare belea, în puii mei.

* * *

Oprim în faţa casei lui Kate într-un târziu, după ce am obţinut aprobarea lui Jesse pentru o rochie roz-pudră şi tocuri asortate. A fost cât pe ce să mă lege din nou de pat când mi-a văzut inelul de logodnă pe noptieră. Jesse s-a asigurat că-l pun pe deget, dar l-am convins să lase colierul în seif. Şi-aşa nu mă simt în largul meu cu bolovanul ăsta imens pe deget. Dacă aş adăuga şi colierul în ecuaţie mi-ar fi frică să plec din casă.

Kate iese în fugă şi Jesse se dă jos din maşină ca să-i facă loc să intre pe bancheta din spate.

— Uau! Îmi place mai mult decât în Porsche, spune ea după ce se instalează confortabil. Să nu-i spui lui Samuel ce-am zis. Păi, hai, dă să văd.

— Ce?

Mă întorc în scaun să-mi văd mai bine prietena temperamentală.

Încremeneşte şi aruncă o privire temătoare spre Jesse.

— Vai, fir-ar a naibii!

— E-n regulă, o asigură Jesse.

Casc gura la el.

— Ştia?

— Am avut nevoie de un inel de-al tău ca să mă asigur că e bună mărimea, ridică el din umeri, cu ochii la drum.

O aud pe Kate răsuflând uşurată.

— A fost romantic? Arată-mi, zice ea şi-mi face semn să-i dau mâna.

Izbucnesc efectiv într-un râs în hohote, iar Jesse se uită la mine cu coada ochiului, cu buzele strânse într-o linie subţire, făcând slalom printre maşini.

— Daaa, a fost foarte romantic, zic printre sughiţuri.

Asta dacă ţi se pare romantic să te trezeşti legată cu cătuşe şi să fii forţată să înghiţi. Îi flutur mâna sub nas.

— Vai, să-mi bag picioarele!

Îmi ia mâna între ale ei şi se apucă să studieze îndeaproape diamantul.

— Ăsta e pe bune ceva deosebit. Şi? Pe când nunta?

Îmi dă drumul la mână, cotrobăie prin poşetă şi-şi scoate oglinjoara.

— Vai de capul meu, Ava! Părinţilor tăi le-ai spus?

Kate tocmai a atins cu inocenţă două subiecte foarte sensibile.

— Nu ştiu şi nu.

Jesse se foieşte în scaun şi-mi aruncă o privire nemulţumită. Îl ignor. Nu discut acum despre asta. Mă întorc iar spre Kate.

— Te-ai distrat bine aseară?

— Da, a fost super, spune cu ochii în oglindă.

— La ce oră te-ai întors acasă?

— Nu mai ştiu.

Îşi ţuguie buzele în oglindă, apoi îşi ridică ochii mari şi albaştri spre mine.

— Unde vrei să ajungi cu întrebările astea?

Jesse începe să râdă.

— Cred că Ava ar vrea să ştie dacă te-ai distrat sus după ce am dus-o acasă.

Kate îi dă o palmă peste umăr.

— Asta, amice, nu e treaba ta. Mă rog, este, dar nu e, spune ea râzând. Sunt înconjurată de nebuni.

* * *

Jesse opreşte în faţă la Baroque şi se dă jos ca s-o elibereze pe Kate de pe bancheta din spate.

— Mă duc să comand de băut! declară ea intrând în bar.

Jesse aşteaptă să urc pe trotuar. Iar e posomorât şi nu-mi scapă semnul subtil din cap pe care i l-a făcut portarului.

Mă trage la pieptul lui şi inhalează adânc cu nasul în părul meu.

— Să nu bei.

— Bine.

Se dă înapoi şi-şi sprijină fruntea de a mea.

— Vorbesc serios.

— N-o să beau, îl asigur.

N-are niciun sens să mă cert cu el. Nu ajung nicăieri, poate doar în maşina lui şi înapoi la Lusso într-o clipită.

— Vin să te iau. Sună-mă.

Îmi dă părul la o parte de pe faţă şi mă sărută profund — îşi marchează teritoriul în mod public. Port un diamant gigantic; nu cred că pot să fiu mai revendicată de atât. Pare aşa de mohorât, că aproape nu-mi vine să-l las, dar trebuie să trecem peste anxietatea asta iraţională a lui, care se manifestă de fiecare dată când nu sunt în raza lui vizuală.

Îi cuprind faţa cu palmele şi-i sărut obrazul neras.

— Te sun. Du-te să alergi sau fă ceva care să te relaxeze.

Îl las pe trotuar şi mă rog în sinea mea să plece acasă, să-şi pună echipamentul de alergare şi să facă douăsprezece ture de parcuri. Îi zâmbesc dulce portarului când trec pe lângă el, iar acesta înclină din cap şi zâmbeşte cu înţeles.

O găsesc pe Kate la bar cu Tom şi Victoria, care au deja băuturi în faţă. Victoria pare un pic mai puţin bosumflată, iar Tom pare încântat să mă vadă. Poartă o cămaşă caraghioasă, în dungi verticale roz şi galbene.

— Ava! chiţăie el. Uau, superbă rochie! spune el.

— Mersi.

Dumnezeu ştie cum ar fi reacţionat dacă m-ar fi văzut în rochia cenuşie.

— Ava, ce bei? întreabă Victoria peste umăr.

— Vin! mă reped disperată şi toţi trei izbucnesc în râs.

Ne instalăm la masă şi iau prima gură relaxată de vin, apoi oftez de plăcere şi închid ochii recunoscătoare. Ah, cât e de bine!

— Doamne, Dumnezeule mare! Ce naiba e aia?

Tom se repede peste masă şi mă prinde de mână, apoi începe să saliveze pe noul meu prieten.

— De la Adonis?

Ridic din umeri.

— Sunt îndrăgostită nebuneşte.

— Îl cunoşti de... cât? O lună?

Tonul dezaprobator al Victoriei mă calcă pe nervi.

— Şi are un club de sex?

— Şi ce dacă? o reped, simţindu-mă atacată.

Dă înapoi în faţa ostilităţii mele.

— Nimic. Zic şi eu.

Se lasă la loc pe scaun.

— Când s-a întâmplat? Ultima dată când am vorbit doar te culcai cu el, îmi imită Tom propriile vorbe.

— Ei, acum mă mărit cu el.

Îmi smucesc mâna înapoi şi mă refugiez în paharul cu vin. Sunt conştientă de faptul că mă aşteaptă un interogatoriu de categorie olimpică din partea părinţilor mei şi a lui Dan. N-am nevoie de aşa ceva şi de la ăştia. Ah, Dan se întoarce mâine. Uitasem asta, cu toate evenimentele spectaculoase din ultimele zile. Mă copleşeşte un val de vinovăţie fiindcă am uitat că se întoarce, dar acesta e înlocuit rapid cu un fior de nerăbdare, apoi, la fel de rapid, e înlocuit de groază. Ce-o să spună Dan despre toate astea?

— Ce face Drew? o întreabă Kate pe Victoria.

Nu sunt sigură că e o întrebare înţeleaptă, dar îi sunt recunoscătoare prietenei mele pentru tactica ei diversionistă.

— N-am de unde să ştiu, răspunde ofensată. Nu mă mai văd cu el. Am o întâlnire cu altcineva.

— În seara asta? întreabă Tom stupefiat.

— Da.

Tom pufneşte şi se lasă pe spătarul scaunului.

— Mersi! Mă laşi baltă!

Victoria cască ochii la auzul tonului ofensat al lui Tom.

— Tu mă îmbrânceşti din drum fără să clipeşti dacă ţi se iveşte ocazia să pupi ceva! spune ea pe un îndreptăţit ton de reproş.

El a abandonat-o pe Victoria cu numeroase ocazii în care vreun homosexual i-a aruncat priviri insistente şi promiţătoare.

— Totuşi, puteai să alegi oricare dintre celelalte şase zile ale săptămânii. Cine-i tipul?

Tom îşi amestecă piña colada, străduindu-se din răsputeri să pară plictisit.

— Doar prietenul unui prieten, spune visătoare. A, uite-l!

Sare în picioare.

— Pa!

Se duce spre bar, la un tip de statură obişnuită, cu aspect comun, şi se salută cu un sărut încurcat pe obraz şi o strângere de mână. Îi spune ceva la ureche, el aprobă din cap şi pleacă împreună. O mişcare de bun-simţ. Aici ne-am fi holbat toţi la ei să vedem cum merge întâlnirea şi Tom ar fi făcut numai fiţe şi figuri.

* * *

În ora următoare râdem, stăm de vorbă despre câte-n lună şi-n stele şi bem. E minunat. Îmi reamintesc cu ocazia asta de ce trebuie să mă opun dificilului meu bărbat în privinţa asta. Am nevoie de prietenii mei.

— Şi Sam ce mai face? se întoarce Tom spre Kate.

— De ce? Tot mai vrei să i-o tragi?

Kate îmi face cu ochiul, iar Tom se înroşeşte din cap până-n picioare şi se uită urât la ea.

— Nu.

Țâțâie și-și pune picior peste picior.

— Voiam să fiu politicos. Ce mai face Jesse?

— De ce? Vrei să i-o tragi și lui? îl ia Kate din nou la mișto, iar eu izbucnesc în râs.

Tom se uită scârbit de la una la alta.

— Deci așa, în seara asta sunt ciuca bătăilor?

— Așa se pare, spun și ridic paharul. Tom, Jesse te-ar... face... să-ți... pierzi... mințile.

— Ava! icnește el șocat.

— Mă lași? Eu cum trebuie să suport povestirile chinuitoare despre aventurile tale sexuale?

Kate începe să râdă:

— Dacă intrăm în viața sexuală a lui Tom, eu mă duc la o țigară.

Sare de pe scaun și se duce în zona pentru fumători.

— Am nevoie la toaletă, mormăie Tom și pleacă la baie.

Rămân să mă uit la oameni, o ocupație care de obicei îmi face mare plăcere, dar exact atunci dau cu ochii de Matt și mă trezesc că mă las în jos, ca să nu mă vadă.

La dracu'!

Deodată, inelul îmi arde carnea de pe deget și mă ia cu transpirații. N-am răspuns la mesajul lui de scuze și știu că viermele slinos a vorbit iar cu părinții mei. Exact când cred că am reușit să-l evit, ochii lui parșivi aterizează pe mine ca o bilă de plumb. Privesc în jur, conștientă că portarul s-ar putea să fie cu ochii pe mine, apoi mă uit iar la Matt și văd că are un ochi vânăt, pe cale să se vindece. Îl aplaud în sinea mea pe Jesse și brusc îmi doresc să fi cedat și să fi rămas acasă cu el.

— Ava, mă salută el vesel, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu mi-ar fi sunat părinții să le bage pe gât informații false.

Mă rog... cam false.

— Matt, cred c-ar fi mai bine să pleci, spun cu voce fermă, egală.

— Ava, te rog, ascultă-mă. Îmi pare cumplit de rău, zău. Am fost un mare bou. Am primit ce meritam.

Se foiește stingher de pe-un picior pe altul, cu ochii în halba lui.

— Dacă eşti cu altcineva acum, atunci o să mă obişnuiesc cu asta. Sunt distrus, dar o să accept această realitate.

Îmi ţin mâinile sub masă, ca să ascund inelul. Nu pot să mă abţin, trebuie să întreb:

— De unde ştii de Jesse?

Ridică şocat ochii din halbă.

— Cum? Tot te mai vezi cu el?

— Asta nu-i treaba ta, Matt. Şi de ce-mi suni părinţii ca să le spui tâmpenii?

— Tâmpenii?

— Cu cine ai vorbit?

— Cu nimeni.

Refuză să mă privească în ochi, dar apoi se sprijină cu coatele de masă şi se apropie prea mult de mine.

— Ava, tot te mai vreau înapoi.

Mă îndrept de spate şi arunc privirea spre intrare, ca să mă asigur că nu sunt spionată. Tocmai mi-a spus că acceptă relaţia mea cu altcineva. De câte ori trebuie să mai purtăm aceeaşi veche discuţie idioată? Îmi vine să-l pup pe Tom când se întoarce de la baie şi-l priveşte admirativ pe Matt. Acesta se îndepărtează rapid de masă, împrăştiindu-mi geanta pe jos. Sar de pe scaun.

— Vai, dragă!

Tom se lasă pe vine ca să mă ajute să-mi adun lucrurile.

— Tot bun e! îmi şopteşte cât suntem pe podea.

— Ba nu e, spun strâmbându-mă.

Când mă ridic, Matt se îndepărtează făcându-ne cu mâna.

— Of, unde se duce? exclamă Tom, bătând din picior.

— Să sară-ntr-o prăpastie, sper, murmur nemiloasă în barbă.

Îmi termin vinul dintr-o singură sorbitură dată pe gât cu foc. După ce l-am văzut pe Matt, mi-ar prinde bine încă unul.

— E Matt aici! spune Kate, trântindu-se pe scaunul înalt. Şi are un ochi vânăt. Bravo, Jesse!

— Ei, fetelor, a fost o plăcere, dar am nevoie de ceva tăvăleală în noaptea asta şi se pare că n-o s-o găsesc aici, spune Tom, aruncând o

privire dezgustată spre toţi bărbaţii vădit heterosexuali. Mă duc la Route Sixty. Veniţi cu mine? întreabă el plin de speranţă.

— Nu! strigăm noi la unison.

Izbucnim în râs şi Tom pleacă ţanţoş din bar, în căutare de tăvăleală.

— A vorbit cu tine şarpele? întreabă Kate după ce se opreşte din hohotit.

— A încercat.

Sunt pe cale să mă ofer să mă duc după băuturi, când Tom intră în viteză înapoi în bar şi se izbeşte de masă. Pufneşte şi gâfâie fără oprire. Eu şi Kate îl privim încruntate.

Îşi recapătă suflul.

— N-o să vă vină să *credeţi* pe cine am văzut!

— Pe cine? întreabă Kate înainte să apuc să-mi pun gura în mişcare.

— Pe Sally.

Zâmbeşte larg şi aruncă o privire peste umăr, după care se uită iar la noi plin de entuziasm.

— Sally... în fustă scurtă şi bluză decoltată. O minijupă *foarte* strâmtă şi scurtă şi o bluză *foarte* decoltată. Are o întâlnire!

— Da? spun eu puţin surprinsă, dar nu din cauza ţinutei, ci pentru că joi era în pragul sinuciderii.

— Ce? Sally cea sfioasă? Sally, funcţionara plicticoasă? întreabă Kate.

— Da, confirm eu. Tom, lasă fata în pace.

Mă întorc la paharul meu, amintindu-mi cu ocazia asta că mai vreau unul.

— Cred că mă duc să fac o poză!

Tom iese în paşi de dans din bar, scoţându-şi telefonul din buzunar.

— Mă duc să iau de băut.

Mă dau jos de pe scaun şi-mi iau geanta.

— La fel?

— Mai întrebi? spune Kate, dându-şi ochii peste cap şi fluturându-şi paharul gol spre mine.

Îmi croiesc drum prin mulţime şi-mi aştept rândul la bar, atrăgând atenţia unui slinos cu codiţă şi muşchi umflaţi cu pompa. Îi ignor privirile libidinoase şi comand băuturile.

— Bună. Pot să-ți iau ceva de băut?

Mă uit în jur și zâmbesc dulce:

— Nu, mulțumesc.

— Hai, doar un pahar, insistă și se dă mai aproape.

— Nu, serios. Mi-am luat singură, dar mulțumesc.

Barmanul pune pe tejghea un pahar cu vin.

— Trebuie să dau o fugă până la subsol, că aici nu mai avem.

Mă lasă la bar lângă tipul cu codiță care bălește pe mine. Dau ochii peste cap.

— Atunci poate că te-aș putea scoate în oraș într-o zi?

Acum e foarte aproape.

— Am pe cineva, arunc peste umăr.

Nu se poate să fi ratat diamantul gigantic de pe degetul meu. Iau o gură de vin.

— Și ce dacă?

Mă întorc spre el.

— Și... am pe cineva, spun arătându-i inelul.

Dă din cap, dar nu pare să accepte refuzul. Cred că tocmai am făcut vânătoarea mai interesantă pentru el.

— Dar el nu-i aici, corect?

— Nu, din fericire pentru tine, nu e, răspund tăios și mă întorc iar spre bar.

Sunt teribil de ușurată când îl văd pe barman că se întoarce.

Pune pe bar paharul lui Kate, iar eu îi întind o bancnotă, dorindu-mi din tot sufletul să se grăbească. Mi se strânge carnea pe mine sub privirea libidinoasă a bărbatului umflat cu pompa de lângă mine, așa că mai iau o gură zdravănă de vin și încerc să nu mă mai gândesc la el. Mă apucă toți dracii când barmanul îmi face semn că nu are să-mi dea rest. Se duce la capătul celălalt al barului și începe să scotocească prin diverse sertărașe ale casei de marcat.

Perversul cu codiță vine mai aproape.

— Dac-ai fi a mea, nu te-aș scăpa nicio clipă din priviri.

Vai, Doamne!

— Auzi? Am încercat să fiu politicoasă. Cară-te!

— Cred că ne-am distra bine împreună, spune și-și trece vârful degetului pe brațul meu.

Sar în sus și mă înfurii pe loc pe mine că dau impresia că sunt agitată, dar apoi îmi distrage atenția barmanul care se întoarce. Slavă Domnului. Îmi dă restul și iau repede băutura lui Kate, nerăbdătoare să scap de scârbos. Mă întorc cam prea repede și scap monezile, care se împrăștie peste tot.

Futu-i!

Pun paharele la loc pe bar, adun monezile la care pot ajunge și le las în plata Domnului pe celelalte, câte-or mai fi. Nu sunt așa de nevoiașă. Iau băuturile și mă sprijin aiurea pe un toc, ceea ce mă face să mă dezechilibrez puțin.

— Fir-ar să fie! înjur eu.

Acum o să creadă că-s rangă și ușor de agățat.

Când mă întorc, dau ochii din nou cu cretinul.

— Te-ai pilit, scumpo?

— Du-te-n morții mă-tii! spun eu, ajunsă la capătul răbdării.

— O, ce focoasă ești! râde când trec pe lângă el.

Ar trebui să fie recunoscător că Jesse nu e aici. Acum s-ar aduna de pe jos.

Ajung la Kate și pun paharele pe masă cam neglijent, vărsând o cantitate considerabilă. Scutur încet din cap și mă urc pe scaunul înalt, clătinându-mă din nou. Kate se încruntă la mine.

— Pantofii, murmur eu.

— Te simți bine? întreabă Kate îngrijorată.

— Îhî, n-am nimic, o asigur.

Nu sunt beată. Sunt abia la al treilea pahar de vin.

— Cine era idiotul ăla? arată cu capul spre armăsarul autoproclamat și ia o înghițitură din paharul cu vin.

— Exact asta era: un idiot, spun sec. În fine, tu ai de dat niște explicații.

— Am?

— Da, ai, și să nu-ndrăznești să mă ignori. Ce se întâmplă?

Dă pe gât mai mult vin, refuzând să se uite în ochii mei.

— Despre ce vorbeşti?

Mă trezesc că încep să-mi pierd răbdarea cu temperamentala mea prietenă. Ea nu m-ar lăsa niciodată să-i evit întrebările şi oricum n-aş face aşa ceva. Ne spunem tot.

— Vorbesc despre tine, Sam şi Conac.

— Distracţie!

— Nu! Să nu îndrăzneşti!

— Mă distrez şi eu puţin, Ava. Ce? Eşti, cumva, de la poliţia sexului?

— Deci, fără sentimente?

— Fără!

— Ştii, dacă ai fi în locul meu în clipa asta ţi-ai răsuci o şuviţă de păr.

Trag o duşcă zdravănă de vin.

— Bine, încearcă să mă ajuţi tu pe mine. Având în vedere că refuzi să mi te destăinui, o să-mi vărs eu belelele în poala ta. Opinia ta e importantă pentru mine, zâmbesc eu drăgălaş.

Îmi ignoră săgeata şi ridică sprâncenele.

— Pare grav.

— Este. Ştii dezvoltatorul de la Lusso, cel care m-a invitat la cină?

Kate aprobă din cap:

— Îhî, danezul — arătos în felul lui... scandinav.

— Da, Mikael. Jesse s-a culcat cu nevastă-sa. E în plin divorţ.

— O, nu! se apleacă Kate spre mine.

— Ba da. Acum are un singur scop în viaţă: să se răzbune pe Jesse şi se pare că a decis că eu sunt calea cea mai bună ca să facă asta. Trebuie să mă văd cu el şi ştiu că n-o să fie o întâlnire de afaceri.

— Vai de capu' meu!

— Ştiu. Şi nevastă-sa dă şi ea târcoale.

— Ce-ai de gând să faci?

Clatin din cap şi mai iau o gură de vin.

— Nu ştiu. Aşa cum nu ştiu ce-o să mă fac cu femeia aia, care-a apărut la aniversarea Conacului.

— Cine e?

Ochii lui Kate se fac tot mai mari. Nu mă miră. E o avalanşă de informaţii.

— O cheamă Coral. Îl ţii minte pe neplăcutul ăla de la Conac, din ziua în care am găsit camera comună?

— A, da! Jesse l-a făcut praf. Ava, a fost înspăimântător.

— Ăla e soţul ei. L-a rugat pe Jesse să participe la o partidă de sex în trei. S-a îndrăgostit de el, şi-a părăsit soţul şi acum nu mai are nimic. Îl vrea pe Jesse. A apărut şi la Lusso şi l-a sunat şi la telefon. Nu i-am spus lui Jesse nici de una, nici de alta, dar am răspuns la telefon. M-a avertizat să-l părăsesc.

— Vai, să-mi trag una!

Kate cade pe spătarul scaunului şi eu mai iau o gură de vin.

Acum, că am spus toate astea cu voce tare, sună ridicol, fantasmagoric, complet dement.

Văd cum faţa lui Kate se luminează când vede pe cineva apropiindu-se din spatele meu. Nu e nevoie să mă întorc ca să ştiu cine e.

— Doamnelor!

Ridic ochii şi-l văd pe Sam cu gura până la urechi. Ce caută aici? Asta trebuia să fie o seară între fete, iar Kate încă nu şi-a spus părerea despre situaţia mea dementă.

Îşi bagă limba în urechea lui Kate, iar eu pufnesc enervată. Vechea Kate n-ar permite niciodată niciunui bărbat să-i invadeze timpul petrecut cu prietenele. Iau paharul de vin şi-l dau pe gât, uitându-mă peste buza lui cum Kate acceptă dovezile de afecţiune ale lui Sam. Dacă mâine încearcă să-mi spună iar că e doar distracţie între ei, o s-o iau la bani mărunţi... rău de tot!

— Mă duc la toaletă, îi informez.

— Bine, spune leneş Kate.

Mă ridic şi mă întorc spre intrare, ducând mâinile la tâmple ca să-ncerc să-mi calmez durerea bubuitoare de cap. În timp ce-mi fac drum prin mulţime, zgomotul din jurul meu scade până la un zumzăit slab şi camera începe să se învârtă puţin. Îmi fac loc printre grupurile de oameni şi cât pe ce să cad din picioare când îl văd pe Jesse la câţiva metri în faţa mea, în uşa barului.

Vai, băga-mi-aş!

Încremenesc. Ştiam că n-o să fie în stare să mă lase în pace, nici măcar câteva ore, cât să apuc să savurez şi eu două-trei pahare binemeritate de vin. Mi-o fi vederea tulbure, dar e greu să confunzi cu altceva furia pură care-i schimonoseşte chipul frumos. Nu ştiu de ce. Nu sunt beată. Am băut vreo două pahare de vin şi mi-au plăcut. El e cel care are probleme cu băutura, nu eu.

Şi pe gândul ăsta, iar mă clatin puţin.

Stăm câteva clipe uitându-ne fix unul la altul, apoi porneşte spre mine. Simt că mă lasă picioarele şi dau să mă ţin de o masă, iar ultimul lucru pe care-l văd înainte să mă înghită întunericul şi să devin imponderabilă e cum expresia i se schimbă, de la furie la teroare pură.

Capitolul douăzeci și șapte

— Jesse, calmează-te. A băut trei pahare cu vin. Nu era beată.

Lumina fluorescentă şi albul pereţilor din jur îmi asaltează ochii. Mă simt de parcă am primit o rangă în cap. Unde naiba sunt? Închid iar ochii şi ridic mâna ca să dau la o parte o şuviţă de păr care-mi gâdilă obrazul, iar atingerea delicată a mâmii mele parcă-mi implântă un pumnal în creier.

— Ava?

Vorbeşte încet şi mă ţine de mână.

— Ava, iubito, deschide ochii.

Încerc din răsputeri, dar e al naibii de dureros. Fir-ar a dracului! Ce-i cu mine? Să fie asta cea mai cruntă mahmureală din viaţa mea? Nu ţin minte să fi băut aşa mult.

— Îmi spune cineva ce *morţii mă-sii* se întâmplă? rage el.

Deschid brusc ochii şi mă uit la decorul nefamiliar. Singurul lucru cunoscut e vocea aia furibundă, care-mi aduce o bizară alinare, dar, Doamne, îmi face terci creierii sensibili. Mă apuc de craniul dureros.

— Ava, iubito?

Mijesc ochii, încercând să-mi limpezesc vederea, şi dau de o pereche de ochi verzi, plini de durere. Atingerea palmei lui calde care mă mângâie pe cap mă face să scot un geamăt de protest. Doare.

— Salut, mârâi eu cu gâtul uscat.

— O, Slavă Domnului, în puii mei!

Îmi acoperă faţa de sărutări şi eu îl alung, lovindu-l cu palmele. Nu pot să respir.

— Salut, gagico, te simţi bine?

Mă uit după sursa unei alte voci cunoscute şi-l văd pe Sam aplecat deasupra mea, cu cea mai gravă expresie pe care i-am văzut-o vreodată pe faţă. Ce se întâmplă?

— Ţi se pare că se simte bine, în puii mei? îi urlă Jesse în faţă lui Sam. Ce dracu', frate?!

— Ia calmează-te!

Ştiu şi vocea aceea. Îmi arunc privirea prin cameră şi-o văd pe Kate pe un scaun, în faţa mea.

— Unde sunt? întreb cu gura uscată.

Am nevoie de nişte apă.

— Eşti în spital, iubito.

Mă mângâie pe faţă şi mă sărută iar pe frunte.

Ce naiba caut în spital? Încerc să mă ridic în fund, dar Jesse mă apasă în jos cu toată forţa. Îl plesnesc peste mâinile insistente şi reuşesc să mă ridic în capul oaselor. Când gravitaţia mi se prăbuşeşte cu toată forţa pe creier, mâinile-mi zboară automat ca să-mi apuce strâns capul. Vai de capul meu, asta chiar că e cea mai cruntă mahmureală din viaţa mea. Gem şi-mi încrucişez picioarele, apoi, cu coatele pe genunchi, continui să-mi ţin capul în palme. Ceva mă trage de braţ şi, când mă uit, constat că am o perfuzie în venă.

— Să-l aducă cineva pe nenorocitul ăla de doctor! răcneşte Jesse, făcându-mă să mă crispez.

Kate rămâne pe loc, dar Sam iese din cameră.

— Ava, ce s-a întâmplat? întreabă Kate cu voce plină de îngrijorare, o emoţie rară pentru ea.

— Nu ştiu, răspund, sprijinindu-mă cu spatele de tăblia patului.

Mă simt iar incredibil de somnoroasă.

— Eu ştiu! exclamă Jesse, privindu-mă acuzator.

Îi arunc o privire furioasă:

— Nu eram beată!

— Da? Ţi se rupe des filmul de trează ce eşti? răcneşte el.

Sunetul acesta îmi sfredeleşte urechile sensibile şi mă face să mă crispez. Când redeschid ochii văd că măcar are bunul-simţ să aibă remuşcări.

— Nu mai urla la ea! îmi ia apărarea Kate.

Îi sunt recunoscătoare. El îi aruncă o privire furioasă, îşi îndeasă mâinile în buzunarele blugilor şi începe să se plimbe prin cameră.

— A băut vreo două pahare de vin. Alte dăţi a ras două sticle şi nu i s-a rupt filmul.

Kate se aşază lângă mine şi mă freacă pe braţ.

— Ai mâncat?

Mă gândesc puţin.

— Da, răspund.

Între două reprize de cărat haine la etaj şi câteva reprize de sex ca să-şi ia doza necesară de Ava, Jesse m-a hrănit toată ziua.

Jesse se opreşte şi-şi muşcă nemilos buza.

— Eşti gravidă? întreabă el, privindu-mă atent, reapucându-se apoi de morfolit buza.

— Nu! mă reped, şocată de abordarea lui directă, după care îngheţ.

Vai, Dumnezeule mare!

Anticoncepţionalele. Nu mi-am înlocuit anticoncepţionalele! Deodată simt că mă ia iar cu leşin. Şi cu călduri. Vai, ce muiere proastă sunt! Am făcut sex ca iepurii fără niciun fel de protecţie. Cum am neglijat aşa ceva? Mă uit la Jesse cu cea mai netulburată mutră posibilă.

Mijeşte ochii la mine.

— Eşti sigură?

— Da!

Propria mea voce ascuţită mă face să mă crispez. Îmi încordez braţul ca să-l împiedic să se joace din reflex cu părul şi să mă dea de gol că mint. Jesse o să creadă că tonul meu e unul defensiv. Nu e deloc aşa — e unul complet îngrozit!

— Întrebam şi eu.

Începe să se plimbe din nou în sus şi-n jos.

— Ce-ţi aminteşti? întreabă Kate, continuând să mă mângâie pe braţ.

Mă gândesc la seara trecută, dar acum nu prea reuşesc să-mi amintesc nimic. Nu mă pot gândi decât la câte pastile am ratat şi ce şanse sunt să fiu însărcinată. Mă lupt să alung îngrijorarea şi încerc să-mi amintesc ceva, orice, de aseară. Îmi aduc aminte de Matt, dar n-o să pomenesc de el. Apoi îmi amintesc de tipul umflat cu pompa, unsuros, cu codiţă, dar n-o să pomenesc nici de el. Ridic din umeri. Nu pot spune prea multe fără să-l isterizez pe Jesse.

Toate capetele din cameră se întorc spre uşă la intrarea doctorului, urmat de Sam.

— Am auzit că te-ai trezit, înclină el din cap spre mine. Sunt doctorul Manvi. Cum te simţi, Ava?

— Bine, oftez. Îmi bubuie capul, dar în rest n-am nimic.

Îl aud pe Jesse mârâind lângă mine. Se aşază şi mă ia de mână.

— Ava, e patru dimineaţa, în puii mei!

Închide ochii ca să-şi recapete controlul — nu că l-ar fi avut vreodată.

— Ai stat inconştientă aproape şapte ore, aşa că să nu îndrăzneşti să spui că n-ai nimic.

Şapte ore?

— Ne ducem să luăm ceva de mâncare.

Kate se uită la Sam şi el îi aprobă din cap sugestia. E clar că nu vor să fie în preajma lui Jesse când e aşa furios.

Dr. Manvi îmi bagă o lumină în amândoi ochii, apoi pune lanterna subţire în buzunarul de la piept.

— Ava, ce mai ţii minte de aseară?

— Nu prea multe.

Simt cum mâna lui Jesse se încleştează mai tare pe a mea, vădit furios în continuare. Mă simt ca dracu'. N-am nevoie de aşa ceva.

Dr. Manvi îi aruncă o privire lui Jesse.

— Dumneavoastră cine sunteţi?

— Soţul, declară el tăios, fără să-şi dezlipească ochii verzi de pe mine.

Casc ochii mari, dar el rămâne neclintit. A uitat să adauge partea cu „viitorul".

— Da?

Doctorul îmi răsfoieşte dosarul.

— Aici scrie *domnişoara* O'Shea.

— Ne căsătorim luna viitoare.

Mă sfredeleşte cu privirea, provocându-mă să-l contrazic. Nu am energia necesară. Îmi las capul cu grijă la loc pe pernă.

— Aha, bine.

Dr. Manvi pare satisfăcut de explicaţia lui Jesse. Nu-mi mai pasă.

— Am făcut nişte analize de rutină.

Trage un scaun şi scrâşnetul picioarelor acestuia pe podeaua acoperită cu linoleum mă face să mă crispez.

— Când ai avut ultimul ciclu?

Mă priveşte plin de compasiune şi-mi vine să mă târăsc până la coşul pentru deşeuri medicale şi să dispar în el.

— Cam acum vreo săptămână, răspund încet.

Nu e nevoie să mă uit la Jesse ca să ştiu că e cuprins de spasme în clipa asta.

— Bun, ei bine, procedura ne cere să facem un test de sarcină ca să stabilim cauza episodului de pierdere a cunoştinţei.

Face o pauză şi mă pregătesc încordată pentru uraganul în care se va transforma Jesse, devastând toată încăperea.

— Nu eşti însărcinată.

Ridic capul.

— Nu sunt?

— Bine, analizele spun că nu eşti, dar dacă a trecut abia o săptămână de la ultimul ciclu, s-ar putea să fie prea devreme ca să ne dăm seama.

Zâmbeşte cu blândeţe, dar asta nu mă linişteşte cu nimic.

— Foloseşti anticoncepţionale, Ava?

— Da.

— Atunci cred că putem spune liniştiţi că nu eşti însărcinată.

Îmi zâmbeşte liniştitor şi se apleacă-n faţă.

— Ava, e important să încerci să-ţi aminteşti ceva de aseară, cu cine ai vorbit, cu cine te-ai întâlnit.

Simt animozitatea lui Jesse prin mâinile care le ţin pe ale mele.

— Poftim? se răsteşte el. Ce vrei să spui?

Nu-mi bat capul să-l cert pentru mitocănie, iar doctorul Manvi continuă, fără să-l bage în seamă:

— Am făcut încă o analiză, din cauza simptomelor cu care te-ai prezentat.

— Simptome? Ce simptome? întreb, complet nedumerită.

Doctorul trage aer în piept şi se foieşte în scaun.

— Am găsit urme clare de Rohypnol.

— *Ceeee?!* rage Jesse.

Casc ochii şi inima începe să-mi bubuie în piept. Vai, futu-i!

Jesse sare în sus, dându-mi drumul la mână, şi ridic neliniştită privirea. Văd că tremură şi transpiră, emanând mânie din fiecare por.

— Adică drogul folosit de bărbaţi ca să violeze femeile cu care ies la întâlnire? urlă el la bietul doctor.

— Da, spune dr. Manvi, confirmând temerile mele şi ale lui Jesse.

Mă cuprinde o panică totală la auzul diagnosticului pus de medic. Vai, e cum nu se poate mai rău.

Jesse se învârte prin cameră şi-şi dă capul pe spate.

— Doamne, Isuse Cristoase, lua-m-ar dracu' să mă ia! strigă el.

Se sprijină cu braţele întinse de un dulăpior de metal şi-i văd spatele cămăşii ridicându-se şi coborând violent.

— Ava, te-aş sfătui să anunţi poliţia. Trebuie să le spui tot ce-ţi aminteşti.

Dr. Manvi se întoarce spre Jesse.

— Domnule, puteţi să-mi spuneţi dacă a fost vreun moment singură?

Mintea mea trece în goană în revistă seara trecută, dar nu mă lasă să văd lucrurile clar. Nu cred că am fost singură. Îl văd pe Jesse că-și duce degetele la tâmple și începe să le maseze circular. O să explodeze. O să facă praf spitalul ăsta, ca o tornadă. Brusc, varianta cu sarcina pare mult mai plăcută decât situația de față.

— N-a fost singură, răspunde Jesse, mai calm decât mă așteptam. Am văzut-o când s-a făcut grămadă, am ajuns la ea într-o fracțiune de secundă.

Se întoarce cu fața la mine și mă uit în ochii lui chinuiți. Mă simt golită de orice emoție. Cred că sunt în stare de șoc.

— Și sunteți sigur de asta?

— Da, aproape că mârâie Jesse.

— Ava, aș vrea să te examinez — insistă el —, deocamdată ca să văd dacă n-ai vânătăi și zgârieturi. Ca să fim siguri.

— Am verificat fiecare centimetru pătrat din ea. Nu are nicio urmă.

Jesse traversează tropăind camera și dă ușa de perete.

— Kate?

Aud dincolo de ușă un scurt schimb de cuvinte înăbușite — fără îndoială, Jesse face presiuni ca să obțină răspunsuri. Doctorul se uită buimac ba la mine, ba la Jesse, timp în care eu continui să-mi storc creierii ca să-mi amintesc ceva.

Revine lângă mine.

— Iubito, Kate spune că s-a dus la o țigară, dar că a rămas Tom cu tine. Asta îți amintești?

— Da, răspund repede.

Asta categoric îmi amintesc.

— Dar cât a fost Kate la țigară, Tom s-a dus la toaletă, adaug.

— Bine. Ții minte ce s-a întâmplat cât ai fost singură? insistă el.

— Da.

Nu vreau să-i spun ce țin minte. Doamne ferește, ar fi o greșeală colosală să-l pomenesc pe Matt.

— De ce?

— Fiindcă nu vreau să te pipăie nimeni dacă nu e absolut necesar. Așa că, te rog, gândește-te bine.

Mă strânge de mână.

— Înainte să vin te simţeai bine? Îţi aminteşti tot?

— Da.

— Asta e bine, intervine dr. Manvi. Dar, Ava, aş fi mult mai mulţumit dacă ai consimţi să te examinez.

— Nu! Ştiu că nu s-a întâmplat nimic. Nu am nici vânătăi, nici răni.

— Ava, dacă eşti sută la sută sigură, nu pot să te oblig.

— Nu s-a întâmplat nimic. Îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat până a venit Jesse.

Mă uit la Jesse.

— Îmi amintesc tot.

Îmi tremură vocea. Tremur şi eu.

Mă mângâie pe obraz.

— Ştiu. Te cred.

— Bine. Păi atunci, toate valorile tale sunt în limite normale, spune dr. Manvi. O să te doară capul o vreme, dar o să-ţi revii pe deplin. Odată ce îţi fac formele de externare şi-ţi scoatem perfuzia, poţi să pleci acasă.

— Cât o să dureze asta?

Jesse a revenit la starea de demenţă.

— Domnule, ne ocupăm de urmările unei nopţi de sâmbătă în centrul Londrei. Poate să dureze.

— O duc acasă acum, spune Jesse pe un ton final.

Mă uit la el şi-mi dau seama pe loc că e o bătălie care nu merită purtată — nu dacă vrei să rămâi în viaţă.

Mă las pe spate într-o transă deplină în timp ce mi-e scoasă perfuzia şi doctorul vorbeşte cu Jesse. Nu aud nimic. Totul e o bolboroseală înfundată, undeva, în depărtare. Cum s-a întâmplat aşa ceva? Nu mi-am lăsat nicio clipă băutura nesupravegheată. N-am acceptat o băutură oferită de altcineva. Am fost grijulie şi precaută. Doamne, dacă mă duceam la toaletă câteva secunde mai devreme şi nu-l vedeam pe Jesse când intra pe uşă? Aş fi putut rămâne inconştientă şi total nesimţitoare la orice s-ar fi petrecut în jurul meu. Aş fi putut fi violată. Sunt copleşită de un val

neaşteptat de lacrimi şi tremurat incontrolabil. Încep să plâng în hohote, cu faţa în palme.

— Ava, te rog, nu plânge.

Simt cum căldura lui mă înghite când îmi strânge tare la piept trupul care se zguduie necontrolat.

— Iubito, o să turbez de furie dacă plângi.

Suspin neconsolată în timp ce el mă linişteşte, mormăind deasupra capului meu câteva înjurături şi rugăciuni.

— Îmi pare aşa de rău, hohotesc eu.

Nu ştiu de ce-mi pare rău, poate pentru că l-am sfidat şi-am ieşit în oraş împotriva voinţei lui. Chiar nu ştiu, dar mă simt cuprinsă de remuşcări.

— Ava, taci, te rog.

Mă strânge tare în braţe şi mă mângâie pe păr. Sunt conştientă de zgomotul frenetic făcut de inima lui lipită de urechea mea.

Când, în sfârşit, îmi recapăt puţin controlul, îmi şterg lacrimile şi-mi trag nasul. Cred că arăt ca vai de mine.

— N-am nimic, spun, inspirând adânc de câteva ori ca să mă calmez şi împingându-l de lângă mine. Vreau acasă.

Dau să cobor din pat, dar mă lovesc de ferocitatea unui zid înalt, suplu, cu ochi verzi. Mă ia în braţe şi mă duce la uşă, unde ne întâlnim cu Kate.

— Ia-i lucrurile, ordonă trecând pe lângă ea.

— Ce se întâmplă? sare Sam din scaunul din faţa încăperii.

— A fost drogată.

Jesse nu se opreşte să explice mai mult.

— Vai, băga-mi-aş! spune Sam cu vădită groază în voce.

Aud tocurile lui Kate, care încearcă să ţină pasul cu noi.

— Drogată?

— Da, strigă el, mergând în continuare pe coridor cu mine în braţe. O duc acasă.

Mă pune în DBS şi îmi prinde centura de siguranţă. Tresar când se închide portiera şi apoi aud murmur de voci lângă maşină. Aud o bătaie

delicată în geam şi, când mă uit, văd că e Kate care-mi face semn s-o sun. Încuviinţez şi-mi sprijin capul de geam. Jesse se strecoară înăuntru şi-mi pune pantofii şi geanta la picioare. Închid iar ochii şi aţipesc.

* * *

Mă aşază în patul lui imens şi sunt vag conştientă că-mi scoate rochia, bombănind dezaprobator. Îl ignor, mă întorc pe-o parte şi expir lung, mulţumită, când sunt întâmpinată de mirosul pe care-l iubesc cel mai mult pe lume: apă proaspătă şi mentă. Ştiu că m-am întors unde mi-e locul.

Capitolul douăzeci și opt

— Aaaaahhhhhhhh, Doaamneee!

Mă întind şi e cel mai satisfăcător întins din viaţa mea, mă ridic în perne şi mă uit prin cameră. Sunt singură, aşa că mă aşez cu grijă pe marginea patului şi-mi cufund tălpile goale în bogatul covor crem, apoi mă ridic, pregătită de un atac de ameţeală. Dar nu se întâmplă nimic. Mă simt surprinzător de stabilă. Traversez desculţă dormitorul şi ies pe palier, de unde-l văd pe Jesse la parter, trântit într-unul din fotoliile imense şi vorbind încet la telefon. A făcut duş, s-a bărbierit şi are pe el o pereche de blugi bleu. De la brâu în sus e gol.

Mă aşez tăcută pe prima treaptă de sus şi-l urmăresc din priviri prin sticla curbată care duce jos, la uriaşul living deschis. Arată odihnit, dar tulburat.

— Nu ştiu, spune încet, culegând scame imaginare de pe braţul fotoliului. Să mor eu dacă nu le scot ochii din cap.

Ridică mâna şi se freacă la ochi.

— Sunt aproape, John. Am mare nevoie de asta. Futu-i, ce belea.

Of, Doamne, îl împing iar la băutură?

Ca şi cum mi-ar fi auzit întrebarea tăcută, ridică ochii şi mă zăreşte. Mă foiesc stânjenită în timp ce mă studiază.

— Vezi ce poţi să afli, John. N-o să vin vreo câteva zile... mda, mersi, barosane.

Telefonul îi alunecă în palmă, dar mâna îi rămâne lângă ureche şi cotul pe braţul fotoliului. Mă simt ca o intrusă.

Stăm aşa o eternitate, eu pe treapta de sus, el în fotoliu, uitându-ne fix unul la altul prin sticlă. Habar n-am ce să-i spun. Voiam să-i dovedesc că exageratul lui instinct protector n-are nicio bază logică, dar acum am înrăutăţit lucrurile şi mai mult. N-o să mă mai lase niciodată să-i dispar din raza vizuală.

În timp ce mă gândesc la următoarea mea mişcare, el se ridică din fotoliu şi vine spre baza scărilor. Îi urmăresc cu privirea urcuşul lent până ajunge la câteva trepte distanţă de mine, unde rămâne privindu-mă de sus. Expresia îi fluctuează de la furie la regret şi înapoi, iar ridul încruntării pare să fie pe fruntea lui de foarte multă vreme.

— Dacă ai de gând să urli la mine, plec în clipa asta, spun cu gâtul uscat.

N-am nevoie să-mi facă scandal domnul Nevrotic. Vreau doar să uit totul şi să mă consider norocoasă că n-a fost mai rău. Ar fi putut fi mult, mult mai rău.

— Am urlat destul, spune şi-i aud răguşeala din voce. Cum te simţi?

— Bine.

Îmi smulg privirea dintr-a lui şi mă uit în jos, la picioarele mele goale. Sunt dezbrăcată, cu excepţia desuurilor negre din dantelă şi cum stă aşa, deasupra mea, mă face să mă simt mică.

— Destul de bine? întreabă.

— Nu, chiar bine, spun pe un ton răstit.

Se lasă în genunchi şi-şi pune mâinile pe treapta de sus, de-o parte şi de alta a trupului meu. Ridic ochii spre el.

— Sunt turbat de furie, Ava, spune cu voce moale.

— Nu eram beată, declar tăios.

Fir-ar a dracului, nu eram nici măcar pilită.

— Ţi-am spus să nu bei deloc. Eram sigur că nu trebuia să te las să ieşi în oraş.

— Sunt curioasă să știu de ce anume crezi că poți să-mi dictezi ce să fac, ripostez eu. Sunt femeie în toată firea. Te aștepți să duc alături de tine o viață în care îmi controlezi fiecare mișcare?

Vocea îmi iese calmă și fermă din gura uscată. Trebuie să-mi înțeleagă punctul de vedere.

Buzele lui formează o linie subțire, dreaptă, și aud cum rotițele intră în acțiune sfârâind.

— Ești a mea. E treaba mea să te protejez.

Las ochii în podea, suspinând.

— Ai spus că ești aproape. Aproape de ce? întreb și ridic fața.

Se uită cercetător în ochii mei. Nu se poate să nu-și fi dat seama că am auzit. S-a uitat direct la mine imediat după ce a rostit acele cuvinte.

— Nimic.

— Nimic? spun cu neîncredere în voce. Vrei să bei, așa-i? De asta ai nevoie ca să faci dracului față poveștii ăsteia.

Cască ochii.

— Vezi. În morții. Mă-sii. Cum. Vorbești! Suntem în beleaua asta fiindcă ai ieșit în oraș și m-ai sfidat pe față.

Își apropie fața la un centimetru de a mea.

— N-am fi în situația asta dacă m-ai fi ascultat, în puii mei!

Vorbele lui insensibile și tonul pe care le rostește mă rănesc profund.

— Îmi pare rău! scuip printre dinți. Îmi pare rău că nu te-am ascultat.

Mă ridic și-l las în genunchi pe scări.

— Îmi pare rău că simți nevoia să te îneci în vodcă din cauza mea! E clar că-ți pun în pericol sănătatea. O să-ți curm suferința.

Mă răsucesc și-o iau spre dormitor, tremurând efectiv de nervi.

— Turbat de furie, Ava.

Mă întorc și-l văd venind spre mine cu pași mari și cu o față ca un nor de furtună. Dau puțin înapoi și apoi mă blestem în gând că nu m-am ținut tare pe poziție. Cum de nu vede că nu eu îl împing spre nebunie, ci propriile lui așteptări nerealiste?

Se oprește în fața mea cu pieptul umflat, învăluindu-mă cu respirația lui mentolată.

— Sărută-mă.

— Nu!

E dus cu capul, nenorocitul!

Ochii i se întunecă și se îngustează.

— Trei.

Cred că glumește.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Mi-am pierdut naibii mințile de furie, Ava. Doi.

Ăsta vorbește cât se poate de serios. Dumnezeule mare!

— Unu, șoptește.

De data asta știu că n-are rost să încerc să scap.

— Zero.

Mă prinde de parcă fugeam și mă țintuiește de pat în două secunde, prinzându-mi brațele deasupra capului și coapsele sub picioarele lui Nu că m-aș lupta cu el. Respiră peste mine și trasează cu degetul o dungă pe mijlocul abdomenului, apoi în sus, către gură. Poposește cu vârful degetului pe buza de jos, apoi o ia înapoi în jos pe trupul meu.

— Te rog să nu bei.

Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă-și supune corpul din nou la asemenea abuz din cauza mea.

— N-o să beau, Ava.

Are vocea inexpresivă și neconvingătoare. Mă neliniștește. Se ridică în genunchi, apoi mă trage și pe mine-n sus, călare pe coapsele lui. Îmi dă părul din ochi și-mi cuprinde obrajii cu mâinile.

— Aseară, la spital, când nu te trezeai, am simțit cum inima îmi bătea din ce în ce mai încet, de la un minut la altul. N-o să știi niciodată cât de mult te iubesc. Dacă ai fi luată vreodată de lângă mine, n-aș supraviețui, Ava. Îmi vine să-mi rup singur capul cu dinții fiindcă ți-am permis să mă sfidezi.

Holbez ochii la auzul mărturisirii lui. Are chipul serios ca moartea, ceea ce e foarte îngrijorător. Practic, spune că s-ar sinucide, nu? Păi, astea-s vorbe de om nebun, dar nu cred că ar fi spre binele meu să subliniez acum acest lucru.

— N-am pățit nimic, spun, într-o încercare inutilă de a-l liniști.

— Dar dacă pățeai? Dacă nu veneam atunci?

Strânge tare din pleoape.

— Am venit doar până la bar să văd dacă ești bine și apoi aveam de gând să plec. Îți poți imagina cum m-am simțit când te-am văzut prăbușindu-te sub ochii mei?

Deschide ochii tulburi și bântuiți de temeri. Știu, fără urmă de îndoială, că pot să mă leg de pe acum cu cătușele de pat pentru tot restul vieții. Nu e sănătos, nici pentru el, nici pentru mine.

— A fost un incident aleatoriu, cineva s-a ținut de poante tâmpite. Am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, asta-i tot.

Îi iau mâinile de pe fața mea și le duc între noi.

— Dacă o ții așa o să ajungi să intri în comă de stres și-atunci *eu* ce-o să mă fac? întreb încet.

Clatină din cap și începe să-și roadă buza.

— Păreai ușurată când ți-a spus doctorul că nu ești însărcinată.

Mă uit oriunde, numai la el nu, împietrită dintr-odată de jenă.

— Am sărit o pastilă.

Simt că-mi cuprinde mâna cu a lui și când ridic precaut ochii dau de o privire acuzatoare și de o sprânceană ridicată.

— Am sărit câteva. Iar le-am pierdut.

— Nu le-ai înlocuit?

— Am uitat, ridic din umeri.

— Bine.

Mă studiază o vreme.

— Deci, când ai luat ultima dată anticoncepționale?

— Doar acum câteva zile, răspund încet.

Mint de îngheață apele și mă lupt cu mâna trădătoare ca să nu se repeadă la șuvița de păr. Nu pot să cred că a trecut aproape o săptămână și nu le-am înlocuit.

— Deci o să le înlocuiești?

— Mâine.

Chipul îi e traversat de o expresie ciudată. Regret?

— Jesse...

Mă opresc, fiindcă nu știu cum să articulez ceea ce sunt pe cale să insinuez.

— Da?

Pare precaut și dintr-odată vinovat. Știe ce gândesc, sunt sigură că știe, și de-acum sunt extrem de bănuitoare. Se poate să fi încercat pe bune să mă lase gravidă? Ar face așa ceva? Nici nu sunt sigură, dar, dacă mi-a ascuns anticoncepționalele, atunci știe foarte bine că nu le-am luat de o săptămână. Sau a crezut că le-am înlocuit deja?

— Nimic, spun scuturând capul.

Știu că n-o să recunoască, așa că fac pe proasta, dar cu prima ocazie o să verific fiecare centimetru pătrat din apartamentul ăsta.

— A sunat fratele tău, spune el, într-o evidentă încercare de a-mi distrage atenția de la gândurile mele prăpăstioase.

Mă îndrept de spate. A funcționat.

— Dan?

— Da.

— Ai vorbit cu el?

Mă privește cu îndoială.

— Păi, nu puteam să-l las să sune întruna, că s-ar fi îngrijorat. Și de ce ți-ai parolat telefonul?

Râd în sinea mea. Mă întreb câte combinații a încercat ca să-l deschidă.

— Dar pe tine asta nu te-a împiedicat să răspunzi, așa-i? Ce i-ai spus fratelui meu? întreb cu ușoară panică în voce, ceea ce e OK, fiindcă încep să mă panichez.

Dan o să o sune imediat pe mama și, pe lângă toate celelalte explicații pe care le am de dat, asta e ceva ce n-aș vrea să le explic.

— Păi, nu i-am spus ce s-a întâmplat. Nu vreau să creadă familia ta că nu pot să am grijă de tine. A spus că trebuia să vă vedeți.

Se uită la mine de parcă am comis un păcat capital fiindcă nu i-am spus despre planurile mele, deși nu există deocamdată niciun plan bătut în cuie.

— I-ai spus că locuiesc cu tine, aşa e? întreb cu buzele aţă.

— Da, spune fără urmă de jenă.

Îmi vine să-l omor!

— Of, Jesse, ce-ai făcut?

Îmi las deznădăjduită capul să cadă pe umărul lui.

— Hei, uită-te la mine.

Iar e furios. Îmi ridic cu greu capul din refugiul lui şi mă uit la el cu toată nefericirea care-mi umple sufletul. Ridul încruntării i-a apărut pe frunte.

— Nu crezi că s-ar fi îngrijorat? Las-o baltă, Ava.

Mă trage la pieptul lui şi observ că inima îi face salturi mortale.

— Mă duc să alerg. Tu fă un duş. O să iau ceva de mâncare de pe drum.

— Nu poţi să rămâi cu mine? întreb cuibărită la pieptul lui.

Nu vreau să plece.

— Nu.

Mă ridică şi mă conduce în baie.

— În duş.

Îl porneşte şi mă lasă în baie jignită şi îngrijorată. El nu vrea niciodată să plece de lângă mine.

Capitoul douăzeci și nouă

După vreo două ore, intru în bucătărie şi-l găsesc pe Jesse îmbrăcat încă în echipamentul de alergare, cu degetul într-un borcan cu unt de arahide. Mă strâmb dezgustată când ridică ochii şi-mi aruncă un zâmbet mic, care însă nu se reflectă şi în ochi.

— Cappuccino cu porţie dublă de espresso, fără ciocolată, spune, întinzându-mi un pahar de la Starbucks, pe care-l iau recunoscătoare. Ţi-am luat de toate, ridică din umeri. Dar nu au nimic cu somon.

— Mulţumesc, spun zâmbind şi mă aşez pe un scaun lângă el.

— Sper că porţi dantelă pe sub toate rahaturile alea lălâi.

Face semn cu capul spre corpul meu şi-şi bagă degetul în gură.

Mă uit la blugii mei rupţi şi la tricoul tăiat, cu Jimi Hendrix, şi zâmbesc:

— Da.

Ridic tricoul ca să-i arăt dantela crem şi dă aprobator din cap.

— Credeam că aduci cina.

Trag spre mine cea mai apropiată pungă de hârtie şi găsesc un croasant, în care înfig dinţii pe loc.

— Tehnic vorbind, fiindcă ai dormit toată ziua, acum e micul dejun.

Zâmbeşte puţin.

— Ce vrei să faci în seara asta?

— Am voie să aleg? bolborosesc cu gura plină.

Lasă capul într-o parte.

— Ţi-am spus, din când în când trebuie să te las să faci şi cum vrei tu.

Întinde mâna şi-mi scutură o firimitură de aluat din colţul gurii.

— Cred foarte mult în puterea compromisului.

Scap un hohot sănătos de râs şi mă înec cu croasantul pe jumătate mestecat. Tuşesc cu palma peste gură ca să nu scuip îmbucătura. Compromis?! Băiatul ăsta e complet dus cu pluta.

— Am zis ceva amuzant?

Ridic ochii spre mutra lui gravă.

— Nu, nimic, s-a dus mâncarea aiurea pe gât.

Mai tuşesc puţin şi dragul de el începe să mă bată pe spinare.

Îmi revin şi atunci începe să sune interfonul. Jesse se duce să răspundă.

— Clive? Da, trimite-l sus.

Pune receptorul la loc.

— Jay, murmură fără să se uite la mine.

— Jay? Cine e Jay?

— Portarul. A adus filmările de la camerele de supraveghere din bar.

Îşi pune untul de arahide înapoi în frigider şi iese din bucătărie.

Vai, fir-ar mă-sa a dracului!

Filmări cu mine vorbind cu Matt?

Cred că-mi vine să vomit.

Aud saluturile în surdină şi, câteva clipe mai târziu, Jesse se întoarce în bucătărie însoţit de Jay. Portarul îmi aruncă un mic zâmbet strâmb, care sugerează că s-ar putea să se fi uitat deja la filmare şi ştie ce urmează.

Îhî, o să vomit sigur. Mă dau jos de pe taburet şi dau să ies din bucătărie.

— Unde te duci? întreabă Jesse.

Nu mă uit la el. Probabil că panica mi se citește pe chip.

— La toaletă, strig peste umăr și-i las pe Jesse și Jay în bucătărie.

De cum ies din raza lor vizuală, o rup la fugă în sus pe scări și mă închid în baie, unde sunt protejată de uraganul care va veni. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-avea cum s-o lase baltă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să facă misiunea lui numărul unu din vânarea vinovatului. Of, Doamne, ce dezastru! Stau pe capacul de la toaletă, mă ridic, mă plimb în cerc prin baie, apoi aud clanța zgâlțâindu-se.

— Ava?

Mă ridic cu ochii lipiți de ușă.

— Da?

Cuvântul iese din gura mea ca un chițăit tremurător. Mi-e îngrozitor de teamă.

— Ce se întâmplă, iubito? Te simți bine?

Poate ar trebui să spun că nu, să mă prefac că mi-e rău și să rămân în baie.

— Da, mă simt bine. Cobor în două minute.

Ar fi o prostie să spun că mi-e rău. Ar sparge ușa ca să mă îngrijească.

— De ce ai încuiat ușa?

— Nu mi-am dat seama că am încuiat-o. Fac pipi.

Mă crispez. Noroc că între noi se află o ditamai bucata de lemn, fiindcă am degetul de-a dreptul înnodat în plete.

— Bine. Nu sta mult.

— Bine.

Ascult cum pașii lui egali îl scot din dormitor.

Intru în panică. Panică în toată regula și nu știu de ce. N-am aranjat să mă întâlnesc cu Matt. A fost o întâlnire întâmplătoare, atâta tot.

Futu-i!

Lua-l-ar dracu' cu încăpățânarea lui! De ce n-a putut s-o lase așa în loc să pună portarul să fure înregistrările camerelor de supraveghere? Ar trebui să cobor și să pun capăt mizeriei ăsteia. Dau ușa de perete și, cu pași hotărâți, ies din baie, traversez dormitorul și ies pe palier. Merge prea departe cu obsesia asta. Înlemnesc în mijlocul marșului meu decis

când în raza mea vizuală intră imensul televizor cu ecran plat. Se luminează ca un ecran de cinema, accentuând totul, mărind totul la dimensiuni colosale. Dar nu şi acum. Imaginea e foarte neclară, mişcările sunt smucite şi cadrele sar întruna. Jay dă pe repede înainte şi vâjâiala de oameni care trec prin bar, fulgerele sporadice ale luminilor, toate fac din înregistrare un ghiveci şi mai aiuristic. Dar apoi mă văd aşezându-mă la masă cu ceilalţi.

— Încetineşte, ordonă Jesse şi Jay pune filmarea pe viteză normală. Aşa, las-o să meargă.

Mă aşez pe prima treaptă de sus şi mă uit la ecran ca să văd seara precedentă desfăşurându-se sub ochii mei. Multă vreme, nu se întâmplă nimic interesant. Îl văd pe Tom cum se repede peste masă şi-mi ia mâna. O văd pe Victoria plecând la întâlnire şi pe Kate ridicându-se de la masă şi ştiu prea bine ce urmează. Mă rog în gând să ia foc televizorul, dar nu se-ntâmplă asta. Tom pleacă şi apoi se apropie Matt. Mă încordez din cap până-n picioare şi văd cum lui Jesse i se ridică umerii până la lobii urechilor. Matt e cu spatele la cameră, dar e imposibil de confundat cu altcineva. Nu l-aş putea aburi niciodată pe Jesse la faza asta.

— Apasă pe „Pauză", aruncă tăios Jesse.

Se duce lângă televizor, foarte aproape, ca să studieze mai atent imaginea. Începe să dea din cap gânditor.

— Porneşte-o.

Jay continuă să ruleze înregistrarea şi Jesse face câţiva paşi înapoi. E rău de tot. Stau pe treapta de sus şi-mi amintesc de ultima ocazie în care Jesse a aflat că m-am văzut cu Matt. Nu vreau deloc să se repete scena de atunci. De ce n-am prevăzut că avea să se întâmple asta? Mă văd cum sar de pe scaun şi mă las pe vine, împreună cu Tom, ca să-mi adun lucrurile împrăştiate.

— Am nevoie de un alt unghi, spune Jesse.

— Mai e o cameră, răspunde rapid Jay.

— Adu-mi filmarea. N-ai văzut-o că vorbea cu el?

— Ward, fac ce pot, dar dacă sunt chemat să mă ocup de un idiot beat sau de câteva fete care s-au luat la bătaie, n-am cum s-o supraveghez.

Clatin din cap ca pentru mine. Data viitoare o să pună un bodyguard lângă mine non-stop. E penibil.

— N-am nevoie să mă supravegheze cineva, scrâşnesc din dinţi.

Amândoi întorc capul spre mine. Jay pare brusc stingherit, iar Jesse pare scorţos şi agitat. Între noi rămân suspendate câteva momente de tăcere. E jenant şi, instinctiv, îmi cuprind corpul cu braţele sub privirea scrutătoare a lui Jesse.

— Ţi-ai lăsat vreun moment băutura nesupravegheată? mă chestionează Jay.

Întrebarea mă şochează.

— Nu.

— Când ai început să te simţi ciudat? intervine şi Jesse, cu braţele încrucişate la piept.

— M-am clătinat puţin la bar, dar am dat vina pe tocuri.

— Ai vorbit cu cineva la bar?

Ah, fir-ar să fie! Să mint? Am văzut cum reacţionează Jesse când un bărbat îmi face avansuri şi n-a fost deloc plăcut. Fir-ar, fir-ar, fir-ar! Arunc o privire neliniştită spre Jay. Ştie la ce mă gândesc.

Jesse mă fixează cu ochi întunecaţi, ameninţători, cu pieptul ridicându-se şi coborând vizibil şi cu braţele în continuare încrucişate.

— Răspunde la întrebare, Ava, spune el mai calm decât e cu adevărat.

— Era la bar un tip care mi-a oferit ceva de băut. Am refuzat.

Vorbesc repede, vădit stânjenită, cu ochii în jos, la picioarele goale, dar o să afle singur când o să vadă restul filmării, aşa că mai bine i-o iau înainte.

— Nu s-a întâmplat nimic. Am plecat de la bar şi m-am întors la Kate, încerc să diminuez importanţa episodului înainte ca Jesse să leşine.

— Termină cu „nu s-a întâmplat nimic"! urlă el.

Tresar şi mă uit şovăitor la el. Îl văd cu venele de la gât umflate şi fălcile încleştate. Şi atunci ceva îmi atrage atenţia spre televizor. Mă uit peste umărul lui Jesse. N-ar fi trebuit să fac asta. Ar fi trebuit să ignor imaginea şi poate c-ar fi trecut înainte ca Jesse să apuce s-o vadă. Îmi îngheaţă sângele în vine. La bar e un bărbat înalt, în costum. E prea târziu să mă prefac că n-am văzut. Jesse se răsuceşte spre ecran ca să vadă ce mi-a atras deodată atenţia, la fel şi Jay.

Tăcerea se aşterne din nou cât urmărim cu toţii cum bărbatul de pe ecran dispare din imagine când mă ridic ca să vin la bar. Pe urmă libidinosul musculos şi cu codiţă se apropie mult prea tare, eu scap restul şi-l adun de pe jos, apoi mă clatin şi mă duc înapoi la masă. După care bărbatul cu pricina reapare în imagine. Mijesc ochii ca să-l văd mai bine. El e? E clar că arată ca el, dar mesajul lui spunea că e în Danemarca.

Cu coada ochiului îl văd pe Jesse tresăltând cuprins de ticuri nervoase, ceea ce-mi spune că se gândeşte şi el la.acelaşi lucru. Acum privesc înregistrarea total fascinată. În acelaşi timp, sunt conştientă de respiraţia grea a lui Jesse, dar sunt prea absorbită de imaginile de pe ecran ca să-mi confirm ceea ce ştiu deja: e ca o bombă nucleară. Şi el crede că e Mikael. Dar Jesse nu ştie că ar trebui să fie în Danemarca. Sau ştie?

Dăm filmarea pe repede înainte până la sosirea lui Sam, când mă ridic de la masă. Apoi în colţul din dreapta jos al ecranului apare Jesse şi văd cum mă prăbuşesc, lovindu-mă tare de podea, după care nu mă mai zăresc din cauza agitaţiei oamenilor adunaţi în jurul corpului meu inconştient.

O lungă şi stânjenitoare perioadă de timp nimeni nu spune nimic. Întorc privirea spre Jesse şi-l văd că se uită lung la mine. Întunericul din ochii lui mă nelinişteşte profund şi simt cum îmi dau lacrimile. Să-i spun de mesaj? Jesse arată deja gata să facă moarte de om. Să mai pun şi eu paie pe foc?

Jay tuşeşte, atrăgându-mi iar atenţia spre el.

— Aţi văzut destul?

— Da, răspunde Jesse, fără să-şi ia ochii de la mine.

De-acum e cât se poate de limpede că apariţia lui Jesse a fost, probabil, cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

— Atunci eu plec.

Jay se ridică şi scoate DVD-ul din player.

— Nu e nevoie să mă conduci.

Jesse nu spune nimic cât pleacă Jay, închizând cu grijă uşa după el.

Îmi las ochii în jos, spre picioare. Chiar că ar fi putut fi mult, mult mai rău. Fără îndoială că Jesse va avea câte ceva de zis despre lipsa mea de sinceritate cu privire la prezența lui Matt, dar nu poate să mă învinovățească pentru asta. De ce aș oferi de bunăvoie această informație? Nu sunt chiar tâmpită de tot. Mă rog, se pare că sunt, fiindcă nici nu m-am gândit la înregistrările camerelor de supraveghere și sigur nu m-am gândit că Jesse o să se apuce să facă pe detectivul Poirot.

— Nu mi-ai spus până acum de Matt.

Tonul lui calm nu mă păcălește. Și de ce s-a concentrat pe asta în loc de chestiunea mai importantă din fața noastră — bărbatul înalt, în costum, de la bar? Știu că și el crede că e Mikael.

Dau din umeri neliniștită, dar nu ridic privirea; deja știu că e furios, n-am nevoie de confirmare vizuală și cred că e cât se poate de evident de ce n-am pomenit de Matt.

— Nu voiam să te superi.

— Să mă supăr?! întreabă el cu vocea subțiată de surprindere.

— Bine, nu voiam să te apuce dracii.

Ridic privirea spre el și văd o mutră complet impasibilă. Sunt surprinsă; mă așteptam să fiarbă de furie.

— A fost o întâlnire întâmplătoare.

— Dar ați discutat câteva minute. Despre ce ați vorbit?

— Și-a cerut scuze.

— Și asta i-a luat câteva minute? ridică el din sprâncene.

Are dreptate, o scuză durează mai puțin de două secunde, dar nu țin minte fiecare detaliu al conversației.

— Ți-am spus să nu te mai vezi cu el.

Casc gura la el.

— Jesse, n-am plănuit asta. Ți-am spus, a fost doar o întâmplare.

Ce voia să fac? Să ies din bar?

— Voiam să știu de unde a aflat de tine.

— Îți pasă?

Își stăpânește explozia de furie. Se vede cu ochiul liber.

— Nu, nu-mi pasă.

Îşi muşcă buza de jos, privindu-mă atent. Mă simt vinovată şi nici nu ştiu de ce. N-am făcut nimic. Nu urlă la mine, dar e clar că nici fericit nu e. Şi eu ce-ar trebui să fac acum? Ştiu că el crede exact ce cred şi eu despre Mikael, dar n-are cum să fie supărat pe mine din cauza asta, fiindcă nici n-am ştiut că era acolo — dacă era într-adevăr el.

— Atunci las-o baltă.

Traversează livingul deschis al apartamentului şi-o ia în sus pe scări.

— Mă duc să fac un duş.

Trece pe lângă mine şi rămân acolo, uluită de calmul lui. Cred că aş prefera să erupă, măcar atunci aş şti pe ce picior dansez. Mă ridic şi mă duc în dormitor. Trebuie să descifrez exact ce se întâmplă în mintea aia complicată a lui. Ştiu că e mânios, şi atunci de ce-şi înfrânează izbucnirea de furie? Nu e plăcut, dar aş prefera să explodeze şi să limpezim atmosfera. Parcă sunt suspendată deasupra unui buton de detonare. Intru în dormitor şi mă duc în baie, unde-l găsesc sub duş. Chiar şi acum, sunt atrasă de muntele de frumuseţe care tremură de furie în faţa mea. Emoţia e extrem de puternică, dar n-o lasă să se dezlănţuie.

— Vrei, te rog, să urli la mine şi să terminăm odată?

Mă aşez pe lavoar cu mâinile în poală. Pentru prima dată de când m-am trezit, observ că nu mai am pe deget inelul de logodnă. Mi l-a scos el? Gândul îmi străpunge inima ca un pumnal. Nu-mi place asta. Da' deloc!

Nu scoate o vorbă. Se clăteşte, apoi iese şi se şterge cu un prosop. Mă lasă exact unde sunt, dezorientată şi măcinată de nesiguranţă. Mă dau jos şi mă duc neliniştită în dormitor.

— Jesse?

Mă ignoră complet şi intră în dressing, de unde apare după câteva clipe îmbrăcat cu o pereche de blugi decoloraţi. Scrâşneşte constant din dinţi şi văd că e nevoie de toată tăria lui ca să-şi ţină emoţiile în frâu. N-aş fi crezut vreodată c-o să-mi doresc să facă o criză de furie. Şi unde se duce?

Îşi trage pe cap un tricou gri şi se întoarce în baie, iar eu rămân în mijlocul dormitorului, întrebându-mă ce naiba să fac. Mă duc iar după

el şi-l găsesc spălându-se pe dinţi. Îmi aruncă o privire în oglindă. Sunt puţin speriată.

— Te rog, vorbeşte cu mine.

Termină cu spălatul pe dinţi şi-şi aruncă apă pe faţă, după care se sprijină cu mâinile de marginea mesei de toaletă şi trage de câteva ori adânc aer în piept. Mă pregătesc pentru erupţie, dar nu se întâmplă. Trece pe lângă mine şi intră în dormitor.

Mă ţin după el ca un căţel.

— Unde te duci? întreb din urma lui când se îndreaptă spre uşă.

Se opreşte şi trec câteva momente până se-ntoarce spre mine cu o privire neagră, chinuită.

— Trebuie să rezolv nişte lucruri la Conac, spune cu voce golită de orice emoţie.

În schimb, mie îmi vine să urlu. Sunt împietrită de groază.

— Credeam că facem ceva în seara asta, îi amintesc, disperată.

— A intervenit ceva, mormăie şi dă să plece.

— Eşti supărat pe mine! strig înnebunită.

Nu vreau să plece. De obicei ar insista să mă duc cu el, iar eu m-aş opune, dar acum *vreau* să merg.

Clatină din cap şi-şi lasă puţin bărbia în piept, dar nu se întoarce spre mine. Trebuie să-i văd faţa. Iese din dormitor, iar eu mă prăbuşesc plângând pe podea. Mă simt neajutorată şi incompletă. Toată durerea asta numai fiindcă am ţinut să am ultimul cuvânt, toate astea pentru că am insistat să ies în oraş ca să-i dovedesc ceva. Singurul lucru pe care l-am dovedit e că, fără el, sunt pierdută.

Mă ridic cu greu, traversez camera şi mă prăbuşesc pe pat, unde caut locul care-i poartă mirosul. Mă consolez cu el în locul originalului. Numai el poate să repare asta, să facă totul să fie bine. Şi cel mai rău e că ştiu unde s-a dus, cine o să fie acolo şi ce-o să se întâmple. Ce să fac? Sunt varză, faţa mi-e umflată şi mă usturǎ de la plâns şi capul mă doare de la prea multe gânduri înspăimântătoare. Oare o să se repeadă într-o sticlă de vodcă? Ştiu că, dacă o s-o facă, n-o să-l mai văd prea curând — nu când e în halul ăla. Prefer să stau fără el decât cu fiara găunoasă în

care se transformă Jesse când e beat. Nu vreau să-l mai văd niciodată pe bărbatul ăla.

Mă ridic în capul oaselor, aducându-mi brusc aminte de ceva. El nu e aici şi eu sunt... sunt singură. Sar în picioare şi alerg spre baie, deschid dulapul cu cosmetice şi mă holbez la oceanul de sticluţe, cutiuţe şi tuburi. Îmi încep percheziţia împingând într-o parte tot conţinutul dulapului, dar mâinile îmi tremură şi nu mă ajută deloc să execut operaţiunea fără să răstorn nişte sticle. Scot un ţipăt de frustrare şi, cuprinsă de furie, mătur cu mâna toate rafturile, împrăştiind sticluţele pe toată podeaua băii.

Ce-o fi în capul meu? Nu-i aşa de prost încât să le ascundă într-un loc aşa de evident. Ies din baie şi alerg în dressing, unde-mi îndes mâinile în fiecare buzunar al fiecărei haine, îi întorc pantofii cu talpa în sus şi răscolesc prin teancuri de tricouri împăturite cu grijă. Nimic, dar nu mă dau bătută. Anticoncepţionalele mele dispar în mod misterios şi asta se întâmplă de când l-am cunoscut pe bărbatul ăsta. Ce joc face?

Mă las pe podeaua dressingului şi-mi şterg lacrimile care încă-mi şiroiesc pe faţă şi apoi mă apuc să cotrobăi prin buzunarele blugilor lui, aruncând ca nebuna haine prin toată încăperea, fără să găsesc însă nimic. Smucesc de pe un umeraş o haină şi din ea alunecă punguţa de satin auriu cu cadourile de la petrecere, iar conţinutul i se varsă pe podea.

Prezervative.

Nu avem nevoie de astea.

E adevărat, chiar *încearcă* să mă lase însărcinată! Fir-ar mă-sa a dracului de viaţă!

Alerg prin apartament ca o dementă, percheziţionând fiecare sertar şi dulap, oriunde ar putea să le ascundă. O oră mai târziu, tot n-am găsit pastilele. Mă opresc când îmi aud telefonul sunând undeva, departe, şi urmez sunetul până se opreşte.

— Băga-mi-aş! înjur, dar apoi aud că am primit un mesaj şi mă duc la fotoliul în care l-am găsit pe Jesse mai devreme.

Pipăi pe după pernă şi-mi găsesc telefonul. Apelul ratat e de la mama. Of, Doamne, Dan i-a dat deja raportul? Chiar nu pot să vorbesc acum

cu ea. E un gând foarte urât, dar nu ştiu nici eu care mi-e situaţia ca să-i pot spune şi ei. Inima mi se face ca plumbul când văd mesajul de la John.

E teafăr, dar probabil c-ar fi bine să vii aici.

Prima parte a mesajului îmi mai ia din greutatea de pe umeri, dar apoi o simt la loc, ca un bolovan. Ar fi bine să mă duc acolo? Oare John se luptă pe viaţă şi pe moarte cu Jesse ca să-i smulgă din mână sticla de vodcă? Urc în goană scările şi alerg în baie ca să mă spăl pe faţă şi să încerc să mă aranjez un pic. Degeaba, se vede clar că am bocit şi n-o să mă ajute nici dacă mă spăl cu cascada Niagara, nici dacă pun o tonă de machiaj. Îmi iau cheile şi mă grăbesc la maşină.

* * *

Fac drumul până la Conac în timp record şi nu sunt deloc surprinsă când porţile se deschid de cum ajung în faţa lor. Probabil că John mă aşteaptă. Străbat iute aleea către intrare, disperată să ajung la el. Găsesc uşa Conacului deschisă şi străbat în fugă holul de la intrare, ignorând zgomotul care vine dinspre bar şi restaurant. Toate conversaţiile se opresc când trec în goană prin veranda acoperită. Sunt sigură că, dacă aş fi atentă, aş vedea multe mutre încruntate, pline de răutate, întoarse spre mine, dar nu am nici timp, nici chef să mă opresc şi să le observ răutatea.

Când mă apropii de uşa biroului lui Jesse aud un pocnet puternic care mă face să tresar. Ce naiba a fost asta? Apuc clanţa şi mă uit peste umăr, dar coridorul e gol. Răsucesc clanţa şi împing uşa.

— Ava!

Vocea tunătoare a lui John Barosanul se aude de pe coridor, făcându-mă să mă opresc în loc. Însă nu-l văd.

— Ah, băga-mi-aş, futu-i mă-sa! Ava, stai!

Apare mişcându-se mai iute decât credeam că se poate mişca un asemenea munte de om, cu ochelarii la locul lor, pe nas, deşi goneşte spre mine ca un marfar.

— Doamne, femeie, nu intra acolo!

Mă uit la fiara înnebunită care țâșnește spre mine, cu încetinitorul parcă, apoi tresar iar când aud încă o pocnitură asurzitoare. Vine din biroul lui Jesse. Ce e aia? Deschid ușa un pic mai mult, până ce văd toată încăperea. Și rămân fără aer.

Doamne, Isuse Cristoase!

Capitolul treizeci

Dau înapoi clătinându-mă, cu inima îngheţată în piept. Ce mama dracului se întâmplă?

— Nu!

John se izbeşte de mine şi mă prinde de talie.

Toate simţurile îmi amorţesc cât mă holbez la oroarea din faţa mea. Mă lupt cu forţa incredibilă a lui John, care-ncearcă să mă scoată din cameră. Nu ştiu cum, poate datorită adrenalinei, dar reuşesc să mă eliberez şi mă reped în încăpere exact când Sarah ridică biciul diabolic pe care-l ţine în mână şi-l coboară cu forţă pe spinarea lui Jesse. Stomacul îmi sare în gât şi simt palma caldă a lui John înfăşurându-se pe braţul meu.

— Ava, drăguţă — vocea lui John are o blândeţe pe care nu i-am mai auzit-o — nu e nevoie să vezi aşa ceva.

Mă scutur de el şi rămân în picioare, încercând să procesez scena care se desfăşoară sub ochii mei. E greu, deşi timpul a încetinit şi văd fiecare detaliu cât de mic cu o claritate perfectă. Jesse e fără tricou, îngenuncheat pe podea, cu capul lăsat moale în piept. Nici măcar n-a ridicat

privirea. Sarah stă în spatele lui, echipată în pantaloni negri de piele, corset din piele şi cizme din piele, lungi până la jumătatea coapsei, arătând la fel de diabolică precum biciul din mâna ei.

Nu pot să mă mişc. Sunt complet lipită de podea. Îmi tremură picioarele, inima îmi bate aşa de tare că riscă să-mi sară din piept şi nu pot deschide gura. Ce se întâmplă aici?

Sarah îmi aruncă o privire şi, cu o expresie de profundă satisfacţie pe faţă, ridică încet din nou biciul. Îmi vine să urlu, să-i spun să se oprească, dar mi-e gura iască şi refuză să răspundă comenzilor creierului. Pe mutra ei botoasă se citeşte cât se poate de clar plăcerea drăcească pe care i-o provoacă faptul că-l supune pe Jesse la această tortură cruntă şi, fără îndoială, faptul că mă are pe mine ca martor la tortură.

Coboară iar cu un pocnet biciul pe carnea dezgolită a lui Jesse, iar el îşi arcuieşte spatele şi-şi smuceşte capul pe spate, dar fără să scoată un sunet.

Ţipătul asurzitor care stârneşte ecouri în încăpere vine de la mine.

Când strigătul meu îi ajunge la urechi, Jesse ridică brusc capul. Mă lupt din nou cu John, care m-a prins iar de braţ.

— Dă-mi drumul!

Mă zbat şi mai tare, zvârcolindu-mă în strânsoarea lui, zgâriindu-l şi lovindu-l.

— Ava?

Vocea slabă şi spartă a lui Jesse mă face să mă opresc. Îşi întoarce capul spre mine.

Din gură îmi scapă un urlet disperat când ochii ni se întâlnesc şi tot ce văd sunt două găuri goale, sticloase. Nu pare prezent. Arată drogat şi găunos. Dă să se ridice, dar se clatină doar puţin în faţă, complet dezorientat. Privirea îmi cade pe spinarea lui, unde văd pe puţin zece umflături furioase, risipite de pe o parte a spinării până pe cealaltă, încrucişate şi mustind de sânge.

Mi se face rău. Simt spasme în stomac şi, când Sarah ridică din nou biciul, îl aud ca prin vis pe John răcnindu-i numele. Mă lasă genunchii şi mă fac grămadă pe podea, la picioarele lui John.

— Ava?

Jesse reuşeşte să se ridice în picioare, dar nu e nici pe departe sigur pe ele. Scutură din cap, ca şi cum ar încerca să-şi limpezească mintea, iar chipul lui buimac devine şocat când îmi conştientizează prezenţa.

— Doamne, nu!

Trăsăturile lui frumoase sunt inundate de frică. Chiar şi vocea îi e nesigură. Dă să facă un pas, dar Sarah îl opreşte, înşfăcându-l de braţ.

— Dă-te-n pizda mă-tii de pe mine! răcneşte el, îmbrâncind-o în spate. Ava, iubito, ce cauţi aici?

Se repede şi cade în genunchi în faţa mea, cuprinzându-mi faţa şi cercetându-mi privirea.

Abia îl văd printre lacrimi. Nu pot vorbi. Doar scutur înnebunită din cap, încercând să-mi alung din creier ceea ce tocmai am văzut. E cumva un coşmar? Nu se apăra deloc de ea. Era în genunchi şi aştepta, aşa, loviturile, complet în transă. Ridic braţele ca să-l înlătur de pe mine şi mă ridic, clătinându-mă, în picioare.

— Ava, te rog! mă imploră când îi împing de pe mine mâinile lacome.

Trebuie să mă car de aici.

Mă întorc, îl izbesc pe John din calea mea şi alerg orbită de şoc pe coridor, de unde ies în imensa verandă acoperită. În timp ce-o traversez în grabă, sunt vag conştientă de nişte icnete şocate şi, când mă întorc, văd că Jesse şi John sunt pe urmele mele. Îmi trântesc palma pe gură, căci simt cum mi se ridică în gât acidul din stomac. Vai, Doamne, chiar o să vomit. Intru valvârtej în toaletă şi apoi într-o cabină, trântind uşa după mine. Abia apuc să ajung deasupra vasului de toaletă înainte să mă apuc să-mi evacuez conţinutul stomacului cu icnete sonore, dureroase, cu faţa udă de transpiraţie şi lacrimi. Am ajuns în cel mai adânc nivel al iadului.

Zgomotul făcut de uşa de la toaletă izbită de faianţa de pe perete răsună în toată toaleta femeilor.

— Ava!

Bubuie în uşa din spatele meu şi mă aşez pe podea, simţind că se apropie un nou val de spasme violente.

— Ava! Deschide uşa!

N-aş putea să-i răspund nici dacă aş vrea, ocupată fiind să vomit fără oprire. Ce naiba aş putea să spun? Tocmai l-am văzut cum accepta să fie biciuit de o femeie pe care-o detest — o femeie care ştiu că-l vrea pe Jesse şi mă urăşte pe mine. E un gen de cruzime care depăşeşte limitele imaginaţiei mele. Mai vomit puţin şi pipăi după nişte hârtie igienică ca să mă şterg la gură, timp în care bubuiturile continuă în uşa din spatele meu.

— Te rog, mă imploră el.

Aud o bufnitură înfundată în uşă şi ştiu că e fruntea lui.

— Ava, te rog, deschide uşa.

Lacrimile mele revin cu forţă reînnoită când îl aud implorând. Nu pot, sub nicio formă, să mă uit în ochii bărbatului pe care-l iubesc, ştiind că şi-a făcut singur aşa ceva.

— Cine i-a dat drumul înăuntru?

Tonul i-a devenit feroce şi dă un pumn în uşă.

— Băga-mi-aş picioarele! Cine morţii mă-sii i-a dat drumul înăuntru?

— Jesse, nu i-am dat eu drumul. N-aş face niciodată aşa ceva.

Mormăitul gros al lui John e liniştitor. Îmi vine să-i sar în apărare. Nu mi-a dat el drumul înăuntru. Vocea îngrijorată a lui John, încercările lui de a mă opri să intru în biroul lui Jesse, toate mă duc la aceeaşi concluzie. Nu el mi-a trimis mesajul. Nu el a deschis porţile. Ea mi-a făcut-o din nou. I-am subestimat ura faţă de mine. Încercarea ei de a mă şoca a avut mare succes, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Jesse participa activ, de bunăvoie, la oribilul act. De ce?

— Ce se întâmplă aici?

Sunetul familiar al vocii lui Kate mă umple de speranţa c-aş putea să evadez din scena asta de groază.

— Futu-i! Jesse, ce dracu' e cu spinarea ta?

— Nimic! o repede el.

— Tu să nu vorbeşti aşa cu mine, fir-ai al dracului! Unde-i Ava? Ce dracu' se petrece aici? Ava?

Mă strigă şi-mi doresc cu disperare să-i răspund, dar ştiu că, dacă deschid uşa, Jesse o să dea imediat buzna peste mine. Nu pot să mă uit la el.

— E înăuntru. Nu vrea să iasă. Ava? strigă. Kate, te rog, scoate-o de-acolo.

Bubuie iar în uşă, disperat şi înnebunit.

— Alo! Spune-mi, de ce ea e încuiată acolo şi tu eşti aici, sângerând la greu? întreabă Kate pe un ton feroce.

— Ava a dat peste ceva ce n-ar fi trebuit să vadă. Şi-a pierdut minţile. Trebuie s-o văd.

Rosteşte greu propoziţiile, printre respiraţii grele.

Îmi vine să urlu motivul exact pentru care mi-am pierdut minţile, dar mă asaltează o altă succesiune de convulsii, care mă lasă incapabilă să vorbesc.

— Jesse, jur că dacă ai înşelat-o...! strigă Kate. Ava?

M-a înşelat, ce-i drept, dar nu cum crede ea. Aproape că e mai rău. Chiar *este* mai rău.

— Nu! sare Jesse să se apere. Nu e asta!

— Ei? Atunci ce e? Că ea e înăuntru, vomitându-şi maţele. Ava?

În uşă se aude bătaia delicată a pumnului lui Kate.

— Hai, Ava. Deschide uşa.

— Ava! răcneşte Jesse înnebunit.

— Jesse, cară-te de aici! urlă Kate.

— Nu!

— E clar că n-o să iasă cât eşti tu aici. Alo, barosane! Ia-l pe ăsta de aici.

— Jesse? tună John şi mă rog ca Jesse să-l asculte şi să plece.

Nu mă mişc de aici cât e el acolo.

— Hai să te curăţăm puţin, ticălos tembel ce eşti.

Stau cu capul în mâini şi ascult schimbul de replici care are loc ca să-l convingă pe Jesse să plece din baie.

Până la urmă aud cum uşa se deschide şi se închide la loc. Apoi se aude ciocănitul delicat al lui Kate.

— A plecat, Ava, mă asigură Kate prin uşă.

Mă ridic şi trag zăvorul ca s-o las pe prietena mea să intre cu mine în cabină. Îşi face loc prin deschizătura îngustă şi se strâmbă când vede toaleta stropită cu vomă.

— Ce mama dracului se întâmplă?

Se lasă pe vine în cealaltă parte a cabinei, cu genunchii lipiţi de ai mei.

Trag adânc, cu grijă, aer în piept, printre suspine, şi încerc să-mi controlez glasul.

— A pus să fie biciuit.

La auzul acelor cuvinte, mă arunc iar cu capul deasupra toaletei, dar nu reuşesc decât să mă înec cu câteva spasme neproductive. Kate mă freacă pe spate.

— Ce-a făcut?

Mă îndepărtez de toaletă şi-o văd pe Kate cu gura căscată de şoc. Cine-ar putea crede aşa ceva? Dar am văzut dovada clară ca lumina zilei şi împrăştiată pe tot spatele lui Jesse.

— L-am prins lăsându-se biciuit de Sarah.

Cască ochii larg.

— Mega-javra?

— Da, aprob şi din cap, în caz că n-am reuşit să rostesc cuvântul. Era în genunchi, Kate, ca un sclav obedient.

Lacrimile încep iar să-mi şiroiască şi mintea mi-e invadată de imaginile oribile cu bărbatul meu puternic, sigur pe sine, lăsându-se bătut de bunăvoie.

— Vai, băga-mi-aş, spune şi-şi pune palma pe genunchiul meu. Ava, are spatele zdrenţe.

— Ştiu, strig. Am văzut!

N-a fost vorba de nicio plăcere perversă acolo. N-a avut nicio legătură cu plăcerea. În orice caz, nu din partea lui Jesse. Dar e posibil ca lucrurile să stea cu totul altfel pentru Sarah.

— Kate, trebuie să plec. N-o să mă lase. Ştiu că n-o să mă lase să plec.

Trăsăturile ei frumoase, palide, capătă o expresie hotărâtă. Se ridică în picioare:

— Stai aici.

— Unde te duci? spun panicată.

Jesse o să dea buzna aici de cum pleacă Kate. Știu sigur.

— John l-a dus pe Jesse la el în birou. Dar o să mă duc să verific.

Deschide ușa și se strecoară pe lângă corpul meu prăbușit.

Îmi țin respirația în așteptarea iureșului, dar acesta nu vine. Ușa se deschide, se închide și apoi se lasă tăcerea. Sunt singură. Mă ridic, dar îmi tremură picioarele și le simt slăbite. Încerc să curăț vasul de toaletă, apoi aud cum se deschide ușa și încremenesc, ținându-mi respirația.

— Ava? șoptește Kate, ciocănind ușurel în ușa cabinei. Jesse e cu John la el în birou. Sam o să ne deschidă porțile.

Deschid ușa și apuc să mă zăresc scurt în oglindă înainte ca prietena mea să mă scoată din cabină și să mă smucească spre ușă. Arăt ca dracu'.

— Stai, am nevoie de niște apă.

O scutur pe Kate de pe mine și mă duc la chiuvetă, mă aplec, mă stropesc pe față și-mi clătesc gura.

— Ia de aici niște gumă, spune Kate și-mi îndeasă în gură o lamă de gumă.

Acum cântăresc avantajele alcoolului. Aș fi preferat să-l găsesc beat? Da, categoric, mai bine aveam de-a face cu acea creatură jalnică decât să-l văd bătut. Chiar că e autodistructiv. Durerea mi se transformă în furie când mă gândesc la reacția lui când a văzut câteva vânătăi pe spatele meu după drumul cu Margo cea veche și la mutra lui când mi-a zărit vânătăile de pe braț după ciocnirea cu domnul Jaguar Chelios. Cât de exagerat s-a comportat.

Înainte să apuc să-i spun lui Kate că vreau să-l găsesc pe Jesse și să-i cer niște explicații, acesta dă iar buzna în toaletă, înnebunit de panică. Când mă vede, observ că ochii i s-au limpezit de privirea sticloasă. Are pieptul ud și părul blond-murdar umezit de transpirație. Kate se uită de la unul la altul, cântărind situația.

Porneşte spre mine şi nu fac nicio tentativă de a-l opri să facă ceea ce ştiu că o să facă. Se apleacă, mă ia în braţe şi iese din toaletă cu paşi mari, îndreptându-se spre biroul lui. Îşi ţine ochii fixaţi în faţă, străbătând hotărât veranda, sub privirile atente ale câtorva membri, care încă mai pierd vremea pe-acolo ca să savureze spectacolul. Aud şuşoteli, văd degete arătând spre noi şi ochii mi se umplu de lacrimi care încep să mi se rostogolească pe obraji. Sunt în iad, mi-e greaţă şi inima parcă mi-a fost despicată în două.

Închide cu piciorul uşa biroului şi se duce la canapea, pe care se aşază cu o grimasă de durere. Mi se întoarce stomacul pe dos. Sunt înghiţită de braţele lui şi capul îi cade direct în scobitura gâtului meu. Tace şi mă ţine cât poate de strâns, timp în care eu încerc să mă controlez, încerc să stăpânesc tremuratul care-mi zgâlţâie trupul. Dar e o bătălie pierdută. Bărbatul meu frumos are mari probleme, adânc înrădăcinate şi, exact când credeam că încep să-l înţeleg, mă loveşte peste faţă cel mai oribil semnal de alarmă. Nu-l cunosc deloc şi categoric nu-l înţeleg.

— Te rog, nu plânge, îmi ajunge la urechi vocea lui înăbuşită. Mă omoară cu zile.

— De ce? întreb.

E singurul lucru care-mi vine în cap. E tot ce vreau să ştiu. De ce şi-ar face aşa ceva?

— Ţi-am promis că n-o să beau.

Poftim?!

A pus să fie bătut în loc să bea, fiindcă mi-a promis că n-o să bea.

— Voiai să bei?

— Voiam să uit.

— Uită-te la mine, îi ordon, dar nu face nicio tentativă să-şi ridice capul de acolo de unde şi l-a ascuns. Fir-ar a dracului, Jesse, uită-te la mine!

Mă zvârcolesc încercând să-i ridic capul, dar şuieră de durere şi mă potolesc imediat.

— Trei, spun calm, nevenindu-mi altă idee.

Îl simt că se tensionează, dar tot nu se uită la mine.

— Doi.

— Ce se întâmplă la zero? întreabă încet.

— Plec, spun calmă.

Ridică imediat capul. Scâncesc când îl văd, cu ochii verzi înlăcrimaţi, încărcaţi de durere, şi cu bărbia tremurând. Mă priveşte fix în ochi, implorându-mă tăcut.

— Nu, te rog.

Orice urmă de tărie care mă mai ţinea, cât de cât, în firea mea, se face praf când îl văd şi-l aud. Îi cuprind faţa în palme şi-mi lipesc buzele de gura lui, dar parcă tot nu sunt destul de aproape. Mă aşez cu grijă călare în poala lui, apoi îl trag ca să-l lipesc cât se poate de mult de mine fără să-l rănesc.

— Spune-mi ce voiai să uiţi.

— Că te rănesc.

— Nu înţeleg.

Nu crede că şi ce-a făcut acum mă răneşte?

— Preferam să bei.

— Ba nu, spune el, cu un mic hohot de râs care-mi dă un fior rece pe şira spinării.

Mă retrag şi-i caut privirea.

— Aş prefera să dau ochii cu tine când ai la bord jumătate de distilerie de vodcă decât să văd ce-am văzut.

Îşi lasă bărbia în piept, distrus.

— Ava, crede-mă, n-ar fi de preferat.

— Să te cred? Jesse, îmi vine să vomit, aşa de trădată mă simt.

Nici nu m-am gândit ce-o să-i fac lui Sarah când pun mâna pe ea. Mi-a însemnat zeul nevrotic şi, cu cât procesez mai mult din ce s-a întâmplat, cu atât mă înfurii mai tare.

Mă ridic din poala lui şi-i alung mâinile când încearcă să mă oprească.

— Nu plec, îi spun cam tăios.

Mutra lui panicată mă umple şi mai tare de draci. Încep să dau ture prin birou, bătând cu unghia în dinte, sub privirea intensă a bărbatului meu dificil, care-mi tot aruncă în cale nenumărate nenorocite de

obstacole și surprize urâte. Doamne, când mă gândesc că era să-l plesnesc cu o curea în seara când s-a inaugurat clădirea Lusso!

Mă așez pe canapeaua din fața lui. Îmi las capul îndurerat în palme. Îl aud trăgând aer în piept în mod repetat, ca și cum vrea să spună ceva. Expir obosită și-mi masez tâmplele.

— Mai e ceva ce ar mai trebui să știu?

— Adică ce? întreabă precaut.

Mă deranjează tonul și... de unde naiba să știu eu? M-a făcut knockout cu locul ăsta, apoi cu băutura, acum cu asta.

— Nu știu, tu să-mi spui! îmi arunc enervată brațele în sus.

Îmi doresc cu disperare să-l alin. Mă doare aproape la fel de mult să mă țin la distanță de el cum m-a durut să fiu martoră la bătaia pe care a încasat-o.

— De ce aș prefera asta în locul beției?

Se lasă cu grijă în față, cu fălcile strânse, își pune coatele pe genunchi și-și masează gânditor tâmplele.

— Pentru mine, băutura și sexul merg mână în mână.

— Ce vrei să spui? întreb cu voce ascuțită, tensionată.

— Ava, am moștenit Conacul când aveam 21 de ani. Îți poți imagina un puștan cu locul ăsta pe mână și cu hoarde de femei dornice la dispoziția lui? spune rușinat.

Mintea mea o ia la galop. O, normal că-mi pot imagina și nu e de mirare că femeile erau dornice și la dispoziția lui. Și acum sunt la fel.

— Ai băut și te-ai dedat plăcerilor?

Oftează.

— Da, cum spuneam, băutura și sexul merg mână în mână. Dar totul e acum de domeniul trecutului.

Se apleacă înainte strâmbându-se.

— Acum nu exiști decât tu.

Se întinde peste masa mare dintre noi, dar mă trag înapoi. Mâna întinsă cade moale și el se uită în podea. Tot nu pricep și asta tot nu explică de ce tocmai a acceptat să fie biciuit de Sarah.

— Deci n-ai băut fiindcă ai fi dorit să faci sex?

Cred că fruntea mea arată ca o hartă, fiindcă sunt total derutată.

— Nu am încredere în mine când beau, Ava.

— Fiindcă ai senzația c-o să sari pe prima femeie care-ți iese în cale?

Râde speriat și-și trece mâinile prin păr:

— Nu cred. N-aș putea să-ți fac așa ceva.

— Nu crezi?! întreb șocată.

— Nu sunt dispus să-mi asum riscul ăsta, Ava. Beau prea mult, îmi pierd mințile și femeile se aruncă în brațele mele de bunăvoie. Ai văzut și tu.

Îmi aruncă un zâmbet jenat.

Pufnesc neîncrezătoare.

— Vinerea trecută nu păreai capabil de mai nimic!

— Mda, ăla nu e ceea ce consider eu consum moderat de alcool, Ava. Atunci misiunea mea era să-mi înec creierul în alcool, ca să nu mai simt nimic.

— Deci, în mod normal menții un nivel constant de alcool în sânge și apoi faci o tonă de sex cu o tonă de femei dornice?

Cred că încep să mă lămuresc.

— N-ai băut niciodată când te-ai culcat cu mine?

Se ridică și dă la o parte masa ca să se poată așeza în genunchi în fața mea și să-și pună palmele pe coapsele mele. Se uită în ochii mei.

— Nu, Ava. N-am fost niciodată sub influența alcoolului când am făcut sex cu tine. N-am nevoie. Pentru mine, alcoolul îneca niște lucruri, mă ajuta să uit cât de goală era viața mea. N-am dat doi bani pe niciuna dintre femeile cu care m-am culcat, nici măcar pe una. Și apoi ai apărut tu în viața mea și totul s-a schimbat complet. Tu m-ai readus la viață, Ava. Nu vreau să mă mai ating niciodată de băutură, Ava, fiindcă, dacă încep, s-ar putea să nu mă mai opresc și nu vreau să ratez vreodată nici măcar o singură clipă alături de tine.

Mărturisirea lui îmi aduce lacrimi în ochi.

— Ai făcut vreodată sex somnoros cu altcineva?

Îmi țin respirația. Puteam să întreb o groază de lucruri și eu întreb asta?

Oftează din greu.

— Nu.

Mijesc ochii la el.

— Dar un futai de băgat mințile-n cap?

— Nu, Ava! Nu mi-a păsat niciodată de altcineva atât de mult încât să fie nevoie sau să doresc să-i bag mințile-n cap cu un futai. Numai de tine, spune și mă strânge de coapse.

Îi înlătur mâinile de pe mine și mă ridic, lăsându-l ghemuit lângă canapea, cu un aer rătăcit.

— Deci joi, la tine în birou, vrei să spui că dacă ai fi băut vodca aia te-aș fi găsit nu doar într-o postură intimă cu Sarah, ci trăgându-i-o pe birou?

Se ridică și vine repede la mine, mă prinde de șolduri ca să mă imobilizeze, apoi se apleacă la nivelul ochilor mei.

— Nu! Nu fi așa proastă!

— Nu cred că sunt proastă dacă întreb așa ceva! spun insultată. Nu e destul că trebuie să-mi fac griji că bei? Nu cred că pot să mai duc și grija c-o să te îmbeți și-o să vrei să fuți alte femei! zbier ascuțit, fără să mă pot controla.

Se trage înapoi ca ars.

— Vrei să ai grijă cum vorbești, în puii mei? Nu mă face să vreau să fut alte femei, doar mă face să vreau să fut.

— Deci aș face bine să mă asigur că sunt cu tine când bei ceva, nu?

— N-o să beau nimic! Când o să mă asculți, femeie? urlă. N-am nevoie de băutură.

Îmi dă drumul brutal, merge cu pași apăsați spre fereastră, apoi se întoarce. Arată cu degetul spre mine.

— Am nevoie de tine!

Și ne-am întors la asta. Îi dau una peste deget ca să-l îndepărtez de sub nasul meu.

— Ai nevoie de mine ca să înlocuiesc băutura și regulatul.

Îmi vine să plâng. Are nevoie doar să se îndepărteze de un mod de viață care avea să-l ucidă dacă o mai ținea mult așa. Sunt salvarea

lui de la o moarte sigură şi prematură prin intoxicaţie cu alcool. Cred c-o să vomit din nou. Chiar îi este teamă să nu-l părăsesc, dar chestia asta nu are nicio legătură cu iubirea. Îi e frică să nu se întoarcă la o viaţă fără sens.

— Mă manipulezi.

— Ba nu te manipulez!

Chiar pare jignit.

— Ba da! Folosind sexul! Futai de băgat minţile-n cap, futai de aducere-aminte. Toate sunt manipulare. Am nevoie de tine şi tu întorci asta împotriva mea!

— Nu! răcneşte, apoi mătură cu braţele tot raftul de sus al dulapului cu băuturi, azvârlind la podea zeci de pahare şi sticle cu alcool, care se fac ţăndări, iar zgomotul de sticlă spartă umple încăperea.

Sar înapoi, dar el se apropie rapid şi mă prinde de braţe.

— Am nevoie să ai nevoie de mine, Ava. Nimic mai simplu. De câte ori să-ţi spun? Cât timp ai nevoie de mine, am grijă de mine — simplu.

— Să te laşi biciuit înseamnă că ai grijă de tine?! îi urlu în faţă.

Îmi dă drumul şi se apucă de păr, smulgându-şi-l din cap, la propriu.

— Nu ştiu, băga-mi-aş!

Ridic ochii spre ceruri. Nu mai are niciun rost.

— Am nevoie de tine, dar nu aşa.

Îmi ia mâinile.

— Uită-te la mine, îmi ordonă cu asprime.

Cobor capul ca să-mi vadă ochii.

— Spune-mi, ce simţi pentru mine? Eu ştiu ce simt pentru tine. Da, am avut o mulţime de femei, dar a fost doar sex. Sex animalic. Zero sentimente. Ava, am nevoie de tine.

Mă uit la rebelul meu frumos, complicat, nevrotic, care mă priveşte drept în ochi, şi-mi vine să ţip la el, să-l dau cu capul de pereţi şi să-i bag minţile în cap prin metodele convenţionale.

— Cum se poate să ai nevoie de mine dacă din cauza mea îţi faci singur aşa ceva? întreb epuizată. Eşti şi mai autodistructiv acum decât erai înainte să apar eu. Te-am făcut să *ai nevoie* de alcool, nu să-l doreşti.

Te-am transformat într-un om irațional, dement, și e clar nu mai sunt nici *eu* tocmai echilibrată. Nu vezi ce ne facem unul altuia?

— Ava — mă avertizează el, fiindcă știe către ce concluzie mă îndrept —, nu.

— Și, ca să știi, urăsc faptul că te-ai culcat cu tot ce-a mișcat.

Vreau să știe asta, dar atunci îmi explodează în creier cel mai înfiorător gând.

Icnesc.

— Atunci când ai dispărut patru zile...

Nici nu pot să termin fraza. Inima mi-a sărit în gât și a explodat.

Concluzia mea evidentă îl face să holbeze ochii, să-și strângă buzele și să încleșteze fălcile.

— N-au. Însemnat. Nimic. Te iubesc. Am nevoie de tine.

— Doamne, Dumnezeule!

Cad în genunchi. N-a negat.

— Futeai alte femei.

Îmi duc palmele la față și lacrimile încep iar să curgă. Am un gol în stomac cât o minge de baschet.

Se așază lângă mine pe jos, mă apucă strâns de brațe și mă scutură:

— Ava, ascultă-mă. N-au însemnat nimic. Mă îndrăgosteam de tine. Știam că aveam să te rănesc. Nu voiam să te rănesc.

— Ai spus că n-ai putea să-mi faci așa ceva. Ai uitat să adaugi *din nou*. Ar fi trebuit să spui că n-ai putea să-mi faci *din nou* așa ceva.

— Nu voiam să te rănesc, șoptește.

Îmi ridic spre el chipul înfrânt.

— Deci, ca să remediezi asta, ai futut alte femei?

Mi se întoarce stomacul pe dos. Nu pot să respir.

— Câte?

— Ava, te rog, nu face asta. Mă urăsc destul.

— Și eu te urăsc! strig printre hohote care-mi zgâlțâie umerii. Cum ai putut?!

— Ava, de ce nu mă asculți?

— Te ascult și nu-mi place ce aud!

Mă ridic cu greu în picioare, dar mă prinde de talie ca să mă împiedice să mă îndepărtez.

Își lipește fruntea de abdomenul meu și văd, printre lacrimile care-mi încețoșează privirea, că și umerii lui încep să se zgâlțâie.

— Iartă-mă. Te iubesc. Te rog, te implor, nu mă părăsi. Mărită-te cu mine.

— Poftim?! strig.

Nici măcar n-am ajuns la subiectul zilei și deja mă clatin pe marginea unei căderi nervoase totale. Asta e lovitura de grație.

— Nu pot să mă mărit cu un om pe care nu-l înțeleg.

Pronunț cuvintele încet, printre suspine, iar el se transformă într-o grămadă dezarticulată în fața mea, cu un icnet șocat. Văd umflăturile roșii și picăturile de sânge de pe spate. Mi se face rău din nou.

— Credeam că te descifrez, spun cu voce tremurătoare. M-ai distrus din nou, Jesse.

— Ava, te rog, eram un dezastru. Am pierdut controlul. Am crezut că pot să te alung din minte.

— Făcându-te rangă și regulând alte femei?

— Nu știam ce să fac, spune încet.

— Puteai să vorbești cu mine.

— Ai fi fugit iar de mine, Ava.

— Miile de scuze pe care mi le-ai tot cerut au fost din cauză că te mustra conștiința. Nu pentru că te-ai îmbătat, nici pentru Conac. Ci pentru că m-ai înșelat. Ai spus că nu te-ai mai dedat la plăcerile Conacului cu mult dinainte să mă cunoști. M-ai mințit. De fiecare dată când cred că am făcut progrese, primesc alte lovituri. Nu mai pot îndura așa ceva. Nu știu cine ești, Jesse.

— Ba mă cunoști, Ava.

Se uită rugător la mine.

— Am dat-o-n bară. Am dat-o-n bară rău de tot, dar nimeni nu mă cunoaște mai bine ca tine, nimeni.

— Ba cred că Sarah. Ea pare să te cunoască foarte bine, spun cu zero emoție în glas. De ce?

Se prăbuşeşte pe călcâie şi lasă capul în pământ.

— Te-am lăsat la nevoie. Voiam să beau, dar ţi-am promis că n-o s-o fac şi ştiu ce se poate întâmpla dacă beau.

Confesiunea lui mă face să mă crispez.

— Aşa că te-ai lăsat biciuit?

— Da.

Stomacul se alătură inimii mele, în gât:

— Nu înţeleg.

Rămâne cu capul plecat.

— Ava, ştii că am un trecut pestriţ, spune încet, ruşinat. Am distrus căsnicii, am tratat femeile ca pe nişte obiecte şi am luat ce nu-mi aparţinea. Am traumatizat mulţi oameni şi simt că toate astea sunt penitenţa mea. Mi-am găsit mica mea bucăţică de rai şi am senzaţia că toată lumea se dă peste cap să mi-o ia.

Nodul din gâtul meu se face şi mai mare.

— *Tu* eşti singurul care va distruge ce e între noi. Numai tu. Cu băutura, cu tirania, cu controlul, cu regulatul altor femei. *Tu!*

— Aş fi putut renunţa la tot. Nu-mi vine să cred că te am, Ava. Sunt speriat de moarte că o să-mi fii luată.

— Deci ceri unei femei pe care-o detest, unei femei care vrea să *mi* te ia *pe tine*, să te biciuiască?

Ridică ochii la mine încruntându-se.

— Sarah nu vrea să mă ia de lângă tine.

Scutur capul enervată.

— Ba da, Jesse, vrea! Când îţi faci aşa ceva, mă torturezi pe mine. Mă pedepseşti pe mine, nu pe tine, încerc disperată să-l fac să înţeleagă. Te iubesc, în ciuda rahaturilor pe care mi le tot azvârli în braţe, dar nu pot să stau să mă uit cum îţi faci aşa ceva.

— Nu mă părăsi, scrâşneşte cu greu, apucându-mă de mâini. Mai bine mor decât să trăiesc fără tine, Ava.

— Nu spune asta! ţip la el. Astea-s vorbe de om nebun.

Mă smuceşte iar jos, în genunchi.

— Nu-i adevărat. Coşmarul ăla pe care l-am avut, în care dispăruseşi — pur şi simplu, dispăruseşi — m-a ajutat să-mi fac o idee despre cum ar fi viaţa mea fără tine.

E complet distrus.

— Ava, m-a ucis, pur şi simplu.

Acum au sens scuzele lui repetate din somn.

— Dacă plec, o fac pentru că nu pot să mă uit cum îţi faci rău singur — nu mai pot să mă uit cum te torturezi singur.

— N-ai putea niciodată să înţelegi cât de mult te iubesc.

Se întinde să-mi ia faţa în palmă şi mă trag din mâna lui. Declaraţia aia mă scoate din minţi de furie.

— Lasă-mă să te ating, îmi ordonă, încercând să mă apuce iar.

Devine înnebunit şi paranoic şi mă sfâşie pe dinăuntru să-l văd aşa.

— Ba înţeleg, Jesse, fiindcă şi eu simt acelaşi lucru! strig. Cu toate că m-ai trădat în toate felurile posibile, tot te iubesc, fir-ar a naibii, şi să dea dracu' dacă nu mă urăsc de moarte din cauza asta. Aşa că să nu îndrăzneşti să-mi spui că nu înţeleg!

— E imposibil.

Mă prinde de braţe şi mă trage spre el, şuierând de durere.

— E pur şi simplu imposibil, în puii mei! spune cu voce gravă.

Chiar e convins de asta.

Îl las să mă tragă la pieptul lui şi să mă strângă până la sufocare, dar eu nu pot nici să-l iau în braţe. Sunt stoarsă de orice emoţie şi complet amorţită. Fustangiul meu puternic, dominator, s-a transformat într-o ruină de om disperat şi înspăimântat. Îl vreau înapoi pe Jesse al meu, cel feroce.

— Mă duc să aduc ceva să te curăţ.

Mă lupt cu braţele lui încăpăţânate.

— Jesse, trebuie să te curăţ.

— Nu pleca de lângă mine.

Mă eliberez şi mă ridic.

— Am spus că n-o să te părăsesc niciodată. Am vorbit serios.

Mă întorc lăsându-l în genunchi şi ies din birou ca-n transă.

Nu mă duc să aduc ceva ca să-l curăţ. Un strop de atenţie acordată rănilor lui n-o să dovedească nimic. Nu există decât o singură cale ca să-l fac să priceapă că înţeleg ce simte. Şi, dacă de asta e nevoie, atunci asta o să fac.

Capitolul treizeci și unu

Trec repede pe lângă toalete, pe lângă barul plin şi pe lângă restaurant. În scurt timp o să vină să mă caute, aşa că trebuie să mă mişc repede.

Ajung la holul de la intrare, urc scările câte două odată şi străbat rapid palierul, ignorând privirile răutăcioase ale femeilor.

Dar apoi o zăresc.

Stă la palavre cu vreo două membre, punându-le, fără îndoială, la curent cu evenimentele din ultima oră. E încă înţolită în echipamentul ei din piele, tot cu biciul în mână. Mă apropii şi mă opresc în spatele ei, iar celelalte femei amuţesc pe loc. Curioasă de motivul bruştei întreruperi a conversaţiei, se întoarce cu faţa la mine. Are pe chip o expresie superioară, dar amestecată şi cu puţină satisfacţie perversă. Începe să-mi fiarbă şi mai tare sângele în vene când o văd cum stă aşa, în faţa mea, pozând relaxată, jucându-se cu biciul din mână.

— Mi-ai trimis un mesaj de pe telefonul lui John, o acuz calmă.

Aproape c-o pufneşte râsul.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Sigur că nu, clatin din cap uimită. Tot tu mi-ai deschis porțile Conacului în ziua când am descoperit camera comună.

— Și de ce-aș face una ca asta? întreabă cu tupeu.

— Fiindcă îl vrei.

Am vocea incredibil de calmă, având în vedere că sunt gata să fac moarte de om, și tremur ca o frunză. Privirile celorlalte femei ard găuri în pielea mea când îmi plimb ochii peste ele.

— Toate îl vreți.

Niciuna dintre ele nu scoate o vorbă. Se mulțumesc să stea acolo, privindu-mă, încercând probabil să ghicească ce-o să fac mai departe.

Dar Sarah nu-și poate ține fleanca.

— Nu, fetițo, toate l-am avut deja.

Explodez.

Mâna mi se face pumn și zboară singură, pocnind-o din plin în mutra umflată cu Botox, făcând-o să se ducă în spate, să se clatine pe tocuri și să cadă în fund. Nu mă opresc. O apuc de păr cu cel mai țâțesc și muieresc gest și-o ridic de pe jos, țintuind-o apoi de perete cu mâna în gât. Aerul se umple de icnete șocate, apoi se lasă tăcerea și singurul sunet care se mai aude e respirația sugrumată a lui Sarah.

— Dacă te mai atingi *vreodată* de el chiar și cu un deget, indiferent că ți-o cere el sau nu, să mor eu dacă o să mă opresc până nu-ți rup fiecare os din tine. Ai înțeles?

Are ochii holbați. O simt cum tremură în strânsoarea mea.

— *Ai înțeles?* îi urlu în față.

Mi-am ieșit complet din minți.

— Da, cârâie încet, foindu-se în strânsoarea mea de menghină.

Îi restricționez respirația.

Îi dau drumul și se face grămadă la podea, un morman de piele care gâfâie ținându-se de gât. Mă întorc tremurând de furie și savurez expresiile șocate ale numeroșilor martori, care stau adunați într-o tăcere stupefiată. Nu e nevoie să mai spun nimic. Mi-am exprimat punctul de vedere cât se poate de clar atât în fața lui Sarah, cât și în fața tuturor celorlalți martori la criza mea de nervi. Îi las acolo și-mi văd de drum către destinația mea

originală, tremurând din toate încheieturile, respirând greu. Când ajung la baza treptelor care duc la camera comună, ezit câteva secunde. Dar îmi amintesc cuvintele lui Jesse și o iau la fugă în sus pe scări, funcționând strict pe bază de adrenalină și hotărâre.

Intru în încăperea luminată discret, ignor cele câteva scene care se desfășoară în fața mea și încerc să blochez muzica erotică ce-mi inundă urechile. Nu sunt aici ca să mă excit. O iau spre dreapta și ajung unde vreau.

Doi bărbați vorbesc încet, iar o femeie își pune chiloții, dar, când mă apropii, toți își îndreaptă atenția spre mine și conversația încetează. Unul dintre bărbați mă privește precaut, în timp ce celălalt mă cântărește aprobator din priviri și fața i se lățește într-un zâmbet sinistru. Îmi arunc pantofii din picioare, îmi scot tricoul pe cap și-l arunc la podea, apoi îmi deschei blugii.

— Ai venit la joacă, dulceață? spune tărăgănat unul dintre bărbați venind spre mine.

— Steve, las-o, îl previne celălalt tip.

E clar că mă recunoaște. Mă uit urât la el și clatină din cap.

— Vrea să se joace, așa-i, dulceață?

Ochii lui negri sticlesc la mine.

— E fata lui Jesse, Steve. Nu merită.

Prietenul lui Steve încearcă să-l convingă, dar se pare că acesta are o țintă clară și nu-i place să i se spună ce să facă. Adică e exact ce-mi trebuie.

— Totul e permis în sex și la Conac, ripostează Steve, rânjind. Ce pot să-ți ofer, dulceață?

— Steve, pe bune, e specială pentru el.

— O, da, sigur că e specială. Acum poate să fie specială și pentru mine. Ward nu s-a dat niciodată în lături să împartă și cu alții.

Cuvintele lui stârnesc bila care-mi învelește gâtlejul. Mă uit cum bărbatul mai înțelept o ia de braț pe femeie și o trage deoparte, cu o expresie precaută pe față. Însă acest Steve e tupeist și sigur pe sine, dar nu la modul atrăgător. Nu că ar conta. N-am de gând să-l sărut.

Mă duc la rastelul de pe perete și aleg cel mai feroce bici pe care-l găsesc, apoi mă întorc și i-l întind cu mâini sigure. Orice ezitare va pune

capăt planului meu și ăsta e singurul mod în care pot să-i demonstrez lui Jesse că rahaturile astea sunt o demență totală. Surâde larg când ia biciul și-și plimbă ochii pe semigoliciunea mea. Îmi scot blugii și mă duc sub rama aurie suspendată, apoi ridic brațele.

— Fără contact, doar biciul. Tare, spun cu voce clară și decisă.

Nu simt niciun fel de teamă sau ezitare.

— Tare? întreabă.

— Foarte tare.

— Și sutienul? întreabă cu ochii ațintiți pe pieptul meu.

— Sutienul rămâne.

— Cum vrei.

Dă din cap și vine agale spre mine, îndesând mânerul biciului în buzunarul de la spate al pantalonilor. Apoi îmi prinde mâinile în cătușele atârnate de rama aurie suspendată.

— Steve, fă bine și oprește-te, strigă altă voce.

— Nu e treaba ta, scrâșnesc eu.

— Ai auzit-o, asta vrea.

Steve ridică spre mine ochii întredeschiși, plini de poftă, după care mă ocolește ca să ajungă în spatele meu.

Inima începe să-mi bubuie greu și egal în piept. Închid ochii, recitând la nesfârșit vorbele lui Jesse.

E imposibil. E imposibil. E imposibil.

Îmi golesc mintea de tot, cu excepția acelor cuvinte, muzica răsună în surdină și mă pregătesc pentru propria mea pedeapsă — pedeapsa pentru că l-am transformat pe Jesse într-o ruină de bărbat, încordat și paralizat de teamă, pentru că l-am făcut să aibă nevoie de alcool, nu doar să și-l dorească, pentru că l-am transformat într-un dezaxat nevrotic, cu nervii întinși la maximum... pentru că l-am adus în stare să-și facă așa ceva.

Îl aud venind, înainte să-l simt. Un șfichiuit iute taie aerul înainte să ia contact cu spinarea mea. Țip.

Vai, să-mi bag picioarele!

Lovitura îmi provoacă o durere ascuțită continuă, care radiază în tot corpul. Mi se înmoaie picioarele. Țin ochii strâns închiși. Abia acum

îmi dau seama că n-am stabilit un număr de lovituri. Îmi țin respirația și strâng din dinți când a doua lovitură îmi cade pe spate și mă rog de mine însămi să nu scot niciun sunet și să accept bătaia.

Mă încordez în așteptarea următoarei lovituri, iar când aceasta vine îmi las trupul moale și atârn neajutorată de ramă. Sunt în întregime la mila acestui străin. A patra, a cincea și a șasea lovitură de bici vin la intervale egale. Învăț când să aștept loviturile și mi-am amorțit toată ființa, izolându-mă de ceea ce fac. Nu mai sunt conștientă de ce mă înconjoară — muzica se aude slab, undeva la distanță, și vocile din jurul meu au amuțit. Singurele lucruri la care sunt conectată sunt intervalul dintre bice și șfichiuirea din aer, înainte ca pielea să ia contact cu carnea mea. S-ar putea să-mi fi pierdut cunoștința. Nu știu sigur. Nici măcar nu mă mai încordez.

Încă o lovitură pe spinarea mea și zvâcnesc iar, spatele mi se arcuiește și capul îmi zboară înapoi.

— *Nuuuuuuuuuuuuu!*

Răgetul pe care-l cunosc atât de bine mă readuce instantaneu în aici și acum, exact când un alt pocnet incandescent se risipește pe spinarea mea. Mă cabrez șocată și legăturile de metal zornăie tare deasupra capului meu. Nu pot deschide ochii. Am capul greu, corpul moale ca o cârpă și în brațe nu mai am strop de sânge ori simțire.

— Doamne, Ava, nu! strigă el cu voce spartă.

Trupul meu începe să se legene un pic și-i simt mâinile calde peste tot.

— John, desfă-i cătușele! O, Doamne, nu, nu, nu, nu, nu, nu!

— Jeg ordinar!

— John, fir-ar a dracului, dă-o jos! Ava?

Pare îngrozit. Mă prinde și mă mângâie peste tot. Îi simt mâinile mari și stângace moșmondind ceva pe ale mele. Pare să treacă o veșnicie, dar probabil că durează doar câteva secunde până ce trupul îmi cade inert. Sunt moale în brațele lui.

— Ava? Vai, Doamne, te rog! Ava?

Sunt vag conștientă că sunt mutată.

Şi atunci încep să simt durerea.

Vai, Dumnezeule mare!

Parcă mi-a luat foc carnea, fiecare terminaţie nervoasă din spinare urlă de durere. Mă mişcă în toate părţile şi nici nu pot vorbi ca să-i zic să se oprească. N-am simţit în viaţa mea asemenea durere.

— Nu-l lăsa să plece nicăieri!

Vocea lui Jesse e înfundată, dar ştiu despre cine vorbeşte şi, ca prin ceaţă, îmi dau seama că probabil tocmai i-am semnat lui Steve condamnarea la moarte.

Trebuie să mă opun. Eu i-am cerut să mă lovească, deşi în clipa asta mă întreb de ce dracu' am făcut aşa ceva. Chiar că mi-am pierdut minţile de tot, dar apoi îmi amintesc de motivele din spatele acestui gest. Poate că n-o să mai fie aşa dispus să-şi facă una ca asta dac-o să vadă că eu îl imit.

Latura mea dementă şi latura mea raţională se ceartă în mintea mea. Aud bufniturile paşilor lui Jesse şi câteva icnete şocate iscate în timp ce mă poartă în braţe prin Conac.

— Ce mama mă-sii?! aud ca de departe vocea şocată a lui Kate. Jesse?

Nu răspunde. Nu aud decât mormăitul gros al lui John pierzându-se în fundal, împreună cu toată vâlva pe care am stârnit-o. Mă doare-n cot. O uşă se trânteşte şi, câteva clipe mai târziu, simt canapeaua de sub coapsele lui, când se aşază cu mine în poală.

— Of, fetiţă proastă ce eşti, hohoteşte el cu voce spartă.

Îl simt îngropat în scobitura gâtului meu, inhalând cu nasul în părul meu şi mângâindu-mă frenetic pe cap.

— Of, fetiţă nebună şi proastă.

Deschid cu greu ochii şi mă uit în gol. Sunt în agonie, dar nu am nici cea mai mică dorinţă să mă mişc sau să dau glas suferinţei. Parcă sunt sedată. Mă simt ca şi cum plutesc în afara corpului meu, observând de la distanţă această scenă. Dacă încercările mele de a-l face pe Jesse să vadă lucrurile din punctul meu de vedere eşuează? Dacă se pedepseşte iar? N-aş putea îndura să mai trec o dată prin asta şi nu numai pentru că sunt în pură agonie — n-aş suporta să-l văd pe Jesse în genunchi, acceptând lovituri de bici aplicate de Sarah sau de oricine altcineva. Nu că o să

fiu vreodată în stare să-mi şterg din minte acea imagine. E întipărită acolo pentru totdeauna.

Nu ştiu cât timp stăm aşa, tăcuţi, eu cu privirea în gol, complet detaşată de circumstanţe, iar Jesse suspinând în părul meu. Par să treacă ore, poate chiar mai mult. Am pierdut orice simţ al timpului şi al realităţii.

Se aude o bătaie în uşă.

— Ce-i? întreabă Jesse cu voce groasă şi întretăiată, întreruptă de câteva smiorcăituri.

Uşa se deschide, dar nu ştiu cine e. Ochii mei s-au holbat în gol atât de mult timp, că mă tem să nu fi rămas aşa. Aud mişcare în apropiere. Cineva aşază ceva pe măsuţa din faţa noastră, dar, oricine-ar fi, nu scoate niciun sunet. Pleacă la fel de silenţios şi uşa biroului se închide aproape fără zgomot.

Jesse se mişcă puţin sub mine şi de durere trag scurt, şuierat, aer în piept. Încremeneşte.

— Of, Doamne, spune tensionat. Iubito, trebuie să te întorc ca să-ţi văd spatele.

Clatin uşor din cap şi-mi apăs faţa de pieptul lui gol. O să doară ca dracu' când o să mă mişte din loc. Vreau să amân momentul cât pot de mult. Şi spatele lui e o masă însângerată, iar el e sprijinit de spătarul canapelei, cu mine în poală, apăsându-mă pe el. Probabil că şi el are nişte dureri crunte.

Oftează şi-şi pune barba pe creştetul meu.

— De ce? câraie el, pupându-mă pe cap. Nu înţeleg.

Dacă aş putea vorbi, i-aş răspunde cu aceleaşi vorbe.

— Ava, trebuie să-ţi văd spatele.

Dă să se mişte din nou şi durerea mă spintecă, dar îmi închid strâns ochii şi-l las să mă mute. Ajung să stau în fund, la el în poală.

Gravitaţia îmi dă un pumn în stomac şi brusc sunt cuprinsă de spasme. Stomacul îmi intră în convulsii, trupul îmi zvâcneşte, iar asta îmi înzeceşte durerea. Mă îndoi de la mijloc în poala lui.

— Of, Doamne, Ava!

Îşi pune mâna pe spatele meu cu o mişcare instinctivă de alinare. Contactul fierbinte al mâinii lui mă face să mă arunc în faţă şi stomacul

meu decide că da, mai are ceva de evacuat. Vomit pe toată podeaua biroului lui.

— Fir-ar a naibii! Iartă-mă, Ava. Of, băga-mi-aş!

Îmi dă la o parte părul de pe faţă şi se mişcă şovăitor ca să poată ajunge mai uşor la mine.

— Futu-i! Băga-mi-aş, Ava, ce-ai făcut?

Vocea lui traumatizată îmi spune că spinarea mea trebuie să arate îngrozitor, la fel cum mă şi simt, de altfel. Încerc cu disperare să-mi controlez spasmele stomacale ca să mai potolesc durerea.

— Acum o să te mişc, da?

Mă prinde de subraţ şi se ridică. Scot un ţipăt.

— Nu te pot ridica fără să te ating.

Mormăie frustrat câteva înjurături în timp ce încearcă să mă aşeze pe cealaltă canapea, fără să-mi afecteze spatele.

Am picioarele tot nesigure şi moi. Nu mi-am imaginat niciodată aşa ceva.

— Treci pe burtă.

Mă lasă pe canapea cu faţa în jos şi-mi pun braţele sub cap drept pernă.

— Ava, nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva.

Îngenunchează lângă canapea şi trage spre el un castron cu apă şi o sticlă cu un lichid mov. Toarnă lichid în apă, apoi ia vata, rupe o bucată, o înmoaie în soluţie şi o stoarce.

— O să te usture, iubito. O să umblu cu grijă, bine?

Se apropie de faţa mea şi fac un efort să ridic privirea, ca să dau de iazurile lui verzi, pline de chin.

Mă uit la el cu ochi goi. Muşchii mei refuză să funcţioneze.

Mă sărută tandru pe buze şi, pentru prima dată de când ne cunoaştem, nu sunt nevoită să mă lupt cu reacţia trupului meu la atingerea lui. Clatină din cap şi-şi îndreaptă iar atenţia spre spinarea mea. Îmi desface cu grijă sutienul şi lasă bretelele să cadă pe braţe, iar eu inspir şuierat, chinuit. Apoi simt vata moale trecându-mi peste piele. Parcă trage sârmă ghimpată peste spatele meu. Suspin.

— Iartă-mă, izbucnește el. Îmi pare așa de rău.

Îmi întorc fața spre brațe și încleștez dinții cât încearcă să-mi șteargă tot spatele cu soluția dezinfectantă, schimbând vata repetat și reîncărcând-o cu amestecul cald la fiecare tamponare prelungă. Înjură de fiecare dată când tresar.

Când aud că împinge castronul pe masă cu un hârșâit, îmi golesc recunoscătoare plămânii, cu o expirație lungă. Scot fața dintre brațe și văd că apa movulie e acum pătată cu roșu, cu un munte de tampoane folosite înăuntru, absorbind lichidul. Se ridică de lângă mine, se întoarce repede cu o sticlă de apă și se lasă pe vine în fața mea.

— Poți să te ridici în fund?

Încuviințez și încep durerosul proces, timp în care Jesse se agită și înjură în fața mea. Sutienul îmi cade în poală și fac o tentativă neconvingătoare de a-l trage la loc pe mine.

— Lasă-l.

Îmi dă mâinile la o parte și-mi pune apa în mână.

— Deschide gura.

Mă supun fără să clipesc, acceptând cele două pastile pe care mi le pune pe limbă.

— Bea.

Sticla e grea ca o ganteră când o duc la gură. Probabil că mă vede că mă chinui, pentru că-mi sprijină sticla ca să mai ușureze greutatea, iar eu primesc cu bucurie apa rece ca gheața în gura mea uscată. Jesse se duce la birou, își ia cheile și telefonul, le îndeasă în diverse buzunare, apoi își pune tricoul și vine spre mine.

Îmi ia hainele de pe spătarul canapelei și se ghemuiește iar în fața mea.

— Te duc acasă.

Deschide blugii la picioarele mele și mă bate ușor pe gleznă, apoi mi-i trage în sus pe picioare.

Se uită ușor încruntat ba la tricou, ba la sânii mei goi, apoi la mine. Gândul să mă atingă ceva, orice, pe piele mă face să vomit, dar nu pot să ies de-aici și să intru în Lusso goală de la brâu în sus.

— Putem încerca?

Lărgeşte gâtul tricoului şi-mi scoate sutienul de pe braţe, apoi îmi trage cu grijă bluza pe cap.

Dau să ridic braţele ca să le bag în mânecile tricoului, dar lacrimile încep să-mi înţepe ochii din cauza efortului şi a usturimii. Scutur frenetic din cap. Doare prea tare.

— Ava, nu ştiu ce să fac, spune Jesse disperat, ţinând materialul la distanţă de trupul meu. Nu plânge, te rog.

Mă pupă pe frunte. Lacrimile-mi şiroiesc pe faţă.

— Of, dă-o-n mă-sa!

Îmi scoate tricoul de pe cap şi-l aruncă pe canapea.

— Vino încoace.

Se apleacă, îşi pune braţul îndoit sub fundul meu şi mă ridică aşa, cu o singură mână.

— Încolăceşte-ţi picioarele în jurul taliei mele şi ia-mă de după gât cu braţele. Ai grijă.

Fac ce-mi spune încet şi cu mare atenţie.

— Eşti bine? întreabă.

Aprob pe tăcute cu capul pe umărul lui şi-mi împreunez gleznele peste mijlocul lui. Simt că-mi dă părul peste umăr şi-şi pune palma pe ceafa mea, ţinându-mă cât poate de strâns fără să-mi provoace şi mai multă durere. Sânii îmi sunt zdrobiţi de pieptul lui şi spinarea mi-e complet expusă, dar mă doare-n cot. Porneşte cu paşi hotărâţi spre uşă şi-mi eliberează gâtul ca s-o deschidă, apoi mă prinde din nou ferm cu mâna de ceafă.

— E bine aşa, iubito? întreabă el, străbătând coridorul şi intrând în veranda închisă.

Aprob cu faţa pe gâtul lui, dar nu-i nici pe departe bine. Parcă am stat întinsă direct pe Soare şi toată pielea mi-a ars, scoţând la iveală carnea vie.

— John! strigă el.

Urmează o succesiune de icnete şocate, mai şocate decât atunci când am fost dusă pe braţe spre birou.

— Ce face fata? aud de aproape vocea groasă a lui John.

— Nu vezi, în puii mei? Adu un cearşaf de bumbac din debara.

— Ava?

Tonul tulburat al lui Kate îmi agresează urechile.

— Vai, băga-mi-aş. Ce-ai făcut, vacă proastă ce eşti?

— O duc acasă.

Jesse nu se opreşte pentru nimeni, nici măcar pentru Kate.

— N-are nimic, te sun eu.

— Sângerează, Jesse!

— Ştiu, Kate! Ştiu, în pana mea!

Simt cum i se umflă pieptul sub mine.

— Te sun eu.

N-o mai aud, dar îl aud pe Sam calmând-o, cu vocea de obicei veselă acum plină de îngrijorare.

Ştiu că ne apropiem de holul de la intrare, fiindcă aerul rece începe să mi se răspândească încet pe spinare. E o senzaţie binevenită.

— Jesse, amice, n-am ştiut.

Ne oprim brusc şi se lasă tăcerea. Toate şuşotelile îngrijorate încetează complet când aud vocea lui Steve. Strâng trupul lui Jesse cu bruma de putere care mi-a mai rămas şi el îşi freacă nasul de gâtul meu.

— Steve, să mulţumeşti tuturor sfinţilor că am fata în braţe, pentru că altfel menajerele ţi-ar aduna un an de zile maţele de pe pereţi, spune Jesse cu o voce plină de venin, în timp ce inima îi bubuie în piept.

— N-am... N-am... se bâlbâie bolborosit Steve. N-am ştiut.

— Nu ţi-a spus nimeni că e a mea? întreabă Jesse vădit şocat.

— Am... Am presupus... Am...

— E *a mea!* răcneşte Jesse, săltându-mă în braţe.

Fulgerul orbitor de durere stârnit de această mişcare mă face să scot un scâncet, iar el se tensionează şi-şi bagă faţa în scobitura gâtului meu.

— Iartă-mă, şopteşte.

Simt cum îi joacă muşchii maxilarului încleştat.

— Eşti un om mort, Steve.

Stă neclintit câteva clipe şi ştiu că-l sfredeleşte cu privirea pe Steve cu o expresie însetată de sânge pe chip. Mă simt vinovată.

— Jesse?

Bubuitul de tunet al vocii lui John sparge tăcerea grea.

— Totu' e-n regulă aici. Să nu uităm care sunt prioritățile, da?

— Mda.

Jesse o ia din nou la picior și aerul care se răcorea treptat devine deodată tăios și-mi zgârie spatele. Coboară treptele cu băgare de seamă.

— Deschid eu portiera, o aud pe Kate țăcănind cu tocurile pe trepte.

— Mă descurc singur, Kate.

— Jesse, nu mai fi așa un bou încăpățânat și acceptă ajutorul ăsta nenorocit! Nu ești singurul pe lume care ține la ea.

Simt cum mă strânge și mai tare în brațe.

— Cheile sunt în buzunarul de la spate.

Mâna lui Kate îmi atinge în treacăt blugii când extrage cheile din buzunarul lui Jesse și zâmbesc în sinea mea de dragul aprigei mele prietene, care nu se dezminte. Deschid ochii și o văd pe Kate uitându-se la mine.

— Of, Ava! scutură ea din cap și, cu un piuit, descuie mașina lui Jesse.

Jesse se întoarce spre Conac.

— Toată lumea să facă bine să se care naibii înapoi înăuntru.

Nu vrea să mă vadă nimeni. Aud scrâșnet de pietriș sub pași. Jesse așteaptă cu mine în brațe ca să se asigure că au plecat toți înainte să mă desprindă de pe trupul lui.

— Ava, am să te pun ușor în mașină, dar tu trebuie să te întorci pe-o parte, cu fața la scaunul șoferului. Poți să faci asta? întreabă blând.

Îmi slăbesc strânsoarea brațelor pe gâtul lui ca să-i arăt că sunt gata, iar el începe să mă lase încet în jos, în mașină.

— Nu te lăsa pe spate.

Mă răsucesc încet pe pielea moale până ce mă sprijin cu umărul de spătar și ajung cu fața către locul șoferului. Fir-ar mă-sa a dracului, cât poate să doară! Apoi Jesse mă acoperă cu un cearșaf, după care închide cu grijă portiera fără măcar să încerce să-mi pună centura de siguranță. Capul îmi cade pe spătar, închid ochii și, într-o clipă, portiera șoferului se închide și aroma lui Jesse îmi invadează nările. Deschid ochii la loc și aștept să mi se limpezească privirea până ce dau cu ochii de alți ochi, verzi, plini de jale.

Se întinde şi mă mângâie pe obraz cu dosul palmei.

— Gata! îmi ordonă, ştergându-mi încă o lacrimă.

Dar acum nu mai plâng de durere, ci de disperare.

Porneşte motorul şi conduce încet pe alee. Motorul DBS-ului, care altădată răgea, forţat, acum toarce cuminte. Jesse ia virajele cu grijă, accelerează şi frânează cu blândeţe şi îşi aruncă privirea spre mine la intervale regulate.

Rămân neclintită şi privesc în gol către profilul frumosului meu bărbat dus cu capul şi mă întreb dacă de-acum pot fi şi eu considerată ca fiind dusă cu capul. Sănătatea mea mintală e categoric sub semnul întrebării, dar încă sunt destul de zdravănă la cap ca să pot recunoaşte asta. Eram o fată normală, cu capul pe umeri. E cum nu se poate mai clar că nu mai intru în categoria aia.

În drum spre casă, tăcerea e umplută doar de murmurul maşinii şi, în fundal, de cântecul celor de la Snow Patrol, „Run"[1].

1 „Run" — trad. eng. „Fugi" (*N.tr.*).

Capitolul treizeci și doi

Ştiu că dacă mă-ntind o să urlu de durere. Nevoia copleşitoare de a mă dezmorţi aproape că-mi înfrânge instinctul natural de a rămâne nemişcată ca să reduc cât pot durerea şi usturimea. Toate evenimentele zilei precedente îmi năvălesc în cap înainte să apuc să deschid ochii — toată oroarea, toate plesniturile biciului, toate fulgerele de durere, toată agonia şi tot chinul. Totul a aterizat în creierul meu pe jumătate adormit cu un pleoscăit spectaculos, urmat de o mică reverenţă de bun găsit. Deschid ochii şi-l văd pe Jesse. Are o mână pe obrazul meu, faţa apropiată de a mea şi, printre buzele întredeschise, îmi răsuflă în faţă egal şi liniştit. Arată teribil de senin, cu genele lungi aruncându-i umbre pe faţă şi cu claia de păr blond-închis încâlcită ca întotdeauna dimineaţa. E nebărbierit şi faptul că faţa lui netulburată şi frumoasă e atât de aproape de a mea mă face să zâmbesc uşor. Trecând peste latura lui enervantă, dificilă, e un bărbat cu profunde probleme emoţionale, care bea, fute şi se lasă biciuit ca să se pedepsească. Iar eu sunt responsabilă în mare parte pentru starea lui jalnică.

Văd că-i tresar pleoapele și deschide încet ochii, apoi clipește de câteva ori înainte să-și concentreze privirea asupra mea. Îi ia câteva clipe de tăcere, dar până la urmă oftează și se trage, puțin câte puțin, tot mai aproape de mine, până ajungem nas în nas. Tot nu mi se pare că suntem destul de aproape. Îmi scot brațele de sub pernă și-mi schimb poziția, strâmbându-mă de câteva ori. Își pune mâna pe șoldul meu ca să mă sprijine și se mută până ce trupurile noastre sunt strâns lipite.

— E posibil — șoptesc cu gâtul uscat ca iasca — să înțeleg ce simți pentru mine, e posibil.

— Ai făcut asta ca să-mi dovedești că mă iubești?

— Nu, știi bine că te iubesc. Am făcut-o ca să-ți arăt cum e.

Se încruntă puternic.

— Nu înțeleg. Știu cum e când ești biciuit.

— Nu asta vreau să spun. Mă refer la tortura de a-l vedea pe omul iubit făcându-și singur rău.

Ridic mâna să-i mângâi barba și-l văd că începe să priceapă.

— Nimic n-o să mă facă vreodată să sufăr mai rău decât să te văd că-ți faci cu mâna ta așa ceva. Asta o să mă ucidă, nimic altceva. Dacă te mai pedepsești vreodată, atunci o să fac și eu același lucru.

Vocea îmi tremură puțin numai la gândul că o să mai fiu vreodată nevoită să dau piept cu încă o zi ca aceea de ieri. Dar dacă mă iubește pe cât pretinde, cerința mea ar trebui să fie foarte ușor de îndeplinit pentru el.

Își ferește privirea câteva momente și-și mușcă buza, apoi începe să clatine ușor din cap. Mă privește din nou în ochi.

— Mă iubești.

— Da. Și am nevoie de tine. Am nevoie să fii puternic și sănătos. Am nevoie să înțelegi cât de mult te iubesc. Am nevoie să înțelegi că nici eu nu pot trăi fără tine. Mai bine mor decât să te pierd.

— Nu te merit, Ava. Nu după viața pe care am dus-o. N-am avut niciodată un lucru pe care să-l prețuiesc sau pe care să vreau să-l protejez. Acum am și e un amestec bizar de fericire și teroare pură.

Ochii lui cercetează minuţios fiecare milimetru al chipului meu.

— Cu tine, simt nevoia viscerală să deţin controlul total, Ava. Nu mă pot abţine. Zău că nu.

— Ştiu, oftez. Ştiu că nu poţi.

Mă cuibăresc la pieptul lui şi-i absorb căldura. Pentru prima dată, simt că-l înţeleg pe deplin. A dus o viaţă lipsită de sentimente, de căldură, o viaţă total haotică. Nu ştie cum să gestioneze toate aceste emoţii nou descoperite.

— Suferi din cauza mea, spune cufundat în părul meu.

— Şi tu din cauza mea. Vom face faţă trecutului. Atâta timp cât te am pe tine, puternic şi teafăr, vom face împreună faţă trecutului. Nu trecutul mă face să sufăr acum, ci tu. Ceea ce faci acum.

Mă trage de la pieptul lui.

— Eşti nebună de furie, spune încet, apăsându-şi buzele pe ale mele. Nebună, nebună de furie.

Îi primesc cu bucurie buzele moi pe gura mea. E singura părticică din mine pe care pot s-o mişc fără să mă secere durerea.

— Sunt nebună după tine. Te rog, nu te mai supune la aşa ceva. Mă doare spatele.

Se trage înapoi puţin încruntat.

— Sunt tot furios pe tine.

— Nici eu nu sunt prea încântată de tine.

— Nu pot să te ating, bombăne sărutându-mă iar, pe toată faţa.

— Ştiu. Ce-ţi face spinarea?

Pufneşte şi continuă să-mi acopere faţa cu buzele.

— N-am nimic. Doar că sunt nervos pe tine. Trebuie să te ajut să te mişti, altfel o să înţepeneşti.

— Şi ce dacă înţepenesc? protestez eu.

Aş fi foarte fericită să zac aici şi să mă sărute din cap până în picioare.

— Nicio şansă, domniţă. Ai nevoie de o baie cu lavandă şi nişte cremă pe spate. Nu-mi vine să cred că, dintre toţi membrii clubului, l-ai ales pe cel mai labil.

— Da?

De unde era să ştiu? Am dat, pur şi simplu, biciul primului bărbat care a dorit să-l ia.

— Da.

Îşi desprinde gura de faţa mea şi mă priveşte nemulţumit printre gene.

— Eu şi John aveam programată azi o întrevedere cu el ca să discutăm revocarea statutului de membru. Îl monitorizăm de ceva timp. Comportamentul lui a devenit cam ciudat în ultimul timp şi, cu toate că unor femei le place latura dură a escapadelor lui sexuale, altora nu le prea convine. Le face pe unele dintre ele să nu se simtă în siguranţă şi asta e o problemă.

Chipul îi e traversat de o undă de regret şi ştiu că se gândeşte c-ar fi trebuit să-l dea afară pe Steve mai devreme.

— Până aseară, nu făcuse nimic care să ne dea un motiv clar să scăpăm de el.

— Eu i-am cerut, încerc eu să-i atenuez vinovăţia.

Nu vreau să reluăm toată această poveste.

— Există nişte reguli, Ava.

Mă sărută şi-mi muşcă uşor buza de jos.

— Aţi stabilit limite?

— Nu.

Acum îmi dau seama ce prostie am făcut.

— A încălcat o mulţime de reguli. Trebuie să dispară.

— Nu-l ţin minte. N-a fost la petrecerea aniversară.

Mi-aş fi amintit mutra aia arogantă.

— Nu, era de serviciu.

— De serviciu?

Jesse zâmbeşte, ceea ce e o privelişte binevenită.

— E poliţist.

Tuşesc şi mă strâmb imediat.

— Poftim?

— E poliţai.

— Ai ameninţat cu moartea un poliţist?

— Eram turbat de furie.

Îmi îndepărtează părul de pe faţă şi mă priveşte lung, căzut pe gânduri.

— M-am mai gândit.

Nu-mi place cum sună asta. După mutra pe care o face, nici lui.

— La ce?

— Păi, la o mulţime de lucruri. Dar primul e că trebuie să vorbesc cu Patrick despre Van Der Haus.

Ştiam că n-avea să-mi placă ce avea de zis, dar nu văd cum aş putea evita asta. Probabil că Mikael e echivalentul fondului de pensie pentru Patrick şi ştiu că şeful meu o să leşine când o să-i spun că nu mai pot lucra cu Mikael. Vai, Doamne!

— E luni! strig şi mă mişc, încercând să mă ridic.

Imediat, mâinile lui mă apasă pe umeri ca să mă împingă jos.

— Tu chiar crezi că te las să te duci undeva?

Clatină din cap.

— Fii atentă, m-am mai gândit la ceva.

Începe să-şi muşte buza.

O, nu!

— La ce?

Se împinge să fie mai aproape de mine.

— Nu pot să trăiesc nicio clipă fără tine.

— Ştiu asta.

— Dar nu pentru că mă tem să nu revin la vechile obiceiuri. Te iubesc pentru că dai sens vieţii mele. Ai umplut un gol imens cu chipul tău frumos şi cu spiritul tău şi, cu toate că s-ar putea să-ţi fac viaţa un pic mai grea cu comportamentul meu dificil — ridică sarcastic o sprânceană — vreau să ştii că şi tu faci la fel pentru mine.

Izbucnesc în hohote de râs şi imediat mă crispez de durere, dar Jesse nu râde. Strânge buzele şi mă apucă de şold.

— Nu sunt deloc dificilă, Jesse Ward.

Sprâncenele i se ridică şi mai mult. E evident că nu e de acord, dar îmi trântesc palma pe gura lui ca să-i opresc contraatacul.

— Tocmai ai spus că am umplut un gol imens cu spiritul meu...

— Şi chipul tău frumos, mormăie sub palma mea.

Dau ochii peste cap.

— Din acel spirit face parte şi nevoia mea permanentă de a mă opune comportamentului *tău* dificil. N-ai să scapi niciodată de acea părticică din mine care se răzvrăteşte împotriva ta şi nici nu cred că ţi-ai dori. Ea mă face diferită de toate femeile de la Conac, care ţi-au lins tălpile mult prea mult timp.

Acum eu sunt cea care ridică sarcastic o sprânceană şi el îmi răspunde cu o privire strecurată printre pleoape.

— M-am dăruit ţie pe deplin. Fiecare părticică din mine e a ta. Nimeni n-o să mă ia vreodată de lângă tine. Niciodată. Şi ştiu că, parţial, problema ta izvorăşte din dorinţa de a mă ţine cât mai departe de tot ceea ce reprezintă celelalte femei din viaţa ta.

— N-au mai fost alte femei în viaţa mea! protestează el.

Îmi apăs şi mai tare palma pe buzele lui.

— Dar trebuie să ştiu ceva.

Ridică din sprâncene. Nu poate răspunde, fiindcă îi astup gura cu mâna.

— Vrei să fiu cât mai diferită de femeile de la Conac, dar cum rămâne cu sexul? întreb şi-l simt că zâmbeşte larg sub mâna mea.

Îi iau mâna de pe gură. Da, zâmbetul ăla al lui neobrăzat e lăţit pe toată faţa. E o privelişte minunată, chiar dacă nu mă încântă faptul că-l amuză întrebarea mea. Se dă peste cap să mă îmbrace decent, după standardele lui, mă pune să port dantelă — motivul pretenţiei ăleia e dintr-odată foarte evident — şi nu vrea să beau.

Vai, Doamne!

Tocmai mi-a picat fisa cu un bubuit apocaliptic.

— Nu-ţi place când beau, fiindcă îţi închipui c-o să fac şi eu ce făceai tu când erai beat. Crezi c-o să vreau să regulez tot ce-mi iese în cale!

De-acum zbier isteric la el şi zâmbetul îi piere instantaneu. Nu i-am dat ocazia să răspundă la întrebarea precedentă şi acum îi arunc alta. Mă rog, nu o întrebare, mai degrabă o concluzie.

— Vrei să încetezi în morții mă-sii cu obscenitățile?

Se rostogolește pe spate fără nici măcar un șuierat sau vreo urmă de durere.

A, nu. Mă chinui să mă ridic, ignorându-mi durerea, și-l încalec.

— Așa e, nu? Ăsta e motivul!

Mă uit cum îmi absoarbe vorbele. N-are cum să mă contrazică, știu că l-am prins cu mâța-n sac. Trage adânc aer în piept și deschide gura să spună ceva, dar nu iese nimic. Încă o gură de aer, dar nici acum nu iese nimic. Face treaba asta de trei ori înainte să vorbească, în cele din urmă:

— Nu e numai asta, Ava. Când bei ești vulnerabilă.

— Dar e o parte din motiv, așa-i?

Știu că o altă parte e faptul că bărbații presupun că, dacă mă-mbăt, sunt disponibilă și dispusă.

— Da, bănuiesc că da, recunoaște el.

— Bun, și care-i treaba cu sexul?

Tare-aș vrea să știu asta. Spune că vrea să facă din mine opusul a tot ce înseamnă Conacul, dar cu toate astea mi-o trage ca la concurs până-mi ies ochii din cap.

Surâsul îi reapare.

— Ți-am mai spus. Parcă nu sunt niciodată destul de aproape de tine.

— Asta se poate obține și cu sex somnoros.

— Da, așa e, dar atracția dintre noi e incredibilă. N-am mai simțit așa ceva.

Inima mi-o ia la galop în piept și, pentru prima dată în aproape douăzeci și patru de ore, motivul e fericirea. N-a mai simțit așa ceva. Dar s-a culcat cu zeci de femei. Sau cu sute? Îmi piere zâmbetul.

— E fericire pură, iubito. Satisfacție totală. Iubire absolută, deplină, cutremurătoare, universal-zguduitoare.

Îmi revine zâmbetul.

— Da?

— O, da! Raiul pe pământ.

Cad pe pieptul lui.

— Au!

— Ai grijă.

Mă împinge la loc în sus.

— Doare tare?

Văd un fulger de furie străbătându-i privirea și mă rog ca John să-i dea brânci pe scări lui Steve înainte să apuce Jesse să pună mâna pe el.

— E-n regulă, spun, schimbându-mi poziția. Ce mă fac cu munca?

Unde s-a dus weekendul ăsta? În sinea mea, mă apucă râsul. S-a dus pe partide de shopping de lux, pe mâncare de lux, bijuterii de lux, dantelă luxoasă, o petrecerea luxoasă, o cerere în căsătorie cam ciudată, o mulțime de sex incredibil, o băutură cu droguri, biciuiri...

Scot un geamăt. A fost un weekend al naibii de memorabil.

— Nu te criza. Am vorbit cu Patrick.

Jesse se ridică în capul oaselor și ne trage pe marginea patului.

— Mai e cineva în viața mea peste care n-ai dat buzna? întreb sec.

Se ridică și mă așază în picioare, cu minunata lui goliciune în fața mea.

— Nu fi obraznică, mă previne serios. Pe fund n-ai nicio urmă de bici, domniță. În fine, de ce arată casa de parcă a fost răscolită de hoți?

A, am uitat de asta.

— Căutam ceva.

Se încruntă.

— Ce anume? întreabă, dar detectez în tonul lui o urmă de precauție.

Îl studiez ca să-i evaluez expresia și limbajul trupului. Nu pot să pricep în ruptul capului.

— Nimic.

Mă întoarce cu spatele la el și începe să mă împingă spre baie, cu o mână pe cotul meu și cu cealaltă cuprinzându-mi fundul. Lipsa curiozității sale în privința obiectului pe care-l căutam n-a făcut decât să-mi întărească bănuielile. De obicei, n-ar accepta sub nicio formă un răspuns așa de vag la una dintre întrebările lui.

— Ce i-ai spus lui Patrick? întreb când mă suie pe masa de toaletă.

— I-am spus că ai băut până ai căzut lată sâmbătă şi ţi-ai deplasat un disc.

Bună minciună!

— Nu i s-a părut ciudat că l-ai sunat tu?

— Nu ştiu şi, sincer să fiu, nici nu-mi pasă.

Dă drumul la apă în cadă şi se întoarce la mine.

— Uite ce i-ai făcut frumosului tău trup, spune încet, privind peste umărul meu către reflecţia din oglindă a spinării mele goale. N-o să ţi-o mai trag o vreme cu faţa în sus.

Arunc şi eu o privire peste umăr şi mă străbate un val de dezamăgire.

— Asta e tot?! mă bâlbâi uluită.

Mă simt de parcă am fost jupuită de vie şi în urma torturii îndurate nu mă pot lăuda decât cu câteva umflături lungi, roşii şi un firicel de sânge uscat.

— Cum adică „asta e tot"?

Îmi dezlipesc ochii de la rănile mele jalnice şi mă uit încruntată la Jesse, care are pe faţă o expresie similară cu a mea, doar că mai cruntă. Îl prind de şolduri:

— Întoarce-te, îi spun şi-i împing de lângă mine corpul suplu şi încăpăţânat.

Îi zăresc spinarea şi trag cu putere aer în piept. Are de două ori mai multe urme de bici decât mine, mai mult sânge şi, în general, mai multe suveniruri ale zilei de rahat pe care-am avut-o ieri.

— Vezi, ale tale sunt mai tari ca ale mele.

Se răsuceşte iute şi mă ţintuieşte cu o privire mânioasă, apucându-mă de braţe ca să mă scuture puţin:

— Taci din gură, Ava!

De ce spun asemenea tâmpenii?

— E doar din cauză că doare aşa de tare. Am crezut că arată mult mai rău de atât.

— E destul de rău şi-aşa, în pana mea!

Îmi dă drumul, se întoarce spre cadă, în care toarnă nişte ulei de lavandă, şi amestecă apa cu mâna.

Îmi las capul pe-o parte şi-i admir goliciunea fermă, stând pe lavoar bălăngănind din picioare şi rotindu-mi umerii ca să scap de înţepeneală. Trebuie să mă relaxez. Simt nodurile din muşchii dintre umeri. Stau răbdătoare pe blatul de toaletă, timp în care Jesse îşi vede de treabă şi aduce prosoape, apoi strânge toată dezordinea pe care am făcut-o. Face totul în tăcere deplină, fără să se uite o dată la mine. Ştie bine ce-am căutat.

— Jos.

Îmi întinde mâna aşteptându-se s-o iau, dar refuz şi mă dau jos cu precauţii de pe masa de toaletă. Îmi scot chiloţii şi mă duc lângă cadă. Intru cu grijă şi mă las în apa care-mi provoacă usturimi.

Jesse intră şi el şi se aşază în spatele meu, fără măcar o pufnitură care să indice disconfortul când apa îi învăluie spinarea. Îmi apucă umerii şi mă trage uşor ca să mă lase încet pe el.

— Nu te opune.

Mă muşcă de ureche şi mă zvârcolesc. Ridică genunchii şi-şi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu, învăluindu-mă ca într-un cocon.

Aşa. Acum să trecem la discuţiile noastre din cadă.

Îmi pun capul pe umărul lui şi savurez atingerea bărbiei lui nerase pe obraz.

— Şi? Steve a fost azvârlit în şuturi pe scări?

— Dus e.

— Fără întrebări?

— Doar una singură: preferă să fie îngropat sau incinerat?

Răspunsul lui, aşa brutal şi un picuţ cam exagerat cum e, e exact reacţia la care mă aşteptam.

— Te doare când te ţin aşa?

— Nu, n-am nimic, îl liniştesc. Şi? I se aplică aceeaşi pedeapsă şi lui Sarah?

Bum!

Îşi retrage brusc faţa din părul meu, iar eu continui să trasez alene cercuri abia simţite cu degetele arătătoare pe coapsele lui, de parcă nu ştiu ce întrebare delicată i-am pus. Steve nu avea niciun interes sexual pentru

mine, în orice caz, nu pe termen lung, dar Sarah evident are. Şi, fiindcă bărbatul meu orb la fineţuri pare să nu observe curtea asiduă pe care i-o face, depinde de mine să iniţiez nişte măsuri preventive.

— Ce legătură are Sarah cu toate astea?

— Te-a rănit.

— Eu i-am cerut-o.

— Şi eu i-am cerut lui Steve, ripostez calmă.

— Da, dar Steve ştia că eşti teren interzis, că eşti a mea. A încălcat o limită clar trasată de mine, şi nu numai în privinţa persoanei pe care şi-a pus în practică tâmpeniile, ci şi în privinţa felului în care a făcut-o. Deşi prima parte e pentru mine infracţiunea supremă.

Mă muşcă de lobul urechii ca să se asigure că ştiu că despre mine vorbeşte. De parcă putea fi vorba despre altcineva.

— A acceptat să biciuiască o persoană pe care n-o mai întâlnise niciodată şi n-a stabilit clar limitele. Puteai să fii dezechilibrată psihic, n-avea de unde să ştie.

— Probabil că aşa şi eram în momentul ăla, murmur. Şi oricum, tu eşti al meu. Şi tu eşti teren interzis, ştii?

— Ştiu, spune blând. Ştiu, iubito. N-o să se mai întâmple niciodată, dar cred că ai demonstrat foarte clar că eşti nemulţumită de Sarah, adaugă sarcastic.

Zâmbesc încântată de mine. Da, am fost clară, dar tot o vreau dată afară cu un şut în fund.

— Deci n-o dai afară?

— E angajata mea şi mi-e prietenă apropiată. N-o pot concedia fiindcă a făcut ce i-am cerut să facă, Ava.

Oftez din greu, ca să-i fie clar că nu sunt deloc încântată. O prietenă. Prietenă apropiată?

— Ea a plănuit totul, Jesse.

— Cum adică ea a plănuit totul?

— Mesajul pe care l-am primit de la John.

— Care mesaj?

— Cel pe care l-a trimis ea de pe telefonul lui John, în care-mi spunea să ar trebui să vin la Conac.

— Crezi că Sarah i-a săltat telefonul lui John şi ţi-a trimis un mesaj?

— Da!

— Nu fi toantă!

— Nu sunt toantă! zbier. Îl am în telefon, o să ţi-l arăt.

— Ava, Sarah n-ar face aşa ceva.

Mă laşi? Cică sunt prieteni, dar e clar că el n-o cunoaşte prea bine. M-am bucurat de compania ei doar câteva secunde şi m-am prins cu cine aveam de-a face.

— Crezi că am visat?

— Nu, cred că ai fost drogată sâmbătă seară şi poate că ai făcut o greşeală.

— O să-ţi arăt, spun ca o adolescentă răzgâiată. Te vrea.

— Ei, nu mă poate avea şi ştie asta. Sunt al tău.

Mă pupă apăsat pe obraz.

— Eşti.

Îmi împing obrazul spre buzele lui şi mă gândesc cât de încurcată e situaţia.

Jesse are dreptate: nu poate s-o dea afară pentru că a făcut ce i-a cerut, ceea ce e naşpa, fiindcă îmi imaginez că Jesse ar avea cu totul altă opinie dacă eu l-aş pune într-o situaţie similară. Singura mea alinare e că ştiu că Jesse nu e absolut deloc interesat de ea. De asta sunt sută la sută sigură.

— Apleacă-te în faţă ca să-ţi spăl spatele, mă încurajează el să mă ridic în fund. O să fiu blând.

— Îmi place când eşti dur, şoptesc obraznic.

— Ava, nu spune chestii de-astea când nu pot să te violez.

Zâmbesc şi el mă spală pe îndelete, trecând buretele cu grijă pe spatele meu, sărutându-mă când şi unde poate. Mă spală pe cap, mă înfăşoară într-un prosop şi mă duce în dormitor, unde mă întinde cu atenţie pe pat, cu faţa în jos.

— S-ar putea să ţi se pară cam rece.

Îmi încalecă fundul şi-mi stoarce pe spinare nişte cremă dintr-un tub. Omoplaţii mi se ridică instantaneu când încordez spatele.

— Şşşşşşşş, mă alină. N-ai să mai faci aşa ceva, da?

— Dacă o faci tu, o s-o fac şi eu, bombăn îngropându-mi faţa în pernă şi rugându-mă la Dumnezeu să n-o mai facă.

Începe cu mângâieri scurte, tandre pe spatele meu, ca să mă obişnuiască cu atingerea, iar după ce mă relaxez puţin, masează uşor crema peste umflături. Fluiditatea cu care mâinile lui mari îmi alunecă pe tot spatele devine rapid hipnotică şi sunt mai mult decât conştientă de ceva tare şi umed care mă împunge în şale. Zâmbesc în sinea mea. N-o să fie niciodată în stare să nu mă atingă o perioadă mai lungă de timp şi sper nici să n-o facă. Dar o să poarte prezervativ. Mă masează până ce toată încordarea mi se evaporă şi-mi simt spatele cât de cât mai aproape de normal.

— Alo?

Ridicăm amândoi capul când în cameră pătrunde vocea lui Cathy.

— Fir-ar a naibii! înjură Jesse sărind de pe mine. Am uitat s-o sun pe Cathy.

Dispare în dressing şi reapare într-o pereche de blugi şi un tricou bleu.

— Sus!

Mă apucă de talie şi mă ridică de pe saltea.

— Trebuie să te hrănesc.

— Nu mi-e foame.

— O să mănânci.

Iar tonul ăla.

— Cred că nu mai ai nimic în stomac după ce ai vomitat pe toată podeaua biroului meu.

Mă crispez.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Pune ceva pe tine. Te aştept în bucătărie.

Mă sărută cast şi mă lasă să mă aranjez.

* * *

— Bună dimineața, Ava, îmi zâmbește blând Cathy, ridicând ochii de la mașina de spălat vase pe care tocmai o încarcă.

Îmbrăcată în blugii mei vechi, moi, rupți, și un tricou alb imens, care abia dacă-mi atinge spatele, mă cocoț pe un taburet lângă Jesse, care se apleacă să-mi adulmece părul proaspăt spălat.

— Bună, Cathy, ce mai faci?

Îl alung de pe mine și mă mârâie, după care îmi întinde pe buza de jos un guguloi de unt de arahide. Limba îmi iese automat să curețe buza.

— Vai, Doamne!

Mă strâmb scârbită, iar el începe să râdă, apoi mă trage mai aproape și ia untul de arahide de pe gura mea cu limba.

— Papa bun!

Zâmbește și depune pe buzele mele un sărut ud, cu aromă de unt de arahide. Mă șterg la gură și îmi îndrept din nou atenția spre Cathy, care descopăr că urmărește mica noastră scenă cu un mic zâmbet pe buzele subțiri. Mă fac roșie ca racul.

— Fac foarte bine, Ava. Vrei să mănânci ceva? Somon?

— O, da, te rog, spun recunoscătoare.

Aprobă din cap, își șterge mâinile de șorțul alb, apretat, și se duce spre frigider. Mă uit în jur și văd că tot dezastrul pe care l-am făcut în bucătărie a dispărut.

— Avem vești, Cathy, ciripește Jesse.

Avem?

Mă încrunt la el, dar mă ignoră.

— Ava va deveni curând doamna Ward.

Rămân cu gura căscată, dar el continuă să mă ignore. Cu tot ce s-a întâmplat în viața mea în ultimele două zile, uitasem de asta. Cum am putut să uit?

— Vai, ce frumos!

Cathy pune ouăle și somonul pe tăblia insulei, apoi o ocolește ca să mă încleșteze într-o îmbrățișare strânsă.

— Vai, cât sunt de fericită! îmi ciripește în ureche.

Strâng din dinţi când mă freacă afectuos şi apăsat pe spate. Se trage înapoi şi-mi cuprinde faţa cu palmele.

— Nu-ţi închipui cât de fericită mă face vestea asta. E un băiat bun.

Îmi trânteşte o pupătură sonoră pe obraz, apoi îmi dă drumul.

— Vino încoace, băiete.

Îl cuprinde pe Jesse într-o îmbrăţişare la fel de entuziastă, pe care el o acceptă fără să se-mpotrivească, fără urmă de tresărire sau grimasă de durere. Mă priveşte peste umărul lui Cathy cum mă uit la el cu gura căscată.

După evenimentele de aseară, am presupus — cât se poate de eronat, se pare — că *acea* chestiune urma să fie reanalizată. Inelul mi-a dispărut de pe deget şi, când m-a întrebat dacă tot mai vreau să mă mărit cu el, i-am spus că nu pot. N-ar trebui să clarificăm tona de rahaturi care s-au întâmplat peste weekend? Nesiguranţa noastră, Sarah, Coral, Mikael...

M-a ignorat total. Nici măcar n-am vorbit încă cu părinţii mei. Dacă mă mărit cu măgarul ăsta dificil, atunci ei ar trebui să afle primii.

— Băiatul meu se aşează, în sfârşit la casa lui.

Cathy îi strânge faţa în palme şi-i trânteşte o pupătură la fel de zgomotoasă ca şi mie. Se poartă ca o mamă mândră. Mă face să-mi pun întrebări despre trecutul relaţiei dintre ea şi Jesse. Pare să fie mai mult decât grija unei angajate pentru şeful ei. Îi dă drumul lui Jesse din mâinile ei uşor ridate şi-şi ridică şorţul ca să se şteargă la ochi, trăgându-şi nasul.

— Cathy, termină! o admonestează Jesse.

— Îmi pare rău.

Se adună şi se întoarce la pregătirea micului dejun cu un zâmbet larg pe faţă.

— Şi? Când şi unde?

Mă crispez şi întind mâna după cafetieră. De-aici s-ar putea să înceapă să sară scântei.

— Luna viitoare, la Conac, o informează Jesse sigur pe sine.

Cafetiera scoate un clinchet când o lovesc de marginea cănii. Întorc privirea spre Jesse.

— Serios?

— Serios, îmi răspunde el șmecher.

N-a durat mult până să-și facă iar apariția măgarul dificil care mă scoate din sărite.

— Minunat! ciripește Cathy.

Ochii îmi zboară de la Jesse la ea. Oare știe ce e Conacul?

— Așa o să fie.

Jesse înșurubează capacul borcanului de unt de arahide și începe să tragă de colțul etichetei, ignorându-mi expresia stupefiată și privirea înfiptă în mutra lui. Îl văd că se uită la mine cu coada ochiului și începe să-și roadă buza. Rulează între degete o bucățică de etichetă și-o propulsează cu un bobârnac pe blat.

Expir încet, încercând să-mi adun ultimele rămășițe din răbdarea făcută zdrențe și iau bucățica de hârtie de pe marmură. Cum a rămas cu discutatul împreună despre nunta noastră?

Mă dau jos de pe taburet și mă duc spre coșul de gunoi ca să-mi ocup timpul cu ceva până-mi trece dorința de a-i trage un șut în fluierul piciorului. Mă opresc o secundă în spatele lui și-mi aplec gura la urechea lui:

— Și cu cine te însori, mă rog? întreb încet, după care îmi văd de drum spre gunoi.

Mârâie.

— O să te calc în picioare, Ava.

— Poftim? se întoarce Cathy de la aragaz.

— Nimic, spunem amândoi, după care privirile noastre furioase se ciocnesc în spațiul dintre noi.

Ostilitatea care-i iese prin toți porii e palpabilă. Weekendul ăsta ne-a demonstrat încă o dată că trebuie să ne concentrăm atenția pe alte aspecte, mai importante, ale relației noastre, cum ar fi să ne facem un milion de promisiuni liniștitoare și să risipim nesiguranța care e clar că ne macină pe amândoi.

Apăs pe pedala coșului de gunoi și arunc bucățica de hârtie, dar din adâncurile întunecate ceva sclipește și-mi atrage atenția. Bag mâna în coș, încruntându-mă, și scot o jumătate de cartonaș alb cu argintiu. E o

invitaţie la nuntă. O întorc şi înclin capul, apoi mă uit iar în coş. Scot cealaltă jumătate şi le pun una lângă alta.

Domnul & doamna Henry Ward au plăcerea
să vă invite la căsătoria fiicei lor, domnişoara Amalie Ward,
cu dr. David Garcia.

Doamne, Dumnezeule!

Îmi smulge invitaţia din mâini şi o înghesuie la loc în coş, iar eu sunt smucită înapoi către insulă, într-o ceaţă de uluire.

— Stai jos, îmi ordonă pe tonul acela pe care ştiu că nu e bine să-l ignor.

Mă urcă atent pe un taburet şi când ridic ochii îi văd maxilarele încleştate şi muşchii gâtului umflaţi.

— Sora ta? întreb încet.

— Las-o baltă, mă previne, fără să se uite la mine.

Mintea mea o ia din loc cu viteza luminii. N-am prea vorbit despre părinţii lui, dar *ştiu* că nu i-a văzut de ani de zile. Să fie alegerea lor sau a lui Jesse? Dacă i-au trimis invitaţie la nunta surorii lui, presupun că trebuie să fi fost alegerea lui Jesse.

Îi studiez profilul, dar nu îndrăznesc să scot o vorbă.

— Poftim, spune Cathy, punându-ne în faţă micul dejun, apoi îşi bagă în buzunarul şorţului un pămătuf de praf. Vă las să mâncaţi.

— Mulţumim, Cathy, spune Jesse fără strop de recunoştinţă în voce.

Nici nu pot vorbi. Încep să ciugulesc din marginile cornului cu somon în tăcerea apăsătoare. După o veşnicie de tăcere, cedez şi mă dau jos de pe taburet.

— Unde te duci? întreabă tăios.

— Sus.

Ies din bucătărie lăsându-mi micul dejun neatins. Jesse şi veşnicele dificultăţi şi obstacole din jurul lui îmi inhibă pofta de mâncare.

— Ava, nu-mi întoarce spatele, mă ameninţă el.

Îl ignor.

— Ava!

Mă răsucesc pe călcâie:

— Jesse, eşti complet dement dacă-ţi imaginezi c-o să mă mărit cu tine, spun calmă, apoi plec, lăsându-l în bucătărie cu o mutră îndurerată.

Mă cam aştept să fiu placată şi trântită la pământ, dar, spre marea mea surprindere şi îngrijorare, mă lasă să ies din bucătărie şi să urc în dormitorul principal fără măcar o numărătoare inversă sau un futai de băgat minţile-n cap în stil Jesse. Deocamdată sunt fragilă, nu pot fi brutalizată.

O văd pe Cathy în dormitorul meu de oaspeţi preferat ştergând veselă praful şi cântând „Valerie". Îmi aduce un zâmbet mic pe buze. Închid încet uşa de la dormitor după mine şi intru să mă spăl pe dinţi. Mă duc la muncă. N-am de gând să pierd vremea toată ziua în vârful turnului ca un obiect inutil, iar dacă nu fac prea multe mişcări bruşte, nici nu mă doare spatele. Mai bine dau piept cu şeful meu şi cu interogatoriul care sigur mă aşteaptă, legat de relaţia mea cu Jesse.

Dau deoparte umeraş după umeraş cu rochii noi şi aleg una dintre rochiile mele vechi. Mă schimb, îmi pun pantofi cu toc, apoi mă duc la oglindă să mă machiez.

Uşa dormitorului se deschide.

— Unde te duci? întreabă, cu o urmă de teamă în voce.

— La muncă.

— Ba nu te duci nicăieri.

— Ba da.

Îmi văd mai departe de machiaj, ignorându-i trupul masiv aflat în spatele meu. Faptul că nu poate să mă atingă îl ucide, mai ales acum, când vrea să mă imobilizeze.

— Ce-ţi face spatele?

Îi arunc o privire.

— Doare, răspund, cu voce ameninţătoare.

Îmi îndrept iar atenţia spre oglindă şi, în sinea mea, mă apucă plânsul de mila bărbatului din spatele meu, complet depăşit de situaţia asta. Felul lui obişnuit de a reacţiona când nu mă supun îi este acum interzis. E absolut paralizat. Îmi termin machiajul şi încep să-mi pregătesc poşeta.

— Unde mi-e telefonul? întreb în timp ce el stă mut în spatele meu.

— E la încărcat la mine în birou.

Mă mir că mi-a oferit de bunăvoie această informaţie.

— Mulţumesc.

Îmi iau poşeta şi dau să ies, dar sar înapoi când Jesse îmi ţâşneşte în faţă, blocându-mi drumul.

— Hai să vorbim, scuipă vorbele din gură ca pe nişte gunoaie. Te rog, nu pleca. Vorbesc.

— Vrei să vorbim?

Ridică timid din umeri:

— Păi, nu pot să-ţi bag minţile în cap cu un futai, aşa că presupun că o să trebuiască să ţi le bag în cap cu vorba.

— Aşa gestionează în mod normal oamenii problemele, Jesse.

— Da, dar metoda mea e mai plăcută.

Îmi aruncă rânjetul ăla neruşinat al lui şi fac un efort să nu zâmbesc. Trebuie să păstrez tonul serios al conversaţiei. Mă ia de mână şi se lipeşte de mine.

— Ava, n-am fost niciodată nevoit să-i explic cuiva viaţa mea. Nu mă încântă deloc ideea de a vorbi despre asta.

— Nu mă mărit cu cineva care refuză să-şi deschidă sufletul în faţa mea. Îmi tot ascunzi informaţii şi apoi ajungem întotdeauna la dezastru.

— Ştiu, oftează el. Ava, ştii mai multe despre mine decât oricare alt om. N-am fost niciodată apropiat de cineva, aşa cum sunt cu tine. Când doar regulezi o femeie, nu ai tendinţa să porţi conversaţii profunde şi să faci schimb de poveşti de viaţă.

Mă crispez când vorbeşte despre zilele când se deda plăcerilor Conacului, zile care s-au încheiat recent.

— Nu spune aşa ceva.

Mă trage spre pat.

— Stai jos, îmi ordonă, trăgându-mă în jos.

Trage aer în piept.

— Ultima dată când mi-am văzut părinţii, n-a fost tocmai plăcut. Sora mea a fost şmecheră şi ne-a întins o capcană ca să ne întâlnim. Tata

a făcut o criză, mama s-a supărat rău, iar eu m-am îmbătat foarte tare, aşa că-ţi poţi imagina cum s-a terminat.

— Deci e evident că sora ta vrea să te revanşezi faţă de ei, spun cu voce mică, dar plină de speranţă.

— Amalie e cam încăpăţânată, oftează el.

Mă apucă râsul în sinea mea. Deci e trăsătură de familie!

— Refuză să accepte că s-au întâmplat prea multe, s-au schimbat prea multe vorbe aspre de-a lungul anilor.

Ridică ochii la mine şi-i citesc chinul din priviri.

— E ireparabil, Ava.

— Dar sunt părinţii tăi.

Eu nu-mi pot imagina viaţa fără mama şi tata.

— Eşti fiul lor.

Îmi zâmbeşte amar, un zâmbet care sugerează că, pur şi simplu, nu înţeleg situaţia, ceea ce e în regulă, fiindcă e clar că nu înţeleg.

Oftează:

— Invitaţia aia a venit numai pentru că soră-mea a trimis-o fără ştirea părinţilor. Nu mă vor acolo. Adresa lor a fost ştearsă şi înlocuită cu a lui Amalie.

— Dar Amalie te vrea acolo, asta e clar. Nu vrei s-o vezi mireasă?

— Mi-ar plăcea mult să-mi văd surioara cum se mărită, dar nici nu vreau să-i stric nunta. Dacă mă duc, n-o să se termine decât într-un singur fel, crede-mă.

— Ce s-a întâmplat de-aţi ajuns aici?

Umerii i se prăbuşesc în mod teatral şi începe să-şi rotească degetele mari peste mâinile mele. Văd că e dureros pentru el, ceea ce pentru mine e şi mai frustrant, fiindcă asta arată că, de fapt, *îi pasă*.

— Ştii deja că unchiul meu, Carmichael, mi-a lăsat Conacul când a murit. Relaţia dintre mine şi ai mei era deja tensionată de când s-au mutat în Spania şi eu am ales să rămân cu Carmichael. Aveam optsprezece ani şi locuiam la Conac. Înţeleg că era cel mai groaznic coşmar al oricărui părinte, râde el încet. Am alunecat în stilul de viaţă al unui fustangiu de profesie şi m-am prăbuşit şi mai rău în el când a murit Carmichael. Dacă

n-ar fi fost John, probabil că n-ar mai fi existat acum niciun Conac. Practic, el l-a condus cât eu m-am înecat în prea multă băutură şi prea multe femei.

— Aha, şoptesc.

S-a înecat? Preferam să se dedea.

— Am lăsat-o mai moale, dar părinţii mei mi-au dat un ultimatum: ei sau Conacul. Am ales Conacul. Carmichael era eroul meu, nu puteam să-i vând afacerea, îşi termină Jesse discursul pe un ton categoric.

— Părinţii tăi ştiau că-ţi făceai de cap — înghit ca să-mi umezesc gâtul uscat — mă rog, în halul în care-o făceai?

Folosesc o expresie vagă, fiindcă vorbele propriu-zise mi-ar întoarce stomacul pe dos.

— Da, şi au prezis că aşa avea să se întâmple. Aşa că, vezi tu, au avut dreptate şi nu m-au lăsat niciodată să uit asta. Recunosc, am dus o viaţă sordidă. Carmichael era oaia neagră a familiei. Nu vorbea nimeni cu el şi familia l-a dezmoştenit. Le era ruşine cu el, iar apoi a murit şi eu i-am luat locul. Părinţilor mei le e ruşine cu mine. Asta e.

Ultima parte mă face să mă trag înapoi.

— N-ar trebui să le fie ruşine cu tine.

— Pur şi simplu, ăsta e adevărul.

— Deci îl cunoşti demult pe John?

Dacă l-a ajutat să conducă Conacul, vorbim de cel puţin şaisprezece ani.

— Da, demult.

Zâmbeşte afectuos.

— Era bun prieten cu Carmichael.

— Câţi ani are?

Ridică capul şi se încruntă.

— Vreo cincizeci, cred.

— Păi, câţi ani avea Carmichael?

— Când a murit? Treizeci şi unu.

— Aşa tânăr? rostesc pe negândite.

Mi l-am imaginat a fi genul de pervers bătrân, cu părul alb şi exagerat de bronzat.

Râde la vederea mutrei mele stupefiate.

— Între tata şi Carmichael era o diferenţă de zece ani. A fost o surpriză pentru bunicii mei.

— Aha.

Fac un calcul mintal.

— Deci şi între tine şi Carmichael diferenţa era tot de zece ani.

— Îmi era mai mult ca un frate.

— Cum a murit?

Probabil că de-acum întind coarda, dar sunt curioasă. Încep să-mi formez o imagine a trecutului lui Jesse şi sunt ca un câine care a apucat să-şi înfigă colţii într-un os.

Pe faţa lui Jesse se aşterne tristeţea.

— Într-un accident de maşină.

— O, şoptesc.

Apoi mă luminez şi ochii mi se îndreaptă spre abdomenul lui, poposind în zona unde ştiu că se află cicatricea. Jesse era în maşină cu Carmichael. Ori de câte ori l-am momit şi l-am sâcâit cu întrebările, mi-a spus că era prea dureros să vorbească despre asta şi avea dreptate.

— Nu te duce la muncă.

Mă trage cu grijă în poala lui şi-şi freacă nasul de al meu.

— Stai acasă şi lasă-mă să te iubesc. Vreau să te scot la cină în seara asta. Îţi sunt dator cu nişte timp dedicat special ţie.

Mă topesc toată. Faptul că am ajuns recent să-l înţeleg mai bine, combinat cu atitudinea lui rezonabilă, nu mă lasă să-l refuz.

— Mâine mă întorc la muncă, spun hotărâtă.

Trebuie să rezolv nişte probleme legate de slujbă, mai precis situaţia lui Mikael.

— Bine, dă el ochii peste cap. Bun, mă duc să alerg ca să scap de o parte din tensiunea pe care mi-a provocat-o ispita mea dificilă, apoi ne cuibărim toată după-amiaza şi diseară luăm cina în oraş. S-a făcut?

— S-a făcut, dar o să contrazic partea din mijloc a frazei tale, zeul meu rupt de realitate.

Îmi oferă zâmbetul rezervat doar mie şi cade la loc pe pat cu atenţie.

— Sărută-mă acum, îmi comandă, şi eu mă arunc pe el cu un sărut recunoscător.

Şi-a deschis sufletul în faţa mea şi mă simt mult mai bine. Mă scald din nou în fericire în Al Nouălea Cer din Raiul Jesse.

Capitolul treizeci și trei

— Bună dimineața, iubito.

Casc ochii alarmată. Dimineață?

— Nu e dimineață, nu?

— Nu, e ora cinci. Ai dormit toată după-amiaza. Cum e spatele?

Urcă în patru labe în pat, gol pușcă, și se întinde lipit de mine. Mă minunez de cum arată, plin de stropi de apă licărind pe umerii și pieptul lui ferm. S-a bărbierit. Miroase divin.

Mă foiesc un pic.

— E bine.

Mă întorc ca să mă cuibăresc la pieptul lui și să-i inhalez aroma delicioasă.

— Îți dai seama? Dacă te lași de muncă, ai putea să-ți petreci așa fiecare zi. N-ar fi perfect?

— Pentru tine, bombăn. Perfect pentru tine, fiindcă ai ști unde sunt în fiecare clipă.

Îmi lipesc buzele de pieptul lui, gândindu-mă că s-ar putea să i se îndeplinească dorința. Îl cunosc bine pe Patrick, dar nu atât de bine încât să fiu sigură c-o să renunțe la Mikael când o să-i spun ce se întâmplă.

— Exact, spune împletindu-şi degetele în părul meu. Ai putea veni cu mine la muncă şi atunci n-ar mai trebui să stăm niciodată despărţiţi.

— Te-ai sătura de mine.

— Imposibil. Ai de gând să mă laşi să te scot la cină în oraş?

— Sau am putea sta aici.

Îmi trec mâna peste abdomenul lui şi-i mângâi cicatricea.

— Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, dar aş vrea să te scot în oraş. Te deranjează? întreabă el, plin de solicitudine.

Nu-i stă deloc în fire. Plus, să refuze el ocazia de a mă ţine în pat? Intru la bănuieli.

— Dar pe de altă parte — şopteşte el — n-am mai fost în tine de mult prea mult timp. Asta e inacceptabil.

Mă lasă uşor pe spate.

— Iubito, sexul somnoros e temporar scos din meniu, aşa că o să te fut, pur şi simplu. Se opune cineva?

Îşi lasă corpul pe jumătate peste al meu şi ochii i se înceţoşează instantaneu. Vorbele lui aţâţătoare declanşează în mine o frenezie fierbinte de dorinţă.

— Mă întrebi dacă poţi să mă fuţi?

Sunt foarte suspicioasă.

Ochii îi sclipesc jucăuş şi-mi sărută un colţ al gurii, apoi pe celălalt.

— Vezi cum vorbeşti. Încerc să fiu înţelegător.

— Nu mai fi! îmi scapă.

Se retrage şi văd că ridul perfect de încruntare e instalat ferm pe frunte. Îmi cântăreşte câteva secunde cererea.

— Nu vrei să fiu înţelegător?

— Nu, spun cu respiraţia cam tăiată.

Ştie exact ce face.

— Deci, stai să văd dacă am înţeles, că sunt cam nedumerit.

Îşi roteşte şoldurile, frecându-se de mine, scoţând la iveală un zvâcnet persistent în vintrele mele.

— De fapt, tu nu vrei să fiu înţelegător?

Izbitură de şolduri.

— Nu!

— Înțeleg.

Își strecoară degetul sub elasticul chiloților mei și atinge ușor micul meu mugur de terminații nervoase, propulsându-mă în stratosferă.

— Am liber la orice?

— Da!

— Ei, hai că acum chiar mă zăpăcești cu semnalele contradictorii, spune calm, trecându-și degetul mare peste carnea mea. Îmi place de mor cât de tare te fac să te uzi.

Îmi arcuiesc spinarea și tot disconfortul provocat de răni e înlocuit cu anticipare sexuală. Fierb de nerăbdare. Introduce un deget lung și-l împinge în sus, pe peretele frontal din interiorul pântecelui meu.

— Moale, fierbinte și făcută numai pentru mine.

Cu mâna liberă îmi smucește în jos cupa sutienului și cu un bobârnac îmi transformă sfârcul deja tare într-un glonte.

— Semnul pe care ți l-am făcut aproape c-a dispărut, spune gânditor, apoi se prinde cu gura de sânul meu ca să muște și să sugă. N-am vrea să uiți cui aparții, nu?

Gem când înlocuiește un deget cu două.

— Nu, Ava?

— Nu, răsuflu eu întretăiat.

Strânge buzele în jurul sfârcului meu și răzuiește vârful cu dinții, trimițând săgeți de plăcere direct jos, în miezul ființei mele.

— Îmi place de mor cât de receptivă ești la atingerea mea. Asta îmi conferă mie putere deplină asupra ta.

Două degete devin trei și, fiindcă are spatele praf, mă mulțumesc să-mi încleștez pumnii în cearșaf.

— Îți place?

Își mișcă degetele intrând și ieșind din mine, rotindu-le și înfigându-le, în tot acest timp urmărindu-mă cum mă unduiesc sub el.

— Mult, spun cu voce tremurătoare.

Am mare nevoie de asta.

— Ava, deschide ochii. Vreau să-i văd atunci când te fac să-ţi dai drumul pentru mine.

Deschid ochii cu greu şi-i găsesc privirea, iar el continuă să mă frământe până înnebunesc de disperare.

— Sărută-mă, îi ordon ridicând şoldurile ca să-i întâmpin străpungerile mâinii.

O să explodez şi am nevoie de sărutul lui.

— Cine deţine puterea, Ava? întreabă privindu-mă printre pleoapele întredeschise. Spune cine deţine puterea!

— Tu.

— Bravo.

Se ridică şi-mi zdrobeşte gura cu a lui. Îşi roteşte degetul mare pe nodul tare de terminaţii nervoase, ceea ce mă face să-mi reped mâinile în părul lui şi să-l apuc cu disperare. El mă sărută brutal şi mă frământă cu mâna până la orgasm. Limba lui se roteşte prin gura mea, hotărât dar încet, aspru, dar cu adoraţie. Îmi reaminteşte.

Pieptul lui ferm lipit de mine, gura lui minunată devorând-o pe a mea şi degetele lui lungi şi talentate străpungându-mă — toate acestea îmi fac trupul de piatră, mintea mi se goleşte şi sufletul mi-e salvat. Sunt din nou împlinită. Un val lung, unduitor, mă străbate cu violenţă, icnesc în gura lui şi, tremurând necontrolat din toate încheieturile, îmi dau drumul.

— Numai pentru mine.

Mârâie aceste cuvinte şi ştiu că vorbeşte serios. Felul animalic în care-mi posedă trupul mă transformă într-o fiinţă cu voinţa şi liberul-arbitru complet mistuite de dorinţă carnală.

— Totdeauna, numai pentru mine, ai înţeles?

— Da, oftez şi mă las inertă sub el.

Bubuitul sângelui începe să mi se risipească din urechi.

— Hopa sus.

Îmi pune braţele pe după gâtul lui.

— Pune-ţi picioarele alea senzaţionale în jurul meu.

Mă supun şi mă încolăcesc pe el, ca să mă ridice din pat. Porneşte hotărât spre uşa dormitorului.

— Unde mergem? întreb eu, plină de speranță că mă așteaptă o partidă de fitness în stil Jesse.

— La mine în birou.

— Stai! strig deodată.

Încremenește în loc.

— Ce s-a întâmplat?

— Du-mă în dressing.

— De ce?

— Fiindcă ne trebuie un prezervativ.

— Poftim?

— Ne trebuie un prezervativ, repet, deși știu că m-a auzit al dracului de bine.

— Nu am.

— Ba ai. În dressing.

Ar trebui să-i fac o scenă de coșmar și, judecând după încordarea din corpul lui, se așteaptă la așa ceva. Știe că știu.

— Ava, nu folosesc prezervative cu tine.

— Atunci nu facem sex, ridic din umeri, lipită de el.

Își pune singur ștreangul de gât.

— Pardon?

Se trage înapoi și mă săgetează cu o privire iritată.

Mă străduiesc să nu izbucnesc în râs, deși ar trebui să fiu furibundă fiindcă e posibil să-mi fi ascuns anticoncepționalele.

— Cum ai auzit.

Privirea iritată i se transformă într-una teribil de furioasă.

— Hai, dă-o-n morții mă-sii!

Se duce la dressing strângându-mă la piept, își desprinde un braț de pe mine și găsește prezervativele pe care susținea că nu le are, bombănind în tot acest timp.

— Știi, și semnul pe care ți l-am făcut eu s-a cam estompat, spun cu ochii la pectoralul lui.

Furia îi dispare din priviri și-mi zâmbește șmecherește.

— Da?

— Trebuie împrospătat.

Ridic din sprâncene şi mă uit încântată şi excitată cum i se înceţoşează şi mai tare privirea.

— Fata mea e posesivă. Fă-ţi de cap, iubito.

Rânjesc şi-mi înfig dinţii în pectoralul lui, făcându-l să scoată un geamăt. Mă duce jos, în biroul lui.

— Vreau să te am chiar aici, astfel încât, oricând o să trebuiască să muncesc, o să te văd pe tine, întinsă goală pe biroul meu.

Mă lasă pe biroul lui mare, din lemn, aruncă pe jos cutia de prezervative, apoi se scufundă în fotoliul de piele. E complet gol şi tare ca fierul, spre bucuria ochilor mei, care-i măsoară toată lungimea cu încântare. Îşi bagă degetele în elasticul chiloţilor mei şi eu mă ridic în muşchii braţelor ca să-i poată trage jos. Deschide primul sertar al biroului şi-i aruncă acolo, apoi îl închide la loc şi mă priveşte fix în ochi.

— Tocmai ai juisat în ei, spune şi-şi pune palmele pe coapsele mele. Vreau să te pot şi mirosi. Desfă picioarele.

Dumnezeule mare!

Îmi desfac coapsele cât de mult pot, expunându-mă complet privirii lui. E ceva ce-a mai văzut de un milion de ori, dar în poziţia asta mă simt complet dezgolită. Se trage în faţă cu scaunul cu rotile, se întinde spre spatele meu, îmi deschide cu grijă sutienul şi mi-l trage în jos pe braţe. Respiraţia mi-o ia razna; sunt gata de încă o partidă, dar îmi dau seama după starea şi abordarea lui că lucrurile vor avea loc după regulile lui. El deţine puterea şi aşa, aşezat în scaunul ăla, complet gol, cu muşchii abdominali încordaţi, cu erecţia gigantică odihnindu-i-se pe pântece, chiar arată impresionant de puternic.

— Lasă-te pe spate, sprijinită în braţe.

Îmi aşază sutienul în sertar, alături de chiloţii din acelaşi set, apoi se reazemă pe spătarul scaunului.

Mă sprijin în braţe, împingându-mi sânii înainte. Am emoţii şi nu ştiu de ce. M-a avut în toate felurile, formele şi culorile posibile, în toate stările emoţionale pe care i le cunosc, dar azi sunt un pic neliniştită. Îşi coboară ochii dintr-ai mei şi-i plimbă alene, pe îndelete, în jos pe trupul

meu, poposind cu privirea asupra sexului. Cu ochii acolo, se cufundă şi mai mult în scaun, care se lasă puţin pe spate sub greutatea lui. Se instalează cât mai comod. Eu, în schimb, mă simt stânjenită.

Stau aşa, la fel de goală ca el, iar inima îmi bate să-mi spargă pieptul în timp ce mă uit la el cum îmi priveşte complet hipnotizat despicătura.

— De ce eşti aşa de neliniştită? mă întreabă fără să-şi ridice ochii, cu o voce groasă, răguşită, care nu mă ajută cu nimic să mă calmez.

— Nu sunt, răspund cu voce slabă.

Mă simt larg deschisă şi analizată în amănunt, ceea ce e ridicol. Nu există părticică din mine în care să nu fi intrat sau pe care să n-o fi atins.

Ridică privirea spre mine şi se îmblânzeşte imediat.

— Te iubesc.

La auzul acestor două cuvinte, toată fiinţa mea se relaxează.

— Şi eu te iubesc.

— Să nu te îndoieşti niciodată de asta.

— Nu. Ai terminat cu observaţia ştiinţifică? ridic sardonic o sprânceană.

— Nu.

Se apleacă în faţă şi-mi desface iar coapsele. Nici nu-mi dădusem seama că le strânsesem puţin.

— Îmi evaluez bunurile.

Se lasă pe spătar şi se apucă din nou să-mi vizioneze cel mai intim loc.

— Eu sunt un bun?

— Nu, tu eşti bunul *meu.*

Rămâne cu ochii lipiţi tot acolo, iar eu profit de ocazie ca să-mi savurez şi eu bunul meu. Perfecţiunea lui încă mă mai face să salivez.

— Vrei să-mi afli verdictul? întreabă.

— Aş vrea.

Ridică privirea şi un colţ al gurii.

— Sunt un bărbat foarte bogat.

Se apropie cu scaunul şi mă apucă de glezne, aşezându-mi tălpile pe umerii lui. Dacă înainte eram expusă complet, acum chiar nu mai ştiu cum să zic că sunt.

— Nu te feri de mine, mă dojenește el, încruntându-se puțin.

Își pune palmele pe labele picioarelor mele și-și lipește buzele de osul gleznei. Atingerea fierbinte îmi catapultează în sus pe picior meu o pulsație care se instalează adânc în miezul meu.

De pe buze îmi scapă un mic geamăt.

— Dă-ți părul pe spate, îmi comandă încet.

Mă sprijin doar într-un braț și-mi adun tot părul ca să-l eliberez pe spate.

— Mai bine așa. Acum pot să-mi văd *toate* bunurile.

Îmi mușcă ușor glezna.

Mă cutremură un spasm.

— Nimic nu mă satisface mai mult decât să te văd excitată și să știu că eu sunt cel care te aduce în starea asta.

Întinde mâna și-și trece degetul mijlociu în sus prin centrul meu, terminând cu o ușoară apăsare pe vârful clitorisului.

Întredeschid buzele și încep să scot printre ele mici respirații superficiale sacadate. Mă foiesc din cauza nevoii copleșitoare de a-mi strânge coapsele.

— Ține-le desfăcute, Ava. Vreau să văd cum îți pulsează carnea când îți dai drumul pentru mine.

Tonul lui răgușit îmi împinge spre culme dorința de a exploda sub atingerea lui intensă și sub privirea lui la fel de intensă.

Înlocuiește un deget cu două și-mi foarfecă încet clitorisul. Capul îmi cade pe spate. Gem. Știu că am comis o infracțiune gravă.

— Ochii, iubito. Ține-ți ochii la mine.

— Sunt aproape, scâncesc.

— Știu, dar dacă nu te uiți la mine mă opresc. Ascultă-mă, Ava. Arată-mi ochii ăia frumoși.

Ridic iar capul cu un efort inuman, tremurând sub atingerea lui. Privirile ni se încleștează și Jesse își accelerează dezmierdările. Ochii lui plini de dorință și buzele întredeschise îmi fac trupul să se relaxeze și-mi intensifică plăcerea. Singurele părți din trupul lui care se mișcă sunt degetele care alunecă în sus și-n jos în miezul meu, scula care îi pulsează și

pieptul care i se ridică rapid. Şi atunci îşi întoarce capul spre glezna mea şi-şi trece dinţii peste piele.

Până aici mi-a fost.

Strâng din dinţi ca să-mi înăbuş ţipătul şi mă împing cu tălpile în umerii lui Jesse, atacată fiind din toate unghiurile de un val de plăcere care mă face să explodez şi-mi transformă trupul într-o masă de terminaţii nervoase care se zvârcolesc haotic.

— Uite-l, suspină el şi-mi sărută piciorul, continuând să-şi treacă degetul în sus prin despicătura mea. Ava, zvâcneşti. Să mor eu dacă nu e perfecţiune pură.

Sânii mi se ridică şi coboară, pielea mi-e lipicioasă de transpiraţie şi muşchii mi se contractă violent. Lăsat pe spătarul scaunului, cu privirea fixată ferm pe intrarea mea, Jesse se uită cum îmi duc orgasmul până la capăt. Admiraţia din ochii lui e extraordinară.

— Vino încoace.

Îl prind de mâinile întinse. Îmi iau tălpile de pe umerii lui şi când mă dau jos de pe birou mă lasă picioarele, aşa că mă urc călare în poala lui, ţinându-mă de spătarul scaunului.

— Sus, spune încet.

— Prezervativ, gâfâi.

— Ava, nu-mi cere să-mi pun prezervativ, zice el, aproape implorându-mă.

— Jesse, tu îţi dai seama ce noroc avem că nu sunt deja gravidă?

Să introducem un copil în relaţia asta a noastră chiar că ar fi definiţia prostiei extreme.

Clatină din cap şi mă trage în jos, poziţionându-se la intrarea mea, dar mă încordez şi fac tot posibilul să-l împiedic să intre în mine. Ridică privirea şi ochii lui îmi spun tot ce trebuie să ştiu. Îi împing mâna de sub mine şi mă aşez la loc, dar fără Jesse în adâncurile mele. Rămân cu ochii fixaţi într-ai lui, dar lasă privirea puţin în jos. Ştie că l-am prins.

Mă întorc şi iau din cutie unul din pachetele înfoliate, alunec în jos până ajung în genunchi pe podea, între coapsele lui. Se uită la mine cum

rup pachetul, scot prezervativul, mă întind şi-i apuc cu blândeţe scula, trag prezervativul peste capul ei şi apoi îl desfac în jos, pe toată lungimea ţevii. Niciunul dintre noi nu scoate un cuvânt când urc înapoi pe trupul lui şi mă aşez la loc la el în poală.

Mă ridic împingându-mă înainte, ca să poată ajunge cu limba la sânii mei. Profită din plin, zâmbindu-mi cu subînţeles şi rotindu-şi limba fierbinte pe rând în jurul fiecărui sfârc, înainte să le prindă între dinţi. Am avut două orgasme masive şi, cu dinţii lui încleştaţi pe sfârcul meu, simt cum se apropie al treilea. Cum naiba îmi face aşa ceva?

Simt cum îşi bagă mâna sub fundul meu şi se poziţionează sub mine. Pe coapsă simt atingerea ciudată a cauciucului.

— Încet în jos.

Ordinul lui tăios şi scurt e rostit cu o voce care nu lasă loc de îndoială că el deţine toată puterea.

Fac ce mi se spune şi mă cufund încet pe el, iar ranga lui de carne îmi găseşte pasajul şi alunecă înăuntru. Inspiră lung, controlat, şi capul îi cade pe spătar, în timp ce al meu se lasă pe fruntea lui, cu ochii închişi. Sunt complet trasă în ţeapă pe el. Nu e aceeaşi senzaţie, dar e tot el înăuntrul meu.

— Nu te mişca, spune el, izbindu-mă în faţă cu respiraţia lui mentolată.

Îmi cuprinde talia cu palmele sale mari.

Aştept. Îl simt cum pulsează în adâncurile mele şi e nevoie de toată capacitatea mea de control ca să nu mă contract pe măciuca lui. Are nevoie să se reculeagă o clipă.

— E o senzaţie perfectă cum te mulezi, aşa, pe mine. Cât crezi să poţi să înduri să stai aşa, fără să reacţionezi?

Mă sărută uşor şi-şi trece limba peste buza mea de jos. N-aş fi în stare să mă abţin deloc. Îmi apăs gura pe a lui, dar ţâţâie şi-şi întoarce faţa de la mine.

— Deci nu prea mult timp.

Mă retrag şi se întoarce iar spre mine.

— Mă respingi, spun încet.

— E dificil.

— Tu eşti dificil.

Expir şi-mi las din nou faţa în jos, încercând să-l devorez, dar întoarce iarăşi capul. Încerc să declanşez ceva mişcare rotindu-mi şoldurile, dar îşi încleştează mâinile pe talia mea. Nu e nevoie să depună prea mult efort ca să mă ţină nemişcată.

— Ai nevoie de mine.

Are vocea răguşită, sexy ca dracu' şi nu mă ajută deloc în tentativa mea de a-mi controla respiraţia, cu scula zvâcnindu-i în continuare nebuneşte în mine.

— Am nevoie de tine.

Ştiu că vorbele astea înseamnă pentru el mai mult decât un „te iubesc". Expresia lui satisfăcută nu face decât să confirme asta. Mă aplec să-i ating buzele, dar întoarce din nou capul.

— Cum te-ai simţi dacă cineva nu te-ar lăsa să mă săruţi? întreb.

— Însetat de sânge, mârâie el, întorcând ochii spre mine.

Îşi slăbeşte strânsoarea şi profit de lipsa lui de atenţie ca să mă las tare în jos cu un geamăt. Strânge pleoapele şi le deschide iar.

— Şi eu la fel, declar hotărâtă, frecându-mă de el.

Îşi umflă obrajii şi-şi mută mâinile pe şoldurile mele, punând capăt încercărilor de a-l aţâţa.

— Cine deţine puterea, Ava?

— Tu.

Îi sclipesc ochii.

— Vrei să te regulez?

— Da.

— Răspuns corect.

Îmi ridică şoldurile şi se repede în sus, smucindu-mă în jos cu un lătrat gutural. Scot un ţipăt şi mă prind de spătar.

— Aşa? întreabă el, retrăgându-se şi înplântându-se din nou în mine într-o clipită.

— Ah, Doamne, da!

Capul mi se rostogoleşte pe spate şi închid ochii.

— Ochii! se răstește el, izbindu-și iarăși vintrele de ale mele. Simte-o, Ava! O simți?

Deschid cu greu ochii, cu privirea încețoșată. Expresia posesivă și carnală de pe fața lui frumoasă mă face să mă simt cea mai dorită ființă de pe planetă.

— O simt.

Geme și se repede în sus iar și iar, ridicându-mă și smucindu-mă înapoi în jos, ca să-i întâmpin fiecare înaintare brutală a șoldurilor. O peliculă de sudoare îi apare pe frunte, are fălcile încleștate și vena de pe gât îi e umflată. Apuc mai tare spătarul de mi se albesc încheieturile degetelor. Îmi vine să-l sărut, dar, în primul rând, nu a spus că am voie și, în al doilea rând, gurile noastre n-au cum să rămână lipite. Miezul îmi zvâcnește, mugurul exploatat, uzat, plin de terminații nervoase urlă disperat după o pauză, dar am nevoie de încă un orgasm — doar unul și gata.

— Sunt aproape.

Cuvintele mele disperate sunt dezlânate și aproape indescifrabile.

— Jesse, sunt aproape!

— Așteaptă! scrâșnește el și se repede iar în sus.

Încleștarea de pe șoldurile mele e aproape dureroasă.

— O să aștepți.

— Nu pot, țip și se oprește imediat, iar lipsa fricțiunii și ritmului îmi alungă orgasmul.

— O să aștepți, gâfâie el.

Se zvârcolește nebunește în adâncul meu, iar respirația lui e grea și chinuită.

— Controlează-te, Ava.

— Nu pot să controlez nimic când sunt cu tine.

Îmi pun capul pe umărul lui cât flăcările din pântecele meu se mai potolesc puțin.

— Știu.

Își întoarce fața în părul meu și mă sărută.

— Ești proprietatea mea, așa că te voi controla eu.

Își rotește cu blândețe șoldurile, readucând la viață orgasmul meu abandonat. Nu-l pot contrazice. Sunt categoric proprietatea lui și nu-mi fac iluzii că se referă numai la juisarea mea iminentă.

— Te iubesc, murmur cu gura pe umărul lui umed.

Oftează prelung.

— Și eu te iubesc, iubito. Ne dăm drumul împreună?

— Te rog.

— Pune buzele alea pe mine.

Îmi trec buzele peste gâtul lui, peste maxilar, direct spre gura lui, iar el începe să-mi legene leneș și lasciv șoldurile înainte și înapoi. Mă concentrez asupra sărutului lui voluptuos.

Jesse cel blând — parcă am o relație cu o duzină de bărbați diferiți.

— Mmmmm, ești delicioasă, spune el. Simt cum te strângi în jurul meu. E incredibil de plăcut!

Îmi ghidează șoldurile, lipindu-ne unul de altul.

— Și tu îmi dai niște senzații incredibil de plăcute.

Strâng coapsele și-i înfig mâinile în păr ca să-l trag mai aproape.

— Dă-ți drumul pentru mine.

Îmi aplică câteva rotații meticuloase, urmate de un salt al șoldurilor, iar eu mă rostogolesc lin peste culme, cu un geamăt lung și satisfăcut. A treia dezlănțuire a trupului nu e la fel de violentă, dar nu e mai puțin cutremurătoare sau satisfăcătoare.

— Ah, Doamne!

Corpul i se încordează. Nu simt cum mă inundă sperma lui fierbinte, dar toate celelalte semne ale orgasmului lui sunt prezente. Mă ține țintuită în brațele lui.

— Ești. Fan-tas-ti-că.

Îi înșfac lacomă penisul ce se zvârcolește și-l trag în mine. E întruchiparea plăcerii. *Jesse* e întruchiparea plăcerii.

— Ce bine a fost, spun eu, devorându-i buzele.

Mă lasă să-mi fac de cap, ținându-mă cât poate de strâns și mângâindu-mi în joacă șoldurile cu atingeri circulare.

— N-a fost așa rău, nu?

— Nu, n-a fost, dar tot e ceva între noi.

— Vrei să calci în picioare şi prezervativul, zâmbesc cu gura lipită de a lui.

— Da.

Se trage înapoi şi zâmbeşte.

— Trebuie să te pregăteşti, ca să nu întârziem.

Mă apuc din nou să-i acopăr faţa cu sărutări.

— Unde te duci?

Aş fi foarte fericită să stau exact aşa, aici.

— Mi-e bine aşa.

— La cină. Am făcut rezervare.

Râde încet şi-mi cuprinde obrajii cu palmele.

— La duş.

— Lasă-mă să te iubesc, spun aplecându-mă şi muşcându-l tandru de ureche.

— Ava, mă avertizează el, oprindu-mi mângâierile.

Cu ochii sclipind obraznic, întinde mâna spre semnul pe care mi l-a lăsat pe sân.

— O să ai întotdeauna ăsta.

Ridică privirea spre mine.

— Întotdeauna.

Mă întind şi mângâi la rândul meu mica urmă pe care i-am lăsat-o pe pectoral.

— Ar trebui să-ţi tatuezi numele pe fruntea mea, zâmbesc. Atunci o să ştie toată lumea, fără putinţă de tăgadă, cui aparţin.

Ridică sprâncenele şi se bosumflă puţin.

— Nu-i o idee rea.

Se ridică apoi cu mine cu tot şi eu îmi reiau poziţia de pui de cimpanzeu pe trupul lui.

Mă duce sus, fără să întrerupă contactul intim dintre noi până ajungem la pat, unde iese din mine şi mă aşază cu tandreţe pe cearşaf. Clatină din cap pufnind iritat şi-şi scoate prezervativul, îl înnoadă şi-l aruncă la gunoi.

— Pe burtă. Trebuie să te dau cu cremă.

Mă înghionteşte ca să mă întorc şi-şi plimbă palmele peste fesele mele.

— Trebuie să fac un duş, suspin.

— O să te dau din nou după aceea.

— Şi tu ai nevoie de cremă pe spate.

— N-am nimic. Numai tu contezi.

Se instalează pe dosul meu şi-mi stoarce crema pe spate, făcându-mă să strâng şocată din umeri.

— Fără avertisment? icnesc eu.

— Scuze, râde el. S-ar putea să fie prea rece.

Sucesc gâtul să mă uit la el şi mă orbeşte cu zâmbetul lui, acela rezervat doar mie.

— Eşti aşa de frumos, mormăi eu visătoare, punându-mi iar obrazul pe pernă. Cred c-o să te păstrez pentru totdeauna.

— Bine, aprobă râzând iar.

— Unde mi-ai ascuns anticoncepţionalele?

Arunc întrebarea cu nonşalanţă, iar faptul că mâinile îi încremenesc brusc îmi spune că am perfectă dreptate. Le-a ascuns. Ştiu sigur.

— Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc despre faptul că pastilele mele contraceptive au făcut picioare şi au fugit, iar asta se întâmplă numai de când te-am cunoscut pe tine.

— De ce aş face aşa ceva?

Mâinile lui trasează cercuri lente, precaute pe spatele meu.

— Nu plec nicăieri, dacă de asta ţi-e frică.

— Nu, nu pleci.

— Nu-i nimic. Mă duc la doctor să le înlocuiesc, spun degajată.

Şi o să le ascund. N-am nici cea mai vagă idee ce-ar face dacă aş fi însărcinată. Cred c-o să moară pe loc.

— Asta e. Va trebui să foloseşti prezervative până când trec iar pe pastile, adaug.

— Nu-mi place să folosesc prezervative cu tine, forţează vorbele printre dinţi.

— Atunci n-o să facem sex deloc, conchid arogant.

— Vezi cum vorbeşti!

În sinea mea, mă apucă râsul. Nu ştiu de ce. Ar trebui să fac spume de furie, să mă panichez, să mă îngrijorez. Nici nu-mi pot imagina cum s-ar comporta cu mine dacă i-aş purta copilul în pântece. Doamne sfinte, ar fi absolut insuportabil! M-ar înfăşura în vată, m-ar încuia într-o celulă cu pereţii capitonaţi şi m-ar păzi nouă luni. Şi, dacă e aşa cu mine, cu copiii lui cum s-ar purta? O să îmbătrânesc cu zece ani până-mi vine următorul ciclu.

— Eşti OK? întreabă.

— Da, răspund repede. De când lucrează Cathy pentru tine? întreb, schimbând subiectul.

— De aproape zece ani.

— Ţine la tine.

— Aşa e, spune încet şi ştiu că şi el ţine la Cathy.

— Ştie despre Conac? Au!

— Iartă-mă, iubito!

Îşi pune imediat buzele pe spatele meu, sărutându-mă ca să-mi treacă.

— Iartă-mă, iartă-mă.

— N-am păţit nimic, nu te mai agita.

Simt că se ridică şi apoi contactul rapid al palmei pe fund.

— Au!

— Sarcasmul nu-ţi şade bine, domniţă.

— Ei? întreb.

— Ce „ei"?

— Cathy. Ştie?

— Da, ştie. Nu e vreo societate secretă, Ava. Nu purtăm nici măşti, nici mantii.

Se ridică de pe mine.

— Gata. Hopa sus.

— Ai ţinut-o secretă faţă de mine, mormăi indignată, aşezându-mă pe marginea patului.

— Asta pentru că mă îndrăgosteam rapid şi tare de tine şi mă speria de moarte gândul că aveai să fugi de mine dacă aflai.

Ridică acuzator din sprânceană și știu ce va spune.

— Ceea ce ai și făcut.

— A fost un oarece șoc pentru mine.

Evenimentele care au urmat după această descoperire încă mă mai fac să mă înfior și-mi vine să subliniez că m-am întors la el după știrea bombă cu Conacul. Problema cu băutura e cea care m-a pus, de fapt, pe fugă.

— Știam că ești expert, dar nu mi-am imaginat că motivul era că deții un club de sex.

— Hei!

Se apropie rapid de mine și mă lasă pe spate pe pat ca să mă sărute.

— Hai să nu dezgropăm trecutul. Acum doar noi contăm. Și acum și mâine și poimâine și după aceea, tot restul vieții.

— Bine. Sărută-mă, zâmbesc.

— Pardon? Cine e șeful aici?

Își ascunde un zâmbet, privindu-mi ochii și buzele.

— Tu.

— Bravo.

Mă cufundă în gura lui și-mi dă exact ce vreau, dar se trage înapoi mult prea repede, iar eu îmi exprim iritarea, pufnind dramatic.

— Te ignor. Pune-ți rochia nouă, crem.

Se ridică, lăsându-mă să fac duș și să mă pregătesc pentru cină.

* * *

Intru în bucătărie foarte încântată de cât de deosebită mă simt în rochia mea nouă, crem, prinsă în talie cu o curea îngustă aurie și cu noii mei pantofi stiletto, tot crem. Părul mi se unduiește pe spate și m-am machiat natural. Când dau cu ochii de Jesse, încremenesc. Ascultă atent, cu telefonul la ureche și arată irezistibil în costumul lui bleumarin și cămașa roz-pal. Ochii mei lacomi îl sorb cu totul, măsurându-l de la pantofii Grenson cafenii, în sus pe picioarele lungi și suple, peste pieptul ferm, perfect tonifiat, până la chipul bărbierit, devastator de frumos. E încruntat.

Mă încrunt şi eu la el, iar privirea i se îmblânzeşte. Se aşează pe un taburet şi-şi îndepărtează coapsele. Mă duc şi mă aşez pe un picior de-al lui, apoi încep să-mi caut luciul de buze prin geantă. Îşi cufundă imediat faţa în părul meu ca să mă adulmece şi braţul i se strecoară în jurul taliei, trăgându-mă mai aproape.

— Şi? Altceva mai poţi să-mi spui? spune el pe ton nepoliticos.

Mă întorc şi-i arunc o privire întrebătoare. Îmi ignoră curiozitatea evidentă şi mă pupă uşor pe obraz.

— Ce potriveala dracului, auzi, cealaltă cameră e stricată! spune tăios. Ai verificat înregistrarea camerei de la intrarea în bar?

O, nu!

Pare să tragă adânc aer în piept ca să se calmeze. Îl strâng de coapsă şi se uită la mine, apoi mă sărută pe frunte.

— Bine, să-mi spui ce afli.

Îşi aruncă telefonul pe blat, unde alunecă vreun metru şi mai bine.

— Ce mizerie penibilă.

— Crezi că ăla din înregistrare e Mikael, nu?

— Da.

— Crezi că el m-a drogat?

— Nu ştiu, Ava, spune complet descurajat.

— Nu crezi că e cam trasă de păr supoziţia?

— Ava, mă urăşte. Ştie că pentru mine tu eşti călcâiul lui Ahile. Aşteaptă demult asta.

Mă ridic şi mă întorc cu faţa la el.

— N-ar trebui să mergem la poliţie? întreb.

Jesse e îngrijorat şi începe să mă îngrijoreze şi pe mine.

— Nu, clatină din cap. Eu rezolv asta.

— Bine, spun încet.

N-am de gând să mă cert cu el pe tema asta.

Zâmbeşte slab, apoi mijeşte jucăuş ochii la mine.

— Îmi place rochia ta.

Îşi bagă mâna în sus pe coapsa mea şi-o trece pe sub tivul chiloţilor.

— Şi mie îmi place.

Fir-ar a dracului, iar am început să gâfâi. Las geanta să-mi cadă pe podeaua bucătăriei și-l apuc de reverele hainei.

Își scoate degetul din chiloții mei și mi-l duce la gură, ștergând umezeala de buzele mele proaspăt fardate.

— Sunt un bărbat foarte norocos.

Mă trage la el în poală și mă lasă pe spate, copleșindu-mi buzele cu un sărut lung, lent, senzual. După ce-a luat ce-a vrut, se trage înapoi și-mi aruncă zâmbetul rezervat doar mie.

Îi răspund tot cu un surâs și-mi trec degetul mare peste buzele lui pline.

— Culoarea asta nu-ți stă bine.

— Nu? se bosumflă el, iar eu încep să râd.

Mă pune în picioare, apoi ia telecomanda de la sistemul de sunet.

— Vreau să dansez cu tine.

— Da?

— Da.

Zâmbesc când din boxe bubuie „Pumped Up Kicks", cântată de trupa Foster the People. Aaa! Vrea să danseze *de-adevăratelea.* Mă trage la pieptul lui, își pune palma pe talia mea și mă ia de mână.

Îmi pun cealaltă mână pe umărul lui și ridic privirea spre el cu un surâs.

— Mă faci tare fericită.

Îi scânteiază ochii și buzele voluptuoase i se ridică la colțuri.

— O să te fac fericită tot restul vieții, iubito. Hai să dansăm.

Se-ndreaptă cu spatele spre ieșirea din bucătărie și, când ajungem în livingul imens, mă învârte îndepărtându-mă de el, apoi mă aduce înapoi și începe să danseze cu mine prin cameră. Râd și mă uit în sus, iar iazurile lui verzi strălucesc de încântare. Facem slalom printre mobile și mă-nvârte zâmbind, fără să-și ia ochii de la mine. Mă poartă dintr-un capăt în altul al apartamentului, afară pe terasă, unde dăm o tură, apoi mă conduce înapoi înăuntru.

— Ce facem aici? întreb când dăm din nou ocol canapelei.

— Nu știu. Ceva între vals și quickstep, cred.

Îmi zâmbeşte larg şi eu continui să-l urmez. Privirea lui îmi spune că e pe cale să explodeze de fericire.

— Cred că-mi place chestia asta la fel de mult cât îmi place să fiu cufundat în adâncul tău.

— Pe bune? întreb eu, complet şocată.

— Nu, se încruntă el. Probabil că asta a fost cea mai mare tâmpenie pe care am spus-o vreodată.

Izbucnesc în râs cu capul pe spate şi el îşi lipeşte buzele de gâtul meu, conducându-mă înapoi în bucătărie. Mă ia pe sus, lipită de trupul lui. Picioarele mi se încolăcesc imediat pe şoldurile lui înguste şi-mi înfig mâinile în părul lui. Îl privesc în ochi şi el se opreşte din mişcări ca să mă studieze atent, după care mă aşază cu grijă pe blat.

Îmi cuprinde obrajii în palme, privindu-mă adânc în ochi. Nu e nevoie să spună nimic, dar ştiu c-o va face. Parcă vrea să demonstreze cât de bine se pricepe să-şi folosească proaspăt descoperitul său talent. Acum vorbeşte cu mine.

Degetul lui îmi mângâie pielea.

— Cine deţine puterea, Ava?

Dau ochii peste cap.

— Tu.

— Te înşeli.

— Da? mă minunez.

El deţine puterea. A avut grijă să-mi fie cât se poate de clar.

— Tu, spune zâmbind, iar eu mă încrunt. Tu eşti cea care deţine puterea, iubito.

— Dar tu insişti întotdeauna că tu eşti şeful.

Ridică din umeri.

— Îmi place când îmi gâdili orgoliul.

Izbucnesc în râs.

— Glumeşti, nu?

— Nu.

Mă opresc din râs când văd că el nu râde, deşi mi se pare al naibii de amuzant. Mă sfredeleşte cu privirea ochilor lui incredibili.

— Ava, eu deţin puterea asupra corpului tău. Când ochii aia frumoşi sunt plini de dorinţă pentru mine, atunci deţin eu puterea.

Se desprinde de faţa mea şi-şi trece palmele uşor peste interiorul coapselor mele.

Mă tensionez, buzele mi se întredeschid şi mâinile se reped să se încleşteze pe reverele hainei lui.

Zâmbeşte, se apleacă şi-şi lipeşte tandru buzele de ale mele.

— Vezi? şopteşte.

Îşi ia mâinile de pe mine, apoi le descleştează pe ale mele de pe haina lui.

— Acum puterea e din nou la tine.

Îl studiez cu un zâmbet uşor, înţelegând perfect.

— De aceea mă regulezi până-mi ies ochii din cap, mă iei cu numărătoarea inversă şi-mi ordoni să te sărut când sunt supărată.

Zâmbeşte.

— Vezi cum vorbeşti.

— Ţi-ai dat complet în vileag punctul vulnerabil. Nu te mai las să mă atingi niciodată!

Izbucneşte în hohote de râs, cu pieptul umflat şi capul dat pe spate. Cred că ştiam asta deja. De aceea o rup la fugă când începe numărătoarea inversă. Ştiu de ce e capabil când pune mâna pe mine. Coboară capul şi-mi studiază faţa.

— Ei bine, domnule Ward, având în vedere cât de mult sex am făcut, aş zice că eşti acţionarul majoritar al puterii din relaţia asta.

Zâmbesc larg, când îl văd că începe iarăşi să râdă. E o privelişte extraordinară să-l văd aşa, cu ridurile fine care i se răspândesc de la colţurile ochilor lui verzi, care strălucesc veseli.

— Iubito, n-o să facem niciodată destul sex.

— Asta înseamnă că eşti un bărbat foarte puternic, aşadar.

— Of, Doamne, Ava.

Îmi îndepărtează părul de pe faţă şi-mi cuprinde obrajii în palme.

— Te iubesc al naibii de tare. Sărută-mă.

— Te simţi cam lipsit de putere?

Se apleacă spre mine.

— Aşa şi sunt.

Îmi atinge uşor buzele cu ale lui şi-i fac pe plac, cedându-i controlul după care tânjeşte, lăsându-i limba să-mi satureze simţurile, lăsându-l să-mi murmure în gură şi să extragă toată puterea din mine.

— Te simţi mai bine? întreb cu gura lipită de a lui.

— Mult mai bine. Hai, domniţă, că avem întâlnire.

Mă pune în picioare, apoi opreşte muzica şi-mi culege poşeta de pe podea.

— Eşti gata?

— A! Stai să-ţi arăt mesajul.

Îmi iau geanta şi scot telefonul. Aproape că uitasem de asta.

— Ce mesaj? întreabă încruntându-se.

E clar că şi el uitase.

— Cel trimis de pe telefonul lui John.

Umblu prin căsuţa poştală, cu inima bubuind de emoţie. Gata. Acesta e momentul când îmi iau piatra asta de pe inimă. Am dovada clară şi de netăgăduit, aşa că nu are cum să mă contrazică. John n-ar face aşa ceva.

— Poftim.

Îi ridic telefonul în faţa ochilor. Citeşte mesajul şi pe frunte îi apare treptat ridul încruntării. Chipul îi e înnegurat de o expresie gânditoare. Se uită scurt la mine, apoi iar la ecran. Se gândeşte serios la ce vede.

După o veşnicie, în care eu stau încordată, iar el se uită lung la ecran, începe să dea din cap încet, aprobator.

— O să mă ocup de asta.

Îmi aruncă telefonul pe blat. Nu pare deloc încântat.

Mă relaxez, uşurată. Aproape că mă aşteptam să-i ia apărarea sau să spună că trebuie să fi fost altcineva, dar cine altcineva ar face aşa ceva? Nu mai trebuie să spun nimic. Ştie, iar eu sunt teribil de uşurată.

Telefonul meu începe să sune şi-l culeg de pe blat. Când văd pe ecran numele lui Ruth Quinn, scot un oftat exasperat şi resping apelul. O să sune imediat la birou şi o să afle că sunt liberă azi.

— Cine e?

— O clientă nouă. O clientă nouă și enervantă.

Îmi ia telefonul din mână și-l aruncă iar pe blat, apoi mă strânge la piept.

— Fără muncă azi. Ești gata pentru întâlnirea noastră?

Dau din cap, lipită de pieptul lui.

— Da.

Mă pupă apăsat pe creștet și-mi dă drumul, apoi îmi oferă brațul ca un gentleman. Zâmbesc, îl iau de braț și ieșim din apartament, spre lift.

Ne reflectăm în toate oglinzile din jur. Oriunde mă uit, îl văd în toată splendoarea lui și pe mine cu mâna strecurată sub haina lui, ținându-l strâns. Îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Ar trebui să te pun să-mi tragi un futai de scuze aici și acum, spune el cu voce groasă și calmă.

— Îți datorez cumva scuze?

— Da.

Se uită iar în față și-i văd ochii reflectați în ușile liftului.

— Pentru ce?

Trec rapid în revistă în minte toate posibilele motive la care s-ar putea referi și găsesc mult prea multe — după regulile lui Jesse — pentru care mi-ar putea purta pică. Dar în dimineața asta am fost ascultătoare, iar el a fost chiar rezonabil.

— Îmi datorezi scuze pentru că m-ai făcut să aștept al naibii de mult până să apari în viața mea.

O spune cu o expresie cât se poate de serioasă și un ton plin de gravitate.

Zâmbesc și mă cuibăresc lângă el. Eu n-a prea trebuit să aștept, dacă nu iau în calcul cele două relații anterioare de rahat. În timp ce el se lupta cu numeroșii lui demoni, eu eram complet fericită în ignoranța mea și-mi vedeam de viața mea normală, ca a oricărei tinere femei. E un gând foarte straniu.

Ușile liftului se deschid și mă ia cu blândețe pe după umeri, conducându-mă prin foaierul de la Lusso.

— Clive, îl salută Jesse din cap pe portar, care-i răspunde tot cu un semn scurt, apoi revine la ceva ce îi captează atenția la el pe birou.

Ieşim în aerul răcoros al serii şi Jesse descuie uşile DBS-ului.

— A! A sunat Kate. Probabil c-ar trebui s-o suni înapoi.

— Iar ai răspuns la telefonul meu? întreb eu, dar el se scutură de acuzaţie cu o ridicare din umeri.

Oftez şi deschid poşeta să scot telefonul, dar după ce cotrobăi puţin descopăr că nu-l am la mine.

— Jesse, mi-am lăsat telefonul în turn.

Are grijă să-mi demonstreze cât se poate de dramatic cât îl deranjează întârzierea pe care o provoc.

— Poftim, îmi dă el cheile. Grăbeşte-te, să nu întârziem la cină.

— Vin repede.

O iau la fugă înapoi prin foaier, îi arunc o privire încruntată lui Clive, care continuă să mă ignore, şi formez codul liftului. De ce nu e tot aici, la parter? Aştept nerăbdătoare să se întoarcă şi sar în el.

Ies înainte ca uşile să apuce să se deschidă complet, bag cheia în uşă, o las în broască şi intru în fugă în bucătărie. Dar mă opresc derapând cu un icnet şocat, când văd doi oameni aşezaţi pe taburete, amândoi cu mutre foarte ameninţătoare.

Capitolul treizeci și patru

— Ce... cum... când...

Mă bâlbâi, incapabilă să leg două vorbe. De unde au apărut?

— Bună, spune mama scurt şi tăios.

Tata se mulţumeşte să clatine din cap.

Nu-mi dau seama dacă e supărată sau nu. Îmi vine să mă arunc pe amândoi şi să-i strâng până li se taie respiraţia; nu i-am văzut de săptămâni întregi şi iată-i acum aici. Dar nu le pot descifra starea de spirit.

— Cum aţi intrat? reuşesc eu să formez o propoziţie.

— Cum, nu ştii? Tatăl tău a fost spărgător, acum s-a pensionat.

Sprâncenele perfect pensate ale mamei se ridică la mine, iar tata stă pe taburet cu un aer total dezaprobator şi mohorât.

— Mamă? mă încrunt eu nedumerită.

Oftează şi se ridică.

— Ava O'Shea, mişcă-ţi fundul încoace şi îmbrăţişează-o pe mama ta, spune ea întinzând braţele spre mine.

Izbucnesc în plâns.

— Eram sigur că așa o să facă! bombăne tata. Ale naibii muieri!

— Tacă-ți gura, Joseph.

Face iar semn cu brațele și mă reped direct între ele, plângând în hohote, ca un copil, și crispându-mă puțin când mă freacă afectuos pe spate.

— Of, Ava. De ce plângi? Termină, că mă apucă și pe mine.

— Îmi pare așa de bine să vă văd! bolborosesc cu gura în jacheta gri a mamei.

Îl aud pe tata pufnind nemulțumit la vederea celor două femei din viața lui bocind și smiorcăindu-se. N-a fost niciodată genul care să-și arate emoțiile și găsește orice fel de sentimentalism extrem de stânjenitor.

— Ava, n-aveai cum să ne eviți la nesfârșit, chiar dacă locuim la kilometri distanță. Stai să mă uit la tine.

Mă dezlipește de corpul ei și-mi șterge lacrimile.

Nu încape îndoială că sunt fiica mamei mele. Ochii mei sunt imaginea în oglindă a ochilor ei, mari și ciocolatii, iar părul de aceeași culoare ca al meu e tuns mai scurt, franjurat. Arată bine la cei patruzeci și șapte de ani ai ei — chiar foarte bine.

— Ne-ai înnebunit de îngrijorare pe mine și pe tatăl tău în ultimele săptămâni.

— Iertați-mă. Au fost câteva săptămâni demente.

Încerc să mă adun. Probabil că rimelul îmi curge pe obraji și am mare nevoie să-mi suflu nasul.

— Stați așa.

Mă uit la mama, apoi la tata, care ridică din umeri cu un mârâit.

— Serios, cum ați intrat aici?

Am fost așa de copleșită de șoc și emoție, că am uitat că ne aflăm în mijlocul apartamentului de zece milioane de lire al lui Jesse.

— Eu i-am invitat.

Mă răsucesc și-l descopăr pe Jesse sub arcada intrării în bucătărie, cu mâinile în buzunarele pantalonilor.

— N-ai spus nimic, bolborosesc eu.

Sunt buimăcită.

— N-am vrut să ne certăm pe tema asta, spune el şi ridică din umeri. Sunt aici şi gata.

Mă uit la mama, care zâmbeşte vesel, şi constat ruşinată că e vădit afectată de Jesse. Nu ştiu de ce anume mi-e ruşine; le stârneşte aceeaşi reacţie tuturor femeilor şi nu trebuie să uit că mama e mai apropiată de vârsta lui Jesse decât mine.

— Ăăăăă, mamă, tată, el e Jesse, flutur mâna între ei. Jesse, ei sunt mama şi tata. Elizabeth şi Joseph.

Nu planificasem să se petreacă aşa. De fapt, nu planificasem nimic.

— Ne-am cunoscut, spune Jesse.

Mă uit iute la el.

— Poftim?

— Ne-am cunoscut, repetă el, absolut inutil, fiindcă-l auzisem de prima dată.

Îi zvâcnesc buzele încercând să nu zâmbească. Bun, acum sunt complet bulversată. Suspină şi vine spre noi până ajunge în faţa mea, mult prea aproape pentru gustul meu, având în vedere că părinţii mei sunt chiar aici şi toate astea sunt cam şocante pentru ei. Şi pentru mine.

— Nu m-am dus la alergat azi-dimineaţă, spune el.

— Nu? mă încrunt. Aveai pe tine echipamentul de alergare.

Râde încet.

— Ştiu. Nu e ţinuta în care mi-aş fi dorit să-ţi cunosc părinţii, dar la înghesuială... ridică el din umeri.

— Lasă, Jesse, că acum te revanşezi din plin, îl bate mama pe braţul învelit în mâneca hainei de la costum, iar eu casc gura ca toanta.

Ce mama dracului se petrece aici? Îmi vine să înjur ca la uşa cortului, dar mama urăşte înjurăturile la fel de mult ca Jesse.

— Mă scuzaţi, spun masându-mi tâmplele. Sunt de-a dreptul buimăcită.

— Stai jos.

Jesse mă ia de braţ şi mă conduce spre un taburet, apoi se aşază lângă mine. Mama îşi reia locul lângă tata.

— Am vorbit cu mama ta aseară târziu. Era, fireşte, îngrijorată din cauza ta şi mi-a pus o mulţime de întrebări.

Ridică o sprânceană spre mama şi ea râde vesel.

— Băgăcioasă muiere, aşa-i? intervine tata şi mama îl plesneşte peste umăr.

— E fetiţa mea, Joseph.

— În fine, continuă Jesse, m-am gândit că ar fi cel mai bine să vină să vadă cu ochii lor că nu sunt un descreierat care te ţine prizonieră în turnul nostru. Aşa că, iată-i.

— Iată-ne, ciripeşte mama.

E clar că nu are nicio problemă cu bărbatul superb care mă mângâie pe mână.

Încerc să-mi revin din şoc.

— Deci, te-ai întâlnit cu ei azi-dimineaţă? De ce?

— Am simţit că e cazul să le ofer o explicaţie, spune Jesse.

Mă uit la el şi-mi vine să plâng. Nu pot să cred că a făcut aşa ceva,

— Ava, din motive foarte diferite, niciunul dintre noi nu s-a aşteptat la apariţia celuilalt în viaţa sa. Ştiu că părerea părinţilor tăi e foarte importantă pentru tine şi, fiindcă e aşa de importantă pentru tine, e importantă şi pentru mine. Tu eşti prioritatea mea. Singurul lucru are contează pentru mine eşti tu. Te iubesc.

O simt pe mama leşinând în sinea ei, iar tata, deşi e detaşat emoţional, dă din cap aprobator.

— Tot ce-şi doreşte un tată e ca fiica lui e să găsească pe cineva care să aibă grijă de ea.

Tata îi întinde mâna lui Jesse.

— Cred c-o să te descurci.

Jesse acceptă mâna întinsă de tata.

— E slujba mea cu normă întreagă, zâmbeşte Jesse.

Mamei mai că i se înmoaie picioarele, iar eu încep să râd.

Dumnezeule mare!

Jesse ridică sardonic din sprânceană către mine. Ştie la ce mă gândesc. Oare au idee mama şi tata cât de serios vorbeşte când face asemenea

declarații? Totuși, trebuie să-mi scot pălăria în fața lui Jesse pentru discursul ăla. I-a cucerit pe bune și adevărul e că simt într-adevăr că mi s-a luat o imensă piatră de pe inimă. În același timp sunt conștientă că ei nu știu care e obiectul de activitate al afacerii lui Jesse și nici ce făcea pe vremea când bea constant. Ori de tortura căreia i s-a supus fiindcă a crezut că nu și-a făcut datoria față de mine, fiindcă a crezut că merită să fie pedepsit — ori că s-ar putea să fiu însărcinată. Aș putea continua la nesfârșit. Aia e o cu totul altă piatră pe inimă. Le-a explicat oare cum e cu băutura? După telefonul pe care l-au primit de la Matt, trebuie să-și fi pus întrebări.

Mama se dă jos de pe taburet și ocolește insula cu ochii înlăcrimați.

— Vino încoace, tută mică ce ești!

Mă trage de pe scaun și mă strânge în brațe.

— Te-ai băgat într-o mare belea — te-ai îndrăgostit, Ava. Trebuia să-mi spui.

O, m-am băgat într-o mare belea, așa e, dar din mult mai multe motive decât crede ea.

— Bun. Deci, mâncăm sau nu? Îmi arde gâtul după o halbă de bere, mă readuce tata cu picioarele pe pământ.

Mama îmi dă drumul și-și aranjează hainele.

— Jesse, pot să folosesc toaleta?

— Sigur. La dreapta și imediat faci iar dreapta. Pe lângă sala de sport. Fă-ți de cap.

— Pardon? ripostează mama.

Încep să râd.

— Scuze, zâmbește el, aruncându-mi o privire, apoi se uită iar la mama. Sigur, dă-i drumul. Cum spuneam, dreapta și iar dreapta. Lângă sala de sport.

— Aha, mulțumesc.

Mama îmi aruncă o privire care spune *vai, dragă, sala de sport*, își ia poșeta de pe blat și ne lasă pe mine, pe Jesse și tata să stăm de vorbă.

— Ia zi, ce mașină conduci? întreabă tata și eu dau ochii peste cap.

Pasiunea tatei pentru mașini mari și scumpe o să fie acum pe deplin satisfăcută.

Jesse mă trage înapoi pe taburet.

— Un DBS.

— Aston Martin?

— Exact.

— Buuun! aprobă tata din cap şi face o încercare ratată de a-şi ascunde interesul. Şi hotelul e în Surrey Hills?

Probabil că Jesse simte că înţepenesc, fiindcă mă strânge puţin de coapsă.

— Da. O să vi-l arăt într-o zi, poate la următoarea vizită.

— Sigur, Elizabeth e moartă după lux, dă tata ochii peste cap.

Ce-i drept, mama mea e foarte pretenţioasă.

— Frumoasă casă ai, spune tata, uitându-se prin bucătărie, apoi la Jesse.

— Mulţumesc, dar e meritul fiicei tale.

Începe să-şi răsucească pe deget o şuviţă din părul meu.

— Eu doar am cumpărat casa.

— Deci ăsta e marele proiect care ţi-a ocupat tot timpul? spune gânditor tata. Ai făcut treabă bună.

— Mulţumesc, tată.

Sunt mai mult decât uşurată când aud soneria. Tata şi conversaţiile de complezenţă nu prea merg mână în mână.

— Răspunzi tu? zice Jesse şi mă bate uşor la fund ca să mă ridic.

— Cine e?

— Nu ştiu. Du-te şi vezi.

Mă împinge din spate şi-i las pe Jesse şi pe tata să-şi continue conversaţia, iar eu mă duc la uşa de la intrare. Nu poate să urce nimeni dacă nu ştie codul, deci trebuie să fie Clive.

Deschid uşa şi-i văd în hol pe Dan, Kate şi Sam, iar primul meu gând e „Dan şi Kate la mai puţin de doi kilometri unul de altul? Asta nu-i o veste bună." Dar apoi Dan face un pas înainte cu un zâmbet larg pe faţă şi eu numai nu mă arunc în braţele lui, uitând de durerea de spate, de tensiunea penibilă dintre el şi prietena mea, de tot.

— Ce cauţi aici? întreb, strângându-l tare şi el începe să râdă.

— Fac ce mi s-a spus.

Se eliberează din brațele mele și mă ține să se uite la mine.

— Arăți bine, spune cu un surâs strălucitor. Unde e noul tip căruia trebuie să-i țin discursul cu „*dacă o faci să sufere...?*"

Mă străbate un val de frică gândindu-mă cum ar primi Jesse un asemenea discurs.

— În bucătărie, dar nu e nevoie să faci asta.

Mă măsoară din priviri bănuitor.

— E treaba mea, declară el ferm și apoi se uită în spatele meu, prin apartament. Vai, să moară mă-sa! șoptește când vede de-a binelea spațiul.

Îmi dă drumul și intră.

Kate pășește în față cu o vădită expresie agitată pe chipul palid. Mă îmbrățișează.

— Cred că asta e cea mai penibilă situație în care m-am aflat vreodată, îmi șoptește la ureche. E ca dracu', să moară mă-sa.

Încep să râd.

— Nu mă strânge așa de tare, spun eu, scuturând un pic umerii ca să mă eliberez. Sam știe? șoptesc și eu.

— Scuze, și nu. E complet pe dinafară, să mor eu.

— Hei! Cine mă iubește?

Sam o dă deoparte pe Kate și mă îmbrățișează cu grijă.

— Ești o femeie complet nebună, spune încet.

— Știu.

— Să nu mai faci așa ceva. Așa. Unde-i băiatul meu?

— În bucătărie.

Îmi dă drumul și-o ia spre bucătărie. Mă uit la Kate, iar ea clatină din cap.

— Dacă aș fi putut evita situația asta, aș fi făcut-o.

Expiră stresată.

— Hai.

Mă ia de mână și ne întoarcem în bucătărie, unde-l găsesc pe Jesse făcând prezentările. Privirea precaută a lui Dan trece de la Jesse la Sam și înapoi dintr-o groază de motive.

Cathy apare din senin alături de Luigi şi trei chelneri, iar Jesse părăseşte conversaţia din jurul mesei ca să discute cu ei. Mă uit cum o lasă pe Cathy să-l pupe pe obraz, îi strânge mâna lui Luigi, apoi arată prin bucătărie şi spre terasă. Cathy îl alungă şi-mi face fericită cu mâna.

— Ce se întâmplă? îl întreb când se întoarce lângă mine, la blat.

— Luăm cina.

— Aici?

— Da, am aranjat să vină Luigi să facă onorurile. O să mâncăm pe terasă. E o seară frumoasă.

Mă aşază în faţa lui şi-mi dă deoparte şuviţele de păr de pe faţă.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva.

Îşi lasă capul într-o parte.

— Fac orice, doar ştii asta.

Îmi strecor mâinile în mânecile hainei lui şi i le aşez pe bicepşi.

— S-ar putea să fii nevoit să asculţi discursul fratelui iubitor, zâmbesc eu a scuză. Crezi că ai putea să-i cânţi în strună?

Strânge buzele într-o linie subţire.

— Adică să-mi spună mie alt bărbat cum să-ţi port de grijă? Nu cred.

Îmi cad umerii.

— Faci orice, nu? îi reamintesc propriile cuvinte.

Nici nu-mi pot imagina cât l-a durut că a fost nevoit să discute cu părinţii mei. E împotriva firii sale.

Îşi pune degetul sub bărbia mea şi mă sărută uşor pe colţul gurii.

— Fac orice, confirmă. Haide.

Se apucă să direcţioneze pe toată lumea către terasă, unde descopăr că a fost aranjat totul pentru o cină. Masa de afară a fost superb pregătită. Încălzitoarele de pe terasă au fost aprinse ca să alunge aerul rece al serii şi în frigiderul de băuturi de lângă grătarul imens, încastrat în zid, au fost puse la răcit sticle de vin şi bere. Arunc o privire întrebătoare spre Jesse. Cum a reuşit să facă toate astea? Zâmbeşte şi-mi face un semn care mimează somnul. Deci, în timp ce eu am tras aghioase aproape toată ziua, el s-a întâlnit cu părinţii mei şi a pregătit toate astea? Sunt încă în stare de şoc.

Privesc ca în transă cum oamenii pe care-i iubesc cel mai mult pe lume stau la masă şi pălăvrăgesc, râd şi beau, în timp ce Luigi şi echipa lui pregătesc şi servesc un adevărat festin italian delicios. Jesse stă cu palma ferm plantată pe genunchiul meu, mâncând cu o singură mână şi strângându-mă din când în când, mai ales când Dan îşi începe discursul de frate mai mare. Mă uit cum Jesse face eforturi să rămână politicos, iar când mama se prinde care e subiectul conversaţiei, îi sunt etern recunoscătoare că intervine. Îl admonestează pe Dan şi-i zâmbeşte drăgălaş lui Jesse, apoi reia conversaţia cu Kate, care s-a mai relaxat puţin, deşi e greu de ignorat tensiunea neplăcută dintre ea şi Dan. Însă Sam e total orb la asta şi se descurcă de minune să-l facă pe tata să râdă în hohote cu Dumnezeu ştie ce poveşti.

— Kate nu e în apele ei, observă Jesse încet, umplându-mi paharul cu apă.

— Ea şi Dan au un trecut comun, răspund. E complicat.

Jesse ridică surprins din sprâncene.

— Aha. Ţi-au plăcut pastele?

— Au fost excelente.

Îi pun mâna pe genunchi.

— Mulţumesc.

— Cu foarte multă plăcere.

Îmi face cu ochiul.

— Acum nu ne mai stă nimic în cale, corect?

— Nu, drumul e liber.

Zâmbesc şi apoi mă topesc când îmi oferă surâsul lui, cel rezervat numai mie, cu ochii sclipind de mulţumire.

— Mă bucur că ai spus asta.

Se ridică, punând capăt tuturor conversaţiilor de la masă şi atrăgând atenţia tuturor asupra lui. Îmi trage scaunul.

— Hopa sus.

Mă ridic, uşor încruntată.

— Vă răpim doar câteva minute, spune el oaspeţilor noştri tăcuţi, apoi mă ia de mână şi mă duce de la masă.

— Unde mergem? întreb eu.

Se opreşte, se întoarce şi cade într-un genunchi în faţa mea, la un metru de masă. O aud pe mama oftând şi apoi mă aud pe mine făcând imediat după aceea acelaşi lucru. Cobor privirea spre el cu ochii mari şi gura căscată. Îmi ia mâna şi se uită în sus cu iazurile lui verzi şi limpezi cum e cristalul.

— Ce-ai zice să încercăm din nou, în modul tradiţional? întreabă el încet.

Încep să tremur ca frunza.

— Vai, Doamne, oftez prin nodul cât un pepene din gât.

Mă întorc încet şi absorb imaginea mesei şi a ocupanţilor ei, care ne urmăresc cu atenţie. Mama şi-a pus mâna la gură, iar tata are pe buze un mic zâmbet. Dan e inexpresiv, iar Kate şi Sam stau relaxaţi în scaunele lor, cu zâmbete asemănătoare pe chip.

Inima mi-o ia la galop în piept când mă întorc cu faţa la Jesse şi mă uit în ochii lui cu privirea înceţoşată. Abia mi-a cunoscut părinţii. Nu se poate să mi-o trântească acum pe asta — nu în faţa lor.

— Am dat buzna peste toată lumea, spune el cu ochi strălucitori, cu delicateţe... oarecum. Am cerut chiar şi permisiunea tatălui tău.

Zâmbeşte strâmb şi de pe buze îmi scapă un suspin.

— Sunt sigur că ştii cât de greu mi-a fost să fac asta.

Îmi dă drumul la mână şi-şi plimbă palmele pe dosul picioarelor mele ca să mă tragă mai aproape, făcându-mă să-mi pun palmele pe umerii lui.

— Fac orice, Ava, şopteşte.

Ridic mâinile spre ceafa lui şi-mi înfig degetele în părul lui blond-murdar, în timp ce el continuă să mă privească.

— Mărită-te cu mine, iubito.

— Eşti complet şi absolut dement.

Suspin şi mă aplec să-l sărut, cuprinzându-i faţa cu palmele.

— Nebun de legat ce eşti.

— O să fiu dement şi însurat? întreabă el cu gura lipită de a mea. Spune-mi, te rog, c-o să fiu dement, dar însurat cu tine.

Mă trage jos, în genunchi şi mă ţine ferm de umeri, cercetându-mi chipul cu ochi plini de lacrimi.

— Numai tu contezi şi aşa va fi întotdeauna. Tot restul vieţii mele, numai tu vei conta. Te iubesc dincolo de nebunie. Mărită-te cu mine, Ava.

Mă prăbuşesc la pieptul lui făcută praf, hohotind, şi o aud pe mama izbucnind în plâns.

— Să înţeleg că accepţi?

— Da.

Îl aud oftând scurt.

— Nu mai pot să respir, spune el şi cade pe spate, trăgându-mă după el, şi ne prăbuşim pe podeaua terasei.

Îmi cotropeşte gura, sărutându-mă plin de adoraţie. Din nou, fostul meu fustangiu nevrotic şi dificil o să mă aibă unde şi când vrea el. Şi nu-i e deloc ruşine.

— Te iubesc aşa de mult!

Îmi ridică mâna şi-mi strecoară inelul înapoi pe deget, apoi îmi sărută mâna şi mă înveleşte iar cu totul în trupul lui, strângându-mă tare.

— Şi eu te iubesc, îi şoptesc la ureche.

— Mă bucur mult. Eşti cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea.

Poftim?

Mă ridic şi mă uit în jos la el printre lacrimi. Zâmbeşte aproape jenat.

— E ziua ta?

— Da, spune şi începe să-şi muşte buza.

— Azi?

— Da, încuviinţează.

Îl privesc jucăuş printre gene.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi opt.

Zâmbesc fericită, cu gura până la urechi.

— La mulţi ani!

Mă binecuvântează cu surâsul rezervat numai mie şi mă trage înapoi la pieptul lui, cufundându-şi imediat nasul în scobitura gâtului meu.

Mă topesc toată în el.

Îl iubesc pe bărbatul ăsta, cu toată perfecţiunea lui şi cu tot comportamentul lui dificil, iraţional. M-a cucerit repede şi agresiv. M-a făcut să mă îndrăgostesc de el. M-a făcut să am nevoie de el.

A fost incredibil de neaşteptat, incredibil de pasional şi incredibil de perfect irezistibil. Iar acum e al meu pe deplin, iar eu sunt, fără îndoială, a lui.

În sfârşit, îl înţeleg.

În sfârşit, am pătruns dincolo de faţada acestui bărbat.

Sfârşit

Capitol bonus

Biciuirea —
PERSPECTIVA LUI JESSE

Nu simt plesnitura dureroasă a biciului. Nu simt usturime, nici săgeţi de durere când pielea ia contact cu spatele meu. Singura durere pe care o simt e în inima mea. E agonia paralizantă a eşecului — nu am putut proteja singurul lucru valoros din viaţa mea.

Băutura ar fi amorţit această tortură, dar totodată ar fi provocat mai multă durere... mai multe eşecuri. Abia pot să respir de vinovăţie. Nu sunt în stare să-mi iau inima în dinţi şi să-mi asum greşelile — au fost mult prea multe — şi toate mi-ar putea pune pe fugă frumoasa.

Ştiu că Sarah savurează momentul. Am văzut sclipirea încântată din privirea ei perversă când a intrat peste mine şi m-a găsit cu sticla de vodcă în dreptul gurii. Simţeam aroma uitării şi a evadării pe care mi le-ar fi adus sticla aia, dar simţeam şi remuşcarea care ar fi urmat.

Să mă pedepsesc. Asta e singura mea opţiune. Dumnezeu ştie că Ava a trecut prin destule din cauza mea. Şi mai sunt atâtea lucruri pe care încă nu le-a aflat. De aceea mi s-a părut aşa de uşor să renunţ la sticlă, să-mi scot tricoul şi să cad în genunchi. Cu ocazia asta, pot să mă şi rog.

Chiar în transa în care mă aflu, știu că nici asta n-o să fie vreodată de ajuns, dar sunt blocat. Nu știu ce să fac ca să schimb lucrurile în bine — ca să ajung ca prin minune demn de iubirea ei. Poate că pentru mine nu mai există nicio speranță. Poate că întotdeauna voi distruge orice lucru bun din viața mea. Poate că asta e pedeapsa mea — Dumnezeu mă lasă să simt pentru o clipă cum ar putea fi viața mea, știind c-o să stric totul și o să rămân și mai gol pe dinăuntru, și mai pierdut decât eram înainte.

Sau, poate, într-o zi, ceva din viața mea o să-mi iasă bine.

Mi se pare că aud voci. Sau visez?

Spatele mi se arcuiește brusc și capul îmi zboară pe spate când simt din nou biciul de piele mușcându-mi din carne. Nu mai pot vorbi, nu mai pot scoate *niciun* sunet, de fapt. Atunci ce se aude? Îmi ia doar o fracțiune de secundă ca să-mi dau seama. E un sunet asurzitor. E un sunet înspăimântat.

E sunetul scos de îngerul meu.

Ridic pe loc capul și-o văd pe Ava luptându-se cu John. Țipă, urlă, se zbate și-l lovește.

— Ava?

Abia reușesc să pronunț singurul cuvânt care, de obicei, îmi umple inima de fericire. E suficient să-i aud numele și sunt transportat departe de orice durere. Dar nu și acum. Se oprește la auzul răgușelii din glasul meu și-și întoarce fața spre mine. Nefericirea și suferința întipărite pe trăsăturile ei frumoase mă paralizează. E aici? Cum?

Strigă după mine, ceea ce-mi pune în mișcare mușchii paralizați. Nevoia de a ajunge la ea e disperată. Dar nimic nu funcționează. Am picioarele moi ca gelatina și mintea mi-e încă parțial încețoșată. Mă învăluie cu totul cu privirea, apoi trupul ei minion se îndoaie de mijloc și cade la picioarele lui John.

— Ava?

În sfârșit, îmi conving nenorocitele de picioare să mă asculte și să mă ridice. Băga-mi-aș, mă simt mai beat decât aș fi fost dacă beam toată vodca din lume. Sper că totul e un vis urât, dar când scutur capul și mă trezesc un pic la realitate, pulsul îmi încetinește puțin. Plânge în hohote și

se uită la mine cu nimic altceva decât agonie pură, care izvorăşte în valuri din ochii ăia superbi.

— Doamne, nu!

Dau să mă reped spre ea, dar ceva mă reţine. Abia după câteva momente disperate îmi dau seama ce anume.

— Dă-te-n pizda mă-tii de pe mine! urlu şi o arunc, efectiv, pe Sarah de pe mine şi mă grăbesc spre fata mea. Ava, iubito, ce cauţi aici?

Mă duc lângă ea pe podea şi-i pipăi faţa ca să-i văd ochii. Când îi găsesc, văd în ei oroare — şi foarte multă durere, care creşte cu cât mă apropii mai mult.

Mă împinge de lângă ea, făcându-mă să-i dau drumul. Mă cuprinde panica.

— Ava, te rog!

Îl îmbrânceşte pe John din calea ei şi dispare pe uşă. Când văd că fuge iar de mine, puterile par să-mi revină. Mă ridic în picioare.

— Futu-i!

John se-ntoarce spre mine îngrijorat, încercând să-şi dea seama care va fi următoarea mea mişcare. E prea deştept ca să mă întrebe. Îşi mişcă trupul masiv cu rapiditate în jos pe coridor şi eu îl urmez.

Nu-mi simt picioarele, dar se mişcă repede. Îi văd spatele dispărând în toaleta femeilor şi dau buzna după ea, cu John după mine cu tot. Sunetul care mă întâmpină e ca o lovitură în plex. I s-a făcut rău.

— Ava!

Ar trebui s-o conving cu blândeţe să iasă din cabină, dar frica mea creşte de la o clipă la alta. Bubui cu pumnii în uşă.

— Ava! Deschide uşa!

O aud cum se foieşte, dar uşa nu se deschide.

— Te rog.

Îmi las capul să cadă cu fruntea pe uşă şi-mi lipesc de lemn palmele şi pieptul, de parcă aşa o să fiu un pic mai aproape de ea.

— Ava, te rog, deschide uşa.

Nimic.

— Cine i-a dat drumul înăuntru?

Fără să vreau, trag furios un pumn în uşă.

— Băga-mi-aş picioarele! Cine morţii mă-sii i-a dat drumul înăuntru?

— Jesse, nu i-am dat eu drumul. N-aş face niciodată aşa ceva.

Palma mare a lui John mă atinge pe umăr şi mă masează cu mişcări circulare şi liniştitoare pe o porţiune care nu e umflată. Nu e nevoie să-l privesc în faţă ca să ştiu că spune adevărul.

Ne uităm amândoi la uşă când Kate năvăleşte înăuntru şi chipul ei drăguţ se întoarce când la unul, când la altul.

— Ce se întâmplă aici? Futu-i! Jesse, ce dracu' e cu spinarea ta?

— Nimic!

Băga-mi-aş! N-am nevoie să afle dracului toată lumea despre mine şi tâmpeniile mele.

— Fir-ai al dracului, tu să nu vorbeşti aşa cu mine! Unde-i Ava? Ce dracu' se petrece aici? Ava?

Replica ei dură mă face să tresar, dar nu sunt în măsură să-i dau peste nas. Merit ceva mult mai rău decât să se răstească la mine prietena cea mai bună a Avei. Mă duc lângă ea la uşă.

— E înăuntru. Nu vrea să iasă. Ava? strig. Kate, te rog, scoate-o de-acolo.

Bubui iar în uşă, complet degeaba. Cât sunt eu aici, n-o să iasă. Nu-mi convine, dar ştiu că aşa e.

— Alo! Spune-mi, de ce ea e încuiată acolo şi tu eşti aici, sângerând la greu?

Prietena îndrăzneaţă a Avei îmi aruncă în faţă o întrebare pe care n-o pot evita.

— Ava a dat peste ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

Răspunsul e vag şi sprânceana ridicată a lui Kate îmi confirmă că şi-a dat deja seama de asta.

— Şi-a pierdut minţile. Trebuie s-o văd.

Panica mea se accentuează cu fiecare secundă care trece fără să pot ajunge la ea.

— Jesse, jur că dacă ai înşelat-o...! strigă ea. Ava?

— Nu! Nu e asta!

Îmi bag mâna în păr și trag cu putere. Ce naiba mă fac?

— Ei? Atunci ce e? Că ea e înăuntru vomitându-și mațele. Ava?

Kate începe să ciocănească mai blând la ușă.

— Hai, Ava. Deschide ușa.

— Ava! răcnesc.

Să moară mă-sa dacă nu sparg ușa la nevoie.

— Jesse, cară-te de aici!

— Nu!

— E clar că n-o să iasă cât ești tu aici. Alo, barosane! Ia-l pe ăsta de aici.

— Jesse?

John începe să mă tragă de braț și glasul lui tunător e mai blând ca de obicei, dar tot are un ton tăios care spune *nu te pune cu mine*. Oi fi eu un ticălos afurisit atunci când vreau, dar l-am văzut pe John în acțiune și, cu toate că știu că l-aș face să transpire puțin, nu am forța fizică necesară să-l înving. M-ar lăsa lat cu un deget.

— Hai să te curățăm puțin, ticălos tembel ce ești.

Împotriva voinței mele, îl las pe John să mă scoată din toaleta femeilor, sperând că absența mea o va încuraja să iasă. Îi arunc lui Kate o privire rugătoare, în speranța că-mi poate ghici chinul. N-o să înțeleagă niciodată, dar cel mai rău lucru e că nici Ava nu va înțelege vreodată.

John mă târăște efectiv înapoi în birou. Simt privirile stăruitoare ale membrilor. Bărbații probabil că sunt plini de satisfacție să mă vadă, în puii mei, în halul ăsta din cauza unei femei și probabil că-și spun că o merit cu vârf și îndesat, după tot ce-am făcut atâția ani. Au dreptate cu toții. Femeile probabil că abia așteaptă să mă consoleze, să mă facă să nu mă mai gândesc la asta. N-o să funcționeze niciodată. Dac-o pierd pe femeia asta, un singur lucru îmi va mai putea alina durerea. Și sunt mai mult decât pregătit să-l fac.

Odată închisă ușa biroului, John se dezlănțuie. Stau în fața siluetei lui gigantice și accept mustrările pe care le merit din plin.

— Ticălos imbecil ce ești!

Tunetul asurzitor al răcnetului lui mă dă înapoi un pas.

— Ai făcut la viața ta o groază de căcaturi mizerabile, de toată jena, dar ăsta e bomboana de pe colivă!

Mă împunge cu degetul în umăr, ce-i drept, nu tare, dar suficient ca să mă facă să mă clatin.

— Ce puii mei ți-am zis eu? Nu te apropia de nenorocita aia de băutură! Asta nu însemna s-o înlocuiești cu biciul, în morții mă-sii!

Ridic ochii și-l văd că-și scoate ochelarii, ceva ce face numai când vrea să își dea cineva seama cât e de furios. E furios *ca dracu'*. Arată spre mine cu ochelarii negri.

— Ești cel mai mare dușman al tău, Jesse.

— Știu, aprob încet.

Nu am nicio scuză, nimic care să-mi justifice cât de cât gestul. Dar o să încerc.

Capul lui Sam apare de după ușă, deranjându-ne. Zâmbește neliniștit, își cere scuze pentru întrerupere și dispare pe tăcute.

John își îndreaptă imediat din nou atenția spre bărbatul de toată jalea din fața lui.

Spre mine.

— Ți-am zis să-ți pui tricoul pe tine. Ți-am zis să te duci înapoi la fata ta și să repari lucrurile, nu să-ți plângi singur de milă și să te alături lui Sarah în căcaturile ei sadice! Fii naibii bărbat, ticălos tâmpit ce ești!

Își aruncă brațele în sus, mânios și frustrat.

— Și să nu îndrăznești să pui vreodată la îndoială paza pe care-o asigur aici!

— Atunci cum naiba a intrat? urlu când vorbele lui John îmi amintesc de acest mic mister.

— De unde puii mei să știu? Dar o să aflu, ascultă ce-ți spun!

Mă pregătesc să mai urlu un pic, dar vizita fără noimă a lui Sam în biroul meu începe să fie procesată de creierul meu făcut varză.

— Băga-mi-aș! înjur și trec în goană pe lângă John, rupând-o la fugă pe coridor.

Mă verifica, să se asigure că sunt ocupat, şi o făcea cu un anume scop.

Alerg înapoi prin Conac, ajung la uşa toaletei femeilor şi înlemnesc când o găsesc stând şi uitându-se la mine, de parcă se aştepta să apar. Privirile noastre se întâlnesc şi ne studiem reciproc. Kate stă deoparte şi nu spune nimic. Nu sunt pregătit să mă las descurajat, aşa că înaintez şi-o iau în braţe, apoi ies repede din toaletă. În drum spre birou, cu Ava în siguranţă în braţele mele, sunt copleşit de un incredibil val de linişte. Depăşeşte cu mult orice senzaţie pe care aş putea-o descrie în vorbe, iar în clipa asta îmi dau seama că fiecare cuvânt care urmează acum trebuie să conteze. O să-l *fac* să conteze.

Cu un şut, închid în urma mea uşa biroului şi mă aşez pe canapea, ţinând-o lipită de mine şi făcând eforturi inumane să nu tresar la contactul pielii canapelei cu carnea vie de pe spatele meu. Amorţeala e pe ducă şi e înlocuită cu o usturime care mai că-mi opreşte inima în loc. Faţa mea găseşte instinctiv pielea moale a gâtului Avei şi mirosul părului ei mă mai alină puţin. Dar nu şi lacrimile ei.

— Te rog, nu plânge. Mă omoară cu zile.

— De ce?

Întrebarea ei blândă îmi ajunge la urechi şi, ca un prost, sunt luat prin surprindere. E o întrebare la care ar fi trebuit să mă aştept şi e o întrebare care trebuie să primească răspuns chiar acum.

— Ţi-am promis că n-o să beau.

Răspunsul meu e nevolnic. Poate că-mi adun curajul să-i dau răspunsurile de care are nevoie şi pe care le vrea — să-i spun exact ce ratat sunt, de fapt. Mă rog în gând lui Dumnezeu să mă ierte.

— Voiai să bei?

— Voiam să uit.

— Uită-te la mine, spune cu asprime, dar nu mă pot uita în ochii ei.

Nu pot să dau piept cu suferinţa pe care i-am cauzat-o.

— Fir-ar a dracului, Jesse, uită-te la mine!

Se mişcă din loc, încercând să mă târască afară din cotlonul în care m-am ascuns ca un laş. Şuieratul meu de durere o opreşte în loc.

— Trei.

Vocea ei calmă mă face să înlemnesc. Asta și singurul cuvânt care va scoate de la mine răspunsuri mult mai repede decât îmi convine. Trebuie să pun lucrurile cap la cap și să profit la maximum de vorbele pe care sunt pe cale să le rostesc. Folosește propria mea tactică de manipulare împotriva mea.

— Doi.

— Ce se întâmplă la zero?

Deja știu răspunsul.

— Plec.

Ridic repede capul, căci confirmarea mă rănește mai profund decât credeam.

— Nu, te rog.

Lasă capul în jos și parcă toate resentimentele s-au topit la auzul vorbelor mele. Nu voiam s-o fac să se simtă vinovată. Se așază călare în poala mea, cu fața la mine și mă cuprinde cu brațele.

— Spune-mi ce voiai să uiți.

— Că te rănesc.

— Nu înțeleg. Preferam să bei.

— Ba nu.

Mi-e imposibil să opresc micul hohot de râs ironic. Chiar n-are nici cea mai vagă idee.

Se lasă pe spate, hotărâtă să se uite în ochii mei. N-aș putea niciodată s-o refuz.

— Aș prefera să dau ochii cu tine când ai la bord jumătate de distilerie de vodcă decât să văd ce-am văzut.

Las capul în jos.

— Ava, crede-mă, n-ar fi de preferat.

— Să te cred? Jesse, îmi vine să vomit, așa de trădată mă simt.

Deodată se desprinde de trupul meu și dispariția atingerii curbelor ei moi lipite de mușchii mei tari e insuportabilă. Încerc s-o trag înapoi, dar mă alungă. Gestul îmi spintecă sufletul.

— Nu plec, mă repede, făcându-mă să-mi retrag șocat mâinile.

Începe un marş măsurat prin biroul meu, dar, dacă de obicei mi-e drag să o văd cum îşi ciocăneşte uşor dintele din faţă cu unghia, de data asta gestul nu are darul să mă relaxeze. Stinghereala nu mi se risipeşte când se aşază pe canapeaua din faţa mea, având grijă să rămână unde nu o pot ajunge. Formez încet cuvinte în mintea mea, cuvinte care să explice sau s-o facă să se simtă mai bine, dar încă nu le găsesc ordinea. Nu ştiu de unde să încep. Nu pot decât să mă uit cum oftează şi începe să-şi frece tâmplele cu mişcări circulare, ca să se calmeze. Vreau să fac eu asta. Aş face orice ca s-o ajut să se simtă mai bine.

— Mai e ceva ce ar trebui să ştiu? mă întreabă, urmărindu-mi cu atenţie reacţia la întrebarea neaşteptată.

Încerc să-mi ascund încordarea din trup.

— Adică ce?

Expresia ei enervată e pe deplin îndreptăţită.

— Nu ştiu, tu să-mi spui!

Braţele îi ţâşnesc spre tavan.

— De ce aş prefera asta în locul beţiei?

Strâng din dinţi şi mă aplec în faţă, încercând să reduc spaţiul dintre noi. Pun coatele pe genunchi şi mă străduiesc să-mi calmez durerea de cap masându-mi şi eu tâmplele cu mişcări circulare.

— Pentru mine, băutura şi sexul merg mână în mână, rostesc eu vorbele care vor declanşa dezvăluirea tuturor secretelor mele.

— Ce vrei să spui?

— Ava, am moştenit Conacul când aveam 21 de ani. Îţi poţi imagina un puştan cu locul ăsta pe mână şi cu hoarde de femei dornice la dispoziţia lui?

În viaţa mea n-am avut atâtea remuşcări pentru viaţa egoistă pe care am dus-o.

— Te referi la faptul că te-ai dedat plăcerilor? întreabă ea cu voce calmă şi precaută.

Începe deja să se prindă.

— Da, m-am dedat, dar totul e acum de domeniul trecutului.

Mă trag mai mult în faţă.

— Acum nu exişti decât tu.

Trebuie neapărat să înţeleagă asta. S-ar putea s-o ajute să accepte mai uşor restul.

— Ai băut şi te-ai dedat plăcerilor?

— Da, cum spuneam, băutura şi sexul merg mână în mână. Vino încoace, te rog.

Mă ignoră.

— Deci n-ai băut fiindcă ai fi dorit să faci sex?

— Nu am încredere în mine când beau, Ava.

— Fiindcă ai senzaţia că o să sari pe prima femeie care-ţi iese în cale?

Un alt hohot de râs ironic îmi scapă fără să vreau de pe buze.

— Nu cred. N-aş putea să-ţi fac aşa ceva.

Ar trebui să-mi înfig un cuţit în inimă pentru tupeul meu ordinar şi aş scuti-o şi de neplăcerea de-a mai avea de-a face cu un nesimţit distrus ca mine.

Ridică sprâncenele.

— Nu crezi?!

— Nu sunt dispus să-mi asum riscul ăsta, Ava.

Nu mai sunt dispus, adaug în sinea mea.

— Beau prea mult, îmi pierd minţile şi femeile se aruncă în braţele mele de bunăvoie. Ai văzut şi tu.

— Vinerea trecută nu păreai capabil de mai nimic! strigă ea neîncrezătoare.

— Mda, ăla nu e ceea ce consider eu consum moderat de alcool, Ava. Atunci misiunea mea era să-mi înec creierul în alcool, ca să nu mai simt nimic.

La dracu'! Cum naiba am s-o scot la capăt?

— Deci, în mod normal menţii un nivel constant de alcool în sânge şi apoi faci o tonă de sex cu o tonă de femei dornice? N-ai băut niciodată când te-ai culcat cu mine?

Nu pot să trec prin asta fără s-o ating, aşa că dau la o parte masa care-mi stă în cale şi cad în genunchi în faţa ei.

— Nu, Ava. N-am fost niciodată sub influența alcoolului când am făcut sex cu tine. N-am nevoie. Pentru mine, alcoolul îneca niște lucruri, mă ajuta să uit cât de goală era viața mea. N-am dat doi bani pe niciuna dintre femeile cu care m-am culcat, nici măcar pe una. Și apoi ai apărut tu în viața mea și totul s-a schimbat complet. Tu m-ai readus la viață, Ava. Nu vreau să mă mai ating niciodată de băutură, Ava, fiindcă, dacă încep, s-ar putea să nu mă mai opresc și nu vreau să ratez vreodată nici măcar o singură clipă alături de tine.

Sunt un ticălos. Un ticălos disperat, pierdut.

Văd cum ochii căprui i se umplu de lacrimi. Nu știu ce poate fi mai rău de-atât.

— Ai făcut vreodată sex cu altcineva când erai aproape adormit?

Nu reușesc să-mi ascund exasperarea provocată de întrebarea ei ridicolă și oftez din greu.

— Nu.

— Dar un futai de băgat mințile-n cap? întreabă cu o expresie aprigă pe chip.

— Nu, Ava! Nu mi-a păsat niciodată de altcineva atât de mult, încât să fie nevoie sau să doresc să-i bag mințile-n cap cu un futai.

Îi găsesc picioarele și le strâng, încercând s-o conving și așa. Nu mă aștept să aibă efect, dar sunt dispus să încerc orice.

— Numai de tine.

Îmi înlătură mâinile și se ridică în picioare.

— Deci joi, la tine în birou, vrei să spui că dacă ai fi băut vodca aia te-aș fi găsit nu doar într-o postură intimă cu Sarah, ci trăgându-i-o pe birou?

Ce? Sarah? E nebună? Sar în picioare și mă duc hotărât spre ea, cuprinzându-i ferm trupul micuț.

— Nu! Nu fi așa proastă!

— Nu cred că sunt proastă dacă te întreb așa ceva! Nu e destul că trebuie să-mi fac griji că bei? Nu cred că pot să mai duc și grija c-o să te îmbeți și-o să vrei să fuți alte femei!

Își pierde controlul și vorbele ei usturătoare mă fac să mă trag șocat înapoi, deși nu am niciun drept să fac asta.

Aşa cum nu am niciun drept s-o dojenesc pentru limbajul obscen... dar cu toate astea, o fac.

— Vrei să ai grijă cum vorbeşti, în puii mei? Nu mă face să vreau să fut alte femei, doar mă face să vreau să fut.

— Deci aş face bine să mă asigur că sunt cu tine când bei ceva, nu?

Of, Doamne, da, n-ar fi rău. Dar e deja prea târziu.

— N-o să beau nimic! Când o să mă asculţi odată, femeie?

Îmi pierd şi eu controlul, iar planul de a face aceste vorbe să conteze se duce de râpă văzând cu ochii.

— N-am nevoie de băutură.

Mă tem c-o strâng prea tare, aşa că-i dau drumul şi mă îndepărtez din spaţiul ei personal ca să fac un marş forţat prin birou încercând să mă calmez. Degeaba. Nimic nu are efect. Îmi reped degetul sub nasul ei:

— Am nevoie de tine!

Mi-l înlătură pe loc cu o lovitură.

— Ai nevoie de mine ca să înlocuiesc băutura şi regulatul.

De unde naiba a scos-o pe asta? Am nevoie de ea ca să respir; e foarte simplu.

— Mă manipulezi.

— Ba nu te manipulez! mă apăr, şocat, dar ştiu că adevărul e că asta fac.

Contactul permanent, pretenţiile iraţionale şi faptul că-i iau minţile cu înlănţuirea trupurilor noastre, toate sunt modalităţi prin care încerc s-o păstrez, dar şi s-o protejez.

— Ba da! Folosind sexul! Futai de băgat minţile-n cap, futai de aducere-aminte. Toate sunt manipulare. Am nevoie de tine şi tu întorci asta împotriva mea!

— Nu! răcnesc, apoi vântur braţele şi fac zob de podea otrava care m-a adus în momentul ăsta hidos al vieţii mele.

Zgomotul asurzitor al sticlelor şi paharelor sparte se risipeşte şi descopăr că iar am apucat-o strâns de braţe.

— Am nevoie să ai nevoie de mine, Ava. Nimic mai simplu. De câte ori să-ţi spun? Cât timp ai nevoie de mine, am grijă de mine — simplu.

— Să te laşi biciuit înseamnă că ai grijă de tine?! urlă ea.

Îmi pedepsesc aspru părul înfigând mâinile în el şi smucind cu putere.

— Nu ştiu, băga-mi-aş!

Dar ştiu. Din disperare. Deznădejde. Singurătate profundă. Frică. Uite patru motive şi n-am terminat enumerarea.

— Am nevoie de tine, dar nu aşa.

Aerul ei înfrânt mă îngrijorează şi mai tare, aşa c-o iau tandru de mâini.

— Uită-te la mine.

Coboară capul şi se uită în ochii mei.

— Spune-mi, ce simţi pentru mine? Eu ştiu ce simt pentru tine. Da, am avut o mulţime de femei, dar a fost doar sex. Sex animalic. Zero sentimente. Ava, am nevoie de tine.

— Cum se poate să ai nevoie de mine dacă din cauza mea îţi faci singur aşa ceva? Eşti şi mai autodistructiv acum decât erai înainte să apar eu. Te-am făcut să *ai nevoie* de alcool, nu să-l doreşti. Te-am transformat într-un om iraţional, dement, şi e clar că nu mai sunt nici *eu* tocmai echilibrată. Nu vezi ce ne facem unul altuia?

Vorbele ei mă despică în două, deşi prima parte a afirmaţiei ei e, probabil, adevărată. Însă ultima parte nu e. Ne iubim, asta ne facem unul altuia. Tot ce fac, fac pentru c-o iubesc.

— Ava...

— Şi, ca să ştii, urăsc faptul că te-ai culcat cu tot ce-a mişcat.

Trag adânc aer în piept şi, în sinea mea, sunt total de acord cu ea, dar atunci icneşte şi sunetul plin de groază îmi pompează frică direct în vene.

— Atunci când ai dispărut patru zile...

Cuvintele i se opresc în gât şi faţa ei frumoasă e cuprinsă de tulburare.

Deschid ochii şi mai larg, ca şi cum aş vrea să-mi vadă cât mai bine remuşcarea. Mi-a sunat ceasul.

— N-au. Însemnat. Nimic. Te iubesc. Am nevoie de tine.

— Doamne, Dumnezeule!

Se prăbuşeşte în faţa mea şi izbucneşte într-un plâns plin de durere. În viaţa mea nu m-am simţit mai de rahat, mai netrebnic, mai disperat.

— Futeai alte femei.

Cad în genunchi și o apuc ferm, dar blând, apoi, nu știu de ce, o zgâlțâi puțin.

— Ava, ascultă-mă. N-au însemnat nimic. Mă îndrăgosteam de tine. Știam că aveam să te rănesc. Nu voiam să te rănesc.

— Ai spus că n-ai putea să-mi faci așa ceva. Ai uitat să adaugi *din nou*. Ar fi trebuit să spui că n-ai putea să-mi faci *din nou* așa ceva.

— Nu voiam să te rănesc.

— Deci, ca să remediezi asta, ai futut alte femei?

Întrebarea ei îndreptățită mă lasă fără răspuns. Mă întreb și eu același lucru în fiecare zi, de zece ori pe zi.

— Câte?

Mă crispez.

— Ava, te rog, nu face asta. Mă urăsc destul.

— Și eu te urăsc! Cum ai putut?!

— Ava, de ce nu mă asculți?

— Te ascult și nu-mi place ce aud!

Dă să plece de lângă mine. O înșfac panicat de șolduri, îmi pun capul pe pântecele ei și mă las complet pradă emoțiilor. Trupul meu începe să tresalte spasmodic.

— Iartă-mă. Te iubesc. Te rog, te implor, nu mă părăsi. Mărită-te cu mine.

— Poftim?! spune pe ton șocat, dezgustat, adică tot ce mi-e groază să aud în vocea ei.

— Nu pot să mă mărit cu un om pe care nu-l înțeleg.

Iar acele cuvinte îmi dau lovitura de grație. Mă fac grămadă pe podea în fața ei.

— Credeam că te descifrez, spune cu voce tremurătoare. M-ai distrus din nou, Jesse.

— Ava, te rog, eram un dezastru. Am pierdut controlul. Am crezut că pot să mi te alung din minte.

Mitraliez vorbele frenetic, inundat de panică.

— Făcându-te rangă și regulând alte femei?

— Nu ştiam ce să fac.

Sunt jalnic, dar asta e tot ce am. Sentimentele de anxietate, frică şi groază care mă copleşesc la gândul că ar putea să sufere nu s-au atenuat. N-o să se atenueze niciodată. Nici spaima c-o s-o pierd. Dar impulsul meu de a fugi de iubirea pură, intensă, curată s-a atenuat. Scuzele invocate pentru că am părăsit-o acele patru zile n-o să fie niciodată suficiente. La un bărbat ca mine, frica e ridicolă, dar asta face ea din mine. O epavă. O tragică umbră fără consistenţă. Jur că nu merit iubirea cu care mă copleşeşte femeia asta. Dar sunt mult prea egoist ca să renunţ uşor la ea.

— Puteai să vorbeşti cu mine, spune.

— Ai fi fugit iar de mine, Ava.

— Miile de scuze pe care mi le-ai tot cerut au fost din cauză că te mustra conştiinţa. Nu pentru că te-ai îmbătat, nici pentru Conac. Ci pentru că m-ai înşelat. Ai spus că nu te-ai mai dedat la plăcerile Conacului cu mult dinainte să mă cunoşti. M-ai minţit. De fiecare dată când cred că am făcut progrese, primesc alte lovituri. Nu mai pot îndura aşa ceva. Nu ştiu cine eşti, Jesse.

— Ba mă cunoşti, Ava. Am dat-o-n bară. Am dat-o-n bară rău de tot, dar nimeni nu mă cunoaşte mai bine ca tine, nimeni.

— Ba cred că Sarah. Ea pare să te cunoască foarte bine, spune sec, aproape cu ură. De ce?

Corpul meu cedează şi cad pe călcâie.

— Te-am lăsat la nevoie. Voiam să beau, dar ţi-am promis că n-o s-o fac şi ştiu ce se poate întâmpla dacă beau.

— Aşa că te-ai lăsat biciuit?

— Da.

— Nu înţeleg.

Nu-i arăt ruşinea din ochii mei. Nici nu e nevoie.

— Ava, ştii că am un trecut pestriţ. Am distrus căsnicii, am tratat femeile ca pe nişte obiecte şi am luat ce nu-mi aparţinea. Am traumatizat mulţi oameni şi simt că toate asta sunt penitenţa mea. Mi-am găsit mica mea bucăţică de rai şi am senzaţia că toată lumea se dă peste cap să mi-o ia.

— *Tu* eşti singurul care va distruge ce e între noi. Numai tu. Cu băutura, cu tirania, cu controlul, cu regulatul altor femei. *Tu!*

— Aş fi putut renunţa la tot. Nu-mi vine să cred că te am, Ava. Sunt speriat de moarte că o să-mi fii luată.

— Deci ceri unei femei pe care-o detest, unei femei care vrea să *mi* te ia *pe tine*, să te biciuiască?

— Sarah nu vrea să mă ia de lângă tine, spun încruntându-mă, dar, după expresia total şocată de pe faţa ei, e clar că Ava e de altă părere.

Şi ştiu că, probabil, are dreptate. Puteam să ignor acest lucru înainte să apară Ava din senin în viaţa mea, dar nu şi acum.

— Ba da, Jesse, vrea! Când îţi faci aşa ceva, mă torturezi pe mine. Mă pedepseşti pe mine, nu pe tine. Te iubesc, în ciuda rahaturilor pe care mi le tot arunci, dar nu pot să stau să mă uit cum îţi faci aşa ceva.

— Nu mă părăsi.

Vocea mea a dobândit un ton poruncitor, complet neîntemeiat.

— Mai bine mor decât să trăiesc fără tine, Ava.

— Nu spune asta! Astea-s vorbe de om nebun.

Chiar nu-şi dă seama? O trag jos, în genunchi.

— Nu-i adevărat. Coşmarul ăla pe care l-am avut, în care dispăruseşi — pur şi simplu, dispăruseşi — m-a ajutat să-mi fac o idee despre cum ar fi viaţa mea fără tine.

Amintirea îmi readuce în cap toate imaginile acelea chinuitoare. Beznă. Vid. Incredibilă suferinţă.

— Ava, m-a ucis, pur şi simplu.

— Dacă plec, o să fie pentru că nu pot să mă uit cum îţi faci rău singur — nu mai pot să mă uit cum te torturezi singur.

— N-ai putea niciodată să înţelegi cât de mult te iubesc.

Îi cuprind faţa cu palmele, dar iar se luptă să scape.

— Lasă-mă să te ating.

Panica revine în forţă, iar viziunile din coşmarul meu sunt acum mult prea aproape de a deveni realitate.

— Ba înţeleg, Jesse, fiindcă şi eu simt acelaşi lucru!

Strigătul ei mă face să încetez să mai trag de ea ca s-o aduc înapoi în brațele mele. Cum se poate să simtă așa ceva?

— Cu toate că m-ai trădat în toate felurile posibile, tot te iubesc, fir-ar a naibii, și să dea dracu' dacă nu mă urăsc de moarte din cauza asta. Așa că să nu îndrăznești să-mi spui că nu înțeleg!

— E imposibil.

Fir-ar a naibii, n-are nici cea mai vagă idee cum e, în puii mei! Simplul fapt că susține așa ceva mă umple de furie, așa că mă întind și-o smucesc spre mine, trăgând scurt aer în piept.

— E pur și simplu imposibil, în puii mei!

De data asta nu se mai zbate să scape. S-a resemnat și mă lasă s-o ating și s-o țin în brațe câteva clipe, apoi se desprinde cu blândețe de mine.

— Mă duc să aduc ceva să te curăț.

Nu sunt pregătit să-i dau drumul, dar nu știu de unde găsește o forță incredibilă în adâncurile ei și reușește să se scuture de mine.

— Jesse, trebuie să te curăț.

— Nu pleca de lângă mine.

— Am spus că n-o să te părăsesc niciodată. Am vorbit serios.

Pleacă și mă lasă în genunchi, gata s-o implor din nou. Discuția nu e nici pe departe încheiată și, în ciuda vorbelor ei, nu cred că are sentimente la fel de puternice pentru mine cum am eu pentru ea. Cum ar putea? Și n-are cum să-mi dovedească asta.

La prețul de vânzare al cărții
se adaugă 2%, reprezentând
contravaloarea timbrului literar.

Tiparul executat la:

office@tipografiaeurobusiness.ro
www.tipografiaeurobusiness.ro